

Săn Mỹ Kỳ

Contents

Săn Mỹ Kỳ	2
1. Chương 1: Không Muốn Xuyên Qua	2
2. Chương 2: Tá Thi Hoàn Hồn	5
3. Chương 3: Mỹ Nam Nhị Ca	10
4. Chương 4: Xuất Phủ Phong Ba	15
5. Chương 5: Vụng Trộm Vào Cung	21
6. Chương 6: Đùa Giỡn Hoàng Thượng	26
7. Chương 7: Diễn Chính Vương Lôi	31
8. Chương 8: Khiếp Sợ Tể Xiu	35
9. Chương 9: Hạ Chỉ Sắc Phong	39
10. Chương 10: Chuẩn Bị Không Kịp	43
11. Chương 11: Nhu Tình	50
12. Chương 12: Kế Của Vãn Nhã	53
13. Chương 13: Trừng Phạt Đặc Biệt	58
14. Chương 14: Vãn Nhã Xuất Cung	62
15. Chương 15: Gặp Được Soái Ca	66
16. Chương 16: Gặp Lại Lãnh Sát	69
17. Chương 17	73
18. Chương 18: Tiểu Thúc Giải Dược	78
19. Chương 19: Mắc Lỗi Lầm Thêm Lần Nữa	82
20. Chương 20: Vãn Nhã Động Kinh	86
21. Chương 21: Có Tật Giật Mình	91
22. Chương 22: Hai Người Làm Lộ	94
23. Chương 23: Gặp Thích Khách	98
24. Chương 24: Gặp Mị Thần	102
25. Chương 25: Thu Phục Lãnh Sát	106
26. Chương 26: Cái Miệng Nhỏ Nhấn Động Kinh	111
27. Chương 27: Lại Thu Hai Người	115
28. Chương 28: Hiểu Lầm Buồn Cười	120
29. Chương 29: Lại Gặp Chuyện	123
30. Chương 30: Lãnh Huyết Minh Minh Chủ	127
31. Chương 31: Một Màn Mạo Hiểm	131
32. Chương 32: Siêu Cấp Mỹ Nam	135
33. Chương 33: Khách Và Chủ Một Nhà	140
34. Chương 34: Muốn Dễ Nam Nhân	144
35. Chương 35: Không Muốn Dây Dưa	147
36. Chương 36: Khách Không Mời Mà Đến	150
37. Chương 37: Định Nhân Gặp Mặt	154
38. Chương 38: Tiểu Thụ Vạn Năm	157
39. Chương 39: Sự Thật Được Sáng Tỏ	161
40. Chương 40: Đệ Nhất Mỹ Nam	164
41. Chương 41: Ta Muốn Làm Tỷ	167

42. Chương 42: Không Thể Trách Ta	173
43. Chương 43: Tim Đập Thành Thạch	176
44. Chương 44: Lãnh Thù Dị Động	179
45. Chương 45: Mỹ Nam Bị Bệnh – Mị Vũ	182
46. Chương 46: Khoan Thứ Là Yêu	188
47. Chương 47: Hoàn Thành Tâm Nguyên	191
48. Chương 48: Xuất Hiện Phản Ứng Ngược	197
49. Chương 49: Quen Thuộc Như Thế	200
50. Chương 50: Bình Tĩnh Từ Ác Mộng	204
51. Chương 51: Tin Tức Bùng Nổ	209
52. Chương 52: Vương Lôi Tự Mình Hại Mình	216
53. Chương 53: Ôn Nhu Như Nước	222
54. Chương 54: Huỳnh Đệ Đồng Tâm	226
55. Chương 55: Ăn Chắc Các Chàng	229
56. Chương 56: Nỗi Đau Của Mị Vũ	231
57. Chương 57: Da Mặt Đủ Dày	234
58. Chương 58: Tóm Tắt Đến Đại Kết Cục	238

Săn Mỹ Kỳ

Giới thiệu

Cô đang ở thời hiện đại không hiểu vì nguyên nhân gì mà cô trở về thời dân quốc thời xưa và gặp đư

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/san-my-ky>

1. Chương 1: Không Muốn Xuyên Qua

Editor : Tiểu Dung

Beta : Ụt Ác Từ Pé

Liễu Danh Hương, 25 tuổi, tính cách hướng ngoại, viên chức nhỏ của một công ty mật dịch, một vị tiểu dân chúng không thể bình thường hơn được nữa, mỗi ngày trừ bỏ đi làm, hay là ở nhà xem tiểu thuyết, còn lại chính là cùng một đám bạn bè hi hi ha ha, thấy thế nào đều là một nữ nhân không có tiền đồ gì, có lẽ bản thân nàng chỉ có bạn trai là đáng hâm mộ. Bạn trai bộ dạng đẹp trai lại nhiều tiền không nói, còn đối với nàng ngàn nghe trăm thuận, thúc giục nàng kết hôn nàng còn không nguyện ý, đặc ý nói còn nhỏ chơi không đã, choáng váng, điển hình sinh ở trong phúc không biết hưởng phúc.

Tám giờ tối, trong quán cà phê Lục Thành, dưới ánh đèn nhu hòa, duyên dáng – trong tiếng âm nhạc xen lẫn từng trận thanh âm nữ tử vui cười, làm cho người xung quanh không khỏi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy

bốn nữ tử ngoại hình bất đồng cười đến ngàn vạn dáng vẻ, tràn đầy ánh sáng thanh xuân, không khỏi làm cho người ta cảm thán – tuổi trẻ thật tốt.

Tiểu Nguyệt mặc váy hoa lục sắc, vừa phe phẩy ly trà sữa trên châu của nàng, vừa hướng Liễu Danh Hương nói:

“Hương Hương à, Lưu Nhạc tiểu tử đó đối với bạn tốt như vậy, làm sao bạn lại nhẫn tâm cự tuyệt một lần rồi lại một lần cầu hôn của hắn như vậy à, nếu là mình thì đã sớm gả cho hắn rồi, đầu năm nay nam nhân tốt khó tìm nha.”

“Bạn thích thì bạn gả đi, mình không muốn kết hôn sớm như vậy, khi kết hôn phải chịu nhiều trách nhiệm, mình còn chưa chơi cho đã đâu. Hơn nữa, kết hôn là mang gông vào người, mình mới không cần, các soái ca khác có lẽ đang chờ mình à, ha ha”

Hương Hương mặt nhăn mày nhu, nàng khéo léo chun chun cái mũi nói.

“Bạn thật không có lương tâm, chỉ bằng bạn còn có soái ca, soái ca gặp lại bạn không tính chạy thì tốt lắm rồi. Rõ ràng Lưu Nhạc là đầu óc hỏng rồi mới khăng khăng một mực nhất kiến chung tình với bạn. Haizz, lão thiên gia à, đại mỹ nhân giống như ta vậy không ai muốn, nàng liền nổi tiếng như vậy, trên trời thật sự là không công bằng à”

Đại mỹ nhân Phan Hảo Ngạn đầu đầy hắc tuyến, dậm chân đấm ngực tức tức nói.

“Đúng vậy nha, đúng vậy nha, nếu Lưu Nhạc biết bạn là nữ tử phúc hắc đối với hắn như vậy, mình thấy hắn không đá bạn mới là lạ.”

Cuối cùng tiểu mỹ nhân Dương Dương nói.

“Ha ha, Lưu Nhạc nhà ta theo ta đã ba năm rồi, mình ăn của hắn, dùng của hắn, hắn đã sớm biết rằng mình là người như thế nào, hắn nói liên yêu thích mình, đã bị mình làm hư lâu rồi, hắc hắc, lúc này các bạn có phản đối cũng chẳng được.”

Hương Hương nhìn ba người bạn của nàng khoa trương cười nói.

Ba nữ tử nhìn bộ dáng đáng đánh đòn kia của nàng thật sự không thể không dở khóc dở cười, nữ tử phúc hắc này quả nhiên không có kẻ nào địch lại được . .

“Em yêu anh, yêu anh thật nhiều, tựa như Chuột Yêu Gạo. . .” 001

“Anh yêu”

Danh Hương nghe điện thoại.

“Em đang uống trà, ừ, cùng bọn Tiểu Nguyệt, cái gì à, em nào có không nhớ anh, anh không phải đang làm việc sao, hắc hắc hắc, như vậy à, em chút nữa sẽ trở về, đã biết, ngoan, ừh, ở trên giường chờ em nha, ha ha, ừh, em cũng nhớ anh, bye bye

“Oe. .”

Ba nữ tử hiện lên hình dáng nôn mửa. .

“Thực chịu không nổi bạn, da mặt sao lại dày như vậy nha” .

“Hắc hắc hắc, nam nhân liên yêu bộ này biết không, đồ hắc dễ bảo. Hắc hắc hắc. Được rồi, mình đi trước đây, mua điểm tâm ăn khuya cho nam nhân của mình, hắn trách ta đã lâu không bồi hắn rồi, lần sau lại tán gẫu, bye bye .

Danh Hương nói xong cầm lấy túi xách nhỏ vui vẻ rời đi, trong đầu còn đang suy nghĩ như thế nào mới có thể cho hắn một lần kinh hỉ, dù sao một tuần không gặp hắn, còn không thèm nhắn tin cho hắn nữa, chỉ vì có thể ở nhà im lặng đọc bộ tiểu thuyết xuyên không mà nàng thích cho tới hết, tội lỗi à. . .

Liễu Danh Hương cầm túi vô cùng cao hứng, hướng siêu thị mà đi, trong lòng tính toán mua chút điểm tâm gì ngon, nàng mở túi ra xem còn bao nhiêu tiền, đủ mua cái gì được.

“Phanh”

Danh Hương ngẩng đầu nhìn lên, nàng không cẩn thận đụng phải đèn đường, nhất thời trên trán nổi lên một cục u, Danh Hương tức khí lấy chân đá cột đèn đường, miệng còn mắng:

“Mẹ nó chứ, sao lại xui xẻo như vậy.”

Vừa mắng xong, đèn đường phía trên liền rớt xuống đập vào trên đầu Danh Hương . . .

Sau đó Danh Hương nhìn thấy nàng nằm trên mặt đất, trên đầu tất cả đều là máu, nhìn qua thực khủng bố.

“Gi, ta sao có thể nhìn thấy bản thân, a, chẳng lẽ ta chết, linh hồn xuyên không?”

“Người đã chết, đi theo ta đi”

Một tiểu lão đầu râu bạc xông ra.

“A, ta không muốn chết nha, Nhạc Nhạc còn ở nhà chờ ta, ta không muốn chết, không muốn chết, lão nhân gia người đem ta thả lại đi, mau à. ”

Chỉ thấy Danh Hương giống người điên lôi kéo, quắp lên cổ một ai đó.

“Người... Nha đầu chết tiệt kia, buông tay, buông tay.”

Lão đầu râu bạc số đen đuổi kịp phải một nữ nhân điên.

”Ta còn chưa nói xong đấy.”

“Lão đầu chết tiệt, mau thả ta trở về, ta biết người là Câu Hồn sứ giả, mau thả ta trở về, bằng không ta không đầu thai, mỗi ngày quần quít lấy người, muốn cùng người chơi thử xem..”

“Cái gì Câu Hồn sứ giả. Người xem sách cũng thấy nhiều rồi, có Câu Hồn sứ giả nào đẹp trai như ta không, ta là thần tiên, hừ, không biết lớn nhỏ” .

“A, thần tiên, hử, thần tiên gia gia a, ta không muốn chết, người thả ta trở về được không, chồng ta chờ lâu rồi, ta chết, hử làm sao bây giờ đây, hử sẽ thương tâm chết mất à.”

Mỗi nữ một bên vừa khóc vừa nói.

“Đừng nói dễ nghe như vậy, người thực yêu hử như vậy ư, ta thấy người chẳng qua tìm nam nhân dựa vào đi, điểm tính toán này của người bốn tiên nhân đã biết hết, tình yêu chân chính cả đời của người vẫn chưa có xuất hiện đâu.”

Tiên nhân dựng râu tròng mắt gầm hét lên.

” Người chết không thể sống lại, người dương thọ đã hết, theo ta trở về đi, có việc cho người làm đây.”

“Ai nói ta không thương hử, hử là nam nhân của ta, thần tài của ta, gối ôm của ta, hết thấy của ta nha, ta luyến tiếc quá, ô ô. . .”

“Được rồi, được rồi, đi theo ta đi, người về sau sẽ có nhiều nam nhân hơn, không kém hử một chút nào, lại nói hử sau này rất nhanh sẽ quên người.”

“Cái gì! Không có khả năng, hử thực yêu ta , làm sao có thể rất nhanh quên?”

Danh Hương ra vẻ không nghe thấy rằng về sau nàng sẽ có rất nhiều nam nhân . . .

“Ta sẽ làm hử quên đi người.”

“Người!! Lão đầu chết tiệt, chia rẽ chúng ta, ta muốn hủy đi lão già khom nhà người.”

Nữ nhân nào đó hung tợn nói xong cũng xông đến.

“Nha đầu chết tiệt kia nghe kỹ đây.”

Tiên gia đưa tay lên đem nữ nhân nào đó giữ ở một bên.

“Mặc kệ như thế nào, người trở về không được, hiện tại ta muốn đem người thả tới hơn một nghìn năm trước, ở Tiên Hân quốc, cũng chính là cái thể loại người thường xem kia... Xuyên qua thời không. Nhiệm vụ của người chính là tìm một nam nhân ngực có long vân.

Người cùng người thường giống nhau, không có pháp lực gì, bất quá vì cái mạng nhỏ của người, ta đưa người một cái bùa hộ mệnh, người đeo nó trên ngón út, tìm được người xong đem nhẫn đốt đi cho ta, ta sẽ liên hệ với người.

Người nhất định thấy kỳ quái tại sao muốn người đi tìm, này thì về sau người sẽ hiểu được, người đừng trừng ta, người tốt nhất nhanh chút tìm, sớm một chút tìm được, người liền sớm đầu thai, kiếp sau ta chuẩn cho Nhạc làm lão công tốt của nhà người, còn có thể đáp ứng người một yêu cầu, như thế nào? Không muốn tìm ta liền cho người suốt kiếp luân hồi chỉ có thể sống đến 25 tuổi, cho người trọn đời cô độc, hắc hắc. Hơn nữa người không phải rất muốn xuyên qua thời không ư, nơi đó mỹ nam nhiều hơn nha, được rồi, lên đường đi.”

Lão nhân nào đó vừa nói xong liền đem nữ nào đó bên cạnh hoàn toàn hóa đá.

“Chỉ thế mà tìm khắp không thấy, thật sự là không tiền đồ. .”

Lão nhân còn ở đằng kia nói nhỏ. . .

Trong quá trình rút xuống, nữ nhân nào đó không khỏi mắng.

” Bà nội nó chứ, thần tiên tìm khắp không thấy, ta làm sao tìm được nha, lão đầu chết tiệt. Ta không muốn xuyên qua đâu à!”

.

2. Chương 2: Tá Thi Hoàn Hồn

Liễu Danh Hương khi tỉnh lại, nhìn thấy nàng đang ngủ ở trong một gian phòng cổ kính, phòng được bố trí thực ấm áp lịch sự tao nhã, ở giữa đặt một cái bàn nhỏ trên có vẽ một đóa hoa nhỏ, bên trong khê tỏa ra mùi hương bạc hà nhàn nhạt, Danh Hương nhất thời cảm thấy ý nghĩ thanh tỉnh.

‘Xem ra chính mình thật sự bị lão đầu chết tiệt đá đến cổ đại thật rồi, hzai. ’

‘Hoàn hảo chủ nhân của thân thể này gia cảnh khảng định không nghèo, bằng không chỉ bằng chính mình, cam đoan trên đường làm tên khát cái đi. ’

‘Lão nhân muốn ta tìm nam nhân ngực có hoa văn rồng, trời ạ, làm sao mà tìm được đây, chẳng lẽ thấy nam nhân liền nhào tới bối ra quần áo người ta ra, không bị nói là háo sắc mới là lạ, aizzz. ’

‘Đúng rồi, lão nhân nói tặng cho ta cái bùa hộ mệnh, ở đâu rồi ta, . ’

Danh Hương nâng hai tay lên, vừa vặn thấy một chiếc vòng bạc nhỏ xíu ngay đầu ngón tay cái bên trái. Một vòng tròn liền, cũng không có hoa văn gì, bình thường đến không thể bình thường hơn nữa.

‘Cái này có thể bảo mệnh nha.’

Danh Hương nhất thời buồn bực vô cùng.

‘Két...’

Cửa mở, một nha đầu đi tới, trong tay bưng một cái bát, nhẹ nhàng mà đi đến bên giường, ngẩng đầu nhìn lên.

“A, tiểu thư, người đã tỉnh, nô tỳ liền đi kêu lão gia với phu nhân tới”

Nói xong buông bát chuẩn bị đi ra ngoài.

“Đợi chút!”

Danh Hương vươn tay kéo nha hoàn lại.

“A, tiểu thư, người đừng động, ”

Tiểu nha đầu chạy nhanh trở về đặt tay tiểu thư về vị trí cũ.

“Tiểu thư, người cảm thấy thế nào rồi, đầu còn đau không, người đã muốn ngủ mê hai ngày rồi, lão gia phu nhân đều lo lắng, Nhị thiếu gia còn bị nhốt tại Từ Đường, thật sự rất khổ sở nha, lão gia nói tiểu thư nếu vẫn bất tỉnh, Nhị thiếu gia cũng đừng nghĩ đi ra. Tiểu thư người tỉnh thì tốt rồi, nô tỳ đi gọi lão gia phu nhân, bọn họ hẳn sẽ bớt lo lắng đó.”

Tiểu nha đầu nói xong cũng muốn chạy.

Danh Hương nhìn bộ dạng thanh tú này, nhìn qua nhiều nhất mười ba mười bốn tuổi, giật mình thấy tiểu nha đầu kia nói một hồi tùm lum cũng đã chuẩn bị đi, chạy nhanh dùng sức kéo lại nói.

“Tiểu nha đầu, người tên là gì, nơi này là chỗ nào, đầu ta đau quá, cái gì cũng không nhớ gì cả, người trước nói cho ta một chút.”

‘Giả trang mất trí nhớ định luật đầu tiên của xuyên không’

Danh Hương đương nhiên phải tìm cho bản thân một lý do.

Chỉ thấy tiểu nha đầu trừng lớn cái mắt, một bộ dạng nhìn thật giống nhìn thấy quỷ.

“Tiểu thư, làm sao người, người không nhớ rõ nô tỳ nha, nô tỳ là Tiểu Văn nha, nha hoàn bên người của người à, nô tỳ theo người năm năm rồi, làm sao người lại quên rồi, ô ô. ”

Tiểu Văn nói xong nước mắt liền chảy xuống như thác.

“Ngừng!”

Danh Hương hô to một tiếng.

“Khóc cái gì khóc, ta ghét nhất là thấy người ta khóc, ta cũng chỉ là mất ký ức nha, có cái gì cùng lắm thì người liền nói cho ta chẳng phải sẽ biết sao, khóc có tác dụng sao? Nói không chừng mấy ngày nữa liền nhớ ra rồi, hiện tại giúp ta đem gương lại đây.”

“Tiểu thư người.”

Tiểu Văn vẻ mặt ủy khuất, lại vẫn lấy một chiếc gương đồng trên bàn trang điểm đi tới.

“Tiểu thư như thế nào dữ tợn như vậy, ô ô, tiểu thư trước kia tuy rằng rất lạnh lùng nhưng cũng không lớn tiếng nói ta như vậy.”

Danh Hương cũng không biết tiểu nha đầu trong lòng nghĩ cái gì, nàng khẩn cấp muốn nhìn một chút nữ chủ này là cái dạng gì, bởi vì kiếp trước nàng cùng hai chữ ‘xinh đẹp’ là hoàn toàn không liên quan.

Nàng muốn căn cứ theo định luật xuyên qua thứ hai, nữ chủ tám chín phần mười là một đại mỹ nhân, sau đó một đệ nhất mỹ nam của đại bang phái nào đó bị nàng mê hoặc tới mù mịt, nhưng nàng không cưới, ha ha ha.

Danh Hương nghĩ khoe miệng càng cong lên.

“A, này, này, này, không thể nào, cũng xinh đẹp đến vô biên, hoàn hảo, rất khả ái đi.”

Phổng chừng trong gương nhiều nhất không vượt qua 14 tuổi, khuôn mặt trái xoan như trứng ngỗng, trên khuôn mặt phúng phính là một đôi mắt to tròn sáng lấp lánh, lông mi vừa đen vừa dài, lúc chớp chớp có vẻ ánh mắt đặc biệt hữu thần, ánh sáng lan ra bốn phía, cái mũi cao khéo léo cùng môi anh đào nho nhỏ, khuôn mặt phấn nộn, nhìn xuống bên dưới, không phải chỉ là một tiểu cô nương đầy chữ.

Danh Hương nhất thời cảm thấy mỹ nam cách nàng thật xa, ngấm lại mỹ nam nào thích một cái tiểu oa nhi đây.

“Tiểu Văn, bốn tiểu thư tên gọi là gì, mấy tuổi vậy?”

Tiểu Văn nhìn điệu bộ không biết chính mình là ai của tiểu thư, trong lòng cảm giác thật là lạ, như thế nào ngay cả tên người cũng không nhớ rõ rồi sao, tính cách cũng hiền hoà hơn, giống như tiểu thư không phải tiểu thư trước đây.

“Tiểu thư gọi là Nam Cung Vãn Nhã, năm nay 16 tuổi, nay đã đến tuổi thành thân rồi, người tới cửa cầu hôn rất nhiều à, lão gia cùng phu nhân cảm thấy Ngũ Vương gia dường như thích hợp với tiểu thư, phu nhân nói chờ tiểu thư tỉnh, liền cho tiểu thư xem mặt Ngũ Vương gia, xem tiểu thư có thích hay không mới định đoạt, lão gia phu nhân thật sự rất thương tiểu thư người à”

Danh Hương nhìn nàng trong gương, không khỏi đảo cặp mắt trong veo .

Khuôn mặt tưởng như chỉ 14 tuổi thế nhưng 16 tuổi, choáng váng, còn muốn lập gia đình, thực ứng với đệ tam định luật xuyên qua mà sách nói, xuyên qua liền phải chuẩn bị thành thân.

Đầu đầy hắc tuyến a. . .

“Nam Cung Vãn Nhã, tên này không tệ, Vãn Nhã, Vãn Nhã, ha ha”

Liễu Danh Hương nghĩ sau này nàng có tên tốt như vậy, có điểm dương dương đắc ý.

“Ngũ Vương gia, tại sao ta có thể gả cho Ngũ Vương gia, xem ra nhà của ta không phú thì quý nha, ha ha, phát đạt.”

Tiểu Văn nhìn tiểu thư nhà nàng có điểm tinh thần bất ổn định, không khỏi nghĩ tiểu thư sẽ không rút bể đầu óc biến thành kẻ điên chứ.

Danh Hương nhìn đến ánh mắt Tiểu Văn giống như nhìn thấy kẻ điên, nhất thời có chút ngượng ngùng, hắng giọng nói:

“Tiểu Văn à, phụ thân ta là làm cái gì, còn có, ta như thế nào bị ngất ? Đúng rồi, trong bát của ngươi là cái gì thế, ta đói bụng rồi.”

Nói xong vỗ vỗ bụng nhỏ.

Tiểu Văn cảm giác nàng có điểm hồ đồ, tiểu thư trước kia bởi vì chán ghét khuôn mặt trẻ con của người, cho nên khuôn mặt, nói chuyện cả ngày cũng đều lạnh như băng, ngôn hành cử chỉ đều quy quy cách cách, chỉ sợ người ta nói nàng chưa trưởng thành. Làm sao lại làm ra loại động tác bất nhã này, bất quá tiểu thư như vậy thật đúng là giống một tiểu hài tử, thật đáng yêu.

Haiz, bất kể, dù sao vẫn là tiểu thư của nàng, bất kể người biến thành cái dạng gì rồi, vẫn là làm cho lão gia phu nhân quan tâm đi.

Tâm tư Tiểu Văn chuyển biến, cảm giác thoải mái thiết nhiều, liền cũng vui vẻ, bưng bát lên ngồi vào đầu giường.

“Tiểu thư, đây là cháo Bát Bảo hạt sen long nhãn, người mê man hai ngày, cùng lời đại phu nói không khác lắm, cho nên phu nhân kêu nô tỳ trước chuẩn bị tốt, tiểu thư, người từ từ ăn, người vừa ăn nô tỳ vừa kể qua với người một chút.”

Danh Hương vừa ăn cháo Tiểu Văn mang lên, vừa nghe nàng ta kể qua:

“Lão gia là Tả Thừa Tướng của Tiên Hân Quốc, tiểu biểu đệ của đương kim Hoàng Thái Hậu. Trung quân ái quốc, kính yêu dân chúng, Hoàng Thượng cũng rất coi trọng lão gia, có thể nói dưới một người, trên vạn người.

Lão gia vẫn là nổi danh chung tình, nam nhân khác đều ba vợ bốn nàng hầu, lão gia lại chỉ cưới Đại phu nhân cùng Vãn phu nhân. Hai vị phu nhân đều là tỷ muội cùng nhà, chuyện đại phu nhân cùng Vãn phu nhân tỷ muội tình thâm, cùng gả vào phủ Thừa Tướng, chẳng phân biệt được lớn nhỏ. Cũng không tranh giành tình nhân, hơn nữa đối đãi với hạ nhân chúng ta thật sự rất tốt. Lão gia từ sau khi cưới hai phu nhân, mười mấy năm cũng chưa đón thêm ai qua cửa. Đây đối với một vị quan lớn như lão gia chúng ta thật sự là hiếm có chưa từng thấy.”

Danh Hương nhìn đến bộ dáng Tiểu Văn sùng bái, nhanh chóng ngắt lời nói:

“Được rồi, đừng nói lão gia, trước tiên là nói về ta như thế nào ngắt.”

“Uhm, tiểu thư là cùng Nhị thiếu gia luận võ, không cần thận ngã đập đầu vào cửa của hậu viện nên mới ngắt.”

“Ta có võ công sao? Lợi hại hay không vậy. Khăng định rất kém cỏi, bằng không làm sao có thể đập đầu vào cửa, thực xấu hổ nha. Tiểu Văn người nói cụ thể cho ta đi”

Danh Hương vừa nghe nàng biết võ công liền kích động lôi kéo Tiểu Văn, thiếu chút nữa bắt trong tay đều đánh bay.

“Tiểu thư, đầu người không đau sao? Đừng nên kích động ” .

Tiểu Văn nhìn đến tiểu thư kích động như vậy, thực sợ nàng lại đã bất tỉnh.

“A?”

Danh Hương sờ sờ đầu nhỏ của nàng, bên phải hơi hơi gồ lên một khối, ấn vào có đau một chút, thật cũng không có nghiêm trọng như vậy. Lập tức liền cười nói.

“Không có việc gì, liền một chút hết đau, không sao ”.

Nói xong chuẩn bị bò lên thử xem có võ công hay không.

“Tiểu thư, đừng đứng lên đó, bị lão gia mà biết thì không được, chờ đại phu xem qua mới được nha.”

Tiểu Văn vừa đem cái chén không đặt lên trên bàn vừa nói:

“Tiểu thư người nằm lại đi, ta lập tức đi gọi lão gia phu nhân.”

Lúc này Tiểu Văn không cho nàng cơ hội giữ chặt bản thân, bỏ chạy đi ra ngoài.

Danh Hương nghĩ :

‘Nếu đã đến đây, chi bằng cứ để vậy đi, về sau liền lấy tên Nam Cung Vãn Nhã này để lừa đảo cũng được lắm, dung mạo như hiện tại thật sự rất tốt, còn có thể có võ công, ha ha, lão đầu chết bầm bảo ta tìm nam nhân có long vằn, ta liền chậm rãi tìm, hiện tại bốn cô nương 16 tuổi, cách 25 tuổi còn có 9 năm cơ mà, ta liền không tin ta tìm không thấy, hắc hắc, lão đầu chết bầm người chờ xem’

‘ Buồn bực nhất chính là khuôn mặt trông non nớt như vậy, vừa thấy tựa như tiểu hài tử, như thế nào quyến rũ được mỹ nam, không phải là thân thể mình cũng không còn phát dục đi. ‘

Nghĩ đến đây, Danh Hương nằm không được rồi, một cước đá chặn bay qua mà bỏ chạy đến trước bàn trang điểm, nhìn về gương đồng cao cỡ nửa người phía kia.

Chỉ thấy trong kính một nữ tử tóc dài như thác nước vắt lên một đoạn, còn lại để xõa đến hông, mặc một bộ trung y màu trắng bó sát người, khuôn mặt siêu cấp đáng yêu, vóc dáng ước chừng khoảng 1m6. Đùi nhỏ thon dài thẳng tắp, eo nhỏ mềm mại uyển chuyển nhỏ bé, cặp mông đẹp kiêu mị mượt mà, bộ ngực đầy đặn cao thẳng, nhìn không khỏi làm mặt người ta đỏ hồng.

Này rõ ràng chính là dáng người hoàn mỹ như ma quỷ, chết tiệt là lại đi với gương mặt tiểu oa oa. Lão thiên gia thật sự là trêu cợt người ta nha.

Danh Hương nhìn bộ dáng của nàng trong kính, không khỏi cong lên cái miệng nhỏ nhắn. Nghĩ lại Nam Cung Vãn Nhã này so với Liễu Danh Hương được hơn, cuối cùng có tiến bộ, đáng yêu liền đáng yêu.

‘Hắc hắc, vừa vận tài mạo song toàn, ta liền không tin mỹ nam không tìm đến, yeah, Danh Hương, cố lên! No, no, no là Vãn Nhã cố lên! Đã thành thói quen, thói quen, Vãn Nhã, Vãn Nhã, cố lên! Ha ha. . .’

Danh Hương đang đối diện với gương đồng tự kỷ xoa ngực sờ mông thì một tiếng “Nhã Nhi” đem nàng sợ tới mức chạy nhanh quay về trên giường, bởi vì cổ đại không có đệm, cho dù giường của Vãn Nhã đã trải nệm nhiều lần thật sự mềm mại rồi, nhưng cái đầu nhỏ bé hay chính xác hơn là do động tác thô lỗ của nàng

cho nên bị tấm ván gỗ giường đâm cho làm đau, cho nên mọi người tiến vào khi chỉ thấy nàng nằm ở trên giường cắn chặt hai hàm răng, nhắm chặt hai mắt.

“Nhã Nhi, con làm sao, có phải đầu rất đau hay không, mau, Tiểu Văn, đi truyền Hàn Thái y.”

Danh Hương chỉ cảm thấy một bàn tay ấm áp kéo lấy tay nàng, gắt gao cầm.

“Dạ, Vân phu nhân, nô tỳ liền đi.”

Danh Hương mở to đôi mắt của nàng, nhìn đến mỹ nhân mỹ lệ ngồi bên cạnh giường đang nắm chặt tay nàng. Xem người bộ dạng sắp khóc đến nơi, có thể khẳng định vị này là mẫu thân rồi, nhưng khi nhìn nữ nhân này bề ngoài khoảng chừng hai mấy tuổi (thực tế đã ba mươi ba tuổi), ôn nhu uyển chuyển hàm xúc, thật đúng là khó có thể tưởng tượng có một nữ nhi đã mười sáu tuổi. Danh Hương cảm thấy nữ nhân này nhiều nhất chỉ có thể nhìn thành tỷ tỷ của nàng.

“Nhã Nhi, con cảm thấy khá hơn không, mẫu thân lo lắng cho con, hai ngày đều ăn không ngon, ngủ không yên. Phụ thân cũng thật sợ con nếu không tỉnh lại mẫu thân con liền bị bệnh theo con.”

Danh Hương hướng lên nhìn vị nam tử thân mặc trường sam xanh lục bên hông đeo một khối bạch ngọc, nhiều nhất chỉ hai mươi lăm tuổi (thực tế đã ba mươi tám tuổi) đang dùng ánh mắt ôn nhu nhìn nàng.

“Trời ạ, nam nhân này là phụ thân của mình, trách không được Vãn Nhã có khuôn mặt giống oa nhi rồi, hóa ra là giống phụ thân nàng ta. Ha ha, hắc nhìn qua thật đáng yêu nha, tuy rằng giữa lông mày lộ ra một cổ anh khí, ngũ quan cũng rất anh tuấn, nhưng chỉ có mặt béo đỏ đỏ, nhìn liền ...muốn xoa bóp. Khuôn mặt như vậy thấy thế nào cũng không giống như là vị Thừa tướng đại nhân, thật buồn cười à.”

Danh Hương trong lòng nghĩ như vậy, miệng toét ra không khỏi lộ ra tươi cười.

“ Phụ thân, mẫu thân, ta tốt hơn nhiều, còn có hơi choáng váng, không có gì đáng ngại, đối với nhiều sự việc không nhớ nổi rồi, có thể là do đụng đầu nên đã mất đi ký ức”.

Danh Hương vừa nói vừa giả thành một bộ dáng đáng thương, mắt to chớp một chút, một hồi nhìn người phụ thân trên danh nghĩa của nàng, một hồi lại nhìn vị mẫu thân trên danh nghĩa của nàng.

“Cái gì? Tại sao có thể như vậy?”

Chỉ thấy nam nhân đáng yêu này nhú mày, nắm chắc nắm tay, khuôn mặt đáng yêu này nhất thời nổi giận đùng đùng, trở nên nghiêm nghị, ánh mắt cũng sắc bén cùng với người ôn nhu vừa nãy thật sự là hai người khác nhau hoàn toàn.

“Tiểu tử Vãn Thiên đó thật là hết chuyện để làm mà, sớm nói với hắc không cần dạy võ công cho Nhã Nhi, hiện tại khiến cho tiểu muội biến thành như vậy, phạt hắc ở lại Điện Bích Tư ba ngày nữa!”

Lời nói vừa buông ra, Danh Hương chợt cảm thấy độ ẩm trong phòng giảm xuống vài độ, nhìn không được sợ run cả người. Nghĩ thầm không hổ là Thừa tướng, nổi giận lên rất có khí thế, đủ uy nghiêm .

“Lão gia chàng làm gì vậy, nhìn chàng đem Nhã Nhi hù thành cái gì rồi, nói cho cùng Thiên Nhi cũng không phải cố ý đả thương Nhã Nhi, Nhã Nhi gặp chuyện không may, thương tâm nhất rõ ràng là Thiên Nhi rồi, chàng đừng tức giận như vậy, phải chú ý đến sức khỏe, hazz.”

Vân phu nhân nhỏ giọng nói mà bắt đầu chảy dài hai hàng nước mắt .

Danh Hương là ghét nhất thấy người khác khóc.

“Như thế nào cổ đại nữ tử đều nước mắt ngập thành vậy, haiz. ’

“Mẫu thân, người đừng khóc nữa, đầu ta vừa rồi thật đau đớn, phụ thân nói cho người cười đấy, chờ khi đem nhị ca gọi tới, ta nhưng không muốn nhị ca thương tâm, phụ thân, người mau nói với mẫu thân đi, đừng khóc nữa nha, phòng muốn chìm rồi nè .”

Danh Hương vừa luống cuống tay chân giúp mẫu thân nàng lau nước mắt, vừa dùng ánh mắt nói với phụ thân ngăn mẫu thân khóc, trên trực giác cảm thấy Nhị ca hẳn là thực súng nàng.

Nam Cung Khải đột nhiên cảm giác được nữ nhi thật sự đã mất đi kí ức như thế nào so với trước kia hoạt bát hơn nhiều, đổi tính khác hẳn trước.

Bất quá lúc này hắn cũng không còn đầu óc để nghĩ lại, bởi vì hắn nhìn đến phu nhân bảo bối của hắn khóc đến hoa lệ vũ đài007 , tâm đều đau, chạy nhanh đến cười nói:

“Vân nhi, đừng khóc, được rồi, được rồi, nàng xem Nhã Nhi đầu vừa muốn đau, ta biết nàng cũng thật thương Thiên Nhi, ta chỉ dọa唬唬 nàng, nàng cũng trưởng thành rồi, không thể ngày ngày gặp rắc rối à, ta không phải muốn cho nàng kiểm chế tâm tính sao.”

Nói xong liền ôm Vân phu nhân nói nhỏ.

Danh Hương nhìn đến phụ thân nàng sắc mặt thay đổi nhanh hơn lật trang giấy, không khỏi xem thế là đủ rồi, bất quá cũng xác nhận Tiểu Văn nói phu thê tình thâm, Vãn Nhã thật sự có một cặp phụ mẫu thật tốt, nghĩ đến Đại phu nhân kia cũng không kém đâu, Danh Hương âm thầm vui sướng, xem ra xuyên qua đến nơi đây thật đúng là không tệ.

Vân phu nhân tuy rằng thấy nữ nhi của nàng biến hóa kỳ quái, bất quá nhìn đến khuôn mặt trẻ con của tướng công nàng bộ dáng thật khẩn trương, không khỏi nín khóc mỉm cười. . .

Trong phòng độ ẩm nhất thời bay lên vài độ. . .

Hàn Thái y tinh tế vì Vãn Nhã kiểm tra một lần, cùng Thừa tướng cùng phu nhân nói Vãn Nhã có khả năng đùng vào đầu, trong đầu có máu ứ đọng, làm cho tạm thời mất trí nhớ, chờ máu hết tụ sẽ khôi phục trí nhớ, nói mọi người không cần lo lắng, liền kê đơn thuốc giúp chóng tan máu, liền lui xuống.

Dừng ở đây, Liễu Danh Hương chính thức biến thân làm Nam Cung Vãn Nhã. Danh Hương cũng giống như mọi nữ chủ trong tiểu thuyết xuyên không có chút sợ người khác nhìn ra nàng không phải là chủ nhân của thân thể này.

Nhưng ngẫm lại chuyện linh hồn xuyên qua, cho dù tính cách đại biến, vừa vặn dù sao cũng vẫn là thân thể ban đầu, chỉ cần nàng không nói thật, còn sợ người khác hoài nghi hay sao, có bao nhiêu người sẽ tin linh hồn xuyên qua đây. Nếu không phải là bản thân gặp phải, đánh chết cũng sẽ không ai tin điều này. Cho nên Liễu Danh Hương có thể quang minh chính đại dùng thân phận Nam Cung Vãn Nhã này mà sống, ha ha. . .

3. Chương 3: Mỹ Nam Nhị Ca

Mẫu thân nói Vãn Nhã bệnh nặng mới tỉnh, lấy cớ cần nghỉ ngơi, hừng hực đem phụ mẫu đuổi đi, bởi vì nàng đến với quốc gia lớn này, cả phủ Thừa tướng tình huống là hoàn toàn không biết gì cả, vì tránh cho người khác có thể xem nàng như là người bị bệnh thần kinh, hay là trước làm cho Tiểu Văn bù lại cho nàng chút thông tin, dù sao đêm dài chậm rãi cũng chẳng biết làm gì, cho nên nàng phân phó Tiểu Văn lo mà pha trà ngon, tựa vào đầu giường nhìn nhã bắt đầu học bù ...

Đầu thu nên cả buổi tối hơi có mát mẻ chút, trong phòng Vãn Nhã có một ngọn đèn lạng yên đốt lên, vẫn liên tục đến đêm khuya.

Vãn Nhã từ trong miệng Tiểu Văn đại khái biết được:

Thừa tướng Nam Cung Khải hai mươi năm trước đồng thời cưới hai vị phu nhân Liễu Tình cùng Liễu Vân.

Tình phu nhân vì Nam Cung Khải sinh ra đại công tử Nam Cung Thanh Vân cùng nhị công tử Nam Cung Vãn Thiên, đại công tử Nam Cung Thanh Vân năm nay 19 tuổi, ở Lại bộ nhậm chức, công tác cần cù và thật thà, làm người chính trực. Người một lòng chỉ tập trung vào công việc, cho nên đến nay chưa lập gia đình, nhưng điều này làm Tình phu nhân lo lắng. Lấy cớ là nam nhi chí ở bốn phương, nên trước phải lập nghiệp rồi sau đó thành gia.

Mà nhị công tử Nam Cung Vãn Thiên năm nay 17 tuổi, người từ nhỏ thân thể yếu nhược nhiều bệnh, lúc năm tuổi đã bái Vãn thượng lão nhân làm sư phụ, ở Thâm Uyên cốc vẫn đợi đến lúc 15 tuổi mới được về đến nhà.

Mười năm kiếp sống thâm cốc, khiến hắn làm người tùy tâm sở dục008, làm việc toàn bộ bằng tự bản thân, võ công lại xuất thần nhập hóa, nhưng hắn cũng không phải kỳ nhân. Trở về trong hai năm, trừ bỏ vừa trở về năm ấy liên tiếp gặp Hoàng Thượng, vãn nhàn rồi, có khi lại thần thần bí bí, tất cả mọi người không biết hắn đang làm gì cả.

Mà ngoài dự đoán của mọi người, vị Nhị thiếu gia này rất quý tiểu muội bảo bối Nam Cung Vãn Nhã của hắn, quả thực đến cầu tất sẽ đáp ứng. Thừa tướng nhìn hắn vô tâm với quan trường, cũng tùy ý hắn đi.

Vãn phu nhân cho tới nay thân thể bệnh không ngừng, Thừa tướng yêu thương nàng, cho nên muốn nàng dưỡng tốt thân thể, bởi vậy mới chậm sinh vài năm. Sinh hạ Vãn Nhã xong không muốn cho nàng cực khổ.

Vãn Nhã mới trước đây luôn luôn nhu thuận, ở nhà học tập cầm kỳ thư họa, cũng không biết nguyên nhân gì, một lần năm mười hai tuổi ấy xuất phủ du ngoạn, sau đó trở về liền trở nên lạnh như băng, không thích nói chuyện, trở thành thật sự già dặn hơn.

(Nhưng thật ra là bởi vì lần đó bạn cùng lứa tuổi đều nói nàng mới bảy tám tuổi, đáng hận nhất là nàng liếc mắt một cái nhìn trúng liền thích đương kim Tam Vương gia nhưng hắn lại gọi nàng tiểu oa nhi, còn nhéo mặt của nàng. Sau lần đó hồi phủ Vãn Nhã nhìn gương hồi lâu, cuối cùng cầm lấy ly trà đem gương đồng nện đến nát bươm. Từ đó về sau nàng cực lực cố gắng biến bản thân thành già đi, nhưng trời không theo ý nguyện của nàng, nhìn dáng người làm nàng càng ngày càng tức giận, cả khuôn mặt vẫn là mặt oa oa. Có đôi khi nhìn bộ dạng mặt tiểu oa nhi nàng phần thành già, mọi người muốn cười lại không dám cười, Vãn Nhã sau khi thấy thì càng bất hòa ngôn ngữ với người khác hơn. . .)

Vãn Thiên sau khi trở về nhìn thấy Vãn Nhã, liền đoán được vấn đề ở đâu ra, vì không để cho muội muội siêu cấp đáng yêu của hắn trở nên quái gở khó xử, cho nên đi chọc nàng, còn đem các loại mới mẻ bên ngoài vui vẻ mà dạy cho nàng, cửu nhi cửu chi009, cô muội muội này cũng không bài xích người ca ca này.

Một lần Vãn Nhã bắt gặp ca ca của nàng có võ công cao siêu kia, mà bắt đầu quần quít lấy Vãn Thiên để học võ công, Vãn Thiên cũng nghĩ đến vì tránh cho một nữ hài về sau gặp phải chuyện nguy hiểm, nên cũng đành toan tính.

Dưới dự dạy dỗ nghiêm khắc, Vãn Nhã mặc dù không có nội lực gì, nhưng khinh công của nàng cùng điểm huyết trình độ đều đã đứng hàng võ lâm cao thủ. Trừ bỏ người ngoài Tướng phủ, không có người nào biết cái thiên kim Thừa tướng này mới nhìn qua mười bốn tuổi nhưng lại biết võ công đâu.

Mà Tiền Hân quốc trên phiên đại lục này là quốc gia cường đại nhất, còn có Hậu Dục Quốc, Tả Thành Quốc, Hữu Lâm Quốc khác nữa. Tam quốc khác dựa vào Tiền Hân Quốc, hàng năm đều phải vào triều tiến cống. Ở mặt ngoài tứ quốc sống chung hòa bình, hơn hai trăm năm đều bình an vô sự.

Tiền Hân Quốc Hoàng Thượng Quân Nghị Thiên năm mười tám tuổi lên ngôi, Tả Thừa tướng Nam Cung Khải cùng Hữu Thừa tướng Tiền Vô Ngân phụ tá (Vãn Nhã nghe đến cái tên này liền cười toét miệng, họ Tiền lại không bạc, ha ha, tên này lấy được thực hay nha 010), coi như quốc thái dân an. Trong triều lợi thế vốn có chút phân tán, cũng dần dần ở Quân Nghị Thiên cường thế dưới cổ tay chậm rãi thu lại. Quân Nghị Thiên tuổi nhỏ khí thịnh, đã tâm bừng bừng, rất có ý muốn diệt tam quốc, xu thế thống nhất thiên hạ.

Cả đêm bù lại không làm cho Vãn Nhã mệt mỏi, nàng thật sự là rất hưng phấn, thiếu chút nữa sẽ bắt chước sói kêu, nhưng trong lòng muốn bản thân tinh tảo một chút, vừa mới đến, đừng để người bên ngoài tưởng kẻ điên chứ, kiểm chế, kiểm chế, nhấn nại, nhấn nại!

Trời vừa sáng nàng đã một phát lặn lông lốc đứng lên, sờ sờ đầu, như thế nào cũng không cảm thấy đau, tinh thần không tệ, đã nghĩ ngơi muốn đi bộ rồi, tuy rằng xem qua không ít tiểu thuyết xuyên không, nhưng vẫn tận mắt thích thấy mới thật sướng.

Tiểu Vãn nghe được trong phòng tiểu thư có động tĩnh, ngáp một cái tiến vào hầu hạ, vừa thấy tiểu thư giống con khỉ đang ở trên giường vui vẻ, thiếu chút nữa đem cằm rút ra rồi.

‘ tiểu thư nhất định là điên rồi. ’

Tiểu Văn miệng nói thầm một tiếng.

Vấn Nhã vừa thấy Tiểu Văn tiến vào hầu hạ, nàng có chút ngượng ngùng, dù sao tối hôm qua người ta bồi nàng đến đêm khuya, bất quá nghĩ thì nghĩ, nàng cũng không nhiều hảo tâm đến như vậy, nàng nha, khăn cấp muốn ra ngoài đi thăm phủ Thừa tướng đó à.

Chỉ thấy Tiểu Văn mở tủ quần áo ra, Vấn Nhã vừa thấy liền choáng váng, tất cả quần áo không phải màu xám lại nâu, ngấm lại nhìn qua tiểu cô nương mười ba mười bốn tuổi mặc quần áo này có vẻ trông giống người lớn lắm, ba đường hắc tuyến trên não Vấn Nhã chảy xuống. .

Tất cả đều lật ra một lần, đành phải trước hết mặc y kiện váy dài màu xanh nhạt, phi thường bảo thủ.

Vấn Nhã mặc làm sao như thế nào cũng không được tự nhiên, hóa ra cổ đại không có quần ngực, tuy nói mặc cái yếm, nhưng vẫn cảm giác trống rỗng, chưa thích ứng được.

Vấn Nhã nghĩ bộ dạng đi xuống vậy, bộ ngực no đủ xinh đẹp như vậy không lâu về sau sẽ có nguy cơ chảy xệ hay không, nhất định phải đi chế mấy bộ bikini mới được.

Vấn Nhã kêu Tiểu Văn dựa theo yêu cầu của nàng búi tóc lên một ít giống dạng công chúa, chen vào một cây ngọc trâm màu xanh nhạt, hai tóc mai giữ lại một dúm nhỏ nhỏ, tóc dài đen thui đằng sau thẳng tới eo, phối hợp với hình dáng người chữ S mà quý như vậy, nhìn kỹ thật là có điểm xinh đẹp quyến rũ, trừ bỏ gương mặt oa nhi này.

Không hỏi qua Vấn Nhã nhưng tâm đã tương đương hài lòng, bởi vì nàng tính toán dáng người động lòng có thể dùng đến để quyến rũ mỹ nam, mặt oa nhi dùng để giả trang vô tội.

Hắc hắc hắc, Vấn Nhã vừa toan tính không khỏi phát ra tiếng cười gian trá, sau khi Tiểu Văn nghe được, lại nhất định tiểu thư không phải điên rồi, cũng là trúng tà rồi, người như thế nào mất trí nhớ lại hóa ra kém nhiều như vậy đây.

Kế tiếp cho tới trưa, Vấn Nhã rất nhanh liền thân quen Tướng phủ lớn đến không tính được này, trừ bỏ Vấn Nhã ở ‘Nhã lâu’, vây quanh trung gian có hồ nước núi giả, còn có ‘Chuyện lâu’, ‘Vân lâu’ ‘Thanh Vân lâu’, ‘Vấn Thiên lâu’ cùng mấy tòa lâu còn không có người ở. Mỗi tòa lâu tựa như tiểu biệt thự hiện đại, vào là chỗ ở của hạ nhân. Lâu lớn nhất là cách đại môn gần nhất, lâu chính là ‘Thân Khảm lâu’, chắc hẳn hết thấy phủ Thừa tướng đều phải hoạt động tiến hành ở lâu chính.

Vấn Nhã xác định nàng ở nhà sẽ không lạc đường dưới mọi tình huống, bỏ lại Tiểu Văn, một mình tới đến ‘Vấn Thiên lâu’, nghe Tiểu Văn nói ngày hôm qua đến sau nửa đêm, lão gia mới đem Nhị thiếu gia thả ra.

Vấn Nhã rất muốn nhìn xem vị nhị ca yêu thương này của nàng là một nhân vật như thế nào, thật hưng phấn đẩy cửa ra vọt đi vào. Miệng còn la hét:

“Nhị ca, tiểu muội tới thăm huynh.”

Người Vấn Thiên quý hai ngày, hơn nữa tối hôm qua nửa đêm mới lên giường, mệt mỏi đến toàn thân đau nhức, lúc này còn nằm ở trên giường không đứng dậy được.

Cho nên Vấn Nhã vào phòng chỉ thấy một soái ca thanh tú, mắt nước mông lung, một tay chống giường, một tay chống mắt đang ngủ, giật mình đứng dậy nhìn nàng. Tóc dài đen sẫm cùng áo khoác mỏng ngắn tay xỏ xuống, nói rộng trung màu trắng khiến cho ngực lộ ra một mảng cánh xuân lớn.

“Tiểu muội, muội sinh bệnh như thế nào còn vào nơi này thăm nhị ca sao, nhị ca không có việc gì, muội mau trở về nghỉ ngơi đi.”

Vấn Nhã nhìn thấy trường hợp phát lửa này, nhất thời cảm giác trên thân nóng máu, căn bản không nghe thấy Vấn Thiên nói cái gì, chỉ mắt chữ A miệng chữ O nhìn tấm thân tốt đẹp này, hoàn toàn không kịp phản ứng. . .

Vấn Thiên vừa thấy trong mắt to Vấn Nhã có đạo lực quang kia, cúi đầu lại thấy mới biết bản thân lộ cảnh xuân ra ngoài, khuôn mặt tuần tú không khỏi đỏ lên, nhanh kéo quần áo lên, ngồi dậy, trong miệng hô:

“Tiểu muội!”

“A, khụ khụ khụ”

Vấn Nhã lúng túng hắng giọng, chà xát tay nhỏ bé hướng bên giường đi đến, quả thực một bộ dáng sói mà, chỉ kém không chảy nước miếng nữa thôi.

Trong lòng còn nghĩ .

‘Nam nhân này thật đúng là mỹ nam, so với Nhạc Nhạc ta gọi cảm hơn nhiều, biết ta cũng không thể được nhúng chàm, hắc hắc. . . Phi, muốn đi đâu vậy, hẳn chính là nhị ca của mình mà, có liên hệ máu mủ, như thế nào muốn loạn luân sao, cẩn thận sinh ra quái thai.’

Nghĩ đến đây, Vấn Nhã không khỏi rung mình một cái. Đầu nhất thời thanh tỉnh.

Đáng tiếc sau một giây giấc ngộ đó, sắc tâm lại lên .

‘Quản khi gió gì hẳn có phải ca ca hay không, mê người như vậy, nhìn một tí cũng không đủ đi ’

Một giây sau, sắc nữ đã muốn ngồi ở bên giường, hai ma trảo lại không ngừng lôi kéo mỹ nam xoa bóp đông, xoa bóp tây.

‘ Làn da thật tốt, cùng giống như ý nghĩ của mình. ’

Trên mặt còn giả bộ có một bộ dạng đáng thương:

“Nhị ca, đều là muội hại huynh, phụ thân hơi quá đáng, như thế nào cho huynh quỳ hai ngày, đầu gối đau không, để cho muội xem.”

Vấn Nhã nói xong cũng vội vàng vung chân lên, ma trảo mò đi vào. . .

Vấn Thiên cả kinh, một bàn tay chụp nhanh bắt lấy ma trảo đáng yêu kia đang chuẩn bị hành hung, tay kia thì nắn vuốt chần, lớn tiếng nói:

“Tiểu muội, muội làm gì, huynh không sao, muội trưởng thành rồi, không thể làm loại động tác thô lỗ này được! Bị người thấy ảnh hưởng không tốt!”

Trong lòng Vấn Thiên lại giật mình vạn phần, tiểu muội trước kia chưa bao giờ từng như thế cùng hẳn động tay động chân. Nhìn kỹ Vấn Nhã một chút, phát hiện hôm nay cho rằng Vấn Nhã so với lúc trước nhẹ nhàng khoan khoái động lòng người hơn, trên mặt mắt to béo đỏ đỏ nhanh chớp chớp loạn chuyển, cứ vậy mà làm người linh động hơn rất nhiều, không giống lúc trước nhìn qua liền lạnh như băng, không khí trầm lặng nữa.

“Ca, huynh nói cái gì đó, muội muội quan tâm ca ca của mình một chút cũng không được sao, cái thế giới gì thế này.”

Vấn Nhã quyết liệt nhếch lên miệng nhỏ vô tội của nàng mà nói.

“Nhị ca, ngày hôm qua muội tỉnh lại đã không nhớ rõ rất nhiều chuyện rồi, muội đã quên chính mình trước kia là có bộ dáng gì nữa, bất quá muội nhớ rõ nhị ca hiểu muội nhất.”

Tâm Vấn Nhã kỳ thật đã muốn cười ngắt trời rồi, nàng căn bản không nhớ rõ ca ca này, nhưng dù sao là mỹ nam, lại thương nàng, cho nên mới bắt đầu diễn trò thân thiết, làm tốt về sau còn phải dùng tới ca ca này nữa nha.

Không, phải nói lập tức phải dùng tới chứ, bởi vì Vấn Nhã đã tính toán muốn xuất phủ nhìn một cái rồi. Vị soái ca này tốt nhất là làm bạn cùng bảo tiêu của nàng, hắc hắc. . .

Vấn Thiên hiển nhiên đã biết chuyện muội muội mất trí nhớ, trong lòng không khỏi có điểm áy náy, dù sao hẳn làm hại muội muội ra cái dạng này, nhưng hẳn không nghĩ tới là, mất trí nhớ như thế nào mà ngay cả tính cách đều thay đổi hết, còn biến hóa lớn như vậy. Ngay cả ánh mắt nhìn hẳn cũng trở nên nóng bỏng hơn, ánh mắt giống xem hẳn là tình lang ấy. A, nghĩ đi đâu rồi, muội muội hẳn làm sao có thể được, khẳng định nhìn lầm rồi.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của muội muội đáng yêu như vậy, Vấn Thiên không biết đây là tốt hay là xấu, nhưng có thể khẳng định là hẳn còn có thể yêu thương muội muội duy nhất này.

Ngay trước mắt về tuổi Vãn Nhã đã tròn mười sáu tuổi, nên chuyện ‘đám hôn luận giả’ mà nói, đương triều rất nhiều phụ tá đều muốn thú vị thiên kim Thừa tướng này đối với họ chỉ có lợi, không có hại.. Trong nhà cửa cũng nhanh bị bà mối san bằng hết rồi, hẳn nhất định phải bảo vệ muội muội gả một phu quân mà chính nàng thích mới tốt.

Nghĩ đến đây, Vãn Thiên không khỏi thở dài một tiếng.

“Ca ca, huynh làm sao vậy, không thích muội muội như bây giờ sao? Muội cái gì cũng không nhớ rõ rồi, muội không biết muội muội trong mắt ca ca là thế nào, muội muội làm cho ca ca thất vọng rồi sao? Ca ca không cần muội muội sao?”

Vãn Nhã đương nhiên biết Vãn Thiên đang suy nghĩ gì, lập tức chớp chớp đôi mắt to của nàng, hơi nước lập tức tràn đầy hốc mắt, vừa nói vừa khóc thút thít.

Vãn Thiên quả nhiên không làm cho Vãn Nhã thất vọng, nhìn thấy muội muội tiểu khóc thương tâm, tâm lập tức đau, chỉ thấy hần khẩn trương nói:

“Đừng khóc nha, tiểu muội, nhị ca không tốt, hại muội mất trí nhớ còn lớn tiếng nói với muội, là huynh không đúng, muội đừng khóc đừng khóc mà, nhị ca cái gì cũng đáp ứng muội.”

Tiếp theo tay chân luống cuống giúp Vãn Nhã lau nước mắt.

Vãn Nhã nhìn bộ dạng hần ngốc thế kia, lập tức nín khóc mỉm cười. Trong lòng nghĩ .

‘ Xong, thu phục được rồi, ta liền không tin trị không được người, tiểu dạng011, hắc hắc. . . ’

“Ca ca, muội mất trí nhớ sau đều không nhớ rõ võ công, huynh có thể sẽ dạy lại cho muội ư. Còn có, ca ca, muội muốn xuất phủ mua ít đồ, huynh theo giúp muội đi được không, muội sợ đi lạc lắm.”

Vãn Nhã không biết kỳ thật nữ tử bình thường chưa gả cũng sẽ không một mình mà xuất môn, huống chi nàng là thiên kim Tả Thừa tướng. Cho nên kỳ thật Vãn Nhã từ nhỏ đến lớn, trừ bỏ năm mười hai tuổi ấy bởi vì tò mò cùng đại ca một lần đi ra ngoài, sau đó vẫn chưa từng xuất môn qua, cũng bởi vậy cảm kỳ thư họa của nàng không chỗ nào không tinh thông. Trong mắt người ngoài là tiểu thư khuê các tiêu chuẩn. Đây cũng là nguyên nhân lớn nhất phần đông người tới cửa cầu thân.

Vãn Thiên nhìn muội muội cơ hồ hoàn toàn xa lạ này, trong lòng cảm khái ngàn vạn lần, bất quá thấy nàng khôi phục lại bộ dáng như bạn cùng lứa tuổi kia... Sáng sủa, cũng cảm thấy vui mừng.

So với cái tiểu muội lạnh như băng kia, hần vẫn cảm thấy muội muội này có tình vị hơn, hẳn phải cùng cô muội muội này nói chuyện mới được, đừng làm cho nàng làm ra cái hành động đòi phong bại tục gì. . .

Vãn Nhã đang mặt dày mày dạn mãnh liệt tiến công, Vãn Thiên rốt cục đã đáp ứng hai ngày nữa mang nàng xuất phủ.

Cơ hội này, Vãn Nhã mừng rỡ giống như tiểu hồ điệp, ở trong vườn hoa nhảy tới nhảy lui, tiếng cười như chuông bạc bay tới từng góc trong phủ, đem bọn hạ nhân trong phủ cả kinh, người người đều bị đơ như cây cơ mà đứng hình tại chỗ. Nghĩ đến tiểu thư này bệnh nặng một hồi sau, lại đổi tính rồi.

Vãn Nhã lại phát huy miệng lưỡi tam tắc không nát của nàng, đem mỗi người trong phủ đều dỗ thành phục mới thôi. Ngay cả phụ thân nàng, hai vị phụ nhân cùng đại ca cũng bắt đầu thích ứng với chuyển biến của nàng.

Hai ngày này nàng lại chăm học võ công, đào móc trí nhớ nguyên chủ của thân xác này ra. Quan niệm ở bên trong Vãn Nhã, đến cổ đại quan trọng nhất là muốn có võ công, hắc hắc, phương tiện nàng chú tâm qua thì không cho con mèo nào chạy.

Wow ken két két. . .

Nha, trạm cổ đại đầu tiên bị thu phục!

4. Chương 4: Xuất Phủ Phong Ba

Hôm nay, được Vân phu nhân đồng ý, Vãn Nhã một thân bạch y, cùng Vãn Thiên cũng mặc bạch y, hai huynh muội ra khỏi phủ Thừa tướng. Đường nhiên theo sau là Tiểu Văn cùng Tiểu Mộc – tiểu đồng của Vãn Thiên.

Phủ Thừa tướng ở Lăng Châu thành – kinh đô Tiền Hán quốc, thực là một nơi phồn hoa.

Bốn người vừa ra khỏi cửa, qua thêm một hẻm nữa thì đến nơi náo nhiệt nhất chính là phố buôn bán. Hai bên đường là các kiểu cửa hàng biệt lập, tiếng rao hàng không ngừng, dòng người nối liền không dứt.

Vãn Nhã không nghĩ tới thành thị cổ đại lại phồn vinh phát đạt như vậy, không khỏi rất là cảm thán.

Vãn Nhã về mặt hưng phấn, lôi kéo Tiểu Văn xem đông xem tây, đưa mắt đến đâu cũng toàn là ham chơi mới mẻ, tốn nhiều công phu. Tiểu Văn cùng Tiểu Mộc cũng đã lấy này lấy nọ đầy tay. Vãn Nhã để bọn họ ở lại phủ, chính mình lại chui vào đám đông.

Vãn Thiên nhìn muội muội nghịch ngợm này chỉ cảm thấy không biết làm gì, đành hướng bọn Tiểu Văn gật đầu một cái, rồi đuổi theo Vãn Nhã.

Vãn Nhã đến một tiểu lâu tinh xảo phía trước, đại môn đề: “Tú y phường”, nàng không do dự liền đi vọt vào.

“Ai nha...”

Vãn Nhã bất ngờ đụng vào một nữ tử đang đi ra. Vãn Nhã vội mở miệng nói xin lỗi

“Xin lỗi nha, thực ngại quá!”

“Tiểu nha đầu không có mắt nhìn đường à, phụ mẫu ngươi dạy ngươi như thế nào vậy hả?”

Nữ tử kia chỉ tay vào mũi Vãn Nhã, hung tợn mắng.

Vãn Nhã ngẩng đầu nhìn lên, nữ tử này bộ dáng đại khái cỡ mười sáu, mười bảy tuổi, mặc váy dài màu đỏ, cổ áo hở rộng, lộ ra một mảng lớn da thịt, nhìn qua đến là gợi cảm động lòng người. Nữ tử này vốn cũng có thể coi là một cái đại mỹ nhân, vậy mà miệng lại có thể nói ra những lời khiến cho người khác không dám khen, đem hình tượng tốt đẹp của nàng hầu hết phá hư đi.

Trong lòng Vãn Nhã thầm mắng, đã nói xin lỗi cùng ngươi rồi mà còn bị chỉ vào mũi mà mắng. Vị mỹ nữ cổ đại này không biết là chính mình không hay ho không, ngoài mặt vẫn có thể bình tĩnh đến vậy.

Vãn Thiên từ phía sau đi đến, vừa định giáo huấn nữ nhân không biết tốt xấu này, thì bị Vãn Nhã nhéo một cái, chỉ thấy Vãn Nhã mắt ngọc lảo lảo, trưng ra gương mặt oa nhi vô tội, lớn tiếng nói:

“Vị đại tỷ này, đụng vào ngươi là tiểu muội không đúng, nhưng mắt của ngươi cũng để đi đâu vậy, ngươi thấy được ta đi lại đây mà cũng không biết tránh à, đại tỷ cảm thấy mắt ngươi cũng không được tốt à. Xin hỏi phụ mẫu đại tỷ dạy ngươi đến đâu rồi?”

Vãn Nhã vừa nói xong, Vãn Thiên nhin không được liền cười khẽ một tiếng.

Khách nhân trong quán, những người khác cũng che miệng cười trộm. Tất cả mọi người đều cảm thấy oa nhi này thực đáng yêu.

Âu Dương Vũ Điệp bị Vãn Nhã trái một tiếng đại tỷ, phải một tiếng đại tỷ tức giận đến phát run.

Nàng vốn là tiểu thiếp được Tam Vương gia Quân Nghị Kỳ sủng ái nhất, không chịu được loại khí này nha.

“Tiểu oa nhi lớn mặt như ngươi cũng đã biết vị này là ai mà còn dám ở nơi này ăn nói hồ đồ? Không mau quỳ xuống xin lỗi đi!”

Một tiểu nha đầu chạy ra, vừa thấy cũng biết là nha hoàn của nữ nhân này.

Lúc này trong quán, mọi người đều xầm xì bàn tán, Vãn Nhã vênh tai lên mà nghe.

Hóa ra vị mỹ nhân này là tiểu thiếp đệ nhất sủng ái của Tam Vương gia. Xem ra Tam Vương gia này ánh mắt không được tốt lắm à. Thật là kỳ quái, một nam nhân có thân thể làm sao có thể coi trọng một cái nữ nhân mà nam nhân khác cũng không thèm như vậy.

Vấn Nhã lắc lắc đầu, không dám gật bừa.

“À, hóa ra là sủng thiếp của Tam Vương gia à, thất lễ, thất lễ. Ca ca, người ta là tiểu thiếp của Tam Vương gia đó, chúng đắc tội không nổi nha!”

Vấn Nhã đem hai tiếng tiểu thiếp đặc biệt nhấn mạnh, nói xong còn ha ha cất tiếng cười.

Vấn Thiên hoàn toàn bị tiểu muội muội này đánh bại, nhìn những gương mặt trước mắt, dở khóc dở cười:

“Tiểu muội, đừng đùa, muội mau nhìn xem muốn mua thứ gì đấy.”

Nói xong liền kéo Vấn Nhã đi vào, không để ý đến hai chủ tớ kia.

Âu Dương Vũ Điệp tuy tức giận không chịu nổi, nhưng nàng cũng không phải là người ngu. Xem hai huynh muội này khí chất cao quý, không hề sợ hãi, nghe đến Tam Vương gia sắc mặt cũng không đổi, khẳng định cũng không phải là người tầm thường, chính mình liền xuống nước, giả như muốn chịu thiệt, trong lòng vừa chuyển, cười mà nói:

“Tiểu muội muội, xem ra vẫn là tỷ tỷ không đúng rồi, hay là tỷ mời muội đến Phi Long Các tạ lỗi, thế nào? Vừa hay cũng đến giờ cơm trưa rồi, không biết muội muội có muốn đến không?”

Kỳ thực Âu Dương Vũ Điệp cùng Tam Vương gia đi đến, Tam Vương gia muốn làm việc, trong lúc nàng rảnh rỗi, đến Tú Y Phường nhìn ngắm, lúc này Vương gia hẳn là ở Long Phi Các đàm luận. Thế nào nàng cũng phải làm cho Vương gia hảo hảo giáo huấn hai huynh muội này.

Vấn Nhã cũng đoán được nữ nhân này không tốt bụng đến mức mời nàng dùng cơm như vậy, bất quá, nàng cũng muốn gặp Tam Vương gia này xem coi là nhân vật bậc nào. Nàng bèn quay đầu cười duyên:

“Tốt, bốn tiểu thư cũng đã đói bụng. Đại tỷ, mời người đi trước, tiểu muội sẽ theo sau.”

Âu Dương Vũ Điệp nhìn thấy Vấn Nhã đáp ứng, lạnh lùng cười, kéo váy nhảy qua cửa mà đi.

Trong lòng Vấn Thiên thầm kêu không tốt, tiểu muội này thật đúng là cái gây chuyện. Tam Vương gia này cũng không phải quan hệ tốt, haiz, bất quá tiểu muội đã nhận lời, mình làm ca ca cũng không muốn bỏ mặc, đến lúc đó tùy theo hoàn cảnh mà hành sự đi.

Kế tiếp, Vấn Nhã đi ra đã biết hai ngày qua bản vẽ nàng đưa cho sư phó hỗ trợ làm mấy cái như quần lót ở hiện đại, sư phó này tuy kiến thức chưa biết đến quần tam giác, nhưng chiếu theo bản vẽ, vẫn có thể làm được.

Vấn Nhã cần nhiều bộ quần áo, gọi bọn hắn đưa đến Tả Thừa tướng phủ.

Trong quán, người có học tất biết vị này là thiên kim của Tả Thừa tướng, tiếng xì xầm lại bắt đầu nhiều hơn:

“Trách không được nàng không chút lo sợ tiểu thiếp của Tam Vương gia kia, hóa ra đây lại là thiên kim Thừa tướng nha.”

“Không nghĩ tới thiên kim Tả Thừa tướng bộ dạng lại đáng yêu thế, không biết bao nhiêu tuổi?”

“Wow, công tử của Thừa tướng thực là ngọc thụ lâm phong, có thể gả cho hắn thì tốt rồi.”

Vấn Nhã nhìn bọn nữ nhân cổ đại này, không khỏi cảm thán:

“Xem ra nữ nhân ở thế giới nào cũng đều là bà tám như nhau a.”

Hết thấy thu phục sau, chương quay cúi đầu khom lưng tiễn bọn Vấn Nhã ra cửa.

Vừa ra khỏi cửa, Vấn Thiên nhú mày hỏi:

“Tiểu muội, muội thật muốn đi ‘Long Phi Các’ hả? Tam Vương gia hẳn đang ở đó, chúng ta chớ chọc phiền toái.”

“Ca ca, muội đói bụng rồi, vừa hay đi ‘Long Phi Các’ ăn cơm đi, muội biết Tam Vương gia ở đó, nữ nhân kia không phải là muốn cho Tam Vương gia giáo huấn muội sao. Có hấn thì thế nào, hấn còn có thể nào ở trước mặt mọi người ăn muội sao, hơn nữa, muội muốn nhìn Tam Vương gia này rốt cuộc có bộ dáng gì.”

“Ý, tiểu muội, muội không phải gặp qua hấn rồi hả, nghe nói khi đó hấn còn nắm mặt của muội, cười muội là tiểu oa nhi, chẳng lẽ muội ngay cả việc này cũng không nhớ rõ.”

Vấn Nhã đảo cặp mắt trong veo:

“Nhị ca, đó là chuyện của N năm trước rồi, muội thế nào còn nhớ rõ đây. Sau khi mất kí ức, càng nhớ không rõ...”

Vấn Thiên chưa kịp nghĩ muội muội đang nói thứ ngôn ngữ kì quái gì thì ‘Long Phi Các’ đã muốn gần ngay trước mắt.

Vấn Nhã thấy ‘Long Phi Các’ này thực sự là khí phái, ba tầng lầu gỗ cao, mái hiên tứ giác chạm khắc hoa văn, bảng hiệu đề ba chữ “Long Phi Các” treo cao chính giữa, cửa có lồng đèn đỏ thắm treo cao.

Lầu một là đại sảnh nên dân chúng bình thường khá nhiều. Lầu hai mỗi phòng trang nhã, là quý tộc hấn sẽ rất thích, đặc biệt trung gian còn có một sân khấu hí kịch nhỏ, nghĩ đến sẽ rất náo nhiệt khi có người hát hí khúc. Lầu ba thuê chung phòng, bình thường, kẻ có tiền thích thanh tĩnh sẽ đặc biệt vừa ý.

Lúc này Tam Vương gia đang ngồi ở lầu ba, vị trí gần cửa sổ nhất, nghe Âu Dương Vũ Điệp vào phòng khóc, thêm mắm dặm muối nói ở Tú Y Phường bị người khác khi dễ như thế nào, còn nói hai huynh muội kia căn bản không đem Vương gia để vào mắt, hy vọng để cho vương gia vì nàng mà trừng trị. Nàng nói xong còn yếu đuối mềm dẻo tiến đến dựa vào lòng Vương gia.

Kì thực trong phòng lúc này còn có một vị trẻ tuổi. Vương gia hơi nhíu mày một chút, bất đắc dĩ hướng người trẻ tuổi cười cười, đồng thời đem Vũ Điệp đẩy khỏi người hấn, nháy mắt mời nàng ngồi bên cạnh.

Vũ Điệp thế này mới nhìn thấy trong phòng còn có người khác, chợt cảm thấy xấu hổ vô cùng.

“Vương gia, dù sao chuyện của chúng ta cũng đã bàn xong, chi bằng xem thử hai huynh muội kia là thần thánh phương nào mà dám khi dễ ái thiếp của Vương gia”

Người trẻ tuổi mỉm cười đánh vỡ cục diện bế tắc.

“Khiến cho Thượng Quan huynh chê cười rồi, chúng ta đây sẽ cùng xem thử huynh muội kia, Bốn Vương cũng đã thấy tò mò rồi. Vũ Điệp, bọn họ có đến đây không?”

Vũ Điệp nhìn xuống dưới cửa, vừa vận thoáng thấy hai người bọn Vấn Nhã vào quán, lập tức mở miệng nói:

“Tiểu Thúy, đi kêu hai huynh muội kia lên đi.”

Vấn Nhã tiến đến phòng trọ liền nhìn đến trên bàn đủ các loại đồ ăn, mọi người ăn được bất diệc nhạc hồ012 chợt cảm thấy bụng thật đói.

“Ca ca, xem ra nơi này bán đồ ăn không tệ nha. Đi, chúng ta đi ăn chùa đi, không ăn hết thì không gọi là ăn, ha ha.”

Không đợi Vấn Thiên trả lời, Tiểu Thúy đã đi tới.

Vấn Nhã thấy Tiểu Thúy, nhìn bộ dạng nàng ta như khinh bỉ mà không biết nên khóc hay nên cười. Tiểu nha đầu kiêu ngạo như thế, đủ thấy tố chất của chủ nhân nàng.

Vấn Nhã đối với Tam Vương gia kia không ôm ảo tưởng gì. Bất quá đến đây, cho hấn ném thử sự lợi hại của nàng, nghĩ đến để trêu chọc Tam Vương gia như thế nào, mặt Vấn Nhã mang mỉm cười theo Tiểu Thúy lên lầu.

Vấn Thiên nhìn bộ dạng nghịch ngợm của muội muội, chỉ có thể cười khổ theo sau, chỉ cầu Vấn Nhã đừng đùa quá, người ta tốt xấu gì cũng là Tam Vương gia, ca ca của Hoàng Thượng đương triều.

Vấn Nhã tiến tới ghế, nhìn đến nam nhân ngồi bên cạnh Âu Dương Vũ Điệp, lập tức ngáy ngẩn cả người.

Nam nhân này cũng diễn viên phim “Vượng phu Thành Long”013 Quách Tấn An trên TV (sắm vai người ngây ngốc nhưng thực đôn hậu A Vượng) bộ dạng cơ hồ giống nhau như đúc, mà Văn Nhã lại là siêu cấp fan ‘A Vượng’.

Chỉ thấy Văn Nhã phun ra một tiếng :

“dung mạo ngốc nghếch!”

Sau đó giống như háo sắc trực tiếp đánh về phía Tam Vương gia, Tam Vương gia chưa kịp phản ứng thì bị người ôm cái vào lòng không nói, trên vai tê rần, bị Văn Nhã cắn một cái. Bên tai còn truyền đến những tiếng than nhẹ:

“Thật sự, thật sự...”

Người hấn càng bị ôm chặt, cái đầu nhỏ còn mài tới mài lui tại vai hấn.

Trong phòng, mọi người bị tình huống đột phát này làm sợ choáng váng, đứng hình mất ba giây.

Tam Vương gia đẩy tiểu nữ nhân trong lòng ra, nhíu mày, nhìn Văn Nhã, lạnh mặt hỏi:

“Người là ai, dám cắn Bẩm Vương!”

Văn Thiên gầm lên một tiếng:

“Tiểu muội, muội đang làm gì ở đây? Mau buông Tam Vương gia ra!”

Đồng thời xông về phía trước từng bước tay kéo người muội muội qua.

Âu Dương Vũ Diệp há hốc miệng, bộ dạng như đang đợi ruồi, nàng không thể tin được tiểu oa nhi này lại dám cắn vương gia.

Còn Thương Quan Văn Đào không nhịn được chột cười ra tiếng:

“Tiểu oa nhi thực rất khôi hài, nhưng lại kêu Vương gia là ‘dung mạo ngốc nghếch!’, hahaha”

Tam Vương gia nhìn kỹ, trước mắt hóa ra là tiểu nữ oa phấn điều ngọc mài. Khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng vì hưng phấn, cái miệng nhỏ nhắn nhô lên cao cao, hai tay nhỏ bé đáng yêu nắm vào nhau, hai mắt thật to long lanh nước nhìn hấn, bộ dáng thật đáng thương.

Tam Vương gia nhất thời cảm giác hấn là một cái tội ác tày trời, đại phôi đản, thật muốn quát bản thân vài cái vì đã dọa hỏng tiểu cô nương nhà người ta.

Hử, vừa rồi ôm thân thể rõ ràng có lỗi có lỗi, không giống như tiểu cô nương mười hai mười ba đáng người khó quát à. Hóa ra chỉ là do gương mặt trẻ con thôi.

Ánh mắt Tam Vương gia thẳng tắp hướng về phía Văn Nhã, muốn nhìn nàng cho rõ ràng một chút, căn bản đã quên mất Văn Thiên đang ở bên cạnh.

Văn Thiên thấy Tam Vương gia nhìn muội muội không chớp mắt, một điểm giận hờn cũng không có, đành phải quỳ xuống hô:

“Tiểu dân Nam Cung Văn Thiên tham kiến Vương gia!”

Đồng thời đem Văn Nhã kéo ngã xuống đất:

“Còn không hành lễ!”

‘Quá tuyệt vời, vị tuổi còn trẻ này (Tam Vương gia hai mươi hai tuổi), bộ dáng thật sự là rất “a vượng” rồi. Đáng người cũng không tồi, haha, ta nhất định phải đem hấn lừa tới tay. Nhìn hấn có vẻ như cũng rất có hứng thú với mình, hơn nữa, lão nhân bảo mình tìm nam nhân trên ngực có Long văn, vậy bắt đầu từ hấn cũng tốt, dù gì hấn cũng là người Hoàng tộc, thân cận cùng Rồng, hắc hắc, hấp dẫn’

Văn Nhã đang suy nghĩ mông lung, trên mặt vẫn là biểu tình kia, bị Văn Thiên lôi kéo, thấy nàng sắp ngã sắp xuống đến nơi. Tam Vương gia theo bản năng đỡ lấy Văn Nhã:

“Tiểu nữ Nam Cung Vãn Nhã tham kiến Vương gia, chúc Vương gia hàng tháng có sáng nay, hàng năm có hôm nay.”

Tam Vương gia vừa nghe, dở khóc dở cười nghĩ đến hần mỗi ngày bị nàng cắn hay sao.

“Khụ khụ khụ”

Tam Vương gia buông Vãn Nhã ra, tự biết hần luống cuống, lập tức hắng giọng, nói :

“Miễn lễ, Tả Thừa tướng Nam Cung Khải là gì của hai người vậy?”

“Là phụ thân chúng ta à, Vương gia. Có thể vừa ăn vừa nói chuyện hay không? Bụng Vãn Nhã thật là đói nha.”

Vãn Nhã chớp chớp đôi mắt to tròn quấy rầy nhìn Tam Vương gia.

Vãn Nhã là người hiện đại, căn bản không hiểu lễ tiết gì cả, nghĩ cái gì nói cái đó.

Tam Vương gia chưa từng gặp qua ai như vậy, không khỏi đỏ mặt, trong lòng tự cảm thấy tiểu nữ nhân này thực đáng yêu.

“Được, Bổng Vương cũng đang đói bụng. Vũ Điệp, gọi người mang thức ăn lên!”

“Vương gia”

Vũ Điệp thấy vương gia nhà nàng một chút cũng không giúp nàng hết giận, đã vậy còn nghe lời đứa trẻ này nói, tức giận đến mức nùng nịu hờ.

Chỉ thấy Vương gia dùng ánh mắt sắc bén trừng đến nàng, Vũ Điệp lập tức sợ tới mức chạy ra ngoài.

“Hai vị nếu là người nhà Thừa tướng thì không cần câu nệ, mọi người ngồi xuống vừa ăn vừa nói chuyện đi. Nam Cung Thanh Vân là đại ca của các người, hần và Bổng Vương lại là bạn tốt. Nào, đến đây, ngồi đi. Vị này là khách của Bổng Vương, Thượng Quan Văn Đào, Nam Cung huynh, mời.”

Vãn Nhã lúc này mới mới chú ý đến nam tử bên cạnh, ước chừng hai mươi mấy tuổi, dáng người cao lớn, tướng mạo anh tuấn, cả người toát ra một loại khí chất tao nhã. Vãn Nhã cảm giác người này thực thân thiết, tựa như đại ca Nam Cung Thanh Vân vậy. Quay sang cười nhẹ nhàng với hần, tính chào hỏi rồi, mà trong mắt nàng hiện tại chỉ có thần tượng của nàng.

Thượng Quan Văn Đào chỉ cảm thấy nữ tử này tính cách ngay thẳng, cảm thấy thân thiết, không khỏi sinh hảo cảm.

Mọi người sau khi hàn huyên đều lần lượt ngồi vào chỗ của mình.

Âu Dương Vũ Điệp phân phó Tiểu Thúy xong, tự nhiên đến ngồi bên cạnh Vương gia, còn Vãn Nhã ngồi đối diện.

“Vương gia, người xem chính là tiểu nha đầu này, nàng vừa rồi đụng vào người ta.

Vương gia, nàng còn giẫm cọt người ta, thỉnh Vương gia hãy làm chủ giùm ta à.”

Âu Dương Vũ Điệp làm bộ ủy khuất lau nước mắt.

Vãn Nhã vốn tính đến chính Vương gia, lúc này nhìn đến Vương gia giống như thần tượng của nàng, đương nhiên không nỡ bắt nạt hần, dù sao hiện tại nàng thâm nghĩ lưu lại hình tượng tốt trước mặt Vương gia người ta, như vậy về sau mới có cơ hội chứ sao.

Vương gia hơi nhíu đôi lông mày lạnh giọng nói:

“Vãn Nhã tiểu thư của thiên kim Tả Thừa tướng đương triều, tiểu thư khuê các, sao là người không thể chịu nổi như người nói, người muốn lừa gạt Bổng Vương hả.”

“Vương gia, tiểu nữ tử đã đụng phải vị tỷ tỷ xinh đẹp này, ta cũng đã muốn nói xin lỗi vậy, nhưng vị tỷ tỷ này cứng rắn nói ta không có mắt, lại nói phụ mẫu không dạy, ta biết tỷ tỷ là sủng thiếp Vương gia, muội muội ta nào dám khi dễ nàng nha.”

Vấn Nhã vô tội nhìn Vương gia nói. Mắt to linh động lập tức lại tràn đầy hơi nước, thẳng nhìn vào ba nam nhân một mảnh đau lòng.

“Vấn Nhã muội muội không cần khổ sở, kêu tên Bồn Vương là được, Vương gia Vương gia rất khách khí rồi, ta Quân Nghị Kỳ tin tưởng muội, là ta quản giáo vô phương, chờ hồi phủ nhất định giáo huấn tốt nữ nhân hồ ngôn loạn ngữ này.”

Quân Nghị Kỳ thăm nghĩ làm cho Vấn Nhã vui vẻ.

“Cám ơn huynh tin tưởng ta, Kỳ ca ca, Kỳ ca ca cũng gọi là ta Nhã Nhi đi, ta không phải người dễ giận như vậy, Kỳ ca ca cũng đừng làm khó xử tỷ.”

Vấn Nhã nghe Vương gia vừa nói như thế, lập tức vui vẻ kêu lên, một đôi mắt to lại sáng ngời, lưu quang chuyển tràn đầy.

Một tiếng ‘ Kỳ ca ca ’, đem Tam Vương gia tâm hoa nổ phồng⁰¹⁴, nhìn người trước mắt thiếu chút nữa thất thần. Trong lòng ‘ lộp bộp ’ hạ xuống, không biết làm sao lại bị cái tiểu nữ nhân mê hoặc đầu óc đến choáng váng, hẳn cũng không giống như bình thường nha.

Âu Dương Vũ Điệp thấy Vương gia đã không giúp nàng, còn che chở nha đầu chết tiệt trước mắt này làm trong lòng buồn bực vạn phần, nghĩ Vương gia cho tới bây giờ cũng chưa từng đối với nàng giận qua, càng cảm thấy Vấn Nhã tội ác tày trời. Trong lòng ký hận sẽ một ngày nào đó ta muốn báo thù này.

Tâm lý Vấn Nhã âm thầm cao hứng, xem ra Tam Vương gia này do mặt nàng trẻ con nên bị lừa, hắc hắc, nàng nói nha, mặt oa oa cũng không còn cái gì không tốt, để đem mỹ nam gây mê đầu óc choáng váng.

Nhưng mà lại không biết làm sao mới có thể xem ngược hẳn.

Nghĩ đến đây, Vấn Nhã trực tiếp bắt đầu YY, nghĩ sờ lên ngực ngọc kia, ngay cả nước miếng đều chảy xuống, ngẩng đầu nhìn lên, vài người đều nhìn nàng đầy hứng thú. Không khỏi cảm thấy có chút ngượng ngùng, mặt đỏ hồng, lau nước miếng nói:

“Hắc hắc, ta đói bụng.”

Thượng Quan Văn Đào vẫn giống xem cuộc vui giống nhau, hẳn vẫn duy trì ôn nhu tươi cười. . .

Mà cuối cùng Vấn Thiên thấy được muội muội mất trí nhớ sau để lại di chứng rồi, thật là có đủ dọa người, trong lòng suy nghĩ mau ăn xong rồi trở về, bằng không không biết cô muội muội này còn có thể làm ra cái chuyện kinh thiên động địa gì. . .

Thật sự là càng sợ cái gì lại càng đến cái đó, chỉ thấy đồ ăn vừa lên bàn, Vấn Nhã liền một trận gió thu cuốn hết lá vàng, thức ăn trên bàn nhất thời như cảnh châu chấu qua chỉ còn hơn một nửa rồi, ăn no xong vỗ vỗ bụng nhỏ no căng, giải quyết cái mồm mép lém lỉnh của nàng nhìn ca ca làm nũng nói:

“Ca ca, lau, ta quên mang khăn tay.”

“Ha ha ha. . .”

Một trận cười to nhất thời tràn ngập phòng, ngay cả Âu Dương Vũ Điệp cũng nhịn không được nữa che miệng cười trộm.

Vấn Thiên xấu hổ nhìn hai nam nhân cười đến tiền phủ hậu ngưỡng⁰¹⁵ kia, hẳn cũng thật sự không nhịn được. Cười cùng xuất ra khăn tay trắng trong lòng, đưa Vấn Nhã lau miệng,

” Người nhà đem tiểu muội làm hư rồi, các vị chờ để ý.”

Vấn Nhã Tâm thăm nghĩ một tiếng:

‘ Chết cha, quên giả bộ thực nữ rồi.’

“Làm sao vậy, không phải ăn một bữa cơm thôi sao? Cười đã chưa? Ta thật sự thật đói nha, Kỳ ca ca, Thượng Quan ca ca, tỷ tỷ, các người không ăn sao?”

Giả bộ vô tội là một sở trường của Vấn Nhã.

” Nhã Nhi thật sự đáng yêu thẳng thắn à, ha ha, không có việc gì không có việc gì, ăn no là tốt rồi.”

Thượng Quan Văn Đào giúp Văn Nhã hóa giải xấu hổ.

Kế tiếp, Văn Nhã vẫn cười tủm tỉm nhìn Quân Nghị Kỳ ăn cơm, cảm thấy thật sự là càng xem càng đẹp mặt. Đem cao khí người xung quanh nhô lên, đầy đủ phát huy công phu da mặt dày của nàng .

Mà Vương gia ban đầu bình tĩnh thì mặt lúc này cũng là càng lúc càng nóng.

Một bữa cơm có thể tính ăn được của khách nên chủ vui mừng, nhưng kỳ thật lòng của mỗi người cũng không tương đồng.

Quân Nghị Kỳ muốn hiểu rõ hai huynh muội này hơn, nghĩ hẳn có thể giống ca nàng sủng nàng như vậy thì được rồi.

Thượng Quan Văn Đào nhìn ra Văn Nhã đối với Tam Vương gia tình hữu độc chung⁰¹⁶, nhưng hẳn cũng cảm thấy thực hứng thú với tiểu nữ nhân này.

Âu Dương Vũ Điệp tìm cách nan giải mối hận trong lòng,

Văn Thiên còn lại là nhìn một bàn người âm thầm cân nhắc. .

Nhưng Văn Nhã tiểu nữ nhân này giống như là đã lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai tiến vào chiếm giữ trong lòng ba người kia.

Thật sự là tuyệt nữ Thừa tướng, hưởng ứng bất đồng nha!

5. Chương 5: Vụng Trộm Vào Cung

Từ lúc sau khi xuất phủ, hành động kinh người của Văn Nhã khiến cho Văn Thiên không dám mang nàng ra đường, Văn Nhã chỉ phải ở trong phủ tìm người tiêu khiển, làm cho trong phủ cao thấp tất biết rõ hơn vị tiểu thư đặc biệt mất trí nhớ này.

Khải Thừa tướng lại tính thừa dịp thể nhân còn chưa hiểu biết việc Văn Nhã khác thường liền đem nàng gả đi ra ngoài, Khải Thừa tướng đang cùng hai vị phu nhân thương lượng hôn sự của Văn Nhã.

Chỉ nghe Văn phu nhân nói:

“Ta thấy Ngũ Vương gia Quân Nghị Lâm không tệ đâu, so với Nhã Nhi chúng ta lớn hơn một tuổi, nghe nói người cũng cao to tuấn tú vừa vặn xứng với Nhã Nhi.”

“Uhm. Ngũ Vương gia chứng thật là chọn lựa không tồi, nhưng tâm tính hẳn không đủ thành thực, ta sợ Nhã Nhi gả đi, hai người sẽ bất hòa, dù sao cũng khẳng định không phải chịu thiệt.”

Khải Thừa tướng sờ sờ cằm nói.

“Tam Vương gia kia, đủ thành thực đi, tuy rằng nghe nói quý phủ thiếp không ít, nhưng đến nay không có chính phi.”

Tình phu nhân cũng gia nhập thảo luận.

Lúc này Nam Cung Văn Thiên vừa vặn đi ngang qua, chen lời nói:

“Tam Vương gia không giống với ở mặt ngoài nhìn qua hạng người lương thiện như vậy. Ngày đó người khách hẳn định hẹn Thượng Quan Văn Đào, ta đến bây giờ cũng chưa tra ra là lai lịch gì. Còn nữa hẳn cùng Hữu Thừa tướng đi lại với nhau, phụ thân, người cũng phải cẩn thận nha, Tiền Vô Ngân đối với người cũng không hảo tâm gì.

Nhã Nhi không thể gả cho người như thế, đến lúc đó lấy Nhã Nhi rồi phụ thân đến tranh giành, vậy cũng không còn kịp rồi. Ta thấy tiểu muội tốt nhất không cần gả cho Hoàng gia, nam nhi Tiền Hân Quốc không

ít, không cần cứ phải gả cho Vương gia đâu, thành Lăng Châu con cũng nhận thức không ít thanh niên tài tuấn. Nói sao thì đại ca cũng còn chưa lấy vợ đó thôi, Nhã Nhi vừa mới mười sáu, không cần gấp gáp như vậy đi.”

” Nhã Nhi dù sao cũng là nữ nhi Nam Cung Khải ta, tuy nói hiện tại mất trí nhớ lại trở nên chút thô tục, nhưng thân phận vẫn là nữ nhi của Thừa tướng, có thể nào kêu nàng tùy tiện gả cho ai được, hơn nữa ta sợ là năm nay chọn tú nữ nhanh đến . Nếu chọn Nhã Nhi tiến cung đến chỗ đó có thể làm thế nào được. Đến lúc đó cùng ba nghìn mỹ nữ tranh thủ tình cảm, ta sợ Nhã Nhi rất đơn thuần, lại ăn thiệt thòi thêm .”

Nam Cung Khải cau mày nói.

“Thiên Nhi, con có gạt phụ thân chuyện gì sao? Con vì sao điều tra Tam Vương gia, cái người gọi là Thượng Quan Văn Đào kia là loại người nào?”

Thừa tướng dù sao cũng là Thừa tướng à, một câu Văn Thiên mà hắn bất chợt nghe ra đầu mối.

Văn Thiên thầm trách hắn sơ ý.

Hắn và đương kim Hoàng Thượng Quân Nghị Thiên là đồng môn sư huynh đệ, chuyện này không có người biết.

Lần này trở về chịu sự ủy thác hiệp trợ cho sư đệ. (Văn Thiên năm tuổi bá tử, học nghệ mười năm, mà Quân Nghị Thiên sáu tuổi đã tới, chỉ học năm năm đã bị người cho xuất cốc, lúc này nghĩ đến hắn là xuất cốc để học tập đạo làm Hoàng Đế.) hắn cũng là hai năm trước khi xuất cốc sư phụ mới báo cho biết, sư đệ chính là đương kim Tứ Hoàng Tử, có hi vọng kế vị, muốn hắn âm thầm bảo hộ sư đệ. May mắn là một năm trước sư đệ không phụ sự mong đợi của mọi người, thuận lợi kế vị. Hiện tại hắn thường xuyên nửa đêm tiến đến Hoàng cung, giúp sư đệ lưu ý các cổ thể lực trong triều. Cũng may sư đệ thượng vị tới nay, ân uy tịnh thi017, đem đại bộ phận quyền lực nắm trong tay. Cho nên tính thế này, có thể nói là quốc thái dân an.

(Tiền Hân Quốc Đại Hoàng tử Quân Nghị Khứ do Triệu Quý Phi sở sinh, sinh ra không lâu đã bị một hắc y nhân ôm đi, vẫn bắt âm vô tín hoàn toàn không thấy.

Nhị Hoàng tử không có tâm kế vị, năm mới vừa qua liền đi du ngoạn.

Tam hoàng tử Quân Nghị Kỳ ban đầu là Thái Tử, nhưng năm mười lăm tuổi ấy bởi vì mẫu phi Tiêu Quý Phi bị tra ra là dâm loạn hậu cung, lúc ấy trong cơn tức giận Thánh Thượng hạ lệnh trảm tại chỗ, cũng huỷ bỏ vị trí Thái Tử của Tam hoàng tử.

Tứ Hoàng Tử Quân Nghị Thiên do Hoàng Hậu Tần thị sở sinh, mười một tuổi bị bắt hồi cung học tập đạo làm Hoàng Đế, nhưng mãi cho đến lúc đăng cơ cũng chưa phong Thái Tử.

Ngũ Hoàng tử do Lan Thực phi sở sinh, tiểu hài tử tâm tính nặng, hàng năm du ngoạn chung quanh.

Nay tam quốc khác thừa dịp Thánh Thượng Tiền Hân Quốc tuổi nhỏ, hàng năm con số tiến cống đều giảm bớt thật lớn, đều mơ tưởng thoát khỏi sự quản chế của Tiền Hân Quốc, khiến cho Quân Nghị Thiên tức giận lớn, hắn càng tin tưởng trong tương lai, là diệt tam quốc, thống nhất thiên hạ.

Tam quốc khác đều biết tình thế nghiêm trọng, đều phái người lên vào Tiền Hân Quốc. Cho nên hiện tại trong triều bên người mỗi người cũng có thể có gian tế ẩn núp, điểm này Thánh Thượng có chút lo lắng.)

Văn Thiên là ám kỳ của Thánh Thượng, hắn không muốn cho phụ thân hắn biết được. Cho nên nghĩ lại đáp:

“Là ngày đó ngẫu nhiên gặp qua, ta cảm thấy Thượng Quan Văn Đào này không giống người bình thường đâu, cùng Tam Vương gia đi lại rất gần, cho nên tìm thời gian đi thám thính xem, kết quả đều không điều tra được. Đúng rồi, phụ thân, người cũng phải cẩn thận một chút đó nha!”

“Phụ thân hiểu được, thiên hạ này nhìn như bình tĩnh, nhưng ngầm dao động mãnh liệt, chỉ hy vọng lão bách tính đừng chịu khổ vì chiến tranh à.”

Nam Cung Khải thở dài nói.

Cứ như vậy, mỗi người đều tâm sự nặng nề, không có người bàn lại việc hôn sự của Văn Nhã.

Mà lúc này, Vãn Nhã ở tại trong phòng nàng đi tới đi lui, người cổ đại không có TV cũng không có máy tính, sách vở đều là tam tông tứ đức, lại không thể ra ngoài, Vãn Nhã buồn bực muốn điên lên rồi. . .

Ban đêm, một vòng trăng tàn treo lên đầu cành.

Vãn Nhã nằm ở trên giường lăn qua lộn lại ngủ không được, trong lòng suy nghĩ ngay cả cửa nhà cũng không được ra, còn thể nào đi tìm nam nhân ngực có long văn a, càng nghĩ càng phiền, đơn giản đi vào trong viện luyện khinh công.

Hiện tại thứ duy nhất nàng thấy cao hứng chính là nàng cũng học võ công của cổ nhân, cho nên vì tránh cho tiểu thuyết xuyên việt không có người nữ chủ không biết võ công, hoặc võ công rất yếu mà làm cho da thịt chịu khổ, Vãn Nhã mỗi ngày chăm chỉ luyện tập, hiện tại khinh công tuy rằng không thể tính là Đạp Tuyết Vô Ngân, nhưng muốn tự bảo vệ mình thì đã có thừa .

Lúc này Vãn Nhã đứng ở đầu cành một thân cây, nhìn ra xa bốn phía. Cổ đại này đến buổi tối thật đúng là lạnh lùng, trên đường cơ hồ không có người nào, ngẫu nhiên lâu lâu còn có đèn đuốc sáng trưng, nghĩ đến không phải kỹ viện chính là Nam Viện hoặc Linh quán. Thật sự là người triều đại nào đều không thể thiếu loại chỗ ăn chơi này à.

Vãn Nhã vừa định xuống cây, chợt nhìn thấy một cái bóng đen giống nhện ca từ trong phòng chạy trốn ra ngoài, trùm kín đầu chỉ còn lộ ra đôi mắt, nhìn bóng dáng khẳng định người này hẳn chính là nhện ca.

Vãn Nhã chưa từng nghĩ đến sẽ gặp phải chuyện hưng phấn như thế, lập tức không chút do dự đi theo, dù sao là nhện ca của nàng sẽ không có gì nguy hiểm đi.

Nghĩ đến đây, Vãn Nhã cũng bay nhanh hơn rồi, nàng cũng không muốn đánh mất dấu mà tìm không thấy rồi lại quay về nhà. Không biết nhện ca lén lút như vậy muốn đi làm cái gì.

Chỉ thấy Vãn Thiên đi vào bên tường thành lấp kín thì ngừng lại, Vãn Nhã vừa thấy thì phát hiện là Hoàng cung, nghĩ rằng chẳng lẽ nhện ca đi cùng phi tử của Hoàng Thượng mà yêu đương vụng trộm, đây cũng quá kích thích đi.

Vãn Thiên nhìn mọi nơi, sau đó quay người lại, trở mình bay vào Hoàng cung.

Vãn Nhã lập tức xuất ra khăn tay khi nàng luyện công dùng để lau mồ hôi che kín mặt, một khắc cũng không dám ngừng theo sát phía sau.

Vãn Thiên tiến vào Hoàng cung sau đó rõ ràng cẩn thận hơn, Vãn Nhã chỉ biết là vòng vo đi theo Vãn Thiên rất nhiều dãy hành lang, xuyên qua rất nhiều cung điện.

Thời điểm Vãn Nhã đang phân vân không rõ Đông Nam Tây Bắc rốt cục đi tới trước cung điện có một gian bên trong vẫn sáng đèn đuốc.

Vãn Nhã vừa thấy Vãn Thiên ngừng lại, chạy nhanh nhảy lên trên một cây đại thụ trước cửa, cành lá rậm rạp vừa vịn khéo léo che thân thể của nàng.

Vãn Nhã vừa thấy hóa ra là ngự thư phòng, vốn đang thấy rất kỳ quái vì sao ở phụ cận không có thị vệ, hiện tại xem ra Hoàng Thượng nhất định đang đợi nhện ca rồi, trong chuyện này tất có cái bí mật gì đây.

Vãn Nhã ngấm lại đều hưng phấn.

Sau khi chờ Vãn Thiên vào cửa, bằng tốc độ nhanh nhất của nàng lên đến trên cửa sổ, thông qua một khâu018 giữ cửa sổ có thể tinh tường nhìn hết thấy bên trong.

“Sư huynh, người đã đến rồi, ta nhưng chờ người thật lâu, Tam Vương gia bên kia có động tĩnh không, tên Thượng Quan Văn Đào kia đến tốt cùng là người nào, không biết bọn họ đang âm mưu gì vậy?”

Một vị nam tử trẻ tuổi mặc long bào hoàng kim sắc nhìn đối với Vãn Thiên mới vừa vào cửa nói.

Vãn Nhã vừa thấy nam tử dáng người thon dài này, mặc dù nhìn qua tuổi không lớn, nhưng cả người tản ra một loại trầm ổn như núi, khí chất vương giả ngạo nghễ như tuyết. Ngũ quan thì có một đôi mắt to tròn là hộp hồn lòng người như vậy.

Vãn Nhã cảm thấy lòng của nàng lập tức chợt kinh hoàng.

“Trời ạ, hôm nay thật sự là nhật được bảo vật.”

“Sư đệ ngươi một lúc lại hỏi nhiều như vậy thì muốn sư huynh như thế nào đáp nha.”

Vấn Thiên kéo khăn xuống, lộ ra khuôn mặt tuấn lãng của hắn, nhìn sư đệ lớn hơn mình một tuổi này. (hai người ở Thâm Uyên Cốc sớm tối cùng nhau năm năm, cảm tình tất nhiên là thâm hậu, trong lúc đó lời nói cũng đã mất phân chia quân thần rồi, đối với một vị cao cao tại thượng như Hoàng Đế mà nói, phần cảm tình này lại trân quý dị thường.)

“Sư huynh, là ta quá vội rồi, ngươi từ từ uống ly trà rồi nói vậy.”

Nói xong kéo tay Vấn Thiên đi vào trên giường êm bên cạnh và ngồi vào chỗ của mình.

Lúc này Vấn Nhã nhìn như thế nào cũng không được tự nhiên, hai đại nam nhân còn lôi kéo cái tay, choáng váng, hai người bọn họ không phải là đồng tính đi.

Vấn Nhã bị ý nghĩ của nàng làm sợ tới mức nhanh lấy tay che miệng lại, sợ nàng không để ý liền phát ra âm thanh. Ánh mắt là càng trợn càng lớn. Muốn xem rõ ràng một chút. Loại chuyện này cũng không thể tự đoán mà ra được.

Chỉ thấy hai người bên trong song song ngồi cùng một chỗ nói chuyện. Vấn Nhã hoàn toàn đắm chìm trong tư tưởng của bản thân, căn bản không nghe thấy hai người đã nói những gì, chỉ thấy cuối cùng nhị ca đứng lên thì Hoàng Thượng luyến tiếc lập tức giữ chặt tay nhị ca lại, nhìn trong mắt nhị ca tràn ngập nhu tình. Mà nhị ca lại nhẹ nhàng đẩy hắn ra, trong mắt là một mảnh thanh minh.

Vấn Nhã chỉ cảm thấy thật sự là tình thiên phích lịch019 à, sự thật vị Hoàng Đế này là đồng tính, mà hiển nhiên nhị ca không phải.

Vấn Nhã vốn muốn cùng nhị ca trở về, nhưng tính lại, đại suất ca có khí chất lại đồng tính như vậy, còn không có nàng đồng ý nha, trong lòng muốn ngăn lại.

‘ Không được, ta thấy nam nhân đích thực là không thể đồng tính, cho dù ngươi cong, Nam Cung Vấn Nhã ta cũng phải đem ngươi ủi thẳng mới được.’

Trong lòng hạ quyết tâm, thừa dịp Hoàng Đế còn chưa truyền người đến, Vấn Nhã nhảy xuống, tiến vào ngự thư phòng. . .

Vấn Nhã vừa vào cửa, Quân Nghị Thiên nghĩ đến sư huynh lại đã trở lại, còn không có thấy rõ đã bị Vấn Nhã điểm huyết cam, không thể động cũng không thể nói, nhất thời hoảng sợ vạn phần, nhưng dù sao cũng là một người đứng đầu quốc gia, lạnh lùng nhìn về phía người đi tới, khí thế Đế Vương lập tức lộ ra .

Vấn Nhã không thêm quan tâm Quân Nghị Thiên mà cứ đi vòng qua vòng lại, chợt thấy cửa còn không đóng, le lói, chạy nhanh đến đóng cửa lại, trong lòng suy nghĩ:

‘ Hắc hắc, thiếu chút nữa đã phạm sai lầm. . .’

Quân Nghị Thiên thế này mới thấy rõ ràng người tới, tuy rằng trông thấy mặt, nhưng không hề nghi ngờ là một nữ tử, còn là một nữ nhân đáng người vô cùng tốt. Trong lòng không khỏi trấn định lại. . .

Vấn Nhã đứng ở trước mặt Quân Nghị Thiên, hung tợn theo dõi hắn, sau đó mở âm thanh mắng:

“Ngươi yêu nghiệt chết tiệt, á, không đúng, là ‘ đồng tính’ chết tiệt, nữ nhân tốt không thương, lại muốn tìm nam nhân, ngươi cho loại mỹ nữ chúng ta này còn sống làm sao, hôm nay bốn cô nương muốn đem ngươi biến thẳng luôn!”

Quân Nghị Thiên còn không có hiểu rõ nữ nhân này rốt cuộc đang nói cái gì, liền thấy đai lưng buông lỏng, long bào bị nữ nhân này tuột đến trên lưng rồi, nhất thời xấu hổ và giận dữ không chịu nổi, càng thêm nhìn chằm chằm nữ nhân không muốn sống này, nàng cảm tình tính cương gian Hoàng Thượng hả.

Vấn Nhã ngẩng đầu nhìn mặt Quân Nghị Thiên đã xanh mét, trong lòng”Lộp bộp” một tiếng, xem ra bản chất của nàng có thể làm sắc lang nha.

“Huynh cũng đừng tức giận, cho dù ta tính cưỡng gian huynh, huynh cũng không mất mát gì đâu, ta vẫn còn là một xử nữ, huynh cũng không biết huynh bị bao nhiêu thiếu nữ xử lý qua rồi đâu, nói gì thì nói bộ dạng ta cũng không khó coi, không phải sao, nói chịu thiệt cũng là ta à.”

Vấn Nhã nói xong kéo khăn tay xuống, nhất thời hé ra khuôn mặt oa nhi hiện ra ở trước mắt Quân Nghị Thiên, đối với soái ca, Vấn Nhã tự nhận tâm ngoan không nổi.

Quân Nghị Thiên bị tiểu nữ nhân này làm cho hồ đồ, nhìn khuôn mặt oa nhi trước mắt này, thế nhưng không tức giận được, hần hướng Vấn Nhã mà chép miệng.

“Huynh là muốn ta giúp huynh giải huyết ư, nhưng là ta sợ huynh kêu nha, huynh có thể cam đoan không gọi người đến bắt ta sao, ta đây mới giải cho huynh.”

Vấn Nhã nghiêng cái đầu nhỏ đáng yêu nhìn Quân Nghị Thiên.

Quân Nghị Thiên cảm thấy nữ oa nhi này thật đúng là đáng yêu, cảm thấy có điểm quen mặt, nhưng nhất thời cũng không nghĩ ra, bất quá điều quan trọng bây giờ nhất là giải huyết, nghĩ vậy hần dùng lực gật gật đầu.

“Quân vô hí ngôn nha, đối ý huynh phải là con cún đó, ta tin tưởng huynh!”

Nói xong giải á huyết cho hần. Cười tùm tùm nhìn hần.

“Muội là người nào, ban đêm dám xông vào Hoàng cung, còn dám bắt kính đối với Trẫm, muội có biết chỉ với tội này Trẫm có thể cho muội đầu lia khỏi cổ hay không!”

Quân Nghị Thiên nghiêm khắc nói, nhưng trong lòng hần đã không bài xích hải nữ này rồi, thâm nghĩ hù dọa nàng một chút.

Vấn Nhã không khỏi đảo cặp mắt trắng dã:

“Đại ca, huynh có thể đổi lời kịch khác được không? Chẳng lẽ làm Hoàng Đế chỉ có một câu sao?”

Quân Nghị Thiên thấy kỳ quái, tiểu nữ nhân này như thế nào một chút cũng không sợ hần, nghĩ đến những nữ nhân hậu cung kia, hần nghiêng mắt nhìn một cái mà bắt đầu run run. Tiểu nữ nhân này thật đúng là không giống người thường, nhất thời cảm thấy hứng thú hơn.

“Muội đem huyết đạo trên người Trẫm giải, Trẫm sẽ xá cho muội vô tội.”

Quân Nghị Thiên đã xác định tiểu nữ nhân này đối với hần không có uy hiếp, khẩu khí mềm nhũn ra.

“Ha ha, ta mới không ngốc như vậy đâu, ta nói thực cho huynh biết, huynh có phải đối với nhị ca ta có ý nghĩ gì hay không. Đúng rồi, nhị ca ta lại là sư huynh của huynh, ta đã đi theo hần đến đây, nói cho huynh biết nha, huynh không thể yêu thích nhị ca ta, nhị ca ta mặc dù bộ dạng rất được, nhưng là đại nam nhân đường đường chính chính, không cho phép huynh đem hần biến thành đồng tính.”

Mặc khác huynh bộ dạng đẹp trai như vậy, khẳng định có không ít nữ nhân thích huynh đi, ta cũng thực thích huynh nha, huynh xem, bộ dạng ta cũng không tệ lắm phải không, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở à, như thế nào, ta rất lo lắng, không cần làm đau lòng được không?”

Vấn Nhã phát huy đầy đủ da mặt dày của nàng, ánh mắt sáng quắc nhìn hần.

Quân Nghị Thiên chưa từng gặp qua nữ tử nào to gan như vậy, đương nhiên nói được, nhưng lại không có cảm giác thô tục, thật sự là kỳ quái.

Hơn nữa nàng lại là muội muội của sư huynh, đó không phải là nữ nhi Tả Tướng Nam Cung Khải ư, trách không được có điểm quen mặt đây.

Mà hần cũng không phải là đồng tính, trong cung phi tử cũng không thiếu, lại đối với sư huynh nhưng thật ra nhìn không được muốn thân cận, đại khái là bên cạnh hần có một sư huynh sẽ giúp hần làm Hoàng Đế đi. Chuyện này thật sự là càng ngày càng thú vị.

Hần nhìn người trước mắt có khuôn mặt nhỏ nhắn hơi tính trẻ con này, vừa bực mình vừa buồn cười, thật không hiểu trả lời như thế nào với tiểu nữ nhân này.

Vấn Nhã nhìn hấn thật lâu mà không đáp, trong lòng nghĩ đến:

‘ Xem ra hấn thật sự là đồng tính, còn không biết xấu hổ mà thừa nhận. Không được, ta muốn cho hấn biết nữ nhân tốt thế nào, đem hấn dẫn quay về chính đạo mới được. Vậy cũng đừng trách ta làm sắc lang nhé, hắc hắc hắc. . . ’

Tay nhỏ bé tự nhiên bắt đầu cởi trung y màu trắng của Quân Nghị Thiên. . .

6. Chương 6: Đùa Giỡn Hoàng Thượng

Quân Nghị Thiên hoảng sợ, nổi giận nói :

“Người đang ở đây làm gì?”

“Ặc, làm sao huynh ngốc như vậy, ta đương nhiên đang giúp huynh cởi quần áo nha” .

Vấn Nhã mở nội y của hấn, trong ngực trắng nõn như ngọc bị bại lộ ở trước mặt sắc nữ, hai tiểu khỏa phần hồng quả thực nhìn đến nổi nhiệt huyết sắc nữ lại dâng lên, miệng đắng lưỡi khô không khỏi liếm liếm môi. Nhìn Quân Nghị Thiên không khỏi cũng khô nóng.

“Trẫm, Trẫm nói người thoát quần áo của Trẫm làm gì vậy?”

Quân Nghị Thiên đánh chết cũng không nghĩ sẽ phát sinh loại chuyện này, chỉ cảm thấy tiểu nữ nhân lớn mật trước mặt thật là đáng chết, chết tiệt hơn là hấn lại bị mê hoặc.

“Ta muốn cho huynh biết nữ nhân tốt lắm nha. Hoàng Đế ca ca, đáng người huynh thật tốt, thật gọi cảm đó, hắc hắc.”

Sắc nữ vừa nói vừa đem sắc thảo sờ soạng lung tung.

“Hoàng Đế ca ca, huynh có làn da đẹp lắm cơ.”

Tay nhỏ bé còn đụng đụng vào hai quả viên đã muốn đứng lên này. Dĩ nhiên sắc nữ đối với chuyện khiêu khích nam nhân cũng có một bộ dạng như thế.

Quân Nghị Thiên chỉ cảm thấy cả người chấn động, hạ thân tự nhiên nổi lên phản ứng, rửa thắm một tiếng.

“Đáng chết”

Hấn tại sao đối với tiểu nữ nhân lại có dục vọng rồi, mặt cũng hồng hồng đều có thể so với phiến gia .

“Người như vậy là đang nghịch với lửa có biết hay không, Trẫm, Trẫm không phải đồng tính, người đừng sờ loạn nha.”

Quân Nghị Thiên lạnh lùng đưa bão tố đi ra. Âm thầm vận khí muốn giải khai huyết đạo.

Đương nhiên Vấn Nhã biết nàng khiêu khích đối với hấn sẽ tạo thành ảnh hưởng, trong lòng đã sớm cười ngất trời rồi, trên tay không nhàn rồi, ngoài miệng lại vô tội nói:

“Hoàng Đế ca ca không thích Nhã Nhi sờ huynh sao, Nhã Nhi không có kinh nghiệm gì, lần này chấp nhận tự làm, lần sau Hoàng Đế ca ca dạy ta được không?”

Nói xong mắt to của nàng chớp một chút, diễm đạm đáng yêu nhìn Quân Nghị Thiên.

“Là như thế này, như vậy phải không?”

Tay nhỏ bé nhẹ nhàng néo néo quả tinh bột bên trái, lại cố ý xoa bóp quả tinh bột bên phải.

Quân Nghị Thiên trực giác hấn sắp bị tiểu yêu tinh gọi là “Nhã Nhi” này ép điên rồi, thét lớn một tiếng, đột nhiên huyết đạo được giải. Một phen ôm lấy Nhã Nhi, một tiếng nói:

“Trẫm nói, Trẫm không phải đồng tính!”

Liền hôn lên cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi ướt át của Nhã Nhi, còn dùng lực cắn một cái, xem như trừng phạt.

Nhã Nhi bị một lần đau tự nhiên há miệng, Quân Nghị Thiên đem đầu lưỡi nhún cơ hội chui đi vào, cùng cái lưỡi thơm tho của Nhã Nhi cùng nhau khiêu vũ. Thật sự là hương vị “Chết tiệt” ngọt ngào.

Tuy rằng Nhã Nhi giật mình hấn nhanh như vậy có thể giải huyết đạo, nhưng đối với phản ứng của hấn vẫn là vừa lòng thích. Tay nhỏ bé ôm hấn rồi không khỏi ở sau lưng hấn làm hình chữ “V” đưa lên.

Ta sẽ không tin không thể đem người biến thẳng, hắc hắc, quyến rũ thành công, nha!

“Nhắm mắt!”

Quân Nghị Thiên nhìn Vấn Nhã trợn to đôi mắt giống bộ dạng giật mình, vì nàng thuần khiết âm thầm cao hứng, trong lòng nhất thời mềm mại một mảnh.

Vấn Nhã bị hấn hôn đến toàn thân vô lực, đứng không vững.

“Ừm”

Một tiếng tê liệt ngã xuống ở trong lòng Quân Nghị Thiên, trong lòng suy nghĩ :

“Đéo đỡ được! Kỹ thuật hôn thật tốt” .

Thân thể nàng hoàn mỹ mềm mại dán chặt lấy trên dáng người Quân Nghị Thiên không mập không gầy vừa vặn cường tráng, càng làm cho hấn nhiệt huyết sôi trào, bàn tay to không tự chủ được theo eo nhỏ của Vấn Nhã bắt đầu hướng lên trên, vừa định bọc lại cái cao thẳng kia thì một phát Vấn Nhã bắt được bàn tay to của hấn, cả giận nói:

“Hoàng Đế ca ca thật là xấu, khi dễ Nhã Nhi, Nhã Nhi không cần, ô ô ô.”

Nói xong nàng lập tức làm cho mắt to của nàng trở thành hai mắt nhắm lẹ uông uông, còn hít hít cái mũi nhỏ đáng yêu của nàng.

Quân Nghị Thiên nhìn thấy bộ dáng ủy khuất kia của Vấn Nhã, chưa bao giờ dao động vì nữ nhân, tâm đau liền giống bị người giống như dùng chưởng hung hăng túm lại vậy.

Lập tức ôm chặt Nhã Nhi, khẽ dỗ nói :

“Nhã Nhi không khóc, là Hoàng Đế ca ca quá gấp rồi, dọa hỏng Tiểu Nhã Nhi rồi, Hoàng Đế ca ca không dám nữa, đừng khóc nha, ngoan.”

Bàn tay to ôn nhu vỗ phía sau lưng Vấn Nhã, vì truyền khí cho nàng . Thầm nghĩ:

‘ Rõ ràng là nàng phóng hỏa, lúc này lại trách ta rồi, buồn bực ghê! ’

Vấn Nhã biết nàng đã đem nam nhân này lừa rồi, đương nhiên không dễ dàng chịu bị hấn ăn, người đều nói ‘ Nếu dễ dàng cùng nữ nhân nào đó lên giường, nam nhân sẽ không quý trọng.’ Giai điệu tình yêu, giải trí giải trí vẫn là rất hạnh phúc!

Lần đầu tiên lên được một tầng, lần thứ hai lên được hai tầng. Lần thứ ba, hắc hắc hắc, ba tầng? no, no, no, hai tầng rưỡi! Xem ta nha, sợ chính không chết được người sao, ho—ho—ho—ho.

“Hoàng Đế ca ca thật tốt!”

Vấn Nhã ngưng ngừng cúi đầu, hoàn toàn dựa sát vào trong lòng Quân Nghị Thiên.

Quân Nghị Thiên bị Nhã Nhi hấp dẫn thật sâu, âm thầm hạ quyết tâm muốn đem tiểu nữ nhân này ở lại bên cạnh hấn.

“Nhã Nhi, về sau gọi ta là Nghị Thiên ca ca nha, Tiểu Nhã Nhi có bằng lòng tiến cung bồi Nghị Thiên ca ca hay không?”

Trong lòng Nhã Nhi cả kinh, tuy nói thật thích vị soái ca này, còn không cần thiết đem mình bán đi à, xem ra rất được hoan nghênh cũng không phải chuyện tốt nha.

Vì một gốc cây buồng tha cho một mảnh rừng rậm, nàng mới không cần!

“Nhã Nhi mới không cần cùng nhiều nữ nhân như vậy cùng chung với Nghị Thiên ca ca đâu.”

Vấn Nhã chu cái miệng nhỏ nhắn.

“Bất quá Nghị Thiên ca ca yên tâm, Nhã Nhi sẽ bồi thường cho huynh. Được rồi được rồi, trời sắp sáng, ta phải đi rồi, Nghị Thiên ca ca một đêm không ngủ, mệt mỏi rồi đi, Nhã Nhi sẽ rất đau lòng.”

Lúc này không đi còn đợi khi nào đây, tẩu vi thượng sách!

“Ta không sợ phiền lụy, cũng nên lâm triều rồi, Tiểu Nhã Nhi mệt mỏi sao? Muốn trước ngủ đi hay không, hạ triều xong Trầm tự mình đưa nàng xuất cung.”

“Không cần phiền, còn tinh thần nha, ta cũng muốn bồi ca ca vậy, hừng đông, trong phủ nếu tìm không thấy ta, chuyện liền đại loạn đó. Ta một mình có thể đi, nói ta nhưng không muốn làm cho người ta nhìn đến, Nghị Thiên ca ca gặp sau nha.”

Vấn Nhã nói xong cười hì hì, đứng lên cho Quân Nghị Thiên một cái thơm sau hướng phía cửa đi tới.

“Uh, Nhã Nhi nhớ gặp Nghị Thiên ca ca nha.”

Quân Nghị Thiên sững sờ nhìn Nhã Nhi, trong lòng như thế đúng là không bỏ được.

Vấn Nhã mở cửa sau đó rất nhanh lướt đi ra ngoài, Quân Nghị Thiên đứng ở cửa nhìn phương hướng nàng rời đi có chút hoảng hốt.

Ba giây sau, Vấn Nhã ảo não lại xuất hiện ở trước mặt Quân Nghị Thiên, mắt nhắm nói:

“Nghị Thiên ca ca, ta không biết đường về nhà.”

Quân Nghị Thiên một lát sau giật mình, nhìn Nhã Nhi mây mờ đầy mắt, nhin không được phát ra tiếng cười niềm nở chưa bao giờ có . . .

“Bảo bối Nhã Nhi, nàng thật sự làm Trầm vui vẻ không chịu nổi a, ha ha, Nhã Nhi chờ một chút nha.”

Chỉ chốc lát sau, Quân Nghị Thiên dẫn theo thị vệ đến.

“Nhã Nhi, đây là ám vệ của Trầm, hẳn sẽ mang nàng trở về, Trầm sẽ yên tâm.”

“Vương Lôi, đưa Nhã Nhi tiểu thư quay về phủ Tả Tướng, đừng cho bất luận kẻ nào nhìn thấy, không cho phép lộ ra chuyện tối nay, hiểu không?”

Quân Nghị Thiên lớn tiếng phân phó. Sau Quay đầu lại lập tức đổi thành giọng điệu ôn nhu.

“Nhã Nhi, về sau Trầm làm cho Vương thị vệ làm người truyền lời của chúng ta .”

Nhã Nhi thăm nghĩ:

“Má ơi, còn có chuyện này nữa à. Choáng váng”

Đầu nhỏ nhẹ gật mà thanh sắc bất động của nàng.

Một tiếng lạnh như băng.

“Đắc tội”

Nhã Nhi đã bị người trước mắt lạnh như băng này, mặt không thay đổi ôm lấy trực tiếp bay ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau Nhã Nhi liền trở về trên giường của nàng, lập tức ngủ không được, suy nghĩ vấn đề, vì nàng vừa nghĩ đến cái soái ca mà hưng phấn, đặc biệt còn đem cái nệm hôn đầu tiên đến cổ đại tặng đi ra ngoài, mặc dù là hân cường hiếp, nhưng mùi vị không tệ, ha ha, nói sao thì chính nàng trộm hôn nhưng đó là một người đứng đầu quốc gia, ngấm lại ở hiện đại, muốn trộm đến một quốc gia đứng đầu tỷ lệ là bao nhiêu?

Nghĩ đến nàng còn không phải gặp vận may bình thường đi. Tính lại xem, quân vương tổng sẽ có điểm cường thế, về sau nếu trông coi nàng, vậy được không bù nổi mất, nghĩ ra cái biện pháp mới được!

Đúng rồi, lần sau cùng hẳn ‘ước pháp tam chương’ đi, đem tính cường bạo của hẳn bóp chết từ trong trứng nước, wow ha ha ha. . .

“A!”

Nữ nhân nào đó đắc ý vênh váo, ngã xuống giường, trực tiếp được ăn cút chó rồi.

Bởi vì cái gọi là nhạc cực tất phản020, vui vẻ có tai nạn à. Hắc hắc.

Ngủ thẳng đến giữa trưa ngày hôm sau, Vãn Nhã, trong giây lát nghĩ đến ngực Quân Nghị Thiên không có long văn.

Trời ạ, ngay cả Hoàng Đế cũng không có, vậy cho ta đi đâu tìm đây chứ, buồn khổ ghê cơ.

Không biết những Vương gia khác có hay không có nhỉ, bỗng nhiên nghĩ đến Tam Vương gia giống A vương quá.

Á, tối hôm qua giống như không nghe thấy Hoàng Thượng cùng nhị ca nói chuyện nha, không biết Tam Vương gia này có chuyện gì làm cho hai người để ý như thế, xem ra tí nữa hỏi nhị ca một chút mới được.

Tâm động không bằng hành động, Vãn Nhã chợt đứng dậy, hướng “Vãn Thiên lâu” đi đến.

Vừa đến sân xong, Tiểu Mộc đã nói sáng sớm Vãn Thiên liền đi ra ngoài rồi, đến bây giờ cũng còn chưa trở về. Tâm lý Vãn Nhã cảm khái à, nam nhân tùy tiện là có thể xuất môn, hoàng hoa khuê nữ lại bị nhốt ở trong nhà, thẳng đến xuất giá.

Nghĩ đến đây, hỏi Tiểu Vãn thấy dần dần vô vị, cúi đầu nhỏ xuống hướng “Vãn lâu” Vãn phu nhân đi đến.

Chiếm thân thể người ta, cũng phải giữ trọn đạo hiếu nha.

Vãn phu nhân lúc này đang cùng Tình phu nhân hai người ở trong sân nhỏ “Vãn lâu” đàm thoại việc nhà, hai tiểu nha hoàn đang phụ rót trà.

Hương nồng của hoa cúc bay vào cái mũi nhỏ mới vào cửa của Vãn Nhã. Khi nghĩ đến hỏi Tiểu Vãn, ở hiện đại như loại ngày mùa thu ngày hoà thuận vui vẻ này, nàng hơn phân nửa thời gian là thưởng thức trà ngon, uống ở trước mặt Computer, xem tiểu thuyết ngôn tình nàng thích.

Đến nơi đây, một người bạn cũng không có, không có bằng hữu còn chưa tính, dù sao người nhà chủ nhân thân thể đối với nàng cũng không tệ lắm, có thể liên tục ra ngoài cũng phải qua năm cửa, chém lục tướng, đây chính là người hiện đại của cái 21 thế kỷ không thể chịu đựng được .

“hazz”

. . . Ba chữ “Bất đắc dĩ!” .

“Nhã Nhi, làm sao vậy, không lẽ, tối hôm qua ngủ không ngon sao? Lục Trắc, mau đưa tiểu thư chuyển đến ghế dựa, Lục Nhân, mau pha trà cho tiểu thư.”

Tình phu nhân nhìn thấy Nhã Nhi tiến vào vội vàng mở miệng nói.

“Nhã Nhi, thân thể làm sao không thoải mái hả?”

Vãn phu nhân cũng mất mát nhìn Vãn Nhã.

“Đại nương, mẫu thân, ta không sao, đừng lo lắng.”

Vãn Nhã ngẩng đầu nhìn đến hai khuôn mặt cơ hồ giống nhau như đúc lộ ra loại tình cảm quan tâm nàng, trong lòng cảm động thật sâu.

Ở hiện đại phụ mẫu Vãn Nhã nàng vừa trưởng thành liền cùng nhau đi du lịch bằng máy bay gấp rui ro mãi mãi rồi đi xa nàng, cho tới nay chỉ có 3 người bạn bè từ nhỏ cùng nhau lớn lên về sau lại nhận thức Lưu nhạc đối với nàng là chân thành, rất nhớ nhóm nàng, không thể tưởng được gần nhất đến nơi đây, toàn gia đình này đối với nàng lại quan tâm đầy đủ như thế, nhất thời trong lòng chua xót vô cùng, nước mắt nhịn không được chảy xuống.

Điều này làm hai vị nương sợ hãi, các nàng từ lúc Vãn Nhã bắt đầu từ sáu tuổi chưa gặp qua nàng khốc bao giờ, thấy nàng nước mắt chảy mãnh liệt, cũng không biết phát sinh chuyện gì, cũng không biết như thế nào cho phải.

Nhã Nhi biết nàng gây sợ hãi cho các nàng, chạy nhanh nhào vào trong lòng Vân phu nhân, nức nở nói :

“Mẫu thân, các người đối với ta thật sự thật tốt quá, Nhã Nhi về sau không lấy chồng nữa, muốn cả đời bồi ở bên người các người.”

Hai vị phu nhân cuối cùng hiểu rõ sao lại thế này, hóa ra là tiểu cô nương trưởng thành, bắt đầu đa sầu đa cảm. Chỉ cảm thấy nữ nhi trước mắt này sau khi mất trí nhớ so với nữ nhi lạnh như băng lúc trước lại kia lại tri kỷ hơn.

Hai vị phu nhân thoáng chốc lộ ra dịu dàng cùng tươi cười.

“Nhã Nhi đã mười sáu rồi, thời điểm nên lập gia đình rồi, ha ha, không muốn gả cũng không được, muốn cho đường đường nữ nhi Tả Tướng bị người nói gả chồng không thành.”

Tình phu nhân là từ trong đáy lòng yêu thương nữ nhi của muội muội này, thấy nàng không có việc gì, nhịn không được giễu cợt nàng.

“Đại nương thật là xấu, Nhã Nhi không cần gả nha, Nhã Nhi muốn bồi ở bên người phụ mẫu.”

Nhã Nhi để khôi phục lại mà bắt đầu làm nũng nói :

“Đại ca, nhị ca không phải cũng chưa lấy vợ sao.”

“Hài tử ngốc, nam nhân cùng nữ nhân không giống nhau, nam nhân cho dù tuổi lớn hơn nữa, không lấy người ta cũng không có nói, mà nữ nhân nếu trước hai mươi tuổi còn khuê nữ, người khác đàm tiếu liền có hơn kia.”

Vân phu nhân ôm nhẹ Nhã Nhi nói.

“Hừ, thật không công bằng! Cái gì đạo lý chứ hừ. A! A! A!”

Nhã Nhi cảm giận bất bình ngửa đầu hô to nói, xem ra có người lại bắt đầu nổi gió.

“Người đứa nhỏ này, dừng lại, dừng hô, sao lại sinh ra nữ nhân ngay cả lễ nghi liêm sỉ cơ bản cũng quên hết thế này, có thể thế nào là tốt đây, thế nào còn có người dám cưới người nữa.”

“Hừ, không cưới sẽ không lấy, bổn tiểu thư còn không muốn gả đâu, mẫu thân, người yên tâm đi, nữ nhi hiểu được là nam nhân thích người như thế nào, người hãy chờ, ta không giúp người tìm bảy tám con rể trở về, ta sẽ không gọi là Nam Cung Vãn Nhã nữa!”

Vãn Nhã đứng lên lời thề son sắt nói, còn thiếu cái xiêm áo ngoài anh tuấn hình siêu nhân nữa chứ.

Hai vị phu nhân, hai tiểu nha hoàn nghe xong giật mình với kinh tặc cuồng ngưỡn này luôn, kinh ngạc đến nỗi còn xém tí miệng sùi bọt mép ngắt đi mà thôi.

Vãn Nhã nhìn bốn người dạng đầu gỗ này, không khỏi cười to “Ha ha”, biết nàng đã đem các nàng làm cho sợ rồi, cười xong sau đành phải cúi thấp mặt, hạ xuống lông mi thật dài của nàng, môi son hé mở nói :

“Đại nương, mẫu thân, Nhã Nhi hay nói giỡn, các người không phải tưởng thật chứ.”

Trong lòng đối với bản thân nói :

‘Đoan trang, đoan trang, làm người phải đoan trang.’

“Người đứa nhỏ này, dọa chết đại nương rồi, lời này đừng để người khác nghe qua, không đem người nói thành dâm oa đang phụ mới là lạ, loại vui đùa này không thể tùy tiện mở miệng, phải nhớ kỹ đó, biết không?”

Tình phu nhân lo lắng đến nỗi muốn nhắc nhở nàng, thể diện phủ Tả Tướng liền toàn bộ sẽ mất hết, khẩu khí không khỏi nghiêm nghị.

Vân phu nhân thấy tỷ tỷ mất hứng, nàng tuy là mẫu thân Nhã Nhi, nhưng lời này của Nhã Nhi cũng quá đòi phong bại tục022 rồi, không thể sủng ái nàng, để nàng dính vào được, mặt nhất thời cũng chìm xuống.

Nhã Nhi chợt cảm thấy không thú vị, tùy tiện tìm lý do thoát đi nơi tần suất thấp này.

7. Chương 7: Diễn Chính Vương Lôi

Nhã Nhi muốn đi ra ngoài đi dạo, khi ra đến cửa bị thị vệ chặn lại, nàng tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, nhìn nhị ca còn chưa có trở lại, không có biện pháp đành phải trở về phòng chờ đến tối rồi tính, chờ chờ, không để ý liền ngủ mất tiêu, đợi nàng tỉnh lại, trời đã tối rồi, Tiểu Văn tiến vào hầu hạ thì Nhã Nhi hỏi:

“Tiểu Văn, Nhị thiếu gia đã trở về chưa?”

“Đã trở lại, hồi phủ dùng bữa tối rồi. Nô tỳ thấy tiểu thư ngủ ngon, không dám đánh thức tiểu thư, tiểu thư đói bụng sao? Nô tỳ giúp người đem bữa tối đem đến nha.”

“Ừ, thuận tiện đi gặp Nhị thiếu gia, mời huynh ấy tới đây một chuyến.”

Sau nửa canh giờ, Nam Cung Văn Thiên đi tới khêu phòng Văn Nhã, Nhã Nhi làm cho Tiểu Văn lui ra, đi thẳng vào vấn đề hỏi:

“Nhị ca, người cả một ngày đi đâu, không phải là đi điều tra Tam Vương gia chứ?”

Văn Thiên nhìn khuôn mặt muội muội hồn nhiên đáng yêu nhỏ nhắn trước mắt này, hai hàng lông mày chau lên, trầm nghĩ:

“Tiểu muội sao biết ta đi điều tra Tam Vương gia.”

“Ai nha, vấn đề này có khó như vậy sao? Có thì có, không có vốn không có, mặt nhăn mày nhay cái gì à. Nhị ca huynh nhất định thấy kỳ quái làm sao tiểu muội biết được đúng không?”

” Nhã Nhi nói đi, làm sao mà biết được, nhị ca đúng là tra Tam Vương gia, chuyện xác thực là Thượng Quan Văn Đào, chính là cái người trẻ tuổi lần trước cùng Tam Vương gia cùng nhau đó.”

Văn Thiên thấy muội muội đã biết được, lập tức cũng không giấu diếm, cảm thấy Nhã Nhi sau khi mất trí nhớ mặc dù hoạt bát thật nhiều, nhưng tình huống cũng rất nhiều.

“Ta biết khá nhiều, ha ha, trước tiên nói một chút về việc điều tra ra sao.”

Văn Nhã đối với chuyện Tam Vương gia vẫn thực cảm thấy hứng thú.

Sai, phải nói đối với Tam Vương gia người này cảm thấy hứng thú, nghĩ đến thời điểm hần ôn nhu dễ dàng nàng, Văn Nhã cảm thấy nam nhân này kỳ thật cũng thật đáng yêu.

Văn Thiên rất kinh ngạc, không biết tiểu nha đầu này còn biết những thứ gì.

“Nhị ca hôm nay theo dõi Thượng Quan Văn Đào đi, lúc trước hần ở tại khách điểm lớn nhất “Hỉ Tức” thành Lăng Châu, nhưng hôm nay hần lui tiến vào phủ Tam Vương gia “Kỳ Vương Phủ” rồi, ta theo dõi Kỳ Vương Phủ đi, hóa ra nghe lén được Thượng Quan Văn Đào là đồng môn sư huynh Hậu Dực Quốc Nhị Hoàng tử Đông Phương Dật.

Lần này tới có thể là vì xúi giục Tam Vương gia, người này rõ ràng biết mười một năm trước Tiền Hân Quốc mẫu phi Tam Vương gia bị Hoàng tộc gièm pha. Hần biết Tam Vương gia đối với việc tiên đế phế vị Thái Tử của hần, giết mẫu phi hần, cuối cùng làm cho Tứ Hoàng Tử kế vị nên trong lòng còn có cừ hận.

Càng lấy việc khơi mào lòng phản loạn của Tam Vương gia này. Ở ngày sau hần càng muốn khả năng gây chiến loạn dưới mọi tình huống, làm nội ứng Hậu Dực Quốc, Hậu Dực Quốc Nhị Hoàng tử hứa hẹn bảo vệ Tam Vương gia ngồi vào vị. Thật sự là đáng giận đến cực điểm!”

Văn Thiên nói xong giả thuyết nắm tay cũng hung hăng khấn trương, tức giận máu nóng nổi lên:

“Tiểu muội, việc trọng đại này, muội trăm ngàn đừng làm cho người khác biết nha.”

“Yên tâm, tiểu muội ta làm sao có thể không biết nặng nhẹ đâu, nhị ca huynh đừng đem ta so với tiểu hài tử được không? Đúng rồi, nhị ca, huynh sẽ đem chuyện này nói cho Hoàng Thượng sao?”

Vấn Nhã mỗi khi nghĩ đến Thượng Quan Văn Đào tao nhã đã vậy còn quá giảo hoạt, không khỏi chau hai hàng lông mày lên.

‘Sao mình đối với hắn có ấn tượng tốt như vậy. Xem ra người cổ đại phúc hắc thật đúng là không ít nha.’

“Nhã Nhi, làm sao người biết ta sẽ nói cho Hoàng Thượng. Muội còn biết cái gì, đều nói cho nhị ca biết đi.”

“Có thể, bất quá huynh phải đáp ứng muội một yêu cầu thế nào?”

Con người Vấn Nhã đảo một vòng, nghịch ngợm nhìn Vấn Thiên.

Vấn Thiên bỗng nhiên cảm giác muội muội trước mắt tựa như một con hồ ly giảo hoạt, đang chờ hắn cắn câu hay sao ấy.

“Yêu cầu gì?”

“Hắc hắc, hiện tại chưa nghĩ tới, về sau nói cho huynh biết, sẽ không hại huynh, yên tâm yên tâm.”

“Được rồi, nhị ca cũng muốn nhìn xem Nhã Nhi còn biết cái gì?”

“Nhã Nhi biết nhị ca là sư huynh Hoàng Thượng, còn biết huynh thường thường đêm đột nhập Hoàng cung, hắc hắc, đủ sức lực bạo đi! Còn có càng sức lực thì càng bạo phát, muốn nghe hay không à.”

Nhã Nhi nhìn bộ dạng nhị ca càng ngày càng không thể tin được, kiêu ngạo giờ chỉ còn thiếu giống tiểu Gà trống thôi.

“Hắc hắc ” .

“Còn có cái gì nữa?”

Vấn Thiên đã lĩnh hội tới cái từ “Sức lực bạo phát” này có nghĩa gì rồi .

“Còn có a, nhị ca, huynh nhớ đứng vững vàng nha.”

Vấn Nhã treo khẩu vị của hắn lên.

“Còn có, còn có chính là người bảo bối sư đệ đối với huynh không có an phận chi tướng023 nha, ha ha ha. .”

Vấn Nhã cũng không chuẩn bị tốt tâm nói cho hắn biết Quân Nghị Thiên đã bị nàng biến thẳng lại, trước dọa dọa hắn cho đã nghiền. Trả thù trả thù hắn không chịu mang nàng ra ngoài, hắc hắc. . .

Vấn Thiên nghe xong chỉ cảm thấy đầu óc như bị ai gõ một cái, dưới chân lão đảo, thiếu chút nữa đầu gối ngã quỵ.

‘Đó là thật sao!’

Vấn Thiên nghĩ đến muội muội có thể nói là thật sự! Mồ hôi lạnh từng chút một theo mép tóc chảy xuống.

Vấn Nhã bên cạnh vui sướng khi có người gặp họa, trong lòng hát nói :

‘Ta đắc ý cười. Ta đắc ý cười. . . Ha ha ha. . .’

Từ lúc Vấn Thiên tiến vào phòng Vấn Nhã, ám vệ của Quân Nghị Thiên là Vương Lô cũng đã phụng mệnh tiến đến gần tiểu nữ nhân, mà Vương Lô thật sự không hiểu nổi Hoàng Thượng luôn luôn khinh thường nữ nhân tại sao lại bị tiểu nữ oa này mê hoặc, còn mê không rõ nữa, tối hôm qua không thấy qua, đêm nay liền muốn gặp, thực gặp quỳ.

Thấy Vấn Thiên đi tới cũng chỉ phải bắt đắc dĩ tránh ở một gốc cây đại thụ thượng đẳng mà thôi, hắn cũng không muốn tay không trở về làm vật hi sinh của Hoàng Thượng.

Người rời khỏi phòng đến gốc cây còn có đoạn khoảng cách, cho nên nghe không rõ bọn họ nói cái gì, chỉ có vừa rời xuyên thấu qua cửa sổ nhìn thấy nam nhân giống như đầu gỗ hoảng sợ đứng ở nơi đó, mà nữ nhân

giống như người điên cười đến tiền phủ hậu ngưỡng⁰²⁴, hắn không biết phát sinh chuyện gì, nhưng xem ra bộ dạng của họ thật sự rất khôi hài, lúc này nhin không được, một tiếng cười liền lao ra miệng.

Vấn Thiên mặc dù ở bên trong ngây ngô, nhưng dù sao người học võ công, tai thính mắt tinh, tức khắc tinh thần tập trung tỉnh táo lại, hét lớn một tiếng:

“Ai?”

Đồng thời thân đã lướt đi ra ngoài cửa.

Mà Vấn Nhã rốt cục cũng dừng lại tiếng cười đáng sợ kia của nàng:

“Hửm.”

Cũng đi theo ra bên ngoài.

Nàng biết chắc không phải Tiểu Văn. Bởi vì nàng sớm tính đêm nay lại đi gặp Quân Nghị Thiên. Cho nên làm cho Tiểu Văn nghĩ nàng muốn ngủ nữa, phân phó nàng buổi tối không cần hầu hạ, chỉ chờ cùng nhị ca đàm phán liên uy hiếp hắc kên hắc dẫn đi.

Trong đầu Vấn Nhã là người hiện đại, một đêm luyện ái cũng không đủ vững chắc, đêm nay nhất định lại đi thêm để tăng nhiệt độ. Khi khó khăn vẫn có chút ít thành tựu mà lại không giải quyết được gì. Thật vất vả đem hắc biến trắng, để cho quay lại đường cũ à, muốn đi xác định hắc là thật yêu nàng nữa hay không.

Nếu như thế, về sau liền như gần như xa, làm cho hắc lo được lo mất luôn, cảm tình cũng tự nhiên sẽ ấm lên, nếu không có gì, đêm mai lại đi tăng nhiệt độ, cho đến khi hắc yêu nàng mới thôi, nàng cũng không tin hắc còn có thể chạy ra khỏi ngũ hành sơn của nàng được.

Vương Lô thấy hắc không có thể trốn được rồi, đành phải phóng từ trên cây nhảy xuống, làm bộ như không thèm để ý chút nào đến trước mặt Vấn Nhã ôm quyền nói:

“Nhã Nhi tiểu thư, Hoàng Thượng cho mời.”

Nhã Nhi vừa thấy Vương Lô xuống dưới cũng đã biết vì sao lại thế này. Sẽ không biết Hoàng Thượng là tiện thể kêu Vương Lô đến nhần hay để cho hắc tới đón nàng, nhưng mặc kệ loại nào, trong lòng Nhã Nhi đều là cao hứng.

Xem ra tiểu nam nhân này đã trúng độc hoa tình của nàng. Chỉ cần nàng lại rót điểm mê canh cho hắc, đến lúc đó, muốn đem hắc chà sát viên bi liền chà sát viên bi, bóp nghiền liền bóp nghiền. Wow ha ha ha. . .

Vấn Thiên vừa mới bắt đầu còn đối với Vương Lô ôm lòng cảnh giác, vừa thấy hắc cung kính rất lễ phép với Vấn Nhã như thế, cũng thở phào nhẹ nhõm. Lập tức về mặt liền khó hiểu nhìn về phía Nhã Nhi, hi vọng nàng có thể cho hắc một lời giải thích để giải tỏa nghi hoặc.

Mà Nhã Nhi vừa thấy biểu tình này của ca ca này, hai vai đành phải đứng thẳng, hai tay nhất quán, nhỏ giọng nói:

“Chính là như huynh vừa nhìn thấy đó.”

Hiển nhiên Vấn Thiên rất không hài lòng với đáp án này, mày kiếm một đường.

“Cứ như vậy hả?”

Vấn Nhã biết nhất thời cũng sẽ nói không rõ, còn Vương Lô còn ở đây, chỉ có cười khổ nói:

“Nhị ca, tiểu muội hiện tại có việc gấp, để cho tiểu muội đi rồi trở về lại giải thích cặn kẽ cho ca nghe, được không?”

Vấn Thiên cảm giác đêm nay hết thấy tất cả đều đã vượt qua tư duy bình thường của hắc :

‘Hoàng Thượng tại sao muốn gặp tiểu muội, Hoàng Thượng cùng tiểu muội rốt cuộc có quan hệ gì, vì sao Hoàng Thượng không tự nói với hắc. (Nếu hắc biết hai người bọn họ tối hôm qua mới quen biết, không biết có thể buồn bực chết hay không nhỉ, ha ha.) Hắc phải từ từ ngấm lại, mà tiểu muội thực sự lại có việc, vậy cục bực này đợi nàng trở về thôi.’

Nghĩ đến đây, hấn hướng Nhã Nhi gật gật đầu.

Vấn Nhã vừa thấy nhị ca đáp ứng rồi, cao hứng hướng phía Vương Lôi gật gật đầu.

Vương Lôi giống như lần trước, lại một câu “Đắc tội” liền ôm lấy Nhã Nhi bay ra ngoài.

Mà Vấn Thiên nhìn đến cảnh tượng này không khỏi nhú mày.

“Xem ra người nam nhân này không biết tiểu muội biết khinh công ak.”

Trên thực tế Vương Lôi cũng quả thật không biết Vấn Nhã biết khinh công, không những thế so với hấn không kém, phỏng chừng hấn biết chắc muốn học máu luôn.

Vấn Nhã nhìn ám vệ lạnh như băng này thật đúng là đủ lãnh khốc, không khỏi tính chọc ghẹo hấn .

“Vương thị vệ, ta nhớ được Hoàng Thượng nói qua với huynh, Hoàng Thượng nói chuyện huynh theo ta không thể để cho người khác biết nha. Huynh bây giờ lại cho ca ta biết, huynh nói ta làm sao nói cho Hoàng Thượng đây, hấn sẽ như thế nào trừng phạt huynh vậy?”

Khi Vấn Nhã ở trong lòng hấn ngẩng đầu lên nhìn Vương Lôi liền hỏi.

Vương Lôi cước bộ cứng lại, thật ra hấn thật không nghĩ tới vấn đề này.

Quả thật lúc ấy cũng không có chỗ có thể trốn. Nhưng hấn càng không muốn chuyện tiểu cô nương này cũng dám uy hiếp hấn. Sợ nhất là Hoàng Thượng biết đến, hấn đó là kháng chỉ, là tội chết nha.

Nghĩ đến đây Vương Lôi nhin không được rùng mình một cái.

Trong lòng Vấn Nhã rõ ràng cảm thấy hấn nhẹ rung, khóe miệng nhẹ nhàng cong lên.

Ta gọi ngươi là ngốc, xem ta không chính chết ngươi sao.

Vương Lôi âm thầm kinh hãi, hấn không nghĩ tới tiểu nữ tử này nhìn qua thiên chân khả ái, tâm tư là nặng như thế. Nếu nàng muốn hại Hoàng Thượng, chỉ sợ Hoàng Thượng là khó lòng phòng bị nha. (ám vệ dù sao cũng là ám vệ, trước không lo lắng cảnh nguy hiểm của mình, lại vì Hoàng Thượng lo lắng.)

Nghĩ đến đây Vương Lôi theo bản năng hai tay buộc chặt.

Vấn Nhã cảm giác được cánh tay Vương Lôi buộc chặt, không khỏi nở nụ cười, xem ra thật sự hù đến nam nhân lạnh lùng này. Ha ha. Kỳ thật nàng không nghĩ tới Vương Lôi nổi lên sát tâm. Nếu biết, người bị hù nên là nàng.

“Vương đại ca, Nhã Nhi hay nói giỡn với huynh, đừng khẩn trương như vậy, Nhã Nhi sẽ không nói, Nhã Nhi luyện tiếu Vương đại ca chết đó, vom ngực Vương đại ca thật là ảm áp nha.”

Vấn Nhã nói xong nhắm ánh mắt lại, mỉm cười càng hướng trong lòng Vương Lôi chui chui.

Vương Lôi cúi đầu nhìn cái tiểu nữ oa này khi trong lòng hấn thực giống như hưởng thụ nha, khuôn mặt nhỏ nhắn mập mạp thấy thế nào như thế nào cũng không giống khi hấn nghĩ đến cái loại... người âm hiểm kia, nghĩ rằng:

“Sao lại suy nghĩ lung tung như vậy, tiểu cô nương đáng yêu như thế làm sao có thể có loại tâm tư này đây, còn Tả Thừa tướng nữa là cữu cữu của Hoàng Thượng, cô bé này chính là biểu muội của Hoàng Thượng, làm sao có thể hại Hoàng Thượng, mình thật sự là nghĩ sâu xa rồi, xem ra nữ oa này cũng chỉ là chọc ghẹo mình thôi.”

Vương Lôi muốn tâm tư mình khoan dung, lại vận khí, lướt nhanh hơn . . .

Nhã Nhi thấy Vương Lôi không phản ứng, thầm nghĩ:

“Chà, khốc ca này giống như không có hiểu ra bản thân mình đùa giỡn đối với hấn hay sao.”

Kỳ thật nàng không nghĩ tới Vương Lôi người ta khi nàng còn là một tiểu quỷ ham chơi, căn bản không có đem nàng thành nữ nhân đâu.

Nếu hai nam nhân lúc trước không cùng thân thể nàng tiếp xúc, sao biết nàng trăm phần trăm là nữ nhân, tính không tốt cũng đoán chắc nàng là tiểu nữ oa chưa phát dục . . .

Hai người đắm chiêu theo hướng của mình, lập tức không nói gì, một lát sau, Vãn Nhã đã đứng ở trước mặt Quân Nghị Thiên đẹp trai. Vương Lôi cũng lặng yên lui đi ra ngoài, trước khi đi còn rất thâm ý nhìn Nhã Nhi một cái.

Mà Nhã Nhi vừa đúng lúc bắt giữ được cái nhìn phức tạp này, thầm nghĩ:

“Chẳng lẽ khóc ca này đến bây giờ mới có phản ứng, đây cũng là quá chậm đi!”

Nhã Nhi bắt đắc dĩ đảo cặp mắt trắng dã của nàng.

023 : không có suy nghĩ an phận, có suy nghĩ không đúng với bản chất nên có

024 : Tiền ngưỡng hậu phiên = Tiền phụ hậu ngưỡng : cười đến gặp người ra trước rồi lại ngửa ra sau, cười ngật nghẹo

8. Chương 8: Khiếp Sợ Té Xiủ

Nói đến Quân Nghị Thiên thì tối hôm qua sau khi cùng tiểu nữ nhân này tách ra, cả đầu cứ nhớ đến nàng, cả một ngày hỗn loạn, cũng không biết hấn bị làm sao. Mà làm Đế Vương hấn biết việc này rất nguy hiểm. Nhưng hấn làm sao cũng không bỏ xuống được rồi, cho nên hạ quyết định phái Vương Lôi đi đón nàng. Hấn muốn gặp Nhã Nhi. Dem ý tưởng hình thành trong lòng hấn nói cho Nhã Nhi.

Cũng không được bao lâu hiện tại hấn đã có khuôn mặt lo lắng.

Nhã Nhi nhìn đến Quân Nghị Thiên động cũng không động nhìn nàng, uy nghiêm ánh sao trong mắt trang bị đầy đủ nhu tình, trong lòng không khỏi có điểm cảm động, chỉ thấy nàng nhẹ nhàng mà đi ra phía trước ôm cổ của hấn, kiễng chân lên, khuôn mặt nhỏ nhắn nâng lên, dùng môi đỏ mọng kiêu diễm ôn nhu của nàng đụng chạm môi mỏng dưới của Quân Nghị Thiên.

Khi nàng còn không kịp lui lại thì Quân Nghị Thiên đã gắt gao ngăn chặn đầu của Nhã Nhi làm nụ hôn thêm sâu sắc hơn. Chỉ thấy hấn hung hăng chà đạp lên hai mảnh mềm mại trước mắt này, sau đó tiến quân thần tốc, đầu lưỡi không ngừng dây dưa với Nhã Nhi, coi như muốn đem toàn bộ thôn tính hết rồi mới bằng lòng bỏ qua.

Nhã Nhi bị hành động càn rỡ này của hấn nhất thời khiến cho nàng giống như mất khí lực, kiều mị hừ một tiếng tê liệt ngã xuống ở trong lòng Quân Nghị Thiên, hưởng thụ giờ khắc ôn nhu này.

Ở thời điểm Nhã Nhi cảm thấy sắp hít thở không thông, Quân Nghị Thiên rút cục rời khỏi môi tốt đẹp của nàng. Ánh mắt sáng quắc nhìn tiểu nữ nhân làm cho hấn mất đi bình tĩnh, chỉ cảm thấy nhìn như thế nào cũng không đủ.

Vãn Nhã miệng há to hút vài hơi khí, nhìn nam nhân này trong mắt tràn ngập, nồng đậm tình dục. Lông mi dài giống như quạt lông phẩy phẩy, làm bộ như không biết rõ tình hình, nũng nịu hỏi:

“Nghị Thiên ca ca huynh thật là xấu, làm sao vừa gặp liền đối với Nhã Nhi như vậy. Nghị Thiên ca ca không muốn cùng Nhã Nhi nói chuyện hả?”

Nói xong còn làm bộ ngưỡng ngừng xiêm áo hé ở tiểu thân thể.

Quân Nghị Thiên bị tiểu khả ái trước mắt này châm ngòi, thân thể toàn bộ cứng ngắc, hận không thể lập tức muốn ăn nàng. Mà vừa nghĩ tới Nhã Nhi hồn nhiên như vậy, hấn sao có thể dọa hống nàng đây, mạnh mẽ áp chế dục vọng trong lòng.

“Nghị Thiên ca ca nhớ... Nhã Nhi nhiều, nghĩ đến tâm cũng đau. Tiểu Nhã Nhi có nhớ Nghị Thiên ca ca hay không?”

Quân Nghị Thiên néo néo khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ đỏ của Nhã Nhi.

Nhã Nhi nghe thanh âm khàn khàn của hắn, thiếu chút nữa buồn cười ra tiếng. Thầm nghĩ:

‘Nam nhân này thật đúng là động vật nghĩ bằng nửa dưới, lần này liền không nhận được rồi, ha ha.’

“Nhã Nhi cũng nhớ Nghị Thiên ca ca nha, ca sờ sờ xem, tiểu tâm can Nhã Nhi đang còn thành thịch nhảy loạn đây này.”

Nhã Nhi nói xong cố ý đem tay Quân Nghị Thiên kéo đến trên bộ ngực no đủ cao ngất của nàng mà dè ép. Còn làm bộ thật thuần khiết, vẻ mặt thành thật nhìn hắn.

‘Xem ta đem người ghen chết đi!’

Nội tâm Nhã Nhi sớm cười lật trời. . .

Quân Nghị Thiên thật vất vả cưỡng chế dục vọng, lại bị tiểu nữ nhân này một hành động dường như là vô tâm trêu chọc lên. Chỉ có thể một phen mà rút tay đặt ở trên ngực của Nhã Nhi ra, sửa thành ôm eo nhỏ và dài của nàng.

‘Xúc cảm cũng thật là chết tiệt.’

Buông tay không bỏ được.

Vấn Nhã rõ ràng cảm giác được hạ thân Quân Nghị Thiên cứng rắn chống đỡ ở bên đùi nàng, vội vàng hoảng sợ muốn dùng đại lực đẩy hắn ra, còn sợ hãi ngấm đĩnh lều nhủ kia, khuôn mặt nhỏ nhắn không kiềm chế được mà bị lây mây đỏ mở mắt trừng lớn, cà lăm nói :

“Nghị Thiên ca ca, ca ca làm sao ca có thể như vậy.”

Dứt lời trong mắt hơi nước dâng lên.

Quân Nghị Thiên thoáng nhìn sắc mặt Vấn Nhã, khuôn mặt tuần tú cũng không nhận được nữa mà đỏ rực, ngay cả cổ cũng đỏ tươi rồi, thầm trách tay hắn tham luyện cảm nhận mềm mại vừa rồi, bây giờ nhìn đến Nhã Nhi như vậy, thật là khổ nói không nên lời à.

“Tiểu Nhã Nhi không khóc nha, Nghị Thiên ca ca không đúng, dù gì Trẫm là một nam nhân à, Nhã Nhi cũng biết Nghị Thiên ca ca cỡ nào muốn Nhã Nhi hay sao? Hazz, Nghị Thiên ca ca biết Nhã Nhi sợ hãi, cho nên sẽ không đả thương Nhã Nhi, Nhã Nhi đừng sợ, đừng khóc được không?”

Quân Nghị Thiên vừa không có nhẫn nại vừa bức thiết nói.

Nhã Nhi là nhăn nhó cái mũi nhỏ của nàng, nhìn hắn không nói lời nào.

“Ngày mai Trẫm sẽ hạ chỉ phong Nhã Nhi làm Quý Phi của Trẫm, chờ Nhã Nhi lớn hơn nữa, liền làm Hoàng Hậu của Trẫm được không? Nhã Nhi có thể cùng Trẫm vĩnh viễn ở bên nhau.”

Nói xong đi tới kéo tay ôn ngọc nhỏ bé Nhã Nhi, nghiêm túc nhìn nàng.

Da đầu Nhã Nhi theo trực giác run lên.

‘Vĩnh viễn với mình bên nhau, vậy ta còn chơi cái rắm gì nữa.’

Nhã Nhi thầm nghĩ.

‘Không xong, chọc nhầm ổ kiến rồi, nếu hắn thật đem chính mình tiến cung mà nói..., ý nghĩa là đem chính mình đối mặt với tam cung lục viện của hắn hay sao, cũng không phải sợ lục đục với nhau, mà là lại sợ mất đi tự do quý giá, còn nữa nghĩ đến cùng nhiều nữ nhân như vậy, còn không biết có cùng nhau sử dụng chung nam nhân như hắn hay không chứ.’

“Ặc. . .”

‘Lạnh quá!’

Nhã Nhi nhận không được rung mình một cái.

Quân Nghị Thiên nhìn Vãn Nhã lóe ra tia sáng nhàn nhạt, nhẹ nhàng mà nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên, khẽ trượng nói:

“Tiểu Nhã Nhi không muốn sao? Không thích cùng Nghị Thiên ca ca ở bên nhau sao? Trẫm là có điểm nóng lòng, hù đến Nhã Nhi sao? Vậy Trẫm cứ nghĩ đến một ngày không thấy nàng, Trẫm liền muốn điên, làm ái phi của Nghị Thiên ca ca được không?”

Tâm tư Vãn Nhã thay đổi thật nhanh, buồn bã nói:

“Nghị Thiên ca ca, Nhã Nhi cũng rất thích ca, nhưng Nhã Nhi còn nhỏ, không nghĩ gả sớm như vậy, hơn nữa phụ thân muốn Nhã Nhi gả cho Ngũ Vương gia.”

Nhã Nhi nghe như thế nào cũng cảm thấy thanh âm “Ái phi” kia thật không dễ nghe, tùy tiện tìm lấy cớ chặn hấn trước.

“Cái gì! Ngũ đệ! Làm sao có thể, Trẫm không cho phép, Nhã Nhi chỉ có thể là người của Trẫm, ai dám tranh, Trẫm diệt cừu tộc của hắn.”

Quân Nghị Thiên vung tay áo nhảy dựng lên. Khí phách Hoàng Đế hiện ra không thể nghi ngờ. .

Nhã Nhi không dự đoán được hấn phản ứng lớn như vậy, ngấm lại vẫn là mau dập tắt lửa, chạy nhanh khóc ra thành tiếng:

“Oa oa oa oa. . . Nghị Thiên ca ca thật hung dữ, Nhã Nhi hơi sợ, Nhã Nhi không thích Nghị Thiên ca ca rồi, Nhã Nhi phải về nhà, oa oa wow. . .”

Chỉ thấy nước mắt trên mặt oa nhi rơi loạn.

Quân Nghị Thiên chưa từng gặp qua trường hợp này, nhất thời sợ tới mức chân tay luống cuống.

“Nhã Nhi đừng khóc, đừng khóc, Nghị Thiên ca ca không phải đối với Nhã Nhi hung dữ đâu nha. Là rất để ý Nhã Nhi thôi, không thể để cho những người khác cướp đi, dù Ngũ đệ cũng không được, Nhã Nhi chỉ có thể là người của Nghị Thiên ca ca mà thôi.”

“Nghe Vãn Thiên ca ca nói, Nghị Thiên ca ca có tam cung lục viện, bảy mươi hai phi tần, rất nhiều nữ nhân, vậy Nhã Nhi có phải cũng có thể có rất nhiều nam nhân hay không đây?”

Vãn Nhã cố tình không biết, vì bản thân đặt nền tảng bước đầu, hắc hắc. . .

Trong tâm Quân Nghị Thiên kia giận nhưng lại phát tác không được, thật không hiểu cái sư huynh bảo bối kia đã dạy Nhã Nhi những thứ gì.

“Nói vậy, một nữ tử là không thể một thê nhiều phu được, nhị ca nàng cũng không biết nói vớ vẩn cái gì, Nghị Thiên ca ca mặc dù có tam cung lục viện, nhưng Trẫm là Hoàng Thượng nha, đây là tổ tông truyền thừa từ trước rồi, Trẫm cũng không có biện pháp, còn nữa nào có nhiều nữ nhân như vậy đâu.”

Quân Nghị Thiên ôn tồn giải thích.

“Vậy Nghị Thiên ca ca rốt cuộc có bao nhiêu nữ nhân rồi ?”

Kỳ thật trong lòng Nhã Nhi cũng là rất muốn biết đến.

“Ừ ~ cũng không có bao nhiêu.”

Quân Nghị Thiên không nghĩ tới nàng sẽ hỏi vấn đề này, đành phải xấu hổ nói:

“Trẫm nhớ không rõ rồi, bắt quá bây giờ cố định thị tẩm cũng khoảng sáu bảy người đi.”

Quân Nghị Thiên nghĩ đến lúc vừa đăng cơ, mỗi đêm Cao công công đều mang nữ nhân bắt đồng tới, hắn cũng nhớ không rõ, sau lại thấy phiền, mới cố định vài người phi tần hầu hạ có vẻ thoải mái hơn, mà ban thưởng phong hào.

Nhã Nhi nghe xong trong lòng toàn bọt khí ứa ra, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

‘Còn nhớ không rõ, cố định mà còn có sáu bảy nữ nhân nữa chứ, ngựa đực ghê tởm này không sợ chết bất đắc kỳ tử sao.’

Nhưng lập tức suy nghĩ chọc giận hấn cũng không có chỗ hay gì, làm không tốt có khi còn bị giam lỏng.

Nhã Nhi rất tin đạo lý lấy nhu thắng cương này.

“Nhã Nhi không cần gả cho Nghị Thiên ca ca đâu, Nhã Nhi cũng không thích nhiều tỷ tỷ như vậy, nếu Nhã Nhi nhìn thấy Nghị Thiên ca ca giống như vừa rồi thân với tỷ tỷ khác, nơi này Nhã Nhi sẽ đau chết mất, hu hu.”

Vấn Nhã chỉ vào ngực, nức nở nói.

Quân Nghị Thiên nhìn thấy Nhã Nhi như vậy, chỉ biết nàng ghen tị, nghĩ đến Nhã Nhi đối với hấn cũng là có cảm tình, trong lòng giống như uống phải mật, nhẹ nhàng mà vì Nhã Nhi lau nước mắt.

“Nhã Nhi được rồi, Nghị Thiên ca ca đáp ứng nàng, hậu cung trừ bỏ sáu bảy người có phong hào kia, Trẫm không phong phi nữa là được phải không?”

Quân Nghị Thiên ý muốn nói chuyện này đối với Nhã Nhi mà nói đó là thiên đại ân sủng.

‘Lợn giống chết tiết này, nam nhân của Nam Cung Vấn Nhã ta nếu còn đi chạm vào nữ nhân khác, ta đây không phải thật mất mặt sao! Đừng nói sáu bảy, chỉ là một cũng tuyệt đối không thể thành có thể được!’

Hiện tại trong lòng Nhã Nhi tức giận đến thăm nghĩ làm cho quỷ sứ nam nhân này đau nhức nằm bẹp dí luôn.

“Không cần, Nhã Nhi không thành thân, Nhã Nhi còn nhỏ!”

Vấn Nhã chu cái miệng nhỏ nhắn lớn tiếng nói.

“Nhã Nhi không phải mười sáu sao?”

Quân Nghị Thiên sớm đã nghe được rồi.

” Đại nữ nhi Tiên Tinh của Hữu Thừa tướng Tiên Vô Ngân cũng là mười sáu tuổi đi vào cung, bây giờ là Tinh Thực Phi. Nhã Nhi không phải nhỏ rồi!”

Quân Nghị Thiên thấy Nhã Nhi lại không chịu tiến cung, không khỏi khẩu khí nặng.

“Vậy, vậy phụ thân cũng sẽ không đồng ý.”

Nhã Nhi biết nam nhân này muốn nổi giận, vùng vẫy giãy chết.

“Nếu Nghị Thiên ca ca mạnh mẽ tuyên Nhã Nhi vào cung, phụ mẫu sẽ rất thương tâm.”

Nhã Nhi nói xong hạ mi mắt xuống.

“Sẽ không, mẫu hậu nhưng là biểu tỷ Tả Tướng, gả cho Trẫm có thể nói thân càng thêm thân. Phụ thân nàng không có lý do không đáp ứng.”

Quân Nghị Thiên rất tin chỉ cần Nhã Nhi đồng ý, chuyện gì cũng hoàn hảo, cho dù không đồng ý, hấn cũng sẽ không để nàng gả cho người khác.

“Cái gì, phụ thân ta cùng mẫu thân ca là biểu huynh muội?”

Nhã Nhi như bị sét đánh, hoảng sợ trừng mắt nhìn Quân Nghị Thiên.

(Tiểu Dung : Ngẫm lại một người hiện đại làm sao có thể nhận họ hàng gần để kết hôn, việc này không phải là —loạn luân sao?)

Quân Nghị Thiên thấy biểu tình Nhã Nhi kỳ quái:

“Đúng vậy nha, Nhã Nhi được xem là tiểu biểu muội của Trẫm à.”

Nhã Nhi nghe xong, lập tức nghĩ:

‘Quân Nghị Thiên hóa ra lại là biểu ca mình, tuy nói bề ngoài là thế, vậy tính họ hàng gần à ta?’

Nghĩ đến vừa rồi hai người còn hôn nồng nhiệt, còn bị hấn sờ soạn ngực, khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi tái nhợt, trước mắt tối sầm, hai mươi năm qua lần đầu tiên hoa hoa lệ lệ té xỉu.

9. Chương 9: Hạ Chỉ Sắc Phong

Nam Cung Vãn Thiên ở trong phòng Nhã Nhi vẫn đang chờ cô muội muội này trở về giải thích cho hắn, từ đêm khuya đến sáng sớm, vẫn như cũ không thấy Nhã Nhi trở về, trong lòng Vãn Thiên lo lắng như lửa đốt, thầm nghĩ Hoàng Thượng mặc dù là sư đệ hắn, nhưng dù sao cũng là Đế Vương lấy thúng úp voi⁰²⁵, không biết Nhã Nhi có đắc tội với Hoàng Thượng hay không, nhớ tới lúc đó không ngăn cản tiểu muội, Vãn Thiên rốt cục ngồi không yên.

Vãn Thiên vội vàng vàng hướng lầu của hắn đi đến, chuẩn bị rửa mặt chải đầu một chút phải đi thám thính tin tức tiểu muội, xa xa nhìn thấy phụ thân đại nhân đang từ bên ngoài trở về, trong lòng không khỏi thấy kỳ quái.

‘Hiện tại rõ ràng là giờ lâm triều, tại sao phụ thân lại trở lại, chẳng lẽ trên triều đình đã xảy ra chuyện gì?’

Chạy nhanh hướng Nam Cung Khải lao đi.

“Phụ thân, hôm nay không lên triều sao?”

“Aizz, đúng vậy, phụ thân cũng đang buồn bực đây.”

“Sao lại thế này?”

“Phụ thân cùng chư vị đại nhân vào triều chờ ngoài đại điện, nhưng đột nhiên Cao công công đi ra nói hôm nay Hoàng Thượng không tảo triều nữa, Hoàng Thượng từ lúc đăng cơ tới nay chưa bao giờ không lên triều cả, chuyện này nhất định xảy ra đại sự gì rồi.”

Nam Cung Khải đắm chìm trong suy nghĩ của ông, chưa ý thức được đứa con thứ hai canh giờ như thế nào rồi còn ở trong này.

“Phụ thân lại không vào xem sao?”

“Aizz, phụ thân cùng Hữu Tướng lúc ấy đã tính đi vào, nhưng Cao công công nói Hoàng Thượng không muốn gặp bất luận kẻ nào. Phụ thân đi ra khi còn chứng kiến Thái y trong cung toàn bộ hướng vào ngự thư phòng đi, chẳng lẽ Hoàng Thượng bị bệnh?”

Thừa tướng là trăm mối vẫn không có cách giải.

Trong lòng Vãn Thiên vừa động.

‘Chẳng lẽ Hoàng Thượng cùng Nhã Nhi xảy ra chuyện gì, Nhã Nhi ám sát Hoàng Thượng sao? Chuyện sẽ không lớn đến vậy đi.’

Mồ hôi Vãn Thiên đã muốn đầm đìa.

Đang là lúc hai người đàm chiêu, ngoài cửa nghe một tiếng:

“Thánh chỉ đến”

Trong lòng hai người đồng thời rung mình, liếc mắt nhìn nhau, thầm nghĩ:

‘Đã xảy ra chuyện gì!’

“Phụng thiên thừa vận, Hoàng Đế chiếu viết: Đương triều đại Tả Thừa tướng Nam Cung Khải có nữ nhi Nam Cung Vãn Nhã đoan trang tú lệ, ôn nhu động lòng người, được phong làm: Nhã Quý Phi, ban thưởng ở: Nhã Phụng Các. Ngay hôm nay tiến cung, khâm thử!”

Một công công đọc chiếu thư xong, cười tủm tỉm tiêu sái tiến lên phía trước nói:

“Tả Tướng thật có phúc khí nha, sinh nữ nhi tốt, chúc mừng chúc mừng à. Còn không tiếp chỉ.”

“Thần tiếp chỉ, tạ chủ long ân.”

Trong lòng Nam Cung Khải là dao động mãnh liệt, mà trên mặt không còn vẻ trấn định tiếp nhận thánh chỉ.

“Công công cực khổ, vào phủ uống ly trà đi.”

“Tả Tướng khách khí, không phải tiểu nhân không muốn uống ly trà này, mà Hoàng Thượng còn tuyên Tả Tướng cùng Nhị Công tử tức khắc tiến cung diện thánh, tiểu nhân một khắc cũng không dám chậm trễ đó.”

Trong lòng Nam Cung Khải cùng Nam Cung Vãn Thiên kích động kinh đào hải lãng⁰²⁶.

Nam Cung Khải không biết Hoàng Thượng khi nào đã gặp qua Vãn Nhã, tại sao lại bị Hoàng Thượng nhìn trúng, dù sao cũng biết nữ nhi ông không phải là quốc sắc thiên hương gì. Nói gì trong hậu cung phi tần còn chưa có người có danh hiệu Quý Phi, vị phi cao nhất là trưởng nữ Tĩnh Thực Phi của Hữu Tướng, Vãn Nhã có gì? Có thể độc chiếm thánh sủng, phi vị này nhất định ... sợ là hậu cung lại không thể an bình rồi, tâm tư Vãn Nhã đơn thuần, làm sao mới tốt đây. Nghĩ đi nghĩ lại đến Hoàng Thượng vì có gì mà tuyên Vãn Thiên tiến cung.

Mà trong lòng Vãn Thiên lại là mùi vị khác.

‘Không biết Nhã Nhi đêm qua tiến cung phát sinh chuyện gì, nhưng tốt xấu gì cũng không phải ám sát Hoàng Thượng, aizz, không biết Nhã Nhi làm sao có thể trêu chọc phải sự để, thánh chỉ cũng đã ban, sợ thành kết cục đã định.’

Hai người tâm tư khác nhau, cũng không ai lên tiếng.

Trời đã mờ sáng, trong ngự thư phòng đèn đuốc sáng trưng, lòng người bàng hoàng, chỉ thấy người quỳ tràn đầy một phòng, Quân Nghị Thiên lo lắng tiến đến nhìn Vãn Nhã nằm ở ghế quý phi.

“Trẫm còn nuôi lũ phế vật các người làm gì? Tại sao còn chưa tỉnh, Hàn Thái y, người tới nói sao lại thế này.”

“Hoàng Thượng, Nam Cung Tiểu thư một đoạn thời gian trước ở Tả Tướng phủ từng đụng vào đầu, lúc ấy hôn mê hai ngày, sau tỉnh lại liền mất đi trí nhớ, lần này, thần nghĩ đến thân thể Nam Cung Tiểu thư vốn suy yếu, hơn nữa tâm quá hoảng loạn, vừa sợ dọa quá độ mà làm cho hôn mê. Thần viết phương thuốc an thần cho Nam Cung Tiểu thư dùng, hẳn là rất nhanh sẽ tỉnh.”

Hàn Thái y từng nhiều lần đến khám bệnh tại phủ Tả Tướng, cho nên tình trạng thân thể Vãn Nhã có chút hiểu biết.

“Tại sao có thể như vậy, vì sao còn không tỉnh.”

Quân Nghị Thiên quan tâm sẽ bị loạn, Vãn Nhã vừa té xỉu đến bây giờ vẫn chưa tỉnh một canh giờ.

“Trẫm đã muốn hạ chỉ sắc phong nữ nhi Tả Tướng Nam Cung Vãn Nhã là Nhã Quý Phi của Trẫm, ái phi mà có điều bất trắc, các người đợi mà chôn cùng! Còn không đi sắc thuốc đưa lên, đều cút ngay đi cho Trẫm, đồ vô dụng!”

Quân Nghị Thiên đã nổi trận lôi đình.

Chúng Thái y thấp thỏm lo âu lui xuống, đều đã biết Hoàng Thượng là sủng ái vị Nhã Quý Phi này như thế nào rồi.

Thái y đi không lâu sau, Vãn Nhã liền từ từ tỉnh lại, mở mắt ra chỉ thấy Quân Nghị Thiên đang quỳ gối bên cạnh ghế mà nắm tay nàng, vẻ mặt tiêu tụy nhìn nàng.

Vừa thấy Vãn Nhã mở mắt, lập tức mừng rỡ như điên.

“Nhã Nhi, nàng đã tỉnh, nàng cảm thấy thế nào rồi, có chỗ nào không thoải mái hãy nói Nghị Thiên ca ca biết, không nói một tiếng liền té xỉu, Nhã Nhi biết Nghị Thiên ca ca rất sợ hãi không. Đáp ứng Nghị Thiên ca ca, về sau đừng dọa Nghị Thiên ca ca nữa được không? Nhã Nhi, Tiểu Nhã Nhi của Trẫm.”

Quân Nghị Thiên kích động có điểm nói năng lộn xộn rồi, nói xong lời cuối cùng thậm chí còn nghẹn ngào.

Vãn Nhã vừa thấy Quân Nghị Thiên như vậy, thầm nghĩ:

‘Hoàng Đế của một nước không tiếc vì mình quỳ xuống mà khóc lóc, nói không cảm động là gạt người, aizz. Mị lực của mình thật đúng là không ai bằng a. Đáng tiếc hai người là họ hàng gần, hữu duyên vô phận rồi, lão thiên gia, một mỹ nam đặt ở trước mặt ta như vậy, có thể xem chứ không thể ăn, người đùa ta à!’

“Nhã Nhi nói chuyện với ta đi, nàng đừng dọa Trầm được không? Trầm đã sắc phong Nhã Nhi làm Nhã Quý Phi của Trầm rồi, về sau Nhã Nhi hứa không được rời đi Trầm.”

Quân Nghị Thiên sờ sờ đầu Vắn Nhã lại sờ sờ mặt Vắn Nhã.

Nhã Nhi nghe xong lời này, tâm đồng cảm còn sót lại toàn bộ bay mất, lại rất bình tĩnh, lạnh lùng nhìn Quân Nghị Thiên.

‘Con heo lớn này đúng là hết thuốc chữa!’

“Nhã Nhi, Nhã Nhi, nàng làm sao vậy, ta đang nói chuyện với nàng nha, Thái y! Thái y! Cao công công, mau đi xem bọn Tả Tướng đến đây chưa.”

Quân Nghị Thiên hướng cửa hô lớn. Đồng thời hắn cảm thấy cần phải hỏi Tả Tướng một chút có phải già hay không mà Vắn Nhã đột nhiên té xỉu này.

Vắn Nhã bất đắc dĩ vừa trợn trắng mắt lên, mấy ngàn năm khác nhau thật sự là không thể câu thông nha!

Vào sáng sớm mùa thu, sương mù nồng đậm, trên lá cây treo đầy giọt sương sáng trong suốt.

Hai phụ tử Nam Cung đuổi tới ngự thư phòng thì tóc hai người đều dính đầy sương sớm, ngay cả trên lông mi cũng bị dính một ít làm lóe ra tia bạc, mà bây giờ bọn họ không kịp bận tâm những thứ này, lòng nóng như lửa đốt.

“Thần Nam Cung Khải (Nam Cung Vắn Thiên) tham kiến Ngô hoàng vạn tuế vạn vạn tuế!”

“Hai vị không cần đa lễ.”

“Phụ thân, nhị ca!”

Vắn Nhã nghe tiếng lập tức vọt ra.

Nam Cung Khải nhìn đến Nhã Nhi sau đi ra, lập tức mở miệng nói:

“Cửu thần tham kiến Quý Phi nương nương thiên tuế thiên thiên tuế!”

Mà Nam Cung Vắn Thiên còn không có kịp phản ứng, muội muội hắn đã là Nhã Quý Phi rồi, vừa định hành lễ, Vắn Nhã oa một tiếng liền khóc lớn nhào về phía hắn, cả người bắt đền tại trên người hắn.

“Nhị ca, Nghị Thiên ca ca khi dễ muội, hu hu. . Hiện tại phụ thân cũng khi dễ muội.”

Nam Cung Khải xấu hổ không thôi, mà Quân Nghị Thiên hận không thể đem Nhã Nhi từ trên người sư huynh tách ra.

Vắn Thiên vừa nghe, trong lòng nóng nảy, vội vàng tách Vắn Nhã ra, nhìn đông nhìn tây xem xét, giống như muốn xem Vắn Nhã rốt cuộc bị Quân Nghị Thiên khi dễ như thế nào.

“Nhã Nhi đừng khóc, hãy nói cho nhị ca, hắn khi dễ muội như thế nào.”

Vắn Thiên hung hăng trừng mắt nhìn qua Quân Nghị Thiên. Còn khẩu khí đối với Vắn Nhã lại cực kì mềm nhẹ.

Mà Quân Nghị Thiên thấy... sư huynh trước mặt này cũng chỉ có thể có vẻ mặt ủy khuất, giống như đang nói:

‘Sư huynh, ta cái gì cũng không có làm nha!’

Vắn Nhã nhìn nhị ca đem toàn thân nàng trên dưới đều nhìn mấy lần, chỉ biết hắn hiểu lầm Quân Nghị Thiên. Dậm chân, dụi dụi nói:

“Ca, ca nghĩ cái gì rồi, không phải như huynh nghĩ như vậy.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn Vắn Nhã đỏ bừng.

“Nhã Nhi không muốn thành thân, Nghị Thiên ca ca bắt buộc Nhã Nhi, hu hu. . Nhã Nhi không cần, Nhã Nhi phải về nhà.”

Cái miệng nhỏ nhắn của Vần Nhã đã muốn có thể đeo cái bình dầu. Mắt to hồng hồng đáng thương nói không nên lời.

Quân Nghị Thiên bắt đắc dĩ thở dài, đành phải đem chuyện phát sinh lúc trước hết thảy đều nói cho hai vị trước mặt này.

“Trẫm không hối hận hạ thánh chỉ này, Nhã Nhi từ giờ trở đi chính là Quý Phi của Trẫm rồi, Thừa tướng đại nhân đã hiểu chưa.”

Nam Cung Khải đương nhiên biết, trước mắt ý của Hoàng Thượng cho dù Vần Nhã không muốn như thế nào, cho dù người nhà các người phản đối thế nào, hắn vẫn sẽ không tha cho Vần Nhã, vì vậy kẻ cũng chỉ có thể khuyên Vần Nhã đừng tùy hứng thôi.

“Cựu thần hiểu được, chuyện này trở về thần sẽ xử lý hết thảy. Nhã Nhi, con hãy hầu hạ Hoàng Thượng cho tốt.”

Nam Cung Khải nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Vần Nhã lộ ra nước mắt, trong lòng đau thắt lại, làm phụ thân mà cũng không bảo hộ được nữ nhi của ông à, sau đó lắc lắc đầu đi ra khỏi ngự thư phòng.

“Sư đệ, người tại sao phải làm như vậy, người biết rõ Nhã Nhi đơn thuần như vậy, không thể nào thích ứng được cuộc sống trong cung đâu, những nữ nhân của người kia kẻ nào cũng dễ bắt nạt người, người muốn đem Nhã Nhi đẩy vào xà huyệt hang sói hay sao?”

Về mặt Vần Thiên đau lòng nhìn muội muội duy nhất này, cũng trách cứ Quân Nghị Thiên luôn.

“Trẫm sẽ bảo hộ Nhã Nhi, Trẫm thật sự thực yêu Nhã Nhi, mặc dù mới ở chung có hai ngày, nhưng Trẫm có thể khẳng định Nhã Nhi chính là nữ nhân cả đời này Trẫm muốn tìm, sư huynh, Trẫm đáp ứng người, sẽ không để cho Nhã Nhi chịu bất cứ thương tổn nào hết.”

Quân Nghị Thiên sau khi nói xong thâm tình nhìn Nhã Nhi.

Vần Nhã không nghĩ tới một vị Đế Vương có vô số nữ nhân nhưng lại sẽ nói ra lời động tình như thế mà nói..., tâm không khỏi bị rung động thật sâu. Lại muốn đảo mắt, cho dù có thể nhận hấn, nhưng bọn họ là biểu huynh muội à, như vậy sao được.

Quân Nghị Thiên nhìn đến mặt Vần Nhã có điểm động tình, mắt lại đảo như đưa đám, chạy nhanh tới, kéo tay ngọc của Vần Nhã nói:

“Nhã Nhi phải tin tưởng Nghị Thiên ca ca, Nghị Thiên ca ca sẽ không để cho Nhã Nhi chịu bất cứ thương tổn gì.”

“Nhưng, chúng ta là biểu huynh muội à nha, biểu huynh muội không được thành thân mà, sanh ra tiểu hài tử sẽ biến thành quái thai đó.”

Nhã Nhi cúi đầu nhẹ nhàng nói.

“Ai nói, không thể nào, biểu huynh muội thành thân ở tứ quốc thật ra rất phổ biến, cũng không có nghe nói sẽ sinh ra quái thai, Tiểu Nhã Nhi ở nơi nào nghe tới lời đồn kỳ quái đó vậy a?”

Hiện tại Quân Nghị Thiên cuối cùng hiểu được nguyên nhân Vần Nhã ngắt đi, chắc là sợ sinh quái thai.

Vần Nhã nghi ngờ nhìn đến Vần Thiên, Vần Thiên gật gật đầu, hấn nhìn ra hai người này rõ ràng là yêu nhau.

Khi hỏi Tiểu Văn cảm giác nàng thật là bà già cổ hủ, nơi này căn bản không có loại quan niệm này, cổ nhân đều không để ý đến điều đó, mà chính nàng cùng một người hiện đại chẳng lẽ cũng bị ngen nước tiểu đến chết sao.

Còn nữa, dù sao Quân Nghị Thiên lại cực phẩm như vậy, không ăn thì thực xin lỗi Tổ quốc, thực xin lỗi nhân dân nha! Càng thực xin lỗi độc giả iu dấu nữa!

10. Chương 10: Chuẩn Bị Không Kịp

Vấn Nhã cảm thấy kể của nàng hay, tâm tình nhất thời thả lỏng không ít, hiện tại nàng đang ở “Nhã Phượng Các” của nàng mà đông sờ sờ, tây sờ sờ.

Xem ra Quân Nghị Thiên vô cùng đau nàng, không chỉ có phái tám nha hoàn có chút lạnh lợi hầu hạ nàng, mà còn thưởng rất nhiều hoàng kim ngân lượng, kỳ trân dị bảo, đem toàn bộ trang sức xanh vàng rực rỡ cho “Nhã Phượng Các”, nhìn thấy mắt Vấn Nhã đều sáng rõ không mở ra được.

Vấn Nhã ở hiện đại đã thấy nhiều tiểu thuyết, biết rõ hậu cung hiểm ác, đi sai một bước hải cẩu liền có thể không còn, tuy nói lão đầu chết tiết kia đã nói qua bùa mệnh sẽ bảo vệ nàng bất tử, nhưng nhìn vật nhỏ này không chút nào thu hút, thật sự không có bao nhiêu tin tưởng. Nói gì thì hậu cung đều có nữ nhân ăn dấm chua⁰²⁷, còn không biết sẽ làm ra cái chuyện điên cuồng gì nữa. Nàng vẫn nên cẩn thận chạy nhanh là tốt nhất.

Vấn Nhã biết hết thấy kết cục đã định, nếu Quân Nghị Thiên bằng mọi cách lưu nàng lại, về sau hối hận cũng không kịp nữa.

Ngồi ở trên giường miệng mở lớn, Vấn Nhã không khỏi tính nói:

“Nếu mình đã không có lựa chọn khác được, như vậy nam nhân của Nam Cung Vấn Nhã ta thì không thể lại bị những nữ nhân khác chạm đến, chính mình phải nghĩ biện pháp làm cho đám nữ nhân hậu cung yên tĩnh chút, càng muốn cho Quân Nghị Thiên không thể không ăn chính mình.”

Ban đêm buông xuống, toàn bộ Hoàng cung yên tĩnh như thế, giữa sự yên tĩnh lại dần theo điểm nhiệt liệt, sử dụng thanh âm khí lớn ở trên ngọn cây đặt tới cao trào.

Một tiếng Hoàng Thượng giá lâm, trên mặt Quân Nghị Thiên tươi cười đi tới “Nhã Phượng Các”.

Nghĩ đến thật vất vả mới được Vấn Nhã cho phép, trong lòng càng giống ăn mật đường. Chỉ cảm thấy hân hân giống như không cần làm gì cũng kích động, động tác cũng nhanh hơn.

Quân Nghị Thiên vào cửa, chỉ thấy nha hoàn quỳ xuống đất nghênh đón, mà không thấy Vấn Nhã tới đón hân, hân vung tay lên, liền vội vàng hướng nội thất tiến đến, chỉ thấy mặt Tiểu Nhã Nhi ngơ ra ngồi ở sàng đan hồng nhạt trên giường lớn đỏ, quần áo mỏng cùng màu choàng tại trên người mềm mại, mái tóc đen ở trên người nàng tản xuống trải rộng ra, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu đem lại phong cảnh thật mê người.

Quân Nghị Thiên cứ tưởng rằng Vấn Nhã hẳn sẽ có vẻ mặt mừng rỡ chờ đợi hân, thoáng chốc trong lòng thấy kỳ quái, lập tức đi tới ngồi ở mép giường, nhẹ nhàng mà vén tóc dài của Vấn Nhã lên, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn ước mơ tha thiết kia lên. Một tiếng gọi.

“Tiểu Nhã Nhi. Làm sao vậy?”

Giọng của hân mang theo toàn bộ lo lắng.

“Nghị Thiên ca ca, Vấn Nhã hơi sợ, các nàng đều khi dễ Vấn Nhã, hu hu. . .”

Quân Nghị Thiên nhìn Vấn Nhã lê hoa đài vũ⁰²⁸, diễm đạm đáng yêu, đau lòng nói không nên lời, đồng thời giận dữ hét:

“Ai, là ai nên khi dễ Nhã Nhi của Trẫm, Trẫm chém cả nhà của hân!”

“Là Nghị Thiên ca ca phái nha hoàn tới, các nàng thế nào cũng phải bắt Nhã Nhi mặc loại quần áo này, Nhã Nhi cho tới bây giờ cũng không mặc qua, Nhã Nhi không chịu mặc, các nàng lại nói là Nghị Thiên ca ca muốn Nhã Nhi mặc, Nghị Thiên ca ca người xem, y phục này kêu Nhã Nhi làm sao mặc chứ.”

Vấn Nhã chu cái miệng nhỏ nhắn vẻ mặt không biết nhìn Quân Nghị Thiên. Nội tâm thầm nghĩ:

‘Thị phi thành bại lúc này vừa mới đến! Lão nương bất cứ giá nào phải có rồi!’

Quân Nghị Thiên cúi đầu vừa thấy, lúc này mới chú ý tới Vãn Nhã chỉ mặc cái này hồng nhạt sa mỏng, bên trong toàn bộ thân thể phần nộn mềm mại hoàn toàn hiện ra ở trước mắt.

Quân Nghị Thiên không chịu nổi kích thích lập tức ngồi thẳng thân, cả người cơ bắp lập tức căng thẳng lên, ánh mắt nhìn Vãn Nhã cũng trở nên cố chấp mà si mê.

“Nhã Nhi, Nhã Nhi đẹp quá, thật sự đẹp quá. . .”

Quân Nghị Thiên hưng phấn cơ hồ nói năng lộn xộn, ánh mắt trở nên càng ngày càng thâm thúy, cúi thân hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Vãn Nhã, đem nước mắt trong suốt cuốn vào trong miệng, miệng không rõ nói:

“Tiểu Nhã Nhi đừng khóc, Nghị Thiên ca ca rất thích Nhã Nhi như vậy.”

Nói xong nhẹ nhàng mà hôn lên cái miệng nhỏ nhắn trước mắt đỏ bừng.

‘Lần này không thể đem Nhã Nhi của ta dọa, muốn từ từ sẽ đến.’

Quân Nghị Thiên tâm lý nói thầm xuống. Sau đó chậm rãi làm nụ hôn này sâu sắc hơn.

Vãn Nhã cùng Quân Nghị Thiên cao thủ kỹ thuật hôn, trở nên thở gấp không thôi.

“Đừng, đừng, Nghị Thiên ca ca mau dừng lại, Nhã Nhi chịu không nổi.”

Vãn Nhã sợ nàng sẽ luân hãm vào bên trong sự ôn nhu của hắn, nghĩ đến cách mạng còn chưa thành công, đồng chí vẫn phải cố gắng, đành phải ương ngạnh đem Quân Nghị Thiên đẩy ra.

“Hu, hu, Nghị Thiên ca ca đúng là trứng thối, mỗi lần đều khi dễ Nhã Nhi như vậy, Nhã Nhi không muốn sống nữa.”

Quân Nghị Thiên không nghĩ tới lại bị Vãn Nhã đẩy ra, thật sự là khóc không ra nước mắt, thầm nghĩ:

‘Vì sao đến lúc này còn đối với ta như vậy a?’

“Nhã Nhi nói đi nói Nhã Nhi muốn như thế nào, Nghị Thiên ca ca đều đáp ứng.”

Quân Nghị Thiên lại tự an ủi chính mình cứ lo sợ không đâu, sớm muộn gì mà không được.

Vãn Nhã vừa nghe lập tức đình chỉ nức nở, chớp chớp mắt to, ngẩng đầu lên nói:

“Thật vậy chẳng? Nghị Thiên ca ca phải đáp ứng Nhã Nhi vài chuyện nha, vậy Nhã Nhi liền tha thứ Nghị cho Thiên ca ca thôi.”

Nghĩ thầm:

‘Muốn chính là loại hiệu quả này, con cá rôc cục muốn lên cái móc rồi, hắc hắc.’

Tiêu chuẩn được tiện nghi mà còn khoe mẽ. . .

Quân Nghị Thiên nhìn thấy biểu tình Vãn Nhã khả ái như thế, không khỏi sùng sịnh cười nói:

“Được, được, được, Tiểu Nhã Nhi muốn cái gì Trẫm đều cho nàng!”

Nói xong nhẹ nhàng mà vuốt mũi thon của Vãn Nhã.

Vãn Nhã nghe xong quay qua ở trên khuôn mặt tuần tú của Quân Nghị Thiên thơm một ngụm thật to, nói :

“Nghị Thiên ca ca thật tốt!”

Tiếp theo ngồi chính mình một chút, tay vươn ra giống như hành động đếm ngón tay, bắt đầu đếm nói :

“Đầu tiên, Vãn Nhã không hiểu quy củ trong cung, Vãn Nhã có thể không cần tuân thủ nha, Vãn Nhã ghét nhất bị quỳ đó.”

“Uk, Trẫm thấy cũng đúng, Trẫm cũng sợ Nhã Nhi bị ủy khuất.”

“Thứ hai, Nghị Thiên ca ca về sau ở trước mặt Nhã Nhi cũng không cần xưng Trẫm nữa, cảm giác Nghị Thiên ca ca già sao sao ấy.”

Trán Quân Nghị Thiên xẹt qua ba đường hắc tuyến, buồn bực nói :

“Trẫm mới mười tám tuổi, chỉ hơn Nhã Nhi hai tuổi, Nhã Nhi cảm thấy Nghị Thiên ca ca già sao?”

Trong lòng lại nghĩ.

‘Nhã Nhi nhìn qua rất nhỏ, nàng ở trước mặt mình như vậy thật đúng là cảm thấy già đi.’

Vấn Nhã thấy sắc mặt Quân Nghị Thiên âm trầm, chạy nhanh bồi cười nói:

“Không phải sao, lúc Nghị Thiên ca ca xưng “Trẫm”, Nhã Nhi mới cảm thấy già. Lúc đó sẽ làm Nhã Nhi nhớ tới râu bạc của Hoàng Đế nha.”

“Uhm, Trẫm đáp ứng nàng, vậy, là ta đáp ứng Tiểu Nhã Nhi.”

“Thứ ba, Nhã Nhi thích tự do, cho nên Nghị Thiên ca ca có thể chấp thuận cho Nhã Nhi tự do xuất cung hay không đây.”

Quân Nghị Thiên lập tức đáp:

“Như vậy sao được, hậu cung phi tần tự do xuất nhập Hoàng cung đó là trái với quy định tổ tông a, chuyện này không thể được.”

“Chán ghét Nghị Thiên ca ca, mới vừa rồi còn nói đều đáp ứng người ta, Nhã Nhi ghét nhất giống như con chim nhỏ bị giam đó, Nghị Thiên ca ca không đáp ứng, vậy Nhã Nhi tình nguyện chết đi coi như xong luôn. Dù sao sớm muộn gì buồn muốn chết, nói gì thì Nhã Nhi còn có khinh công rất lợi hại đó, Nhã Nhi không cho người khác biết đấy nha, có được hay không vậy, Nghị Thiên ca ca ~”

Vấn Nhã lại cong cái miệng nhỏ nhắn lên.

Quân Nghị Thiên khốn đốn thấy thực bất đắc dĩ, tiểu nữ nhân này yêu cầu còn không phải cao bình thường à, nghĩ lại:

‘Chính mình không phải thích Nhã Nhi hồn nhiên đáng yêu hay sao, bộ dáng hoạt bát lanh lợi này ư, trong cung thực đem nàng buồn chán, sớm muộn gì buồn cũng đem nàng phá hư, haizz. Nữ nhân mình yêu thích cũng không thể trở nên giống hậu cung này không thú vị như vậy a, vậy nàng muốn như thế nào, mình tin tưởng có thể bảo hộ nàng.’

“Được rồi, Trẫm, ta sẽ đáp ứng Nhã Nhi, nhưng Nhã Nhi cũng phải đáp ứng Nghị Thiên ca ca, trước mỗi lần xuất cung nhất định phải nói cho ta biết, nhất định phải có người đi theo. Có thể không?”

“Ừm, Nhã Nhi đáp ứng Nghị Thiên ca ca là được chứ gì.”

Vấn Nhã lại cong miệng cười, rồi lập tức nghiêm túc lại nói:

“Thứ tư, Nghị Thiên ca ca nếu muốn cùng Nhã Nhi vĩnh viễn ở bên nhau thì..., về sau cũng không thể chạm vào nữ nhân khác nha, bằng không Nhã Nhi là thà chết sẽ không cùng Nghị Thiên ca ca bên nhau đâu.” .

Quân Nghị Thiên nghe xong chuyện này, hai cái lông mày tuấn mỹ không khỏi nín vào nhau. Mắt nhìn Vấn Nhã, buồn bã nói:

“Tiểu Nhã Nhi, ta biết đây là nàng thích Trẫm, không, ta, nhưng tam cung lục viện này đã muốn tồn tại, ta không có khả năng giải tán các nàng được, phần lớn các nàng là nữ nhi của các đại thần triều đình, ta là Hoàng Thượng à, không sủng hạnh các nàng chỉ sợ trong triều sẽ hỗn loạn đó, không phải ta muốn sủng hạnh các nàng, ta thân là Đế Vương không có cách nào đâu, Tiểu Nhã Nhi, nàng phải lý giải mới được a. Nghị Thiên ca ca chỉ yêu một mình nàng thôi, nữ nhân khác đều là gặp dịp thì chơi thôi. Hơn nữa Thái Hậu nơi đó cũng không cách nào đối phó đây.”

Quân Nghị Thiên có điểm uể oải.

“Hừ, ca lại muốn nữ nhân kia, đã nghĩ ngợi muốn đi sủng hạnh các nàng, trong lòng ca căn bản không thương Nhã Nhi, nếu ca thật tâm Nhã Nhi, cũng sẽ không đáp ứng, nói sao thì chỉ cần ca không đi sủng hạnh các nàng, Nhã Nhi đều có biện pháp.”

Vấn Nhã thở phì phì liếc mắt nhìn Quân Nghị Thiên.

Quân Nghị Thiên khi nghe, vui vẻ lên.

“Nhã Nhi thật sự có biện pháp làm cho các nàng cùng Thái Hậu không ai oán đi, Nghị Thiên ca ca cam đoan không chạm vào các nàng được không? Tiểu Nhã Nhi có biện pháp nào rồi, Nghị Thiên ca ca rất ngạc nhiên đó nha.”

Vấn Nhã vừa nghe hần đáp ứng, miệng cười mở ra, dựa vào Quân Nghị Thiên nói:

“Ta liền biết Nghị Thiên ca ca yêu nhất Nhã Nhi rồi, ha ha, về phần biện pháp nha, về sau Nhã Nhi nói cho ca biết, khanh khách . . . Còn có một điều cuối cùng nha”

Quân Nghị Thiên ôm ôm Vấn Nhã, buồn cười nói:

“Được được được, khó như vậy sao, ta đều có thể đáp ứng Tiểu Nhã Nhi rồi, còn có cái gì khó cứ nói.”

Nói xong bàn tay to nhịn không được gắn vào trên ngực đầy đặn của Vấn Nhã.

Vấn Nhã hiển nhiên còn đắm chìm trong mưu kế thực hiện được của chính mình, cũng không phát hiện ma trảo kia. Còn nghịch ngợm nói:

“Vấn Nhã yêu nhất Nghị Thiên ca ca rồi, Nghị Thiên ca ca cần phải nghe kỹ nha.”

Nữ nhân nào đó cười gian . . .

“Nghị Thiên ca ca phải yêu Nhã Nhi, phải sủng Nhã Nhi, Nhã Nhi mất hứng thì phải dỗ Nhã Nhi vui vẻ, Nhã Nhi làm sai việc gì thì phải tha thứ Nhã Nhi, Nhã Nhi tức giận thì phải làm nơ cho Nhã Nhi trút giận, vĩnh viễn không thể đánh Nhã Nhi, mắng Nhã Nhi, Nhã Nhi có yêu cầu thì phải đáp ứng, Nhã Nhi không có tiền thì phải trả tiền cho Nhã Nhi, cuối cùng, Nhã Nhi muốn Nghị Thiên ca ca thì Nghị Thiên ca ca muốn lập tức, lập tức đưa cho Nhã Nhi. Nghe rõ chưa? Nghị Thiên ca ca?”

Vấn Nhã nói xong buồn cười nhìn Quân Nghị Thiên nghe được đang thờ người, mắt trái hướng hần chớp chớp. . .

Quân Nghị Thiên chỉ cảm thấy hần nghe đoạn đầu đều nhớ không được, chỉ nhớ rõ cuối cùng một câu:

“Nhã Nhi muốn Nghị Thiên ca ca thì muốn lập tức, lập tức đưa cho Nhã Nhi.”

Nhất thời rốt cuộc không áp chế nổi khát vọng của mình.

Chỉ thấy hần một phen đẩy ngã tiểu nữ nhân trong lòng ra, đem toàn bộ thân mình đè lên hung hăng hôn lên cái miệng nhỏ nhắn lải nhải này. Bàn tay to cũng thô cuồng, hần chưa bao giờ cảm thấy nữ nhân cũng có thể làm cho hần không giữ được bình tĩnh như thế, không khỏi kêu rên ra tiếng:

“Tiểu Nhã Nhi, nàng cái tiểu yêu tinh này, làm sao nàng có thể đẹp như vậy, Nghị Thiên ca ca không nhịn được.”

Vấn Nhã khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, hô hấp càng ngày càng dồn dập, thở gấp cũng càng lúc càng nhanh, bất mãn khi Quân Nghị Thiên tạm dừng, một phen kéo đầu của hần xuống, nhân thể cho hần một cái nụ hôn dài tiêu hồn thực cốt029.

Quân Nghị Thiên đột nhiên đứng dậy một phen kéo long bào trên người.

Vấn Nhã trước mắt nhìn dáng người to lớn no đủ này, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hơn.

Quân Nghị Thiên cúi người, đầu lưỡi linh hoạt một đường xuống phía dưới.

Vấn Nhã cảm giác thân thể giống đốt lửa.

Quân Nghị Thiên cảm thấy Vấn Nhã vừa mới tiến công không tẻ lắm, hai người đồng thời hô to ra tiếng. Quân Nghị Thiên là hưởng thụ kêu ra tiếng, mà Vấn Nhã là đau đến hô to ra tiếng, lập tức Quân Nghị Thiên phát ra đồng dạng tiếng kêu rên đau đớn. Hóa ra Vấn Nhã không chịu nổi đau đớn, đem Quân Nghị Thiên một cước đá xuống giường.

Hai người lại đồng thời kinh ngạc luống cuống.

Vấn Nhã là không có dự đoán được màn bạo lực vừa rồi của nàng, một tay ôm cái miệng mở lớn, nhìn Quân Nghị Thiên té trên mặt đất, xem ra đau đớn làm cho người ta kích phát tiềm lực là vô cùng cường đại. Không thể tưởng được không khỏi cười lên ha hả.

Mà Quân Nghị Thiên không dự đoán được là loại thời điểm máu chốt này tiểu nữ nhân thể nhưng sẽ đem Hoàng Đế của một nước như hắn mà đạp xuống giường, xem ra hắn quá thất bại rồi, một tay ôm đau đớn, một tay chống đỡ chậm rãi bò lên giường, sắc mặt thâm trầm nhìn Vấn Nhã đang cười to.

Vấn Nhã vừa thấy Quân Nghị Thiên sắp có bão táp đến, nhanh thu hồi tiếng cười, ủy khuất nói:

“Người ta thật sự rất sợ đau mà, thực xin lỗi nha, Nghị Thiên ca ca, Vấn Nhã giúp người xoa xoa đi.”

Nói xong tay nhỏ bé liền chuẩn bị đi sờ cái mông của hắn.

Quân Nghị Thiên chỉ cảm thấy vừa bực mình vừa buồn cười, tùy ý tay nhỏ bé của Vấn Nhã sờ lên cái mông của hắn.

“Ặc, Nghị Thiên ca ca, vậy, vậy huynh không cần nữa hả?”

Vấn Nhã then thùng vừa vuốt cái mông no đủ của hắn, vừa sợ hãi nhìn Quân Nghị Thiên.

“Hắc, co dân tốt lắm, bốc lên đến thật là thoải mái”.

Quân Nghị Thiên chỉ cảm thấy bị tiểu nữ nhân này đánh bại hoàn toàn. Làm bộ tức giận nói:

“Như vậy, Nhã Nhi thực nguyện ý cho ta sao? Ta nhưng không nghĩ lại gặp một lần đả kích như vậy, Tiểu Nhã Nhi vẫn nên cẩn thận suy nghĩ, đã suy nghĩ kỹ rồi nói sau.”

Nói xong nhắm mắt lại nằm ở bên cạnh Vấn Nhã, không hề ra tiếng.

Vấn Nhã nghĩ đến đau đớn vừa rồi, thầm nghĩ:

‘Như vậy hắn là đã tính muốn phá rồi, có nên không lại đau đi.’

Kỳ thật Vấn Nhã rất không hiểu, hiện đại nàng hai mươi hai tuổi khi phá thân cũng không còn đau như vậy, chẳng lẽ là vấn đề kết cấu thân thể của Vấn Nhã hoặc tuổi quá nhỏ, azzz. Thật đau à, làm sao bây giờ đây, không làm xem ra không được nha.

“Nghị Thiên ca ca, nếu không như vậy, để cho Nghị Thiên ca ca lúc muốn vào, có thể điểm huyết ngủ của Nhã Nhi hay không, Nhã Nhi cũng không cảm thấy đau nữa, chờ hết đau, Nghị Thiên ca ca sẽ giúp Nhã Nhi giải huyết ra được không?”

Vấn Nhã đẩy Quân Nghị Thiên giả bộ ngủ.

Quân Nghị Thiên thật sự không thể tưởng được Tiểu Nhã Nhi của hắn thể nhưng có thể đáng yêu thành như vậy, cũng không thể tiếp tục giận, cười ha hả.

Vấn Nhã nhìn hắn như vậy, cả khuôn mặt không khỏi đỏ bừng tiến vào trong chăn, nữ nhân này không có mặt mũi gặp người rồi

€ 11 Nhu tình

Quân Nghị Thiên vốn tâm tình ảo não theo động tác mất mặt tiểu nữ nhân cũng không cánh mà bay, ngấm lại một Tiểu oa nhi như vậy sao có thể không cho người yêu thương nha.

Nghĩ đến biện pháp vừa rồi Vấn Nhã nói, nói vậy toàn bộ nam nhân Tiền Hân Quốc đều không có khả năng sẽ đụng đến được, nhìn không được lại cười ha hả, cười không ngừng bụng thấy đau cả người ngồi dậy.

Vấn Nhã ở trong chăn nghe Quân Nghị Thiên cười đến thở không ra hơi, không khỏi then quá thành giận. Đem chăn vung ra, cả người hướng tiến cười lớn của Quân Nghị Thiên đánh tới, dùng tay ngọc trắng nõn che miệng Quân Nghị Thiên, đồng thời còn la hét:

“Không cho phép, không cho phép!”

Quân Nghị Thiên bị nàng thành linh làm ra động tác nên hoảng sợ, muốn búng tay nhỏ bé của Vấn Nhã ra, hai người cứ như vậy ở trên mặt giường lớn quay cuồng.

Bên ngoài bóng đêm mù mịt, bốn phía giống như không có một tia tiếng vang, ngay cả cây cối cũng giống như không chút sứt mẻ.

Mà “Nhã Phượng Các” lại ôn nhu lưu động, một loại phần tử kêu đen tối đang không ngừng mà vận hành, sau khi hai người tranh cãi âm ỉ, Vãn Nhã lực bất tòng tâm lại bị Quân Nghị Thiên mạnh mẽ đặt ở dưới thân thể hắn, lông mi hai người đồng thời thông xuống run run, ở yêu triệu hồi, hôn hướng đối phương.

Quân Nghị Thiên lần này hôn đến vội vàng mà nhiệt tình, tận hết sức lực mút vào cái lưỡi thơm tho của Vãn Nhã, đầu lưỡi tinh tế thăm dò từng góc mẫn cảm trong miệng của Vãn Nhã.

Nụ hôn dài sâu triển miên này, lập tức hai người tỉnh lại là một lớp nhiệt tình. Lúc này ở đây Quân Nghị Thiên ôn nhu săn sóc, Vãn Nhã cắn chặt răng cố nén tiếng la xuống dưới, một lát sau:

“A. . . Nha. . . ừm. . .”

Toàn thân khoái cảm làm cho Vãn Nhã nhịn không được than rên, đồng thời thân thể của nàng bắt đầu vặn vẹo, nghênh hợp với đầu dĩa sư tử mặt trên này. . . .

“Ừm, oh. . yeah. . oh. . .”

Vãn Nhã không ý thức được ngay cả Anh văn đều đem ra hết, đêm dài từ từ, trong “Nhã Phượng Các” vẫn như cũ khí thế ngất trời, một khắc không ngừng nghỉ, cho đến khi hai người đều không còn tiềm lực nữa, mới thỏa mãn ôm nhau chìm vào giấc ngủ.

Vãn Nhã đi vào giấc ngủ thắm nghĩ:

‘Nam nhân này thật đúng là cực phẩm, may mắn đã ăn, bằng không chính mình chắc sẽ hối hận chết mất.’

Mà Quân Nghị Thiên đi vào giấc ngủ cũng nghĩ đến:

“Tiểu Vãn Nhã của ta thật sự là nhiệt tình, nhiệt tình đến mức mình cũng muốn ăn không muốn dừng luôn, ngay cả tiếng rên cũng là không giống người thường như vậy, nhưng chết tiệt lại dễ nghe thế, chính mình mỗi lần đều thiếu chút nữa cầm giữ không được, thật là một bảo bối đáng yêu.”

Bên này hai người là người nùng ta nùng, mà toàn bộ hậu cung sớm đã là oán khí ngất trời.

Nhất là một đám nữ nhân trang điểm xinh đẹp chen chúc tại “Tường Phượng Các” của Tần Thái Hậu.

‘Thái Hậu, Hoàng Thượng người rất nhiều ngày không có tới ‘Tĩnh Thực Các’ của thần thiếp rồi, nghe tui nô tỳ nói ‘Nhã Phượng Các’ của Nhã Quý Phi độc chiếm thánh sủng, còn nghe được tiếng cười to của Hoàng Thượng từ bên trong truyền tới, Hoàng Thượng người có người mới không cần người cũ nữa rồi, Thái Hậu, người cần phải vì thần thiếp làm chủ a.’

Nữ nhi Hữu tướng Tiền Tinh ‘Tĩnh Thực Phi’ cầm khăn gấm, chà nhẹ nước mắt không có, nhìn qua thật sự còn làm rung động lòng người.

“Đúng vậy nha, lúc trước Hoàng Thượng mỗi đêm đều gọi chúng thần thiếp thị tẩm, lúc này nghe nói mấy ngày cũng chưa đến hậu cung rồi, hiện tại lại tới ‘Nhã Quý Phi’ nữa rồi, chúng thần thiếp ngay cả mặt Hoàng Thượng cũng không thấy rồi, hu hu. . .”

Nữ nhi Lễ bộ Thượng thư Dương Hoa ‘Dương Hiền Phi’ lắc lắc eo nhỏ dương liễu của nàng nhẹ nhàng khóc.

“Đúng vậy đó, Đúng vậy đó.”

Lại một mảnh tiếng động phụ họa.

Nữ nhi Công bộ Thượng thư Chu Lâm ‘Đức Phi’ mặc dù địa vị xếp hạng dưới hai vị kia, nhưng bình thường Hoàng Thượng đi qua đêm ở nàng nhiều nhất, lúc này thấy nàng ở một bên giữ im lặng, nhưng sắc mặt mình rất yếu ớt, nói vậy nội tâm cũng thâm thụ đả kích.

Lại nhìn phi tần khác, một cái, hai cái, đều bị một mảng thái sắc khác nhau.

Tần Thái Hậu đương nhiên biết cháu họ bà tiến cung được ban phong hào Quý Phi, đáy lòng thật ra là cao hứng, hơn nữa vào ở ‘Nhã Phượng Các’, chứng minh Hoàng Thượng về sau sẽ tính phong nàng làm hậu. Nhưng không nghĩ tới Hoàng Thượng vì nàng đẩy toàn bộ hậu cung mà không để ý, xem ra thời điểm bà

phải ra mặt rồi, nhưng đừng vì nữ nhân mà quên giang sơn a, nhìn đi nhìn lại bọn nữ nhân trước mắt với vẻ mặt oán khí này, aizzz, trong thâm cung lại có mấy người phụ nhân có thể vĩnh viễn mà có thánh sủng đâu, tâm Thái Hậu đồng cảm theo.

“Nhã Quý Phi mới vừa vào cung, tất nhiên là sẽ được sủng ái chút, bọn người tạm đi về trước nghỉ ngơi, qua ít ngày Hoàng Thượng có lẽ sẽ chán ghét, nếu chưa cải thiện thì ai gia sẽ khuyên bảo.”

Thu toan tính nồng đậm, ngày ngày từng ngày biến lạnh, gió thu vô tình chậm rãi gẩy rơi đại thụ Mị Lan xiêm y.

Trong ‘Nhã Phượng Các’ lại xuân ý dạt dào, mặc kệ ban ngày hay đêm tối đều đã truyền ra thanh âm làm người khác mặt đỏ tim đập mê người.

Trong các chúng nô tỳ người người là mặt cười phi hồng, nghĩ có thể trốn thật xa liền trốn thật xa, mà tứ đại ám vệ phụ trách bảo hộ Hoàng Thượng an toàn cùng bảo hộ Nhã Quý Phi an toàn, bọn ám vệ ở trong bóng tối, bên trong tiếng kêu Nhã Quý Phi một lớp cao thấp, mỗi lần cũng làm cho phần thân dục hỏa nam nhân đó huyết khí dương cương, nhưng cố tình lại không thể tự ý tạm rời cương vị bảo vệ của mình. Aizzz.

Mà trong bóng tối đó đương nhiên là soái ca Vương Lôi lẳng khốc của chúng ta rồi, hắn là tiếp xúc qua Vãn Nhã, mỗi khi nghe thanh âm như thế lại ngạc nhiên phác thảo lòng người cổ quái kiêu mị, hắn sẽ không tự chủ mà nghĩ đến mặt trẻ con oa nhi đáng yêu kia từng ở trong lòng hắn. Hợp thân thể mềm mại ở trong đầu buộc vòng quanh hắn đến động lòng người cảm thấy hắn nhất định là điên rồi, mà hắn càng cảm thấy Hoàng Thượng rõ ràng cho thấy lại yêu thích trẻ con.

Mà trải qua mấy ngày này ngọt ngào ở chung, Quân Nghị Thiên đã hoàn toàn quỳ gối dưới váy của Vãn Nhã, không thể không lâm triều được, hắn hận không thể mỗi thời mỗi khắc đều có thể cùng với Vãn Nhã không rời.

Hai người có khi cãi nhau âm ỉ, có khi ân ái ái ái, Quân Nghị Thiên luôn bị tư duy của nàng làm cho dở khóc dở cười, hoặc lại bị trong miệng nàng cái gọi là một trăm lẻ tám kiểu ở trên giường tra tấn có lòng mà không đủ lực.

Mà một lát, Quân Nghị Thiên cũng hạ triều, bước nhanh muốn đi vào ‘Nhã Phượng Các’ ngủ bù, vừa vào cửa hắn chợt nghe thấy tiếng ca trong trẻo của tiểu nữ nhân.

“Cô nương nhỏ, sáng sớm rời giường, dẫn theo trên quần đến nhà xí. . .”030

Quân Nghị Thiên một khi nghe theo đúng lúc bật cười ra tiếng, hắn bất động thanh sắc cho nha hoàn lui đi, vào trong nội thất tìm kiếm.

Nội thất không có người, Quân Nghị Thiên đương nhiên biết hiện tại Vãn Nhã đang giải quyết sự việc của nàng, lặng lẽ cỡi long bào chui vào trong chăn còn có lưu lại hương ẩm áp.

“Tam nha đầu031, người nói nạm vàng gắn bạc trên bồn cầu nếu đem ra đi bán sao, có thể bán bao nhiêu tiền đây?”

Vãn Nhã đang ngồi ở trên bồn cầu cao cấp của nàng mà nghiên cứu bồn cầu bán bao nhiêu tiền.

Không thể trách nàng, nàng sống hai mươi lăm năm, thật sự chưa thấy qua bồn cầu xa hoa xinh đẹp như vậy.

“Tam nha đầu? Ý, người đâu rồi? Tứ nha đầu? Đều đã chạy đi đâu rồi?”

Vãn Nhã vừa la.

“A, giấy vệ sinh đâu rồi, tại sao không có, kỳ quái, Tam nha đầu? A, này còn có để cho người sống nữa hay không a.”

Vãn Nhã phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Quân Nghị Thiên nằm ở trên giường nghe Vãn Nhã một mình lầm bầm lâu bầu, cười đến ruột đều thắt lại.

“Tiểu nha đầu này, thật sự phải ăn xong nàng” .

Thân là Hoàng Đế hẩn từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên lấy giấy vệ sinh cho người khác, không phải hẩn không muốn kêu nô tỳ đưa qua, mà là hẩn rất muốn nhìn bộ dạng quần bách hiện tại của Vãn Nhã một chút mà thôi, về sau có thể lấy ra để trêu tiểu nữ nhân này.

Vãn Nhã vốn đang ở đông nhìn xem, tây nhìn sang tìm giấy vệ sinh, một tay còn cầm cái bồn cầu hoa lệ kia, nhìn thế nói có bao nhiêu buồn cười thì có bấy nhiêu buồn cười.

Nghe được tiếng bước chân ngẩng đầu nhìn lên, đi vào là Quân Nghị Thiên, nhất thời sửng sốt, lập tức mắt to của nàng híp mắt lại, mỉm cười ngọt ngào nói :

“Nghị Thiên ca ca đến giúp Tiểu Nhã Nhi lau mông sao?”

Còn giả bộ là một bộ dạng khẩn cầu.

Quân Nghị Thiên nghe xong, bằng tốc độ nhanh nhất ném giấy vệ sinh, xoay người chạy trốn chết. Trong lòng oán hận:

‘Chỉ biết chính mình có phúc không hưởng, còn chính mình mang đến đưa tới cửa, khóc thôi!’

Vãn Nhã vừa thấy bộ dạng Quân Nghị Thiên chật vật, tức khắc nhin không được cười ha hả.

“Ha ha ha”

Mà bên ngoài Quân Nghị Thiên cảm giác bất đắc dĩ, nhưng nghe tiền cười không kiêng nể gì này, trong lòng cũng là có chút lưu động hạnh phúc, nếu mỗi ngày sống được vui vẻ như vậy thật là tốt. . .

Ở ‘Nhã Phượng Các’ làm ẩm ỉ mấy ngày này, cảm thấy Vãn Nhã đem Quân Nghị Thiên cũng tra tấn không tẻ lắm, tìm đến nơi khác chẳng có vui như vậy rồi, còn nữa sau khi nghe được một ít nhóm cung nữ thì thâm rục rịch to nhỏ, cho nên khi Quân Nghị Thiên nói cho nàng biết Thái Hậu cùng chúng Tần phi muốn gặp nàng thì nàng không chút do dự đáp ứng luôn rồi, phải làm cho Quân Nghị Thiên cảm thấy hẩn trước kia không cho bất luận kẻ nào tới gần nàng là bảo hộ quá độ là dư thừa.

Cảm tình tiểu nha đầu mặt mày hồng hào lại vui vẻ này căn bản là không biết cái gì là phiền não, cái gì gọi là nguy hiểm. Quân Nghị Thiên thâm tình nhìn tiểu nữ nhân trước mắt, âm thầm thề:

‘Mình nhất định phải bảo vệ tốt cho nàng, không cho nàng chịu bất cứ thương tổn gì.’

030 :Đây là bài hát đồng ca dành cho bé từ 3~6t tên là Tiểu tiểu cô nương đã bị Nhã tỷ của chúng ta thay đổi nội dung :v ~

Tiểu tiểu cô nương, sáng sớm rời giường nhắc theo lẵng hoa ra đường lớn.

Xuyên qua đường cái, đi vào hẻm nhỏ vừa đi vừa hát bán hoa.

Bông hoa thật đẹp, bông hoa thật là thơm không có ai mua ra sao?

Lẵng hoa tràn đầy, chưa hết sao về gặp cha mẹ.

11. Chương 11: Nhu Tình

Chương 11: Nhu tình

Quân Nghị Thiên vốn tâm tình ảo não theo động tác mắt mặt tiểu nữ nhân cũng không cánh mà bay, ngẫm lại một Tiểu oa nhi như vậy sao có thể không cho người yêu thương nha.

Nghĩ đến biện pháp vừa rồi Vãn Nhã nói, nói vậy toàn bộ nam nhân Tiền Hân Quốc đều không có khả năng sẽ đụng đến được, nhin không được lại cười ha hả, cười không ngừng bụng thấy đau cả người ngồi dậy.

Vấn Nhã ở trong chăn nghe Quân Nghị Thiên cười đến thở không ra hơi, không khỏi thẹn quá thành giận. Dem chăn vung ra, cả người hướng tiến cười lớn của Quân Nghị Thiên đánh tới, dùng tay ngọc trắng nõn che miệng Quân Nghị Thiên, đồng thời còn la hét:

“Không cho phép, không cho phép!”

Quân Nghị Thiên bị nàng thỉnh linh làm ra động tác nên hoảng sợ, muốn búng tay nhỏ bé của Vấn Nhã ra, hai người cứ như vậy ở trên mặt giường lớn quay cuồng.

Bên ngoài bóng đêm mù mịt, bốn phía giống như không có một tia tiếng vang, ngay cả cây cối cũng giống như không chút sức mẻ.

Mà “Nhã Phượng Các” lại ôn nhu lưu động, một loại phần tử kêu đen tối đang không ngừng mà vận hành, sau khi hai người tranh cãi âm ỉ, Vấn Nhã lực bất tòng tâm lại bị Quân Nghị Thiên mạnh mẽ đặt ở dưới thân thể hắn, lông mi hai người đồng thời thông xuống run run, ở yêu triệu hồi, hôn hướng đối phương.

Quân Nghị Thiên lần này hôn đến vội vàng mà nhiệt tình, tận hết sức lực mót vào cái lưỡi thơm tho của Vấn Nhã, đầu lưỡi tinh tế thăm dò từng góc mẫn cảm trong miệng của Vấn Nhã.

Nụ hôn dài sầu triền miên này, lập tức hai người tỉnh lại là một lớp nhiệt tình. Lúc này ở đây Quân Nghị Thiên ôn nhu săn sóc, Vấn Nhã cắn chặt răng cố nén tiếng la xuống dưới, một lát sau:

“A . . . Nha. . . ừm. . .”

Toàn thân khoái cảm làm cho Vấn Nhã nhịn không được than rên, đồng thời thân thể của nàng bắt đầu vận vẹo, nghênh hợp với đầu đã sư tử mặt trên này.

“Ừm, oh. . yeah. . oh. . .”

Vấn Nhã không ý thức được ngay cả Anh văn đều đem ra hết, đem dài từ từ, trong “Nhã Phượng Các” vẫn như cũ khí thế ngất trời, một khắc không ngừng nghỉ, cho đến khi hai người đều không còn tiềm lực nữa, mới thỏa mãn ôm nhau chìm vào giấc ngủ.

Vấn Nhã đi vào giấc ngủ thắm nghĩ:

‘Nam nhân này thật đúng là cực phẩm, may mắn đã ăn, bằng không chính mình chắc sẽ hối hận chết mất.’

Mà Quân Nghị Thiên đi vào giấc ngủ cũng nghĩ đến:

“Tiểu Vấn Nhã của ta thật sự là nhiệt tình, nhiệt tình đến mức mình cũng muốn ăn không muốn dừng luôn, ngay cả tiếng rên cũng là không giống người thường như vậy, nhưng chết tiệt lại dễ nghe thế, chính mình mỗi lần đều thiếu chút nữa cầm giữ không được, thật là một bảo bối đáng yêu.”

Bên này hai người là người nùng ta nùng, mà toàn bộ hậu cung sớm đã là oán khí ngất trời.

Nhất là một đám nữ nhân trang điểm xinh đẹp chen chúc tại “Tường Phượng Các” của Tần Thái Hậu.

“Thái Hậu, Hoàng Thượng người rất nhiều ngày không có tới ‘Tĩnh Thực Các’ của thần thiếp rồi, nghe tui nô tỳ nói ‘Nhã Phượng Các’ của Nhã Quý Phi độc chiếm thánh sủng, còn nghe được tiếng cười to của Hoàng Thượng từ bên trong truyền tới, Hoàng Thượng người có người mới không cần người cũ nữa rồi, Thái Hậu, người cần phải vì thần thiếp làm chủ a.”

Nữ nhi Hữu tướng Tiên Tinh ‘Tĩnh Thực Phi’ cầm khăn gấm, chà nhẹ nước mắt không có, nhìn qua thật sự còn làm rung động lòng người.

“Đúng vậy nha, lúc trước Hoàng Thượng mỗi đêm đều gọi chúng thần thiếp thị tẩm, lúc này nghe nói mấy ngày cũng chưa đến hậu cung rồi, hiện tại lại tới ‘Nhã Quý Phi’ nữa rồi, chúng thần thiếp ngay cả mặt Hoàng Thượng cũng không thấy rồi, hu hu. . .”

Nữ nhi Lễ bộ Thượng thư Dương Hoa ‘Dương Hiền Phi’ lắc lắc eo nhỏ dương liễu của nàng nhẹ nhàng khóc.

“Đúng vậy đó, Đúng vậy đó.”

Lại một mảnh tiếng động phụ họa.

Nữ nhi Công bộ Thượng thư Chu Lâm ‘Đức Phi’ mặc dù địa vị xếp hạng dưới hai vị kia, nhưng bình thường Hoàng Thượng đi qua đêm ở nàng nhiều nhất, lúc này thấy nàng ở một bên giữ im lặng, nhưng sắc mặt mình rất yếu ớt, nói vậy nội tâm cũng thâm thụ đả kích.

Lại nhìn phi tần khác, một cái, hai cái, đều bị một mảng thái sắc khác nhau.

Tần Thái Hậu đương nhiên biết cháu họ bà tiến cung được ban phong hào Quý Phi, đáy lòng thật ra là cao hứng, hơn nữa vào ở ‘Nhã Phụng Các’, chứng minh Hoàng Thượng về sau sẽ tính phong nàng làm hậu. Nhưng không nghĩ tới Hoàng Thượng vì nàng đẩy toàn bộ hậu cung mà không để ý, xem ra thời điểm bà phải ra mặt rồi, nhưng dừng vì nữ nhân mà quên giang sơn a, nhìn đi nhìn lại bọn nữ nhân trước mắt với vẻ mặt oán khí này, aizzz, trong thâm cung lại có mấy người phụ nhân có thể vĩnh viễn mà có thánh sủng đâu, tâm Thái Hậu đồng cảm theo.

“Nhã Quý Phi mới vừa vào cung, tất nhiên là sẽ được sủng ái chút, bọn người tạm đi về trước nghỉ ngơi, qua ít ngày Hoàng Thượng có lẽ sẽ chán ghét, nếu chưa cải thiện thì ai gia sẽ khuyên bảo.”

Thu toan tính nồng đậm, ngày ngày từng ngày biến lạnh, gió thu vô tình chậm rãi gẩy rơi đại thụ Mị Lan xiêm y.

Trong ‘Nhã Phụng Các’ lại xuân ý dạt dào, mặc kệ ban ngày hay đêm tối đều đã truyền ra thanh âm làm người khác mặt đỏ tim đập mê người.

Trong các chúng nô tỳ người người là mặt cười phi hồng, nghĩ có thể trốn thật xa liền trốn thật xa, mà tứ đại ám vệ phụ trách bảo hộ Hoàng Thượng an toàn cùng bảo hộ Nhã Quý Phi an toàn, bọn ám vệ ở trong bóng tối, bên trong tiếng kêu Nhã Quý Phi một lớp cao thấp, mỗi lần cũng làm cho phần thân dục hỏa nam nhân đó huyết khí dương cương, nhưng cố tình lại không thể tự ý tạm rời cương vị bảo vệ của mình. Aizzz.

Mà trong bóng tối đó đương nhiên là soái ca Vương Lôi lẳng khốc của chúng ta rồi, hắn là tiếp xúc qua Vãn Nhã, mỗi khi nghe thanh âm như thế lại ngạc nhiên phác thảo lòng người cổ quái kiêu mị, hắn sẽ không tự chủ mà nghĩ đến mặt trẻ con oa nhi đáng yêu kia từng ở trong lòng hắn. Hợp thân thể mềm mại ở trong đầu buộc vòng quanh hắn đến động lòng người cảm thấy hắn nhất định là điên rồi, mà hắn càng cảm thấy Hoàng Thượng rõ ràng cho thấy lại yêu thích trẻ con.

Mà trải qua mấy ngày này ngọt ngào ở chung, Quân Nghị Thiên đã hoàn toàn quỳ gối dưới váy của Vãn Nhã, không thể không lâm triều được, hắn hận không thể mỗi thời mỗi khắc đều có thể cùng với Vãn Nhã không rời.

Hai người có khi cãi nhau ầm ĩ, có khi ân ái ái ái, Quân Nghị Thiên luôn bị tư duy của nàng làm cho dở khóc dở cười, hoặc lại bị trong miệng nàng cái gọi là một trăm lẻ tám kiểu ở trên giường tra tấn có lòng mà không đủ lực.

Mà một lát, Quân Nghị Thiên cũng hạ triều, bước nhanh muốn đi vào ‘Nhã Phụng Các’ ngủ bù, vừa vào cửa hắn chợt nghe thấy tiếng ca trong trẻo của tiểu nữ nhân.

“Cô nương nhỏ, sáng sớm rời giường, dẫn theo trên quần đến nhà xí. . .”030

Quân Nghị Thiên một khi nghe theo đúng lúc bật cười ra tiếng, hắn bất động thanh sắc cho nha hoàn lui đi, vào trong nội thất tìm kiếm.

Nội thất không có người, Quân Nghị Thiên đương nhiên biết hiện tại Vãn Nhã đang giải quyết sự việc của nàng, lặng lẽ cỡi long bào chui vào trong chăn còn có lưu lại hương ấm áp.

“Tam nha đầu031, người nói nạm vàng gắn bạc trên bồn cầu nếu đem ra đi bán sao, có thể bán bao nhiêu tiền đây?”

Vãn Nhã đang ngồi ở trên bồn cầu cao cấp của nàng mà nghiên cứu bồn cầu bán bao nhiêu tiền.

Không thể trách nàng, nàng sống hai mươi lăm năm, thật sự chưa thấy qua bồn cầu xa hoa xinh đẹp như vậy.

“Tam nha đầu? Ý, người đâu rồi? Tứ nha đầu? Đều đã chạy đi đâu rồi?”

Vãn Nhã vừa la.

“A, giấy vệ sinh đâu rồi, tại sao không có, kỳ quái, Tam nha đâu? A, này còn có để cho người sống nữa hay không a.”

Vấn Nhã phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Quân Nghị Thiên nằm ở trên giường nghe Vấn Nhã một mình lăm bầm lều bầu, cười đến ruột đều thắt lại.

“Tiểu nha đầu này, thật sự phải ăn xong nàg” .

Thân là Hoàng Đế hấn từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên lấy giấy vệ sinh cho người khác, không phải hấn không muốn kêu nô tỳ đưa qua, mà là hấn rất muốn nhìn bộ dạng quần bách hiện tại của Vấn Nhã một chút mà thôi, về sau có thể lấy ra để trêu tiểu nữ nhân này.

Vấn Nhã vốn đang ở đông nhìn xem, tây nhìn sang tìm giấy vệ sinh, một tay còn cầm cái bồn cầu hoa lệ kia, nhìn thế nói có bao nhiêu buồn cười thì có bấy nhiêu buồn cười.

Nghe được tiếng bước chân ngẩng đầu nhìn lên, đi vào là Quân Nghị Thiên, nhất thời sửng sốt, lập tức mắt to của nàng híp mắt lại, mỉm cười ngọt ngào nói :

“Nghị Thiên ca ca đến giúp Tiểu Nhã Nhi lau mông sao?”

Còn giả bộ là một bộ dạng khẩn cầu.

Quân Nghị Thiên nghe xong, bằng tốc độ nhanh nhất ném giấy vệ sinh, xoay người chạy trốn chết. Trong lòng oán hận:

‘Chỉ biết chính mình có phúc không hưởng, còn chính mình mang đến đưa tới cửa, khóc thôi!’.

Vấn Nhã vừa thấy bộ dạng Quân Nghị Thiên chật vật, tức khắc nhin không được cười ha hả.

“Ha ha ha”

Mà bên ngoài Quân Nghị Thiên cảm giác bất đắc dĩ, nhưng nghe tiền cười không kiêng nể gì này, trong lòng cũng là có chút lưu động hạnh phúc, nếu mỗi ngày sống được vui vẻ như vậy thật là tốt. . .

Ở ‘Nhã Phương Các’ làm ẩm ỉ mấy ngày này, cảm thấy Vấn Nhã đem Quân Nghị Thiên cũng tra tấn không tẻ lắm, tìm đến nơi khác chẳng có vui như vậy rồi, còn nữa sau khi nghe được một ít nhóm cung nữ thì thâm rục rịch to nhỏ, cho nên khi Quân Nghị Thiên nói cho nàng biết Thái Hậu cùng chúng Tần phi muốn gặp nàng thì nàng không chút do dự đáp ứng luôn rồi, phải làm cho Quân Nghị Thiên cảm thấy hấn trước kia không cho bắt luận kẻ nào tới gần nàng là bảo hộ quá độ là dư thừa.

Cảm tình tiểu nha đầu mặt mày hồng hào lại vui vẻ này căn bản là không biết cái gì là phiền não, cái gì gọi là nguy hiểm. Quân Nghị Thiên thâm tình nhìn tiểu nữ nhân trước mắt, âm thầm thề:

‘Mình nhất định phải bảo vệ tốt cho nàng, không cho nàng chịu bất cứ thương tổn gì.’

030 :Đây là bài hát đồng ca dành cho bé từ 3~6t tên là Tiểu tiểu cô nương đã bị Nhã tỷ của chúng ta thay đổi nội dung :v

~Tiểu tiểu cô nương, sáng sớm rời giường nhắc theo lăng hoa ra đường lớn.

Xuyên qua đường cái, đi vào hẻm nhỏ vừa đi vừa hát bán hoa.

Bông hoa thật đẹp, bông hoa thật là thơm không có ai mua ra sao?

Lăng hoa tràn đầy, chưa hết sao về gặp cha mẹ.

12. Chương 12: Kế Của Vấn Nhã

Sau giữa trưa mùa thu, sắc trời màu xanh bao la, không nhiễm một hạt bụi, trong suốt và trong suốt.

Vấn Nhã thân váy dài màu vàng nhạt, cổ áo hơi thấp, lộ ra khỏa ngực bên trong đường viền hoa đáng yêu, rãnh giữa ngực như ẩn như hiện thật sâu, làm cho người ta huyết mạch bành trướng. Màu vàng nhạt nổi bật lên khuôn mặt phấn đỏ nhỏ nhắn kiều diễm ướt át của nàng, tóc dài đen nhánh kêu Nhị nha đầu làm cái búi tóc lưu vân kẻ đơn giản, đâm một vòng hoa màu vàng nhạt, bên tai còn hạ xuống hai sợi tóc cong cong, càng khiến cho nàng xinh đẹp động lòng người hơn.

Bên cạnh Quân Nghị Thiên tuần mỹ cao ngất một thân long bào màu vàng sáng bóng, chỉ thấy hần lấy tay lớn bao lấy nắm tay nhỏ bé bạch ngọc của Vấn Nhã, hai người sóng vai hướng ngự hoa viên ‘Đình Thừa Ân’ đi đến. Phía sau nô tỳ cùng thị vệ đi theo chỉ cảm thấy hai người phía trước nhìn qua lại hài hòa duy mỹ như vậy.

Trong ngự hoa viên, các loại kiến trúc thập phần tinh mỹ, hành lang hoa văn màu tô son trát phấn, núi giả nước chảy lại tùy ý có thể thấy được, mặt đường tảng đá liền nhô ra, hình thái núi giả khác nhau, sông nhỏ trên đê lại dài cừ khúc mười tám loan, dáng vẻ thuần tha mềm mại. Nhìn mặt giống bức họa trông qua rất cổ kính, thập phần u nhã.

Trong ‘Đình Thừa Ân’, Thái Hậu còn chưa tới, các nhóm Tàn phi chẳng chịt tự động ngồi vây quanh hình tròn trước bàn đá, tán gẫu câu được câu không, trên bàn có đầy điểm tâm cung đình tinh xảo ngon miệng cùng trà hương cúc, nhưng không người hỏi thăm, sắc mặt các vị Tàn phi ảm đạm, có vẻ tâm sự nặng nề.

Hoàng Thượng Quân Nghị Thiên đã hơn một tháng chưa nhận người thị tẩm rồi, cả ngày lưu lại ở ‘Nhã Phụng Các’. Việc chúng Tàn phi lo lắng đã rất rõ ràng. Hôm nay Thái Hậu sai người thông báo cho các nàng ở ‘Đình Thừa Ân’ quy tụ lại, mục đích để cho Hoàng Thượng nhìn xem chúng Tàn phi ngày xưa người đã ân sủng, có lẽ có thể đánh thức lại tâm thương hại của người.

Chúng Tàn phi đương nhiên biết Thái Hậu có ý tốt, người người đều tử mĩ cho rằng, đã tới gần một canh giờ, còn chưa thấy bóng dáng Hoàng Thượng. Không khỏi nản lòng thoái chí, về mặt ai oán. Nội tâm đối với ‘Nhã Quý Phi’ này luôn hận nghiêng răng nghiêng lợi.

Đang ở thời điểm các nàng đều tự đau thương, một tiếng cao vút.

“Hoàng Thượng giá lâm, Quý Phi nương nương giá lâm!”

Khiến cho mọi người đều đứng dậy, quỳ xuống đất nghênh đón.

Quân Nghị Thiên nhìn nữ nhân ba tầng trước ba tầng sau trước mắt nhất thời mảy khoá chặt lại.

‘Tại sao mình không biết có nhiều nữ nhân như thế nhỉ, trừ bỏ một vài người đứng trước nhìn có vẻ quen mắt, phía sau căn bản không nhớ rõ.’

Mà Vấn Nhã nhìn thấy những người này thì mắt sáng lên, thầm nghĩ:

‘Con bà nó nha, nhiều mỹ nữ như vậy, wow, người thì đặc ý, wow, người này càng thủy linh004, wow, Quân Nghị Thiên cũng rất có phúc khí.’

Nghĩ đến đây Vấn Nhã chu cái miệng nhỏ nhắn rầu rĩ nhìn về phía Quân Nghị Thiên.

Hàn huyền một lúc lâu sau, đều tự ngồi xuống, cái mặt Quân Nghị Thiên chìm xuống, giữ im lặng, hẳn thật sự không biết dưới loại tình huống này nên nói cái gì, nếu đáp ứng Vấn Nhã rồi, cũng không thể để nàng ghen tị, nhiều lời sai nhiều, còn không bằng ngậm miệng không nói tới là an toàn hơn.

Mà nhóm Tàn phi đều giật mình nhìn về phía mặt oa oa này.

‘Chẳng lẽ hiện tại Hoàng Thượng thích loại tiểu nữ oa này rồi sao, bất quá đáng người nhưng thật ra không đủ làm tức giận, nhưng mà thật nhỏ nha, chẳng lẽ mình đã quá già rồi sao?’

Mà trong lòng Vấn Nhã suy nghĩ:

‘Người khen ngược, nữ nhân của người người lên ra tiếng, chẳng lẽ muốn ta nói, hừ, người không lên tiếng, ta cũng vậy không nói luôn, xem ai chết ngạt trước hazz.’

Vấn Nhã cầm điểm tâm trước mắt lên oán hận gặm lấy gặm để. Bất nó trở thành Quân Nghị Thiên.

‘Xem ta không cần chết người, cần chết người, người đồ ngựa đực!’

Quân Nghị Thiên nhìn tính tình Vãn Nhã như tiểu hài tử này, không khỏi cười khê, biết nàng đối với hắn bực bội, đành phải cầm lấy nước trà bên cạnh đưa nàng, sợ nàng ghen, còn ôn nhu giúp nàng vỗ lưng.

Không khí trong ngự hoa viên nói có bao nhiêu quỷ dị thì có bấy nhiêu quỷ dị, một đám người nhìn hai người không thể bị các nàng ảnh hưởng đến, người người đều mở to mắt, không dám lên tiếng, nội tâm cũng là thập phần tức giận, trên mặt người người sâu vân thăm vụn033, Hoàng Thượng cho tới bây giờ cũng chưa từng đối với các nàng ôn nhu như thế.

Rốt cục có người nhện không được phải làm chim đầu đàn.

“Hoàng Thượng, Hoàng Thượng không cần Tinh Nhi sao? Cũng không đến thăm Tinh Nhi lấy một lần, Nhã muội muội tuy rằng động lòng người, nhưng không thể độc bá Hoàng Thượng người được ạ.”

Vãn Nhã rốt cục buông điểm tâm của nàng, ngẩng đầu nhìn hướng Thục Phi nói chuyện nũng nịu, thăm nghĩ:

‘Được nha, người này vừa mở miệng liền không phải là chuyện nhỏ nha, đem hết mọi tội lỗi đổ lên đầu hai người.’

Chỉ thấy mắt Tinh Thục Phi đáng thương nhìn về Quân Nghị Thiên, vừa hận trừng mắt nhìn nàng, còn bất chợt liếc về phía đường giữa ngực mê người của Vãn Nhã, một bộ dạng bị đả kích thật sâu.

Vãn Nhã vừa thấy nàng ta như vậy liền vui vẻ. Nàng chậm rãi đứng lên, che miệng nhìn với Tinh Thục Phi cười nói:

“Tỷ tỷ, người thấy sao, cái này nhưng là tỷ tỷ muốn ước ao cũng ước ao không thành nha.”

Nói xong còn cố ý hếch nhũ kiêu ngạo của nàng lên.

Quân Nghị Thiên vừa nghe được, nước trà vừa uống ở miệng toàn bộ phun ra, trên mặt là xanh hồng lần lượt thay đổi, trông rất đẹp mắt.

Mà phi tần khác vừa nghe, cũng nhện không được cười trộm, nhất thời ngự hoa viên vốn buồn bực tất cả đều trở thành hư không. Khổ cho Tinh Thục Phi làm trò hề cho mọi người.

“Hoàng Thượng, người xem muội muội, nàng làm sao có thể như vậy, thế này còn ra thể thống gì nữa.”

Tinh Thục Phi nhìn mọi người chê cười nàng, có chút tức giận.

Quân Nghị Thiên quay đầu nhìn lại Vãn Nhã, nhìn trên mặt nàng tươi cười đã không thấy, lại hung tợn nhìn hắn:

‘Nếu dám giúp nàng ta nói chuyện, chàng nhất định phải chết không thể nghi ngờ.’

Đành phải mặt không chút thay đổi nhìn Tinh Thục Phi nói:

“Tinh Nhi không cần để bụng, Trẫm đã cho phép Nhã Nhi không cần chịu lễ nghi gì trong cung thúc ép rồi. Nhã Nhi còn nhỏ, các nàng làm tỷ tỷ phải nhường nàng.”

Tinh Thục Phi vừa nghe, Hoàng Thượng rõ ràng giúp đỡ Vãn Nhã, trong lòng rất là tức giận bất bình, hướng phía Đức phi bên cạnh xử cái ánh mắt, tuy rằng bình thường Tinh Thục Phi thực ghen tị Đức Phi so với nàng còn được sủng ái hơn, nhưng hiện tại hai người đứng ở cùng trên một thuyền, nàng cũng không tin Đức Phi nuốt xuống được cơn tức này, nữ nhân này mặt ngoài nhu nhược, nhưng phụ thân đã nói với nàng người này không đơn giản.

Đức Phi vừa thấy ánh mắt Tinh Thục Phi, trong lòng thật ra không muốn giúp nàng ta, nhưng hiện tại mọi người đều biết, hậu cung một đám nữ nhân này đều đã cùng trận tuyến rồi, nghĩ đến ngày xưa Hoàng Thượng đối với nàng yêu thích, mỗi lần cũng làm cho nàng dục tiên dục tử034, kỳ này có tiểu nữ nhân đáng giận này, thế nhưng một lần cũng chưa từng đến cung ‘Đức điện’ của nàng. Thật sự là quá sức nhẫn nại, và không thể nhẫn nại nữa.

Nghĩ đến đây, Đức Phi nhẹ nhàng mà đi đến bên cạnh phải Quân Nghị Thiên ngồi xuống, tay nhỏ bé khoác lên cánh tay cường tráng của hắn, đầu dựa vào bờ vai rộng lớn của hắn, ôn nhu nói:

“Hoàng Thượng, Lan Nhi nhớ người, đêm nay bồi Lan Nhi được không?”

Vấn Nhã nhìn bộ dạng mỹ nhân nhu xương kiêu thanh kiêu khí này, cảm thấy chịu không nổi, còn ở chỗ này trước mặt nhiều người không kiêng nể gì nói ra loại câu ái này, có thể thấy được Quân Nghị Thiên thực sự ái nàng, trong lòng Vấn Nhã nhất thời cảm thấy đau đớn, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng tái nhợt.

‘Xem ra chính mình cũng không phải bách độc bất xâm à.’

Lập tức cười khổ nhìn qua Quân Nghị Thiên.

Đức Phi thấy Vấn Nhã như vậy trong lòng âm thầm cao hứng, nhìn ánh mắt Vấn Nhã cũng khẽ trào phúng, khóe miệng lại cong cong gợi lên.

Quân Nghị Thiên tâm thầm nghĩ:

‘Chết cha, xem ra Vấn Nhã hiểu lầm mình rồi, mặc dù trước kia mình thường thường sung sướng Lan Nhi, không phải bởi vì mình yêu nàng, mà là Lan Nhi biết tâm ý của mình, ôn nhu mà hiền thực, chiều cố mình thực thoải mái, mà mình lại sợ phiền, cho nên ở với nàng đó qua đêm dĩ nhiên là không hơn gì nữa, mỗi lần đều xong việc đi nằm ngủ, hẳn cùng với nữ nhân khác kia qua đêm không có gì bất đồng.’

Quân Nghị Thiên nghĩ đến đây, lập tức liền đẩy Đức Phi ra, mạnh mẽ đứng dậy, âm thanh lạnh lùng nói:

“Làm càn, Trẫm ở nơi nào qua đêm Đức Phi nhỏ nhen này có thể quyết định được sao? Có phải Trẫm bình thường rất sung sướng các người hay không, nên từng người các người cũng không đem Trẫm đưa vào mắt nữa hả, Đức Phi còn chưa cút quay về Đức điện đi, hay muốn chuyển qua ở lãnh cung!”

Đức Phi không dự đoán được Hoàng Thượng sẽ đối với nàng như thế, lập tức xấu hổ và giận dữ không chịu nổi, nước mắt liền chảy xuống, trong lòng tim đau thống triệt. Đế Vương thật vô tình nha.

Ánh mắt lập tức nhìn về phía Vấn Nhã đã tràn ngập cừu hận.

‘Nếu không phải nữ nhân này, Hoàng Thượng làm sao có thể đối với ta như vậy!’

Mặt cười chớp mắt cũng trở nên dữ tợn. Nhưng tất cả biểu tình cũng chỉ là chợt lóe lên, chỉ thấy nàng cúi đầu buồn bã nói:

“Nô tì tội đáng chết vạn lần, vậy nô tì quay về ‘Đức điện’, thỉnh Hoàng Thượng bảo trọng Long thể, chớ vì nô tì mà tức giận.”

Nói xong nhìn liếc mắt thật sâu Quân Nghị Thiên một cái, che mặt chạy ra ngoài.

Phi tần khác nhìn được Hoàng Thượng tức giận, người người sợ tới mức quỳ rạp xuống đất, không dám lên tiếng, đặc biệt Tinh Thực Phi, thân thể đang còn ẩn ẩn phát run.

Quân Nghị Thiên mặt tuấn mỹ âm trầm, cùng lúc nhìn phía Đức Phi thương tâm rồi đi như vậy, tâm có chút không đành lòng, về phương diện khác, hẳn làm như vậy cũng chưa thấy Vấn Nhã mở miệng cười.

Kỳ thật trong lòng Vấn Nhã suy nghĩ:

‘Mình là không phải rất xấu rồi sao, đi vào cổ đại đoạt phu quân của người khác cũng không nói, còn làm cho xã hội này có thêm một nhóm thâm cung oán phụ, thật sự là tội lỗi. Quân Nghị Thiên cái gì cũng không làm, cố tình làm Hoàng Thượng chi, hiện tại biến thành như vậy, thật đúng là không biết giải quyết như thế nào, lần sau nhớ rõ chỉ ăn Fastfood, đừng đem chính mình góp đi vào.’

Nếu đem hấn đá đi, chính mình giống như có điểm không bỏ được, nếu mình hào phóng, nhận các nàng, ‘ác’ vậy cũng thật là ác tâm nha, aizzz, không muốn, dù sao Nam Cung Vấn Nhã ta làm người phải có nguyên tắc, Quân Nghị Thiên người hoặc chỉ cần một người là ta, hoặc ta sẽ rời khỏi người. Chuyện gì đều thương lượng tốt, duy chỉ có cái này không được!’

Vấn Nhã bất gặp Quân Nghị Thiên đứng bất động nhìn nàng, không khỏi tức giận liếc nhìn hấn nói:

“Như thế nào? Không bỏ được sao? Không bỏ được thì mau đuổi theo a, người ta ước gì huynh đi đuổi theo nàng kia.”

Lời này Quân Nghị Thiên nghe thấy có mùi chua nha.

“Hazz, Tiểu Vãn Nhã, đừng nóng giận, chẳng lẽ nàng còn không biết tâm ý của ta ư, hay là ta làm chưa đủ tốt, nàng không phải đáp ứng giúp ta giải quyết đây sao?”

Quân Nghị Thiên đi tới đem Vãn Nhã một phen ôm vào trong lòng, cùng nhẹ nhàng mà cắn lên lỗ tai nàng.

Vãn Nhã thấy hân như vậy, tâm cũng mềm nhũn, ngẫm lại cũng đúng, đến lúc nên giải quyết vấn đề này rồi, bằng không sau này nàng xuất cung đi chơi, còn vì hân lo lắng mà đề phòng.

Vừa nghĩ xong thì Thái Hậu đã tới rồi. Mọi người hành lễ với Thái Hậu xong, về mặt Thái Hậu nghiêm túc nhìn Quân Nghị Thiên nói:

“Hoàng Nhi, ai gia biết trong lòng con thích Nhã Quý Phi, nhưng con thân là Hoàng Đế của một nước à, làm chuyện gì cũng phải đúng mực, bằng không đừng để lão tổ tông thất vọng về giang sơn đã trao cho con nha, đêm nay ai gia sẽ quyết định, đưa Tinh Thục Phi qua thị tẩm đi!”

Lời này vừa nói ra, mọi người biểu tình không đồng nhất, Tinh Thục Phi lập tức mở miệng cười, biểu tình xấu hổ không thôi, Quân Nghị Thiên sững sốt sau không biết làm sao nhìn về Vãn Nhã, còn Vãn Nhã thì lông mi chen chen chúc chúc nhìn về phía Thái Hậu, nghĩ rằng:

‘Thái Hậu ơi Thái Hậu, nghe nói người bề ngoài vẫn là cô ma của Vãn Nhã, sao ngay cả người mình cũng không giúp người mình sao, còn để cho ta thật mất mặt như vậy.’

Quân Nghị Thiên thấy Vãn Nhã không ra tiếng, vội la lên:

“Mẫu hậu, nhưng Hoàng Nhi đêm nay đã đáp ứng Nhã Nhi nữa rồi!”

Thái Hậu nghe hân nói như vậy hung hăng trừng mắt nhìn Quân Nghị Thiên.

Vãn Nhã tức khắc thần trí chuyển qua nói :

“Thái Hậu, Vãn Nhã có mấy lời không thể không cùng người nói, nhưng không thể để cho người khác nghe qua.”

Thái Hậu mắt nhìn nghi hoặc Vãn Nhã nói:

“Vậy Quý Phi đến bên người ai gia mà nói đi.”

Trong lòng Vãn Nhã cười, chạy nhanh tới gần Thái Hậu, ở bên tai nàng nói thầm:

“Thái Hậu, người không thể trách Hoàng Thượng, không phải Hoàng Thượng không muốn sủng hạnh Tần phi hậu cung, thật sự là bởi vì người có chuyện khó nói đó.”

Thái Hậu vừa nghe xong thật kinh hãi, chặn lại nói:

“Nói nhỏ một chút nữa!”

“Hoàng Thượng người có bệnh quái lạ, mấy ngày trước khi người đưa Vãn Nhã tiến cung đã phát bệnh, Hoàng Thượng người, chỗ kia của người không được.”

Trong lòng Vãn Nhã cười rút gân, trên mặt lại càng đỏ bừng hết cả lên.

Trong lòng Thái Hậu chấn động, lạnh lùng nói:

“Cái gì? Lời này thật sao! Nhã Quý Phi cần phải biết loại chuyện này mở miệng không thể vui đùa được!”

Vãn Nhã lập tức giả đáng thương, ủy khuất nói:

“Thân thiếp không dám, Hoàng Thượng không muốn người khác biết, cho nên người mỗi ngày ngủ lại ‘Nhã Phượng Các’ đều biểu hiện giả dối, hơn nữa Vãn Nhã còn vội vã giúp người diễn trò, Thái Hậu không tin, đại khái có thể hỏi Hoàng Thượng.”

Nói xong trong đôi mắt to thoáng chốc dâng lên hơi nước.

Thái Hậu vừa thấy bộ dạng Vãn Nhã không giống nói dối, lập tức lại nghĩ tới hơn một tháng trước, Hoàng Thượng mỗi đêm đều truyền Tần phi thị tẩm, nhưng hai ngày trước khi Vãn Nhã tiến cung liền dừng lại,

chẳng lẽ đây là thật, cái nha đầu này thật đúng là ủy khuất. Nhưng Hoàng Thượng tại sao có thể như vậy, có thể thế nào không tốt đây.

“Hoàng Nhi, Nhã Quý Phi nói là thật sự sao? Ai gia phải nghe lời nói thật trực tiếp từ con!”

Thái Hậu nghiêm khắc nhìn Quân Nghị Thiên.

Quân Nghị Thiên xem bộ dạng Vãn Nhã ủy khuất kia, đều đau lòng muốn chết, hắn cũng không biết Vãn Nhã cùng mẫu hậu nói những thứ gì. Lại nhìn về phía Vãn Nhã khi nàng hướng hắn nháy mắt nghịch ngợm mấy cái, lập tức đáp trả:

“Mẫu hậu, Nhã Nhi nói được tất cả đều là thật sự, cho nên thỉnh mẫu hậu đừng trách cứ Nhã Nhi nữa, muốn trách thì trách con đi!”

Thái Hậu nghe Quân Nghị Thiên thừa nhận hắn không được, nhất thời giống như bị đánh tím mặt, đau lòng nói :

“Thật sự là ủy khuất Nhã Nhi rồi, ai gia trách lầm con, Hoàng Nhi cũng không cần lo lắng quá mức, mẫu hậu sẽ giúp con nghĩ biện pháp, con cùng Nhã Nhi về t’Nhã Phượng Các’ đi thôi, nơi này ai gia sẽ xử lý.”

Quân Nghị Thiên đầu đầy mờ mịt, nhìn Vãn Nhã, lại nhìn Thái Hậu, như thế nào đều cảm thấy giống như không đúng, nhưng hắn vẫn là cao hứng không cần ngồi lại với đám nữ nhân này, lôi kéo Vãn Nhã rồi rời đi.

Hai người bọn họ vừa đi, Thái Hậu hít sâu một hơi nói:

“Hiện tại bắt đầu, bất kể hậu cung Tần phi không có sự cho phép của ai gia thì không thể xuất cung. Đều tự quay về tẩm cung của mình đi, không có việc gì không cần tùy ý đi lại. Quá vài ngày, ai gia sẽ làm cho Hoàng Thượng nhìn các người, còn có trong khoảng thời gian này ai gia sẽ phái người mỗi ngày đưa thuốc đến, mỗi người đều phải uống, nhớ kỹ, không thể suy đoán lung tung, không được nói năng xằng bậy, đã nghe rõ chưa. Đây là chỉ dụ của ai gia, người trái lệnh, chém!”

Thái Hậu nói xong nhìn về mặt mọi người u buồn, không khỏi thở dài nói:

“Được rồi, ai gia mệt mỏi, các người cũng trở về đi thôi.”

13. Chương 13: Trừng Phạt Đặc Biệt

Quân Nghị Thiên vội vàng lôi kéo Nhã Nhi một đường vẫn không ngừng cười hướng ‘Nhã Phượng Các’ mà đi đến, hắn rất ngạc nhiên Nhã Nhi cuối cùng đã nói những thứ gì cùng Thái Hậu, khiến cho Thái Hậu cả kinh.

Bất hạnh cho một đoàn cung nữ thị vệ đi theo đằng sau đành phải chịu đựng, nhưng cảm giác đáy lòng có mãnh liệt, Nhã Nhi cười thành như vậy chắc chắn không có chuyện gì tốt.

Hai người tiến vào ‘Nhã Phượng Các’, Quân Nghị Thiên vội cho lui mọi người, khẩn cấp hỏi:

“Nhã Nhi, mau nói cho ta biết, nàng cùng Thái Hậu nói cái gì rồi, Thái Hậu giống như thật sự không cần ta tìm các Tần phi thị tẩm rồi, vừa rồi thật sự làm ta sợ nhảy dựng lên đó.”

Nhã Nhi ‘khanh khách’ cười duyên nói :

“Không phải giống như, là nhất định sẽ không để cho ca lại hy sinh, chẳng lẽ ca còn muốn các nàng thị tẩm sao, grr grr ~”

Nhã Nhi nói tới đây khuôn mặt tươi cười đã trở nên hung ác hơn.

Hiện tại Quân Nghị Thiên cảm thấy Nhã Nhi này thật sự là khắc tinh của hắn, vốn cảm thấy nàng hồn nhiên nhỏ yếu, cần sự bảo hộ của hắn, nhưng bây giờ càng ngày càng cảm thấy nàng giống tiểu hồ ly giả dối, hắn không gặp xui xẻo đã tính là may mắn rồi.

Bất quá, hắn thật đúng là bị coi thường, cố tình liền thích bộ dạng linh động này của nàng. Hazz, tự gây nghiệt, không thể sống mà.

“Nào dám, Nghị Thiên ca ca cũng chỉ muốn một mình Nhã Nhi thôi, đừng lạc đề, mau nói cho Nghị Thiên ca ca biết nha.”

Quân Nghị Thiên lấy lòng cười nói.

“Thế này còn tạm được, ca phải nhớ kỹ đó, Quân Nghị Thiên ca ca kiếp này cũng chỉ có thể là của một mình Nam Cung Vãn Nhã ta, ca ca nếu dám đi ngắt hoa hái cỏ, ta liền đem cái kia của ca ca ‘xẹt xẹt’ đi luôn đó!”

Nhã Nhi hướng Quân Nghị Thiên làm cái thế tay như đang ‘xẹt xẹt’ đi thứ đó.

Quân Nghị Thiên ý thức được lấy tay ôm lấy ‘huynh đệ’ của hắn, co đầu lại, còn đang run lên.

‘Chuyện này cũng quá tàn nhẫn đi, chức Hoàng Đế này hắn làm như thế cũng thật là uất ức. Hazz, ai kêu mình lại yêu nàng như vậy chứ.’

Trong lòng Nhã Nhi cười hắc hắc, lập tức lại dùng ánh mắt đáng yêu nhìn hắn nói:

“Nhã Nhi có thể nói cho Nghị Thiên ca ca, nhưng mà đầu tiên Nghị Thiên ca ca phải hứa không thể tức giận Nhã Nhi nha. Bằng không Nhã Nhi cũng không nói!”

“Được, ta đáp ứng!”

Quân Nghị Thiên dự cảm bất an càng ngày càng mãnh liệt.

“Nghị Thiên ca ca thật sự nghĩ như vậy?”

“Ừ.”

“Thật sự?”

“Ừm!”

“Không hối hận?”

“Không hối hận, nói mau!”

Quân Nghị Thiên rốt cục nhịn không được găm hét lên.

“Hazz, đừng nóng giận nha, không có tức giận nha, được, được, được, ta nói, ta nói còn không được sao.”

Nhã Nhi nhìn hắn vừa muốn phát hỏa vừa nhanh nói:

“Không phải là cùng Thái Hậu nói chàng nơi đó ‘không được’ chứ sao.”

“Cái gì?”

Quân Nghị Thiên còn không có kịp phản ứng.

“Ai nha, nói đúng hơn là nơi đó của chàng, không xài được, đã hiểu chưa?”

Nhã Nhi sợ hãi chỉ chỉ vào đũng quần Quân Nghị Thiên.

“Cái gì! Nàng, nàng, nàng!”

Quân Nghị Thiên cuối cùng cũng biết, mạnh mẽ khắc chế ý tưởng tự mình muốn bóp chết tiểu nữ nhân trước mắt này.

“Chết tiệt thật, nàng làm sao có thể lấy loại chuyện này ra nói giỡn được, ta làm sao mà không được, ta được hay không nàng còn không biết sao?”

Quân Nghị Thiên hiện tại tuyệt đối giống như trước cơn bão táp.

“Hắc hắc, đừng tức giận nha, Nhã Nhi đương nhiên biết rồi, nơi đó của Nghị Thiên ca ca rất lợi hại mà.”

Nhã Nhi liếc mạt đập tắt lửa. Nhìn bộ mặt hắn thả lỏng, nói tiếp:

“Đây là phương pháp hữu hiệu nhất mà Nhã Nhi tính đến, Nghị Thiên ca ca không biết là như bây giờ không phải rất tốt sao? Không có người lại ép ca không phải sao? Còn nữa hậu cung bên kia Thái Hậu sẽ thu phục, bà sẽ không để cho người khác biết bệnh của ca đâu, bà sẽ không để Hoàng gia mất mặt đâu à.”

“Trẫm không có bệnh!”

Quân Nghị Thiên lại nghiêng răng nghiêng lợi.

“Vâng vâng vâng, Nhã Nhi đương nhiên biết Nghị Thiên ca ca không có bệnh rồi, lợi hại của Nghị Thiên ca ca không người có thể so sánh được! Lợi hại lắm! Ha ha.”

Nhã Nhi lôi kéo tay áo hần lắc lư phải trái qua lại. Nhìn hần không thể nói thành tiếng, một cái tay nhỏ bắt đầu sờ nhập vào long bào làm mấy chuyện xấu của hần.

Tâm tư Quân Nghị Thiên chuyển đổi.

“Nhã Nhi biện pháp này quả thật nhất châm kiến huyết⁰³⁵, nhưng là ta rất mất mặt, nhưng nếu để cho Nhã Nhi sinh tiểu hài tử, cho dù thế nào để người khác biết cũng không là không cần giải thích nữa sao, xem ra ta phải nỗ lực nhiều hơn rồi.”

Hần kỳ thật cũng không biết mỗi lần sinh hoạt phu thê xong Nhã Nhi lại cho gọi Hàn Thái y đưa thuốc, nàng cũng không muốn còn nhỏ đã mang thai như vậy.

Quân Nghị Thiên thả lỏng gánh nặng trong lòng xong, một phen ôm lấy Nhã Nhi liền hướng giường lớn nhảy đi qua.

“Nghị Thiên ca ca cần phải làm cho Tiểu Nhã Nhi nhìn thật kỹ xem Nghị Thiên ca ca rốt cuộc có bao nhiêu lợi hại nha!”

Nhã Nhi mị nhãn ai oán, nghĩ rằng:

‘Nam nhân à, cái thời đại nào cũng giống nhau, ở phương diện này, chỉ có thể nói hần được mà thôi, không thể nói hần không được, lòng tự trọng thật sự là đáng thương mà.’

Quân Nghị Thiên hung hăng hôn môi mặt hồng nộn của Nhã Nhi, bàn tay to thô lỗ kéo váy dài vướng bận của Vãn Nhã ra, ở Vãn Nhã giật mình nhưng hết sức phục tùng, lưỡi rồng xông vào trong miệng nhỏ của nàng, quấy lên sóng triều một mảnh kịch liệt quay cuồng.

Khuôn mặt Vãn Nhã Nhi lập tức bị lấy một tầng đỏ ửng ngượng ngùng.

“A..Ừm ~”

Tiếng rên vui thích nhẹ nhàng từ miệng vỡ bật ra.

“Tiểu Nhã Nhi, thoải mái sao? Nghị Thiên ca ca sẽ làm cho Tiểu Nhã Nhi càng thoải mái hơn.”

Quân Nghị Thiên ra sức lấy tất cả vốn liếng.

“Nha. . . yeah. . . Ừm. . . . oh. . . .”

Âm thanh rên rỉ từng chữ từng chữ, chậm chạp không ngừng.

Một lúc lâu sau, Quân Nghị Thiên nhìn Vãn Nhã thỏa mãn giống con mèo nhỏ đáng yêu uốn tại trong lòng ngực của hần, có chút tự hào, nghĩ đã trêu chọc được nàng:

“Tiểu Nhã Nhi, nơi đó của Nghị Thiên ca ca nàng có ưa thích không?”

“Ừm ~ thích, rất thích, muốn...quá bắt nó làm thành tiêu bản luôn?”

“Cái gì gọi là tiêu bản?”

“Chính là bắt lấy nó cất bỏ đặt ở trong bình thủy tinh đó, thuận tiện mang theo, thích là có thể tùy lúc lấy ra xem à.”

“Ác ~. . .”

Một tên nam tử nhất thời đầu đầy hắc tuyến.

Lại nhìn nữ nhân nào đó, lông mi nhắm chặt, trực tiếp kéo chăn thở to ngủ.

‘Hắc, tiểu tử này này, còn không trị được chàng sao! ’

Bên ngoài nhánh cây lay động, vẻ mặt bọn thị vệ lại buồn rầu, người người giống như cái đầu gỗ đứng cứng rần ra.

Trong phòng đèn cây đỏ thắm vẫn cháy đến trời sáng. . .

Những ngày thoải mái luôn trôi qua đặc biệt mau, nhưng hơn nữa cũng sẽ thấy nhàm chán. Giờ phút này, Vãn Nhã liền không chịu ngồi yên rồi, cuối cùng nàng mới nhớ tới nàng bị lão đầu chết tiệt đập đến nơi này làm nhiệm vụ, nàng đến bây giờ chỉ thấy qua bộ ngực hai nam nhân, đủ để cho nàng được xưng sắc nữ mà không đến mức hổ thẹn, mà hơn nữa trước ngực nhị ca cùng Quân Nghị Thiên chỉ trơn bóng thôi, nào có cái Long Văn gì, buồn bực ghê, nhiệm vụ này thật gian khổ a.

Trong Hoàng cung, tuy rằng ăn được, ở cũng được, tính phúc cũng tốt, chính là nàng không có việc gì làm, có điểm sống uống phí tháng ngày, mấy ngày nay thấy Quân Nghị Thiên mày cứ nhẩn nhai lại, giống như trên triều đình rất không yên tĩnh, nàng cũng nên làm cho hẩn yên tâm xử lý quốc sự thôi, nếu không nàng thật đúng là hóa thành hồng nhan họa thủy.

Hắc hắc, giống như nói rầm rầm thú vị nha.

(Ụt : ôi tác giả ơi, dùng từ em sợ luôn, em thề là nguyên văn của tác giả ạ.)

Không có tường nào gió không lọt qua được. Chuyện ở hậu cung Hoàng Thượng chuyên sủng Nhã Quý Phi đã làm nhiều người tức giận, tuy rằng Thái Hậu không cho phép các Tần phi xuất cung, nhưng các phi tử vẫn có thể đem chuyện bản thân bị vắng vẻ thông qua đủ loại con đường tiết lộ cho phụ thân trên triều đình biết được, cũng mượn cơ hội này hướng Hoàng Thượng tạo áp lực.

Trong đó lấy phụ thân của Tinh Thực phi là Hữu Thừa tướng cùng phụ thân của Đức phi Công bộ Thượng thư Chu Lâm. Hữu tướng lại cùng Tam Vương gia Quân Nghị Kỳ đi lại thường xuyên, mà nữ nhi của Chu Lâm chịu nhục nên đối với Vãn Nhã ghi hận trong lòng, thế phải vì nữ nhi đòi lại mặt mũi, muốn cho Vãn Nhã cùng Tả Tướng mất hết mặt mũi.

Tả Tướng Nam Cung Khải mỗi ngày lâm triều đều nhận châm chọc khiêu khích khắp nơi, xem hẩn sinh ra nữ nhi làm rạng rỡ tổ tông kia, Hoàng Thượng nhưng lại vì Vãn Nhã mà đẩy toàn bộ hậu cung không thèm chú ý, điều này hiển nhiên phạm quy củ của tổ tông lưu lại. Mà tội danh mê hoặc Hoàng Thượng liền đẩy lên trên người Vãn Nhã, nữ nhi này làm cho Tả Tướng cũng thầm cảm thấy lo lắng rồi.

Nam Cung Vãn Thiên mang đến tin tức càng làm cho Quân Nghị Thiên bất an, thành Lăng Châu trong khoảng thời gian này xuất hiện không ít khuôn mặt mới, trải qua thời gian Vãn Thiên âm thầm điều tra những người này cũng không phải người nội quốc, chắc là tam quốc khác sắp xếp vào, tiến vào làm gian tế Tiên Hân Quốc, trước mắt phải tìm người muốn tiếp cận cận thần trong triều, xem ra lai giả bất thiện036 à, tam quốc này thật đúng là không phục Hoàng Đế trẻ tuổi sao.

Lúc này, Quân Nghị Thiên ngồi ở ‘Nhã Phượng Các’, sắc mặt âm trầm, xem ra tâm sự nặng nề.

Vãn Nhã thấy hẩn như vậy trong lòng không đành lòng, muốn giúp lại không biết giúp từ đâu đây, nàng tự nhận nàng từ hiện đại xuyên qua đến nay trừ bỏ đối với thân thể của Quân Nghị Thiên rõ như lòng bàn tay, còn cái khác, đặc biệt chuyện quốc gia đại sự căn bản là hoàn toàn không biết gì cả. Bởi vì ở tiểu nảo của nàng chẳng mấy tin tưởng:

‘Nam nhân quản lý người trong thiên hạ, nữ nhi quản lý nam nhân. Ha ha.’

“Nghị Thiên ca ca, ca ca không cần cả ngày bồi Nhã Nhi, quốc sự quan trọng hơn, nếu thấy phiền não hãy đi tìm phụ thân ta thương lượng một chút đi, nếu không tìm nhị ca cũng được. Nhưng không cho phép ca ca đối với nhị ca ta có ý tưởng gì nha, tuy rằng Nhã Nhi cũng không bài xích chuyện đồng tính chi luyện, nhưng nhị ca thì không được, nghe thấy không?”

Vãn Nhã nghĩ muốn giúp Quân Nghị Thiên.

“Nhã Nhi nàng nói đi nơi nào rồi, ta làm sao có thể đối với nhị ca nàng có ý tưởng không an phận như vậy, tiểu nãi này của nàng đều đang nghĩ cái gì đâu không à.”

Quân Nghị Thiên dùng ngón tay chỉ ót của Vãn Nhã Nhi.

“Ha ha, xem như ta chưa nói đi, ca ca có ta rồi, ta liền không tin ca ca còn có thể muốn người khác, Tiểu Nhã Nhi thực hợp khẩu vị của ca ca đúng không?”

Vãn Nhã rầm thúi đụng phải chàng Quân Nghị Thiên.

Quân Nghị Thiên cười ha hả lên:

“Đúng vậy nha, đúng vậy nha, Nhã Nhi của ta lợi hại nhất.”

Vãn Nhã thấy Quân Nghị Thiên vừa cười trở lại, chạy nhanh rên sất khi còn nóng.

“Nghị Thiên ca ca, Nhã Nhi muốn ra cung đi xem, cả ngày trong cung buồn chết được.”

Vãn Nhã hơi hé cái miệng nhỏ nhắn.

“Nhã Nhi có Nghị Thiên ca ca bồi còn chưa đủ sao?”

Quân Nghị Thiên nhất kinh.

“Không phải, nhưng Nghị Thiên ca ca không phải là quan tâm triều chính nhiều hơn một chút ư, Nhã Nhi ở đây, ca ca không thể chuyên tâm rồi, còn nữa, Nghị Thiên ca ca từng đã đáp ứng Nhã Nhi rồi đó.”

Nhã Nhi cố gắng.

“Aizzz, nhưng Nghị Thiên ca ca luyện tiếu Nhã Nhi rồi đi à.”

Quân Nghị Thiên ôm Vãn Nhã.

“Nhã Nhi mấy ngày nữa liền trở lại nha, Nghị Thiên ca ca nhanh chút xử lý chính vụ cho tốt, Nhã Nhi không muốn nhìn thấy Nghị Thiên ca ca không vui, hơn nữa, bên ngoài đều nói Nhã Nhi là yêu phi rồi không phải sao.”

“Là ai lớn mật nói lung tung, Trẫm đi cắt đầu lưỡi của hắn!”

Quân Nghị Thiên phần nộ nổi giận đùng đùng.

“Nghị Thiên ca ca không cần như vậy, lời đồn đãi trong triều, những chuyện nhảm ấy Nhã Nhi cũng biết.”

Vãn Nhã hạ long mi thật dài của nàng xuống, rất ủy khuất.

Quân Nghị Thiên gắt gao ôm lấy Vãn Nhã, hắn thật hận bản thân làm Hoàng Đế lại không thể bảo vệ nữ nhân hắn yêu, xem ra hắn cũng nên hảo hảo giáo huấn đám lão già không biết tốt xấu này. :beer:

14. Chương 14: Vãn Nhã Xuất Cung

Tâm Quân Nghị Thiên rầu rĩ, hắn nghĩ đến sau khi hạ triều không nhìn tới nàng, trong lòng liền ảm ảm đau, nhưng hắn không muốn làm cho Vãn Nhã không vui, nàng không vui, hắn cũng không vui, để cho nàng đi chơi vài ngày đi, hắn cũng chuyên tâm để ý quốc sự.

“Nghị Thiên ca ca luyện tiếu Nhã Nhi, sẽ rất lo lắng khi Nhã Nhi đi ra ngoài có thể gặp nguy hiểm hay không, dù sao rất nhiều người đối với nàng hận thấu xương mà, ở trong cung Nghị Thiên ca ca còn có thể bảo hộ nàng, xuất cung, ta sẽ lo lắng.”

Quân Nghị Thiên vẻ mặt lo lắng.

“Nghị Thiên ca ca quên Nhã Nhi có công phu sao, chẳng lẽ Nghị Thiên ca ca cảm thấy Nhã Nhi giống loại người hay bị khi dễ sao.”

Vấn Nhã bắt mắt vừa nhìn mặt vừa nhìn cái mũi nhỏ.

“Nhã Nhi thật là thông minh, nhưng dù sao vẫn còn nhỏ, kinh nghiệm giang hồ không đủ, bên ngoài lòng người hiểm ác nha, như vậy đi, đem tứ đại ám vệ của Trẫm mang theo, thì ta mới yên tâm.”

“Cái gì vậy, không thể nào, Nhã Nhi không cần, bọn họ phải bảo hộ Nghị Thiên ca ca, mạng của Nhã Nhi sao có thể đáng giá bằng mạng của Nghị Thiên ca ca được.”

Đầu đầy Vấn Nhã hắc tuyến.

‘Cùng người nhiều như vậy, ta còn chơi đùa cái rắm a, ta phải đi tìm nam tử ngược có Long Văn, cũng không muốn có người trở về cáo trạng.’

“Ở trong lòng Nghị Thiên ca ca, Nhã Nhi là quan trọng nhất.”

Quân Nghị Thiên thâm tình nhìn Vấn Nhã.

Vấn Nhã nhìn mắt hấn đẹp đẽ bên trong chỉ có một cái bóng dáng nho nhỏ là nàng, trong lòng thật sự thực cảm động.

‘Lão đầu chết tiệt đối đãi chính mình thật đúng là không tệ, nam nhân này làm sao có thể đáng yêu thành như vậy. Ô ô, rất cảm động. . .’

“Nghị Thiên ca ca thật tốt, Nhã Nhi cam đoan sẽ bình an trở về.”

Vấn Nhã đã cảm động đến rơi nước mắt luôn rồi.

“Nhã Nhi, Nhã Nhi của ta, ta nên bắt nàng làm sao bây giờ.”

Quân Nghị Thiên gắt gao ôm lấy Vấn Nhã, giống như muốn đem nàng nhập vào trong thân thể của hấn.

Hai người cứ như vậy gắt gao ôm, ôm. Cho đến khi:

“A.”

Vấn Nhã đột nhiên đẩy Quân Nghị Thiên ra quát lên.

“Làm sao biến thành giống như sinh ly tử biệt vậy a, ta không phải là đi chơi vài ngày sao, cũng không phải không trở lại, có cần như vậy hay không hả, a.”

Nữ nhân nào đó vừa động kinh.

Quân Nghị Thiên nhìn nàng như vậy, buồn cười ra tiếng.

‘Nha đầu này thật đúng là biết phá hư không khí.’

“Được rồi, Nghị Thiên ca ca đáp ứng Nhã Nhi, nhưng Nhã Nhi nhất định mang theo Vương thị vệ, một người mà không mang theo, ta rất lo lắng, đây là điều kiện xuất cung duy nhất.”

Tâm Quân Nghị Thiên nghĩ bên trong tứ đại ám vệ có Vương Lôi vững vàng đáng tin cậy.

Vấn Nhã vừa nghe, trong lòng trộm vui vẻ.

‘Không phải là tên khốc soái ca kia sao, hắc hắc, chính mình để cho hấn quyết định đi.’

“Ừ, Nhã Nhi đáp ứng Nghị Thiên ca ca là được.”

Nói xong hôn một cái lên khuôn mặt tuần tú của Quân Nghị Thiên, tiến vào hang ổ rộng lớn hoài bão của hấn, mắt to vui vẻ híp lại.

Ngày hôm sau, thời tiết sáng sủa, ánh nắng tươi sáng, vào lúc giữa trưa, ở ngã tư đường thành Lăng Châu phồn hoa xuất hiện một màn như sau:

Tiểu cô nương mười ba – bốn tuổi, mặc một thân váy dài màu lam nhạt, bên hông buộc một cái nơ con bướm thật to, đỉnh đầu chài lấy hai cái tiểu búi tóc, buộc bằng hai cái dây màu lam nhạt, tóc dài đen nhánh ở phía sau thả thẳng đến bên hông. Nhìn qua trông xinh đẹp đáng yêu, chỉ thấy nàng đang soi nổi rất điệu kỳ nhìn xung quanh.

Người qua đường thấy nàng khuôn mặt nhỏ nhắn mập mạp hưng phấn mà mặt mày hồng hào, trong đôi mắt to đầy tia sáng lấp lánh, lung linh chuyển động qua lại, đều nhìn không được dừng lại nhìn tiểu cô nương linh động này.

“Nữ nhi nhà ai vậy, thật đáng yêu, không biết có hôn phối chưa. . .”

“Xem chất liệu y phục của nàng, nữ nhi này nhất định là người nhà giàu rồi. . .”

“Cho tới bây giờ chưa thấy qua, không biết có phải người thành Lăng Châu hay không chẳng. . .”

Người qua đường nhìn không được đều bàn luận .

Mà bước theo phía sau là Vương Lôi, khuôn mặt bình tĩnh, cực kỳ không tình nguyện nhìn Vãn Nhã phía trước. Hắn nghĩ đến sáng nay Hoàng Thượng nói với hắn:

“Nhã Nhi là tâm can bảo bối lòng Trẫm, ngươi phải bảo hộ nàng giống như bảo hộ Trẫm vậy, cũng không thể để nàng ở bên ngoài chịu nửa điểm ủy khuất được, ngươi là tâm phúc của Trẫm, Trẫm chỉ có thể đem nàng giao cho ngươi, hi vọng ngươi sẽ không để cho Trẫm thất vọng.”

Nghĩ đến đây, Vương Lôi biết, người trước mắt đối với Hoàng Thượng là cực kỳ quan trọng, thật không hiểu vì sao vẫn thả nàng xuất cung vui chơi như vậy. Còn nữa, khi hắn nhìn tiểu nha đầu này cũng không phải là cái kẻ dễ bắt nạt gì cả.

Vương Lôi nhìn tiểu nữ nhân phía trước đang hưng phấn, không khỏi ngạc nhiên nghĩ đến tiếng kêu từ ‘Nhã Phụng Các’ ngày đêm không ngừng lại cổ quái, giống như thanh âm phóng đặng vậy.

‘Chẳng lẽ thật sự là của tiểu cô nương đáng yêu thanh thuần trước mắt phát ra hay sao?’

Vương Lôi như thế nào cũng không dám tin tưởng, nhưng âm thanh làm cho người phạm tội này nghe tựa như ma chú cứ quanh quẩn trong đầu hắn không đi.

Ý thức được điểm ấy, mặt Vương Lôi càng thêm đen rồi, hơi thở toàn thân tản ra lạnh như băng, làm cho người qua đường đi ngang qua hắn tự động thôi lui ba thước.

Vãn Nhã cứ thế ở phía trước mà nhảy lên nhảy xuống tiêu sái, lúc này nàng không tính mua đồ, bởi vì nàng sợ phiền toái, lại không có người giúp nàng cầm, dựa vào Vương Lôi thì nghĩ cũng đừng nghĩ đi, trước lúc xuất cung, nàng hướng Quân Nghị Thiên xin rất nhiều ngân phiếu, đó là nàng chuẩn bị có việc để cần dùng.

Cứ như vậy, hai người một trước một sau, nóng lên rồi lạnh lùng, hình thành một phong cảnh độc đáo cho thành Lăng Châu.

“A. . .”

Chỉ thấy Vãn Nhã vô ý dẫm lên trên cái gì đó, cả người thẳng tắp đổ về phía trước thành một hình vòng cung, tiếp theo nữ nhân nào đó thật sự đặt mông ngồi ở trên mặt đường, nhất thời đau đến nổi hai mắt đầy nước mắt.

P phía sau Vương Lôi nhìn thấy một màn này, có điểm muốn cười, nhưng thấy bộ dạng Vãn Nhã điềm điềm đáng yêu, làm cho tâm không đành lòng, thầm trách hắn mới vừa thất thần, rõ ràng có thể đỡ được nàng khỏi ngã xuống.

Vốn Vương Lôi mặt lạnh như băng nhìn Vãn Nhã đã tràn ngập xin lỗi, bước nhanh đi lên trước nâng Vãn Nhã dậy.

Trong lòng Vãn Nhã ủy khuất, có điểm cảm giận bất bình trừng mắt nhìn Vương Lôi, nghĩ rằng:

“Người tên chết tiệt này, rốt cuộc có thể làm được người bảo hộ không, Quân Nghị Thiên còn nói hắn rất lợi hại, choáng váng, ngay cả chút này cũng tiếp không được ta, muốn ngã chết ta sao.”

Ngẩng đầu một đôi mắt ngập nước thẳng tắp nhìn đến đáy mắt Vương Lôi, bĩu môi nói:

“Vương đại ca, huynh vì sao không đỡ ta nha, chẳng lẽ huynh đi theo sau Nhã Nhi không phải là vì bảo hộ Nhã Nhi sao, hay là muốn nhìn Nhã Nhi bị chê cười đấy hả? Ô ô, Nhã Nhi đau quá à.”

Vương Lôi nghe nàng vừa nói như thế, trong lòng lại khó chịu, hẳn thật là thất trách, Hoàng Thượng mà biết được, hẳn không chết cũng bị lột da. Lại nhìn trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Vãn Nhã rơi đầy nước mắt trong suốt, một góc băng sơn trong lòng lại bắt đầu hơi hơi hòa tan. Chân tay hẳn có chút luống cuống, ăn nói khép nép:

“Tiểu thư người không có sao chứ, nếu không thì lên phía trước tìm y quán xem một chút đi.”

(Tác giả: Vì khi xuất cung, Vãn Nhã bắt Vương Lôi gọi nàng là Tiểu thư, Hoàng Thượng là lão gia.)

Vãn Nhã vừa nghe vừa bực mình vừa buồn cười, mắt trừng lớn nhìn Vương Lôi.

“Ta nói Vương đại ca huynh đầu óc không dùng được sao, huynh muốn ta đem mông đưa cho đại phu xem sao?”

Vãn Nhã một tay còn xoa cái mông nhỏ của nàng.

‘Hoàn hảo thật nhiều, bằng không sẽ nở hoa rồi.’

Vương Lôi vừa nghe, khuôn mặt tuần tú ửng đỏ.

‘Nha đầu kia nói cái gì vậy a.’

Vãn Nhã nhìn chung quanh mọi người tụ tập nhìn bên này, có còn che miệng cười trộm, nàng tức giận nói:

“Vương đại ca, huynh còn không đem ta ôm đi tìm khách điểm nghỉ ngơi đi, huynh ngại Bồn tiểu thư không đủ mặt mặt sau?”

‘Con bà nó, tận cổ đại cũng mất mặt.’

Vương Lôi sững sốt, sau đó không nói hai lời ôm lấy Vãn Nhã hướng ‘Hưng Lai khách điểm’ trước mặt nhảy tới.

Mà đám người phía sau rốt cục cười to ra tiếng.

Hai người không biết rằng một màn này bị không ít người hữu tâm nhìn thấy để trong mắt.

“Nàng thật sự là Nhã Quý Phi Hoàng Thượng sủng ái nhất sao, nữ nhi Tả Tướng Nam Cung Vãn Nhã? Người có nhìn nhầm không vậy? “

Một nam tử trung niên bên đường ngồi ở cửa sổ lầu hai trà lâu nghiêm túc nhìn hắc y nam tử đứng ở bên cạnh hẳn cúi đầu hồi báo.

“Tiểu nhân không có nhìn lầm, từ lúc bọn họ xuất cung, tiểu nhân đã theo dõi rồi, nam tử bên cạnh nàng là thị vệ bên người Hoàng Thượng tín nhiệm nhất, tiểu nhân sợ hắn phát hiện, chỉ có thể xa xa đi theo, nhưng tuyệt đối không nhìn lầm.”

Hắc y nam tử thực khẳng định mà gật đầu.

“Ừ, ta đã biết, người trở về đi, hết thấy phải cẩn thận, nơi này liền giao cho ta.”

Trên mặt nam tử trung niên âm sâu lộ ra một tia gian trá.

Bên trong góc của ‘Hưng Lai khách điểm’, hình bóng một vị thanh y nam tử, tự ngồi uống một mình. Chỉ thấy người này tóc đen thật dài che lại bên khuôn mặt tuần tú, lộ ra bên mắt kia ẩn liềm duệ ý đơn độc cùng môi mỏng góc cạnh rõ ràng, cả người tản ra hơi thở lạnh mạc xa cách, hiển nhiên đưa ra bằng hiệu ‘người lạ chớ tới gần’.

Vương Lôi ôm Vãn Nhã vào cửa thì đã cảm nhận được cổ hơi thở bất thường này, không khỏi hướng về góc đó đưa mắt nhìn.

Vãn Nhã còn ở trong lòng Vương Lôi chu cái miệng nhỏ nhắn, cũng vừa vào khách điểm, con người đảo một vòng, cũng nhìn thấy nam tử thanh y, nhất thời mắt sáng lên.

‘Wow, khóc ca, đạt tiêu chuẩn khóc ca, thật lời nha. Oa ha ha. . ’

Tâm Vấn Nhã chuyển xong, từ trên người Vương Lôi nhảy xuống, trực tiếp hướng về phía khóc ca trong mắt nàng mà đi đến.

15. Chương 15: Gặp Được Soái Ca

“Hi, soái ca, ta gọi là Nhã Nhi, xin hỏi có thể ngồi cùng bàn với huynh không?”

Vấn Nhã vừa nói, vừa đặt cái mông nhỏ gần như muốn ngồi ở trên ghế dài rồi, một giây sau, “Ai u” một tiếng, Vấn Nhã bật lên, lấy tay xoa xoa cái mông nhỏ, cắn răng lại nói:

“Thật ngại quá, vừa rồi đụng tới cái mông, còn có chút đau, hắc hắc, không làm huynh sợ đi.”

Quay đầu đối với Vương Lôi nói tiếp:

“Vương đại ca, phiền toái huynh hỏi chủ quán một chút có cái nem con nào êm hay không nha.”

Vương Lôi nhìn tiểu nữ nhân không biết cảm thấy thẹn thùng là gì này, mồ hôi lạnh trên đỉnh đầu xuất hiện, nàng giống như không thấy được sắc mặt vị thanh y nam tử trước mắt không tốt sao, còn ở đằng kia tự cho là đúng chứ.

Khóe miệng Lãnh Sát co quắp, ngẩng đầu, dùng một con mắt lạnh lùng quét chung quanh một lần, sau đó lông mi chau lên mắt nhìn Vấn Nhã, không lên tiếng. Nhưng trong lòng thầm nghĩ:

“Thật là nữ oa nhi đáng yêu.”

Vấn Nhã nhìn hắn không ra tiếng coi như hắn cam chịu đồng ý, lại nhẹ nhàng mà dùng một góc mông ngồi xuống, vẻ mặt tươi cười lấy lòng nói:

“Soái ca, họ gì á, xưng hô như thế nào, huynh ở nơi nào vậy, có từng đón thê chưa, huynh bộ dạng thật là đẹp trai, nhìn qua rất có cá tính, ta thích, Nhã Nhi ta à nhưng thích nhất loại tuấn nam giống huynh, vừa thấy cũng biết là võ lâm cao thủ, làm gì không làm lại làm cái chủng loại sát thủ kia..., wow, thật khốc, thật manly nha.”

Đôi mắt Vấn Nhã mở to chợt lóe nhìn Lãnh Sát, lông mi dài còn không đúng hai miếng sao.

Trong lòng Lãnh Sát cả kinh. Tiểu nữ oa này làm sao mà biết hắn là sát thủ vậy. Không khỏi lại giương mắt lạnh lùng nhìn lướt qua Vấn Nhã, vẫn không lên tiếng.

Vấn Nhã nhìn vẻ mặt kia của hắn, trong lòng thầm nghĩ:

‘Chẳng lẽ bị chính mình đoán trúng, a, má ơi, thật sự là khốc chết mất.’

Nàng không ngừng cố gắng nói:

“Soái ca, huynh tới nơi này là giết người sao? Muốn giết ai vậy, giết người nhiều không tốt đâu, vừa đầy máu, lại vừa khủng bố, còn không vệ sinh, buổi tối ngủ không ngon giấc. Hay là đừng làm sát thủ nữa, ta xem võ công của huynh không tệ, không bằng làm bảo tiêu của ta đi, không cần lo lắng hải hùng thế nữa, còn áo cơm cũng không cần lo, như thế nào? Chú ý này quá được đi chứ?”

Hai tay Vấn Nhã đã muốn ôm thành nắm tay, hình thức lại giống như khấn cầu nhìn Lãnh Sát. Trong lòng còn đang suy nghĩ:

‘Có nam nhân đặc sắc như vậy, nhờ có Long Văn thì sao, ta phải tìm cơ hội nhìn xem, hắc hắc.’

Lãnh Sát bị cử chỉ ngọt ngào của con chim nhỏ trước mắt này làm phiền đau cả đầu, ban đầu còn cảm thấy nàng thật đáng yêu, cái hảo cảm này toàn bộ đã bay mất. Hắn không kiên nhẫn nữa âm thanh lạnh lùng nói:

“Tiểu oa nhi phá phách kia, nhìn muội nhỏ không so đo với muội, muội nói xong chưa, bản nhân dường như không đồng ý ngồi cùng bàn với muội, qua ngồi bên kia đi.”

Nói xong cầm lấy kiếm trên ghế đặt ở trên bàn.

“A, huynh người này như thế nào như vậy, có kiếm rất giỏi sao, còn không lẽ phép như vậy, ta cũng ngồi xuống huynh mới đuổi ta à. Hơn nữa, ta thích huynh mới ngồi với huynh đó, chẳng lẽ ta gọi là huynh ‘soái ca’ là nói không đầy sao? Còn có, ta làm sao mà nhỏ, ánh mắt xinh đẹp kia của huynh là mù rồi sao?”

Vấn Nhã một hơi nói xong còn không mãn nguyện héch ngực, vểnh cái miệng của nàng lên, chỉ sợ người ta coi nàng còn chưa phát dục.

Phía sau Vương Lô giờ phút này hai cái lông mày tuấn mỹ đã muốn giống như chồng chéo lộn xộn ở cùng một chỗ rồi, đó là một dạng đại phiền toái gì à, tự mình đa tình không tính, còn siêu cấp đa mặt dày, thật không hiểu Tả Tướng đại nhân làm sao dạy dỗ ra cái quái thai đến như vậy.

“Khụ khụ khụ, Tiểu thư, ta nghĩ nên quên đi, vị thiếu hiệp đó không muốn chúng ta liên đới bên cạnh này đi.”

Vương Lô bắt đắ dĩ khuyên nhủ, hắn cũng không muốn vì chút chuyện nhỏ mà ở trong này ra tay quá nặng. Ngẫm lại đều cảm thấy mất mặt.

Vấn Nhã vừa nghe Vương Lô lại không giúp nàng, trong lòng hỏa nhất thời đốt tới trên đầu của hắn.

“Vương đại ca, huynh không phát hiện hắn khi dễ ta sao? Khi đi ra lão gia giống như nói huynh bảo hộ ta nha, nhưng mà mới được bao lâu, huynh hai lần không giúp ta, ta trở về nói cho lão gia, xem hắn có thu thập huynh không, hừ.”

Quả thực có chút ít bộ dạng nữ tử đâm chọc.

Vương Lô có giải thích cũng không rõ, loại chuyện này đều tính trên đầu hắn, rốt cuộc Hoàng Thượng cho hắn cái dạng chuyện phiền toái gì đây, hắn cũng không thể mặc kệ a, nam tử trước mắt này rõ ràng võ công không kém, tuy rằng đánh nhau hắn chưa chắc đã thua, nhưng làm cho bớt việc đi cũng quá tốt mà, nói như thế nào cũng là Vấn Nhã vô lý.

Lãnh Sát lạnh lùng nhìn một màn này, rõ ràng cho thấy tính tình tiểu nha đầu này đùa giỡn tên kia nha, nhưng mà không liên quan đến chuyện của hắn. Hắn đang vâng mệnh ở chỗ này chờ, chờ đợi chủ tử đưa ra nhiệm vụ lần này.

Vấn Nhã thấy hai nam nhân đều không để ý đến mình, trong lòng có điểm nhụt chí, miệng thì thảo tự nói:

‘Ta như thế nào thất bại như vậy đây, hai đại soái ca, không có người để ý ta, thật mất mặt rồi, aizzzz, mua đồng đậu hủ đâm đầu chết quách đi cho rồi, bộ dạng ta đáng yêu khéo léo, linh lung tài giỏi này làm gì, nhưng người ta đến liếc cũng không liếc ta lấy một cái, thật phiền não, không có thiên lý, khẳng định không có thiên lý à.’

Vấn Nhã đi đến bên cạnh, ngay sau đó ghé vào trên bàn.

Hai nam nhân đương nhiên nghe được thanh âm nói thầm của nàng, âm thầm buồn cười.

‘Tiểu nữ nhân này cũng quá khôi hài rồi.’

Khóe miệng Lãnh Sát co giật lợi hại hơn rồi, ngẩng đầu mắt nhìn Vương Lô, nhìn hắn ngậy ra như phỗng, không khỏi có điểm đồng tình với hắn.

‘Nam nhân này thật đúng là đáng thương, theo cái chủ tử tiểu nha đầu như vậy, bắt quá nhìn võ công của hắn coi như không kém, nói vậy nữ oa này cũng không phải nhân vật bình thường.’

Vấn Nhã thở dài, vẫn không có người để ý nàng, trong lòng phát hỏa, hô lớn:

“Tiểu nhị, đem rượu ngon lên, đồ ăn thượng hạng lên, cô nãi nãi đói bụng rồi.”

Nàng kêu một phát, đem các khách nhân khác trong điểm làm cho tức cười, vừa thấy nàng cái tiểu nữ oa nhi như vậy, nhiều lắm chỉ mười ba mười bốn tuổi, thế nhưng tự xưng cô nãi nãi, cười cũng lớn tiếng hơn.

Vấn Nhã vừa thấy, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, nhìn về phía Vương Lô, thấy hắn cũng chịu đựng cười, nàng chợt cảm thấy nét mặt già nua không nhìn được, lớn tiếng đối với hắn nói:

“Cười cái gì, cô nãi nãi thất tình rồi, uống chút rượu còn không được sao, ta như thế nào mạng khổ như vậy a.”

Vương Lô nghĩ rằng:

‘Muội còn mạng khổ sao, hiện tại mạng khổ là ta mới đúng.’

Nhưng hắn lại hiểu kỳ Vãn Nhã làm sao lại thất tình vậy, Hoàng Thượng yêu nàng thắm thiết vậy mà. Lập tức khiêm tốn hỏi:

“Tiểu thư làm sao lại thất tình rồi?”

Vãn Nhã lập tức cúi đầu nhỏ xuống, sâu kín nói:

“Làm một nữ nhân đầu tiên mắt nhìn đến một người nam nhân liền thích hắn, mà người nam nhân kia lại nhẵn tâm nhìn cũng không nhìn nữ tử đó một cái, đây gọi là thất tình, mà bây giờ, nơi này, cô nãi nãi ta, quang vinh thất tình rồi! Hiểu không?”

Vương Lô vừa nghe đầu đầy hắc tuyến. Mà Lãnh Sát vừa nghe, dường như ngừng thở trong giây lát, nước trà mới vừa vào miệng toàn bộ phun ra, còn vẽ mặt giống như quái dị nhìn Vãn Nhã một cái.

Vãn Nhã vừa thấy biểu tình này của Lãnh Sát liền vui vẻ, lập tức đánh rắm một cái rồi chạy tới quan tâm nói:

“Soái ca, đừng kích động, đừng kích động nha, cẩn thận nghẹn, tuy rằng mắt Nhã Nhi đầu tiên liền thích huynh, nhưng Nhã Nhi không thích làm chuyện bắt buộc người khác, huynh bây giờ không thích ta cũng không sao, cảm tình có thể chậm rãi bồi dưỡng, Nhã Nhi không vội, không vội.”

Trong lòng Vãn Nhã suy nghĩ:

‘Ta liền không tin ta người hiện đại thế kỷ hai mươi mốt còn không đem được tiểu tử cổ đại người ăn sao.’

Hai cái đại nam nhân cuối cùng cảm giác được ‘hỏi trời không hiểu, hỏi đất không hay’.

Lãnh Sát bị tiểu nữ nhân da mặt dày này nói như vậy làm khuôn mặt tuần tú hơi nóng lên, hắn cũng không định là sẽ thích nàng, mà là nàng thích hắn, lại hành động như là hắn cũng thích nàng nha, còn muốn bồi dưỡng cảm tình, nữ nhân này rốt cuộc có biết đang nói cái gì hay không đây.

Hắn không khỏi ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Vãn Nhã, giống như có thể nhìn ra được chút gì đó.

Chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn Vãn Nhã trên mặt có hoa đào mập đỏ đỏ, hai mắt thật to nháy mắt cũng không thêm nháy mà cứ nhìn hắn, bên trong nhưng lại chứa một chút nồng đậm thâm tình, cảm giác này giống như yêu một người thật lâu rồi.

Lãnh Sát nhất thời giật mình.

‘Chẳng lẽ tiểu nữ nhân này nói thật sự sao.’

Thân người bé nhỏ càng làm nổi bật bộ ngực no đủ có khuynh hướng muốn đổ về trước, dường như muốn cho hắn biết nàng là nữ nhân hàng thật giá thật.

Lãnh Sát nhìn đến đây, khuôn mặt tuần tú không thể ức chế được nữa, không đợi hắn kịp phản ứng, Vãn Nhã đã muốn cao hứng kêu lên:

“Vương đại ca, huynh xem huynh xem, hắn thật sự để ý ta nha, ta liền biết bộ dạng mình người gặp người thích, hoa gặp hoa nở mà, hắn không nhìn ta, thật là chuyện vô lý mà, ha ha.”

Nói xong chạy về trước bàn của nàng, giống như cái tiểu hài tử ngoan ngoãn ngồi xong, vui vẻ nhìn Vương Lô nói:

“Vương đại ca, ta đói bụng.”

Vương Lô chỉ cảm thấy hắn hoàn toàn bị nàng đả bại, nhưng trông nàng vui vẻ, hắn cũng vui vẻ. Mắt nhìn Lãnh Sát nghĩ rằng:

‘Tiểu nữ nhân này cũng thật biết trêu chọc người a.’

Mà Lãnh Sát nhìn bộ dạng Văn Nhã nhu thuận, nhưng lại không tự chủ lộ ra tươi cười khó thấy, bỗng nhiên ý thức được biến hóa của chính mình, trong lòng âm thầm kinh hãi, sát thủ sao có thể động tình, chạy nhanh đứng dậy ném bạc vọi vàng đi ra ngoài.

Mà khoe miệng Văn Nhã đã mỉm cười, cũng không ngăn cản hắn, nhìn theo hắn rời đi, Vương Lôi lại thấy không hiểu, hỏi:

“Tiểu thư cứ như vậy thả hắn đi sao?”

Văn Nhã nhìn hắn cười thần bí, nói:

“Hắn đã yêu ta rồi, chỉ bất quá hắn còn không có ý thức được thôi, ta tin tưởng chúng ta rất nhanh sẽ gặp lại.”

Vương Lôi giật mình nhìn nàng, khiếp sợ mà không nói gì thêm. . .

16. Chương 16: Gặp Lại Lãnh Sát

Văn Nhã dương dương đắc ý ngon miệng mà ăn sáng vừa mới bùng lên bàn, còn nhẹ nhàng húp vài ngụm rượu, miệng thỉnh thoảng còn phát ra tiếng cười ‘ha ha’.

Vương Lôi đầu đầy mờ mịt nhìn tiểu nữ nhân trước mắt, thật không hiểu vì sao nàng lại tự tin như thế, viên tiểu não kia của nàng rốt cuộc chứa những thứ gì vậy, lời nói ra như lải nhải lại thần thông, nói đến thật sự có chút quái lạ, hoàn hảo khuôn mặt oa nhi, người khác đều nghĩ nàng vẫn là tiểu hài tử, bằng không người chuẩn bị trở thành dâm ô đang phụ ấy chứ!

Không để ý lễ nghi còn chưa tính, còn muốn giữa bàn dân thiên hạ quyền rũ nam nhân nữa chứ, tất cả mỗi tiếng nói, cử động của nàng, là không giống người thường như vậy, thật làm cho người khác hoài nghi nàng có phải thật là người nơi này hay không, hãy nhìn nàng đi, chán ghét còn không đứng dậy, thật sự là kỳ quái.

Vương Lôi không khỏi lắc lắc đầu.

Văn Nhã hoàn toàn đắm chìm ở bên trong suy nghĩ của nàng, không chú ý tới Vương Lôi, chỉ là một mình ngồi uống chút rượu, nghĩ đến khúc ca của nàng:

‘Sớm muộn gì cũng là của ta, hắc hắc, ta gọi chàng là khốc, hiện tại sợ ở trong lòng cũng đang nhớ thương ta rồi ấy chứ.’

“Ai nha, hắn giống như không nói cho ta biết tên của hắn gọi là gì, ta đây làm sao tìm được nha, choáng váng, thật sự là thất sách.”

Văn Nhã bỗng nhiên kêu sợ hãi ra tiếng.

Vương Lôi hoảng sợ, đầu đầy hắc tuyến nhìn Văn Nhã.

‘Nha đầu này tại sao còn đang suy nghĩ đến nam nhân kia thế, hắn có tốt như vậy ư, thật là, nữ nhân thủy tính dương hoa này, có Hoàng Thượng lại còn dám trêu hoa ghẹo nguyệt, nàng cho rằng Hoàng Thượng là người chết sao.’

“Tiểu thư, khi nào thì chúng ta trở về đây?”

Vương Lôi muốn mượn việc này dời đi lực chú ý của tiểu nữ nhân.

“Cái gì? Ta vừa mới đi ra, soái ca cũng chưa của được, huynh để cho ta trở về sao, Vương đại ca, huynh có phải không thích Nhã Nhi hay không, cảm thấy ở cùng với Nhã Nhi thực mất mặt đi, nếu như vậy, huynh trở về trước là được rồi, ta sẽ không trách huynh, cũng sẽ không hướng Hoàng Thượng mật báo đâu.”

Văn Nhã tỉnh tỉnh rồi sau đó nghiêm túc nhìn Vương Lôi, muốn từ trong mắt của hắn nhìn ra đáp án.

Vương Lôi trông gương mặt nàng tươi cười kiều diễm ướt át vì uống rượu lại kết hợp với bộ dạng nghiêm túc lúc này, bỗng nhiên không biết làm sao, trong lòng cảm thấy sợ.

“Tiểu thư nói đi đâu vậy..., Vương Lôi vâng mệnh bảo hộ Tiểu thư, tất nhiên là tuân thủ bổn phận nghiêm ngặt rồi, muôn lần chết không chối từ.”

Vương Lôi lập tức ngồi nghiêm chỉnh.

“À, như vậy sao, Nhã Nhi còn tưởng rằng Vương đại ca không thích Nhã Nhi, muốn hồi cung rồi đi, xem ra Nhã Nhi hiểu lầm Vương đại ca rồi, thực xin lỗi nha, Vương đại ca, chúng ta đi ra cũng không phải là chủ tớ gì, không cần phân biệt được ta và huynh, chúng ta uống một chén đi, sau đó hảo hảo đi dạo thành Lăng Châu này.”

Vấn Nhã chân thành vừa rót ly rượu đưa tới trước mặt hắn.

Trong lòng Vương Lôi giờ khắc này là trăm loại tư vị, có chút xúc động, có chút vui vẻ, còn có chút thoải mái không nói nên lời, chỉ biết là tiểu nữ nhân trước mắt này trông không giống người thường như vậy, đáng giá hắn dùng tánh mạng đi bảo hộ.

Vấn Nhã nhìn hắn lộ ra tươi cười khó gặp, nụ cười kia dịu dàng cùng vui vẻ, ẩn chứa tràn đầy bao dung.

Vấn Nhã nhìn thấy Vương Lôi tươi cười sừng sốt một hồi, ý cười ở khóe miệng cũng nhàn nhạt nhiều hơn, giống như ánh mặt trời xuyên thấu làm ấm áp lòng người. Giờ phút này nàng làm sao còn giống tiểu cô nương mười ba mười bốn tuổi nữa chứ.

Lãnh Sát hiện tại chính như lời Vấn Nhã nói tâm hắn đã loạn như ma, hắn ra khỏi khách điểm sau đó vẫn chưa đi xa, mà vẫn ở gian ngoài khách điểm dựa vào góc tường suy nghĩ chuyện vừa mới phát sinh. Hắn có điểm ảo não về bối rối của bản thân, rõ ràng có thể trở về phòng trong khách điểm, nhưng bây giờ lại ở góc tường ăn gió lạnh, tuy nói cuối thu gió cũng không đến xương, nhưng hắn chán ghét việc bản thân ngây ngốc đứng ở chỗ này.

Hắn đến thành Lăng Châu đã hai ngày rồi, vẫn ở tại gian khách điểm này, đây là nơi hắn mỗi lần tới thành Lăng Châu chắc chắn sẽ ở, xem như cách thức liên lạc với sư muội, cho nên hắn cũng sẽ không dễ dàng rời đi, cơ hội này bị tiểu nữ nhân đó lấn qua lấn lại, hắn cũng quên suy nghĩ đến điểm ấy.

Nói đến tiểu nữ nhân đó thật đúng là ngoại tộc, hắn đi khắp Nam Bắc nhiều năm như vậy, cái dạng nữ nhân gì mà chưa gặp qua, lại duy chỉ có bị nàng nhiều loạn tâm thần của hắn, thật sự là kỳ quái.

Nhưng nghĩ đến thân phận của mình, mặc dù hắn không tính là người trong liên minh, nhưng hắn phải báo ân, nếu như có ràng buộc, sao còn có thể làm một sát thủ đây, chủ nhân đối với hắn ân trọng như núi, hắn không thể để cho hắn ta thất vọng được.

Nghĩ đến đây, Lãnh Sát tỉnh lại, đem hình ảnh tiểu nữ nhân tự mình đa tình đó đuổi ra khỏi não, mắt đơn độc xinh đẹp lại khôi phục như lúc nãy.

Nói sao thì Vấn Nhã cùng Vương Lôi bởi vì đám tăng xấu hổ này, hiện tại tựa như lão bằng hữu vừa ăn vừa tán gẫu, khi Vấn Nhã hiếu kỳ hỏi cái gì thì Vương Lôi biết gì nói nấy, cố gắng hết sức.

Bên trong hai người thân thiện cùng với một người lạnh lùng ở bên ngoài đã hình thành lên một loại so sánh mãnh liệt. . .

Khi Vấn Nhã tỉnh lại, hoảng hốt phát hiện nàng nằm ở trên giường khách điểm, mà Vương Lôi tựa vào trên bàn giữa gian mà ngủ, Vấn Nhã lập tức nhớ lại nàng vừa rồi cùng Vương Lôi ở khách điểm ăn cơm, Vương Lôi còn nói cho nàng biết rất nhiều chuyện nàng không biết về Tiên Hân Quốc cùng tam quốc khác, còn có chút chuyện giang hồ chuyện nữa, nàng nghe đến hăng say, ngay cả uống rượu nhiều cũng không tự biết. Cho đến trước mắt nàng mơ mơ hồ hồ rồi, Vương Lôi mới cảnh giác lập tức mướn phòng ôm nàng đi lên nghỉ ngơi.

Vấn Nhã vừa định đứng dậy, Vương Lôi đã phát hiện, nhanh đứng dậy nói:

“Tiểu thư, người không sao chứ, lần sau đừng uống nhiều như vậy, đều do thuộc hạ không chú ý mới khiến cho Tiểu thư uống nhiều quá.”

Vấn Nhã nhìn sắc mặt quan tâm của Vương Lôi, ôn nhu nói:

“Vương đại ca, ta không sao, không phải là uống nhiều hơn hai chén thôi sao ư, đừng ngạc nhiên như vậy, à, đúng rồi, Vương đại ca, huynh luôn luôn ở đây sao? Tại sao không đi gian phòng của mình mà nghỉ ngơi đi?”

Vương Lôi nghe nàng nói, trên mặt có chút điểm không được tự nhiên, nói:

“Thuộc hạ phải bảo vệ Tiểu thư an toàn, lo lắng một mình Tiểu thư ở trong phòng, cho nên ngồi liền ngủ mất.”

Thầm nghĩ:

“Nàng sẽ không hiểu lầm ta có ý đồ bất lương chứ.”

Vấn Nhã cảm thấy hơi kinh ngạc, cổ đại này không phải thực chú trọng danh tiết sao? Dù nàng không phải để ý chuyện này, nhưng mà hắn không thể không biết đi, chỉ sợ trong mắt mọi người xung quanh sẽ không ổn. Còn nữa, buổi tối nàng còn có kế hoạch nữa mà, không thể để cho hắn phát hiện ra, nhưng hắn ngốc từng bước không rời cũng không phải biện pháp hay à.

“Vương đại ca, huynh nha, về sau đừng khẩn trương như vậy, ta một tiểu nữ tử, làm sao có người hại ta đây, như thế này đi Vương đại ca, như vậy quá vất vả cho huynh rồi, huynh còn chưa đón dâu đó, chớ vì Nhã Nhi làm hỏng thanh danh của huynh, huynh vẫn nên trở về phòng nghỉ ngơi đi, có việc gì Nhã Nhi sẽ gọi huynh.”

Vương Lôi thấy bộ dạng Vấn Nhã kiên trì, nghĩ hắn một đại nam nhân cùng một nữ tử trong phòng quả thật không hợp lẽ nghi, vừa rồi cũng không biết hắn trúng tà gì nữa, nhìn bộ dạng nàng say rượu xinh đẹp, thể nhưng giống như gặp ma không thể rời tầm mắt của mình được, hắn đây là làm sao, nàng đã là Quý Phi nương nương mà.

Trong lòng Vương Lôi chấn động, thẳng thốt đứng dậy, cung kính nói:

“Thuộc hạ không suy nghĩ chu toàn, thỉnh nương nương thứ tội, thuộc hạ sẽ đi ra ngoài.”

Nói xong xoay người đi.

“Aizzz, Vương đại ca, huynh đây là hát cái gì vậy a, Nhã Nhi cũng không trách huynh, Nhã Nhi nói qua nếu đi ra ngoài, cũng không cần xa lạ như vậy, Nhã Nhi vẫn đem huynh trở thành đại ca mà đối đãi, Vương đại ca vì sao phải khách khí như thế, không nguyện ý đem Nhã Nhi làm muội muội sao?”

Vấn Nhã nghĩ rằng nam nhân cổ đại như thế nào lại nhạy cảm như vậy. Đây cũng là một loại phiền toái a.

“Không phải, thuộc hạ không dám, thuộc hạ cáo lui.”

Vương Lôi nghe nàng nói một câu đại ca này, trong lòng không khỏi có chút chua xót.

‘Nàng muốn mình làm ca ca sao, mình thật sự là hồ đồ, nàng là nữ nhân của Hoàng Thượng, mình rốt cuộc suy nghĩ cái gì đấy, ở hy vọng xa vời nàng đối với chính mình vài phần kính trọng à.’

Vương Lôi biết vậy nên cả người vô lực.

Vấn Nhã nhìn hắn như vậy cảm thấy rất kỳ quái.

‘Là mình nói sai cái gì ư, lúc ăn cơm hoàn hảo lắm cơ mà, lúc này lại phát cái thần kinh gì chứ, nam nhân này thật đúng là không hiểu nổi hắn, quên đi, sao cũng được, có thời gian lại nói chuyện với hắn thì được rồi.’

Vấn Nhã cảm giác mạng nàng có chút khổ.

Bởi vì cái gọi là không thể trùng hợp hơn, Vương Lôi vừa mở cửa, bên ngoài Lãnh Sát vừa vặn nhìn qua, hai người vừa thấy tức thì sững sốt, khóe mắt Lãnh Sát liếc thấy trong phòng có người y phục có chút loạn ngồi ở trên giường nhìn nam nhân trước mắt này giống như thực ủy khuất, trong lòng một cỗ hỏa hờn dỗi mà sinh ra, ‘hừ’ một tiếng thật mạnh cũng nâng bước rời khỏi.

Vấn Nhã bị trùng hợp trước mắt khiến cho nàng trợn mắt há hốc mồm.

‘Chuyện này, chuyện này, cũng quá đúng dịp đi chứ.’

Lãnh Sát lạnh như băng liếc mắt một cái cùng tiếng hừ lạnh lùng thật mạnh khiến nàng không tự chủ được rùng mình một cái, cảm giác này làm sao lại giống như thê tử hồng hạnh vượt tường vừa vịn bị trượng phu bắt tại trận vậy ta.

Lập tức lại nghĩ.

‘Nam nhân này tại sao ở nơi này thế, chẳng lẽ nhanh như vậy đã nhớ đến mình sao, tìm đến mình ư’

Vấn Nhã lập tức vui vẻ, nhưng mới vừa rồi, hẳn nhất định là hiểu lầm nàng và Vương Lôi rồi, vậy phải làm sao bây giờ. Vấn Nhã nhất thời lại loạn thành một đoàn.

Vương Lôi bị một màn trước mắt này lại khiến cho vẻ mặt kinh nghi.

‘Nam nhân này tại sao lại ở chỗ này, hẳn làm sao có thể có loại phản ứng này, chẳng lẽ hẳn thật sự như lời tiểu nữ nhân nói yêu nàng mà đến tìm nàng sao? Nhìn đến mình từ bên trong đi ra khẳng định hiểu lầm cái gì đó.’

Vương Lôi nghĩ lúc này hẳn ở trong phòng Vấn Nhã thực là may mắn rồi, thâm suy nghĩ hiểu lầm cũng tốt.

Vấn Nhã kéo chăn hướng đỉnh đầu để trùm lên, bản thân sinh hờn dỗi.

Vương Lôi thấy thế, đành phải đóng cửa lại, bắt đắc dĩ rời đi.

Nói tiếp, Lãnh Sát vừa về tới gian phòng của hắn, thanh kiếm hướng trên bàn hung hăng quăng ra, trong lòng là hỏa thiêu.

“Tiểu nữ nhân này không biết cảm thấy thẹn sao, nàng làm sao có thể như vậy, vừa nói thích mình xong, một giây sau cùng người bảo hộ ở trên giường rồi, nàng xem Lãnh Sát ta là cái gì, đùa giỡn ta vui lắm sao? Nữ nhân đáng giận này, nữ nhân chết tiệt, ta nhất định phải báo thù nhục nhã này mới được!”

Lãnh Sát vừa nói vừa thề xong, nghĩ đi nghĩ lại:

‘Mình làm gì thế này, nổi giận cái gì chứ, rõ ràng vừa thu lại hoảng loạn trong lòng, quyết định về sau không cùng nàng dây dưa, mình ở đây nổi giận cái gì vậy, nàng trên giường với ai liên quan gì đến mình, ta cùng nàng cái gì cũng không phải, mình rốt cuộc đang giận cái gì chứ.’

Nhưng cứ vừa nghĩ tới tên nam nhân anh tuấn kia từ trong phòng nàng đi ra, trong lòng liền giống như bị người đào mấy khối thịt làm cho đau.

‘Lãnh Sát ta chẳng lẽ thật sự đã thích tiểu nữ nhân đùa giỡn mình sao?’

Lãnh Sát ý thức được suy nghĩ của chính mình vừa rồi quá khích, đặt mông ngồi ở trên ghế gỗ, chợt cảm thấy nản lòng thoái chí, một loại tư vị kêu khổ chậm rãi ở đáy lòng khuếch tán ra.

Vấn Nhã buồn ở trong chăn suy nghĩ một màn vừa rồi, bỗng nhiên nở nụ cười.

‘Cổ đại này thật đúng là thú vị, nam nhân cổ đại thì càng thú vị hơn.’

Nghĩ đến biểu tình của Lãnh Sát vừa rồi có thể khẳng định người nam nhân kia đối với mình là thú vị, bằng không hẳn tức cái gì, chỉ cần hắn đối với mình động tình là được. Chút ít hiểu lầm như thế, chỉ bằng đầu nhỏ thông minh của mình mà còn sợ không giải quyết được hay sao. Đến lúc đó còn không phải bị ta nắm trong lòng bàn tay sao. Ha ha.’

‘Tiểu tử Vương Lôi đó cũng kỳ quái, cũng không biết náo loạn cái gì mà hắn không được tự nhiên, sẽ không phải cũng thích mình đi, hẳn là sẽ không, giống cái loại người chính thống biết mình là nữ nhân của Hoàng Thượng, làm sao có thể còn thích chính mình đây.’

Bất quá mình cũng quả thật không thích hợp với người như hắn.’

17. Chương 17

Ngoài cửa sổ, đèn rực rỡ mới lên, đám người bắt đầu khởi động, phi thường náo nhiệt.

Vấn Nhã ngủ đến quá trưa, hiện tại có thể nói tinh thần hăng hái, trong lòng rất rục rịch, nghĩ đến kế hoạch buổi tối không khỏi một mình cười trộm.

‘Dù sao hai tên khốc nam tử kia đều không để ý mình, vậy tự mình tìm tiết mục chứ sao.’

Bóng đêm dần dần dày thêm, trên đường người đi đường cũng dần dần biến ít, ban đêm cuối thu đầu đông hơi có vẻ lạnh lẽo, mọi người đều sớm về nhà ấm trong chăn rồi.

Vấn Nhã thay một bộ y phục nam trang màu trắng vải thượng hạng cho mình, cổ áo cùng cổ tay áo đều thêu hoa văn thanh nhã, đem bộ ngực chặt chẽ bó chặt, tại bên hông treo lên một khối ngọc tốt nhất. Lúc đó trước khi nàng xuất cung đã chuẩn bị tốt, vì có thể làm nhiệm vụ của nàng.

Nàng nhìn gương đem tóc dài cao cao buộc lên, trong gương nghiêm nhiên đã là một tiểu công tử tuấn tú.

Vấn Nhã mặt thanh tú lông mày lá liễu, cảm giác mình quá mức thanh tú đi, nàng linh cơ vừa động, lấy ra bút chì đem lông mày nhỏ nhắn vẽ thô chút, vừa thấy, còn ngại không đủ, ngay tại khóe miệng chấm một cái nốt ruồi đen chừng hạt gạo.

Lại nhìn, cảm giác liền thay đổi, trong kính thiếu niên tuấn tú mang theo một cỗ tà khí, giữa tà khí lại dẫn một cỗ đáng yêu, trong đôi mắt to lớn tinh quang lưu chuyển, linh khí động lòng người.

Vấn Nhã vừa lòng nhìn mình trong kính, nhìn gương cười.

‘Cô nãi nãi hiện tại cần làm một việc phải làm khi xuyên qua đây.’

Dạo kỹ viện?

Không!

Là nam viện thượng linh quán, nơi đó mới có nam nhân mà!’

Nghe Vương Lôi nói quán thượng linh không nhận chiêu đãi nữ nhân đâu, chỉ chiêu đãi nam nhân có tiền lại có đặc thù mê nam nhân thôi.

Vấn Nhã vừa nghe đến chuyện này toàn thân hưng phấn.

‘Không nhận nữ nhân vậy không phải vừa vặn sao, xem ra nơi này còn thịnh hành nam phong nha, trách không được Quân Nghị Thiên đã coi trọng nhị ca, ta nếu như là nam nhân cũng sẽ không bỏ qua cực phẩm tiểu thụ giống như Nam Cung Vấn Thiên như vậy.’

(Vấn Thiên : ta nơi nào giống tiểu thụ a? T/g : ai kêu người để người ta thấy bức tranh mỹ nhân ngủ a *nuốt nước bọt* . Ụt : t/g biến thái sợ :v)

Vấn Nhã cầm lấy một bó ngân phiếu to bỏ vào trong lòng, còn chọn lấy mấy viên dạ minh châu tốt nhất để ngừa ngoài ý muốn, cầm lên trên tay một chiếc phiến 038 tinh xảo. Đây chính là Quân Nghị Thiên cất giấu, bị nàng đòi chết đòi sống mới thu được vào tay.

Vấn Nhã chuẩn bị xong, vừa lòng lắc lắc chiếc phiến đi ra cửa . . .

Vấn Nhã xác định mục tiêu, nàng đã sớm thám thính đến cách hai con đường chính là nơi bướm hoa nổi danh nhất thành Lăng Châu, kỹ viện cùng nam viện lớn nhất nổi danh nhất thành Lăng Châu đều tọa lạc tại nơi đó.

Canh giờ này, nơi khác đều đã sớm vắng ngắt, nhưng nơi này lại giống chợ đêm vừa mới mở ra, các cổng lớn và sân trước phi thường náo nhiệt. Trang điểm cùng trang phục xinh đẹp oanh oanh yến yến đứng trước cửa tìm người đi đường đi qua liều mạng giới thiệu đưa ra chỗ độc đáo của nhà mình.

Vấn Nhã nhìn cảnh tượng náo nhiệt này, khóe miệng tà tà cười.

‘Đêm nay nơi này chính là nơi Nam Cung Vấn Nhã ta tiêu bạc à.’

Đứng ở ven đường kiếm khách cô nương khó được nhìn thấy loại công tử quý gia tuần tú lại linh khí này, càng là ra hết chiêu bài, hận không thể đem Vãn Nhã tiến vào khuê phòng của mình.

Vãn Nhã không dây dưa cùng các nàng, bởi vì nàng không muốn Vương Lôi phát hiện nàng mất tích trước khi chạy trở về.

Chỉ thấy nàng mắt to tròn nhú lại, lập tức đi vào một gian gọi là “Tiểu Sinh viện” ba tầng kiến trúc phía trước. Hai hàng đèn lồng đỏ thắm thật dài từ trên xuống dưới bắt tại hai bên tiểu lâu, hai bên đại môn đứng bốn bảo tiêu lại là nam tử trung niên, mặt người người không chút thay đổi, giống bốn tòa môn thần vẫn không nhúc nhích.

Vãn Nhã liếc mắt một cái, cảm thấy “Tiểu Sinh viện” này một chút cũng không giống nam viện trong tưởng tượng của nàng, nếu không sớm biết rằng đây chính là viện lớn nhất, còn tưởng rằng chính mình đi tới tiêu cục nào đó.

Bốn thần cửa đứng ở phía trước đại môn có một người nam tử trẻ tuổi mặc quần áo đỏ thắm nhìn thấy Vãn Nhã đứng ở cửa đánh giá, liền chào đón cười nói:

“Tiểu công tử, huynh là tìm tiểu tướng công sao?”

Xem ra vị này chính là Hoa nương của lâu rồi.

Vãn Nhã vốn là muốn đến đùa giỡn lưu manh, nhưng vừa thấy điệu bộ này, nàng muốn đùa giỡn cũng không được rồi, đành phải phần nộ gật gật đầu, đi theo hoa nương tiến đi vào lâu.

Bởi vì cái gọi là ‘không nhìn thì không biết, vừa thấy đã giật mình.’

Chỉ thấy bên trong đại sảnh rộng mở chắn lòng phô trương đỏ thắm, gia cụ bài trí đều khắc hoa gấn ngọc, đều là thượng phẩm. Màn lụa phấn hồng giống như ngăn cách mỗi một phòng tân khách.

Vãn Nhã theo hướng ngoài lại nhìn vào trong, ẩn ẩn nhìn thấy trong màn lụa tiểu quan thành quần kết đội hoặc nhóm tốp năm tốp ba cùng khách nhân trên đùa, ô uế thanh âm không ngừng bên tai.

Bàn này thì:

“Ai nha đại gia, người chó có sờ, chó có sờ đó a, ngứa nha, uống chút rượu trước đi nào.”

“Đại gia ta liền thích sờ, đến đây, đừng nhúc nhích đừng nhúc nhích, ngoan, đại gia sờ ta được rồi trùng trùng thưởng nha, ha ha ha. . .”

Bàn kia:

Thấy ẩn hiện một nam tử to lớn khỏe mạnh đem một tiểu quan đặt ở dưới thân.

“Đại gia, đừng, chúng ta vào phòng đi, nhiều người ở đây, a. . . ừm. . . Nhẹ chút. . .”

“Đại gia ta liền thích ở nơi nhiều người làm đó, sẽ kích thích, ngươi thẹn thùng gì, giữ chút sức lực đi, kêu cho ta, kêu lớn tiếng đi.”

.

Vãn Nhã làm sao từng gặp qua trường hợp bực nóng nảy này, nhất thời đỏ bừng cả mặt.

“Mẹ kiếp, cổ đại này cũng quá cởi mở đi, dù sao ta người hiện đại cũng ăn không tiêu nha.”

“Tiểu công tử, người muốn ở sảnh hay vẫn nên dùng phòng hảo hạng a?”

Hoa nương bên cạnh lên tiếng nói.

“Ta, ta, ta muốn phòng hảo hạng đi.”

Vãn Nhã nói xong giống như bị người đâm lên cái đuôi ấy hướng vào phía trong mà chạy đi.

Hoa nương ở phía sau mỉm cười:

“Tiểu thiếu gia này thật đúng là đáng yêu nha, xem ra còn là một ‘thanh đầu ’”

Vấn Nhã tiến vào một gian nhìn qua phòng phi thường xa hoa này , đập vào mắt là ở bên trong giường lớn cực kỳ rộng thùng thình bao phủ một mảnh hồng nhạt, màu phấn, hết thấy cũng làm cho người khác có ý nghĩ kỳ quái, làm cho Vấn Nhã nghĩ đến vừa rồi ở bên ngoài nhìn qua một màn kia, thân thể cũng nóng lên.

‘Thật là một kiểu hương ôn nhu nhỉ ’.

“Tiểu công tử, người có vừa lòng với gian phòng này không, nếu không hài lòng còn có thể đổi lại ạ.”

Hoa nương thấy hấn quý khí bức người, vừa thấy ngay là người có tiền.

Vấn Nhã lấy lại tinh thần, nghĩ đến mục đích tối nay tới đây, từ trong lòng xuất ra một chồng ngân phiếu thật dày, thực tiêu sái dùng tay nhỏ bé cân nhắc.

‘Cảm giác có tiền này, thật sự là thích không tả! ’

“Không tệ, rất hài lòng, hiện tại giúp ta đem toàn bộ tiểu quan tuần tú của người tìm đến lên lầu này, bổn thiếu gia hảo hảo chơi đùa.”

Vấn Nhã đối với hoa nương tà khí cười.

Hoa nương vừa nghe, đã giật mình.

‘Không thể xem mặt mà bắt hình dong a, hóa ra chính mình nhìn nhầm rồi, đây rõ ràng là một tay già đời.’

“Ở đây tuần tú cũng khá, công tử muốn mấy người hầu hạ vậy?”

Hoa nương chớp chớp mắt đầy ám muội.

Vấn Nhã mắt tròn to trừng lên, thấy ra mười ngàn lượng ngân phiếu, làm bộ mắt hứng nói:

“Cho người gọi tới đã, tự bổn thiếu gia sẽ chọn, nhìn trúng có thưởng thật lớn nha.”

Hoa nương vừa thấy hấn tuổi còn nhỏ, khí thế bất phàm, ra tay lại hào phóng, chạy nhanh cúi đầu cúi người bồi cười nói:

“Tiểu công tử đừng nóng vội nha, tiểu nhân sẽ đi ngay.”

Nói xong cầm ngân phiếu xông ra cửa.

Vấn Nhã ngồi ở bên bàn gỗ, cầm lấy ấm nước rót ra chén uống, nghĩ đến một màn vừa rồi thật đúng là miệng đắng lưỡi khô nha, nghĩ rằng hi vọng đêm nay có thể tìm thấy nam tử có Long Vấn.

‘Lão đầu chết tiệt có thể đừng ép buộc mình không.’

Chốc lát, chỉ thấy mười mấy tiểu quan hình thái khác nhau, cao thấp ục ịch không đợi mà từ cửa tiến vào, hoa nương ở bên cạnh bồi cười nói:

“Tiểu thiếu gia, người nhìn một cái đi, có xem vừa mắt không?”

Vấn Nhã vừa thấy tiểu quan này đó người người đều khoảng mười sáu mười bảy tuổi, động tác mềm nhẹ, thần thái kiều mỹ, đủ mười một bộ dạng ‘tiểu thụ ’.

“Các tiểu quan tuần tú ở nơi này của người chỉ có nhiều thôi sao?”

Vấn Nhã nhìn nhìn hoa nương.

“Còn có người đang tiếp khách ạ, ta sai người để cho bọn họ đi lại đây cho người xem qua ạ.”

Trong lòng Hoa nương giật mình.

‘Chẳng lẽ không vừa ý sao, tiểu quan nơi này của mình đa số là đến từ tam quốc khác nhau, còn có là tiểu quan tuần tú trẻ tuổi nhất thành Lăng Châu nữa chứ.’

Vấn Nhã trầm tư một chút:

“Được, trước như vậy đi.”

Nàng đối với tiểu quan trước mắt này nói :

“Bổn thiếu gia cũng nhìn không ra các người ai tốt hơn, như vậy đi, toàn bộ cởi quần áo, để cho bổn thiếu gia nhìn rõ ràng.”

Chúng tiểu quan nhìn thiếu niên trước mắt còn giống tiểu thụ hơn cả bọn họ, nghe hắn vừa nói như thế không khỏi cả khuôn mặt nhỏ nhắn đều đỏ, có cúi đầu nhưng vẫn không quên cấp cho Vãn Nhã vài cái mị nhân, biến thành Vãn Nhã dở khóc dở cười, toàn thân tóc gáy nhất thời thành tình trạng báo động.

‘Má ơi, chuyện này cũng được sao.’

“Còn không mau cởi ra! Đừng làm cho vị này của ta đợi lâu!”

Bên cạnh hoa nương lớn tiếng quát.

Ra lệnh một tiếng, trước mắt mười mấy tiểu quan một loạt động tác chỉnh tề một thoáng cởi bỏ y phục trên người, Vãn Nhã vừa thấy nhất thời từ trên ghế ngồi tròn tuột xuống.

Hóa ra tiểu quan nơi này toàn thân đều chỉ mặc một lớp ngoại y, vừa cởi thì liền không còn gì, hơn mười cái phần nộn phong tình bất đồng ở trước mặt Vãn Nhã lay động lắc lư, sáng rõ đến nỗi nàng một chút không chịu nổi kích thích liền từ trên ghế ngồi rớt xuống. Trong lòng đã hét lên:

‘Mẹ ơi, cái gì gọi là đồ sộ? Nam Cung Vãn Nhã ta hôm nay xem như là thấy được, hị hị. . .’

Hoa nương cùng nhóm tiểu quan vừa thấy hắn như vậy, đều cười “Ha ha” ra tiếng, chỉ thấy người người đều hai mắt hàm xuân, thiên kiều bá mị⁰³⁹. Thật sự là cảnh tượng trên người nha.

Vãn Nhã chợt cảm thấy mặt nàng có thể ném đi được rồi, làm bộ không có chuyện gì đứng lên vỗ vỗ quần áo, trong lòng trấn định lại:

“Tiền cũng đưa, không nhìn thì mắt trắng sao, cũng không phải chưa thấy qua, ai sợ ai a.”

Nàng đi ra phía trước, từ tiểu quan đầu tiên bắt đầu, dùng cây quạt nâng đầu của hắn lên, nhìn mặt, lại nhìn ngực, cuối cùng xem chim nhỏ, sau khi xem xong lông mày nhíu lại lại chuyển hướng kế tiếp, động tác tái diễn, cho đến toàn bộ bị ‘hắn’ nghiên cứu một lần sau đó mới mở miệng nói:

“Uh, đem y phục mặc lên đi, hôm nay vẫn có chút lạnh nha, một người một trăm lượng, đi xuống đi.”

Nói xong xoay người ngồi trở lại trên ghế tròn, cầm lấy ly trà, uống một hơi hết.

Kỳ thật trong lòng Vãn Nhã kích động không chịu nổi.

‘Nam Cung Vãn Nhã ta danh hào ‘sắc nữ’ lúc này xem như không thẹn rồi, ha ha, người có xem qua một loạt chim nhỏ ở trước mặt người sáng ngời như vậy chưa, người muốn xem qua, ta liền cấp cho người à.’

Chúng tiểu quan bị ‘hắn’ nhìn đến nỗi mặt đỏ tai hồng, mặt đỏ tim đập, nghe được một câu cuối cùng của ‘hắn’ không lưu lại, không khỏi đều thấy đáng tiếc, chính mình muốn hầu hạ người đẹp giống như vậy a, bắt quá nghe được một người một trăm lượng, cũng mặc quần áo vào thật vui vẻ đi ra ngoài, dù sao có tiền chính là đại gia!

Hoa nương thấy thiếu niên này một người cũng không lưu lại, thực cảm thấy ngoài ý muốn, dù sao vừa rồi cảnh đó là người đều nhìn không được nha, nhìn hắn nhanh như vậy liền trấn định lại, chẳng lẽ ngại không đủ tuổi trẻ tướng mạo đẹp sao.

“Tiểu thiếu gia chẳng lẽ một người đều thấy chương mắt sao?”

Bỗng nhiên mắt hoa nương sáng lên, hắn nhìn thẳng chằm chằm chiếc quạt trên tay Vãn Nhã, cây quạt này đúng là bạch ngọc làm thành, trông nhìn quen mắt. Trong lòng tức khắc tâm tư ngàn chuyển.

Vãn Nhã không chút nào chú ý tới hoa nương đang nhìn cây quạt của nàng, trong lòng nàng suy nghĩ:

‘Xem ra nam tử có Long Vãn này không dễ tìm thật, sẽ không ở trên người tiểu quan này, chẳng lẽ ở trên người đại nhân vật nào, có thể thế nào thì tốt đây, thật đúng là hao tổn tâm trí.’

Vãn Nhã mắt tròn híp lại, thẳng tắp nhìn về phía hoa nương, âm thanh lạnh lùng nói:

“Nơi này của người còn tiểu quan có gì đặc biệt xuất chúng không?”

Hoa nương bị ánh mắt này nhìn đến trong lòng rung mình một cái.

‘Xem ra thiếu niên này không giống mặt ngoài nhìn xem đơn giản như vậy đi, cây quạt này mình cũng không dám xác định, có nên hướng chủ nhân nói rõ một chút hay không, dù sao chủ nhân mở nam viện Thượng linh quán này không phải là vì đơn giản kiếm tiền như vậy.’

Hoa nương bắt động thanh sắc.

“Tiểu thiếu gia ý nói là muốn ‘Yêu Nhi’ người đứng đầu bài danh của ‘Tiểu Sinh quán’ chúng ta sao? Nhưng hân hôm nay thân thể không tốt không thể tiếp khách.”

Vấn Nhã giật mình.

‘Con mẹ nó, hóa ra thực sự có tàng tư à, không tiếp khách? Ta cũng không phải ‘thượng’ hân, chỉ nhìn chắc không chết hết đi, còn “Yêu Nhi” sao, ta muốn nhìn rốt cuộc có bao nhiêu yêu đây.’

Vấn Nhã từ trong lòng ngực xuất ra một viên dạ minh châu, đối với hoa nương nói:

“Bổn thiếu gia cũng không có ác ý, chỉ là muốn trông thấy vị tiểu mỹ nhân này, nếu như chớp mắt, bổn thiếu gia chờ hân bệnh khỏe lại rồi đến nhìn hân.”

Hoa nương nhìn trên tay hân có dạ minh châu tuy rằng không lớn, nhưng cả vật thể phát sáng, ánh sáng màu ôn hòa, trong suốt không có chút tạp chất, không khó nhìn ra vật có giá trị xa xỉ này, trong lòng càng xác định thiếu niên này phi phú tức quý rồi, vội vàng một phen tiếp nhận dạ minh châu cười nói:

“Tiểu công tử mời ngồi xuống uống ly trà, tiểu nhân đi một chút sẽ trở lại.”

Vấn Nhã nhìn sắc mặt hân thấy tiền sáng mắt, trong lòng không khỏi khinh bỉ.

‘Xem ra, không có người nào là không thương tiền, không biết vị bệnh mỹ nhân đó có đáng giá bằng viên dạ minh châu tốt nhất hay không.’

Trong phòng một nhả gian lầu ba, hoa nương vẽ mặt nghiêm túc đứng ở phía sau một vị nam tử tử tử y, cung kính nói:

“Chủ nhân, tối nay một vị thiếu niên trẻ đến đây ạ, ước chừng mười bốn mười lăm tuổi, khí thể bất phàm, ra tay càng xa hoa, thuộc hạ nhìn ngọc phiến trên tay hân có chút nhìn quen mắt, hình như là vật chủ nhân vài năm trước tặng cho quốc chủ, nhưng thuộc hạ không dám xác định, mặt khác hân vì gặp chủ nhân còn lấy ra viên dạ minh châu này, thuộc hạ nhìn ra, người thành Lăng Châu ra tay hào phóng như thế thật là hiếm thấy, chủ nhân hôm nay mới vừa tới, đường xá mệt nhọc, thuộc hạ không dám tự quyết định, người xem. . ?”

Nam tử tử y nghe xong chậm rãi xoay người, chỉ thấy bộ dạng hân ước chừng mười tám mười chín tuổi, trên mặt nhu hòa tuyệt mỹ mang một loại hơi thở dày dặn, bóng dáng tuyệt vời tuyệt luân không khỏi làm người liên tưởng việc xấu thôi, nhưng mà lúc này hân xoay người nhìn hoa nương trong mắt hiện lên một tia thú vị, một tia giảo hoạt, kéo cả khuôn mặt đẹp đẽ mị hoặc của hân.

Hân thưởng thức dạ minh châu trên tay một hồi nói:

“Ngọc phiến quốc chủ năm trước đã tiến cống tặng cho tân hoàng Quân Nghị Thiên Tiền Hân Quốc, xem ra không giả, còn có dạ minh châu này cũng giống vật của Hoàng gia, thiếu niên này người có từng gặp qua chưa?”

“Thuộc hạ chưa bao giờ thấy qua, chủ nhân cần nhìn không ạ?”

“Không cần, ta còn có chuyện quan trọng trong người, người kêu hân qua hai ngày lại đến. Loại quan lớn này trước tiên treo khẩu vị hân lên, như vậy mới có thể cho ta sử dụng, đi xuống đi!”

Nam tử tử y nói xong yêu mị cười, xoay người đi vào.

Vấn Nhã ở trong phòng chờ đã không kiên nhẫn.

‘Chơi cái trò gì đây, ‘Yêu’ có gặp hay không, làm cho người ta chờ lâu như vậy rất không lễ phép a.’

Vấn Nhã đem nước trà trên bàn uống lên một ly lại một ly, chỉ cảm thấy nước trà này so với nước trà bình thường còn trong veo hơn.

“Người tới, lại cho ta thêm ấm trà!”

Vấn Nhã buồn bực lớn tiếng ở ngoài cửa trước hô to.

Lúc này, hoa nương vừa vịn vào cửa, vừa thấy cả kinh kêu lên:

“Ai nha, tiểu thiếu gia, nước trà người sao đem toàn bộ uống hết sạch a?”

Vấn Nhã trong lòng cả kinh.

‘Không có bỏ độc chứ,’

Tức giận nói:

“Chẳng lẽ bồn thiếu gia uống chút nước trà còn không được sao?”

“Ai nha, đương nhiên không phải, này nước trà là thả ít my thuốc, tiểu nhân sợ thiếu gia ăn không tiêu a, tiểu thiếu gia chẳng lẽ hiện tại không có cảm giác gì sao?”

Hoa nương kinh ngạc nhìn Vấn Nhã uống nước trà hỏi.

Đừng nói thì không sao, vừa hỏi nàng thì lúc này cảm thấy cả người khô nóng, vội vàng đem cái chén trống không quăng ra, nhảy dựng lên cả giận nói:

“Chết tiệt, như thế nào không nói sớm, muốn hại chết bồn thiếu gia sao.”

Hoa nương cười nói:

“Sao có thể ạ, nước trà có my thuốc nhưng mỗi người đều biết chuyện tình này đó, bất quá đừng lo, tiểu thiếu gia dù sao tới nơi này vui chơi, tiểu nhân đi gọi vài cái tiểu quan thông minh một chút hầu hạ người liền giải được ngay ấy mà, không chết người được đâu, ha ha..”

Vấn Nhã lúc này thật đúng là có khổ mà nói không nên lời à, khuôn mặt nhỏ nhắn đã tức giận đều xanh trắng lần lượt thay đổi:

“Yêu đầu bằng của các người đâu rồi, làm sao còn chưa tới, bồn thiếu gia có thể tùy tiện cùng người trên giường được sao? Làm cho hấn tới giúp ta đi!”

Vấn Nhã nói lời tức giận. Trong lòng nàng chính là đang khó chịu.

Hoa nương lập tức thu hồi tươi cười, lấy ra dạ mình châu nói:

“Yêu Nhi hôm nay quả thật không thoải mái, không thể bồi tiểu thiếu gia, hấn mời tiểu thiếu gia hai ngày sau gặp lại, sẽ hướng tiểu thiếu gia nhận lỗi vậy! Tiểu thiếu gia thực chịu không được, tiểu nhân chọn vài cực phẩm được không ạ?”

“Liền như vừa nãy sao? Không cần!”

Vấn Nhã nghĩ tới những tiểu quan này mỗi ngày bị người áp xuống, giờ gọi bọn hấn áp chính mình, ngẫm lại liền không tiếp thụ được, còn nữa muốn cho bọn họ phát hiện mình là nữ sao, phỏng chừng mình ngày mai sẽ thành đầu đề của thành Lăng Châu luôn cũng có thể.

18. Chương 18: Tiểu Thúc Giải Được

Hiện tại Vấn Nhã nhưng là bị lửa dục vọng thiêu đốt, cả người khô nóng, trong lòng âm thầm sôi ruột, một tiếng “Không được” sau đó, cầm lại dạ mình châu, hai cái chân nhỏ lắc lư, giống như bay trốn ra khỏi ‘tiểu sinh viện’. Cũng không cần biết đằng sau hoa nương lên tiếng kêu:

“Tiểu thiếu gia, người còn chưa giải được a, không bằng tại đây đi.”

Bên ngoài gió lạnh từng trận, đêm khô nóng trong cơ thể của Vãn Nhã thổi tan vài phần, Vãn Nhã biết thuốc không thể giải như vậy được, nhưng giải như thế nào?

“Quay về Hoàng cung tìm Quân Nghị Thiên sao?”

“Không được, cho hần biết về sau cũng đừng nghĩ xuất cung, còn nữa trở về cũng phải mất một canh giờ, còn không biết mình có thể kiên trì được không.”

“Tìm Vương Lôi sao?”

“Không được, tuy rằng bộ dạng hần không tệ, nhưng thở không ăn cỏ gần hang, còn nữa làm không tốt hần trực tiếp đem ta xách quay về Hoàng cung thì chết.”

“Tìm khốc ca sao? (Lãnh Sát)”

“Không được, đừng nói không thân, dù hiện tại có thân cũng tìm không thấy hần, còn nữa hần hiện đang hiểu lầm, còn thêm chuyện này nàng là trốn đi mà hần biết được thì hình tượng liền hoàn toàn hết thuốc chữa.”

“Ô ô ô. . . Vậy phải làm sao bây giờ?”

Vãn Nhã hít sâu một hơi, bình tĩnh một chút tâm tư buồn bực.

“TMD040, chết thì chết đi, ta không tin ngay cả nam nhân cũng tìm không có, chính mình cũng không phải Chung Vô Diễm.”

Vãn Nhã quay đầu hướng hai bên nhìn sang.

(T/g : “Hóa ra người còn muốn trên đường tùy tiện kéo một người?”)

Liếc nhìn cách đó không xa ở dưới đèn lồng đỏ thắm phụ trợ chữ to bằng hiệu “Phong Hương viện”.

‘Á, coi như đại kỹ viện thành Lăng Châu đứng đầu rồi.’

Mắt Vãn Nhã đảo một vòng, nảy ra ý hay, chỉ thấy nàng bước nhanh hướng “Phong Hương viện” đi đến.

‘Tìm nam nhân cũng phải chọn người thuận mắt có phải không ? Hắc hắc.’

Hoa nương mặc váy hồng hoa mai gặp khách nhân tới cửa, còn là một tiểu sinh anh tuấn, nàng vội vàng với vẻ mặt vội phần hướng Vãn Nhã sấn tới.

“Ôi, ở đâu ra tiểu công tử nha, bộ dạng thật đúng là tuấn tú, đến đây, hồng nương ở nơi này có cô nương người người trong veo như nước đây này.”

Dứt lời cười lớn kéo cánh tay Vãn Nhã liền hướng vào tha đi.

Trong cơ thể Vãn Nhã dục hỏa lại rối loạn, cần nàng đến ngựa khó nhìn, nàng thất kinh vì mỹ được này lợi hại, đêm nay xem ra không chết cũng phải lột da.

Nàng không khách khí đem hồng nương kéo dài tới chỗ tối, thân xuất ra một chồng ngân phiếu thật dày hướng trong tay hồng nương vừa để xuống, nhỏ giọng nói:

“Nương hiện tại người giúp ta làm một chuyện, làm tốt cái này tất cả đều là của ngươi.”

Hoa nương vừa thấy sắp ngân phiếu ít nhất cũng có hơn hai vạn, lập tức a dua nói:

“Tiểu công tử mời nói, hồng nương ta nguyện vì công tử dùng tất cả sức lực đều làm.”

Vãn Nhã thấy nàng một bộ dạng chân chó không khỏi cười khê một tiếng, lại nói:

“Hồng nương không cần khẩn trương, người chỉ cần giúp ta tìm gian phòng bí mật, sau đó đem khách nhân tuấn mỹ nhất trong sảnh đưa vào trong phòng ta, nghe hiểu không?”

Hồng nương chấn động:

“Tiểu công tử thích nam viện vì sao đến ‘Phong Hương viện’ của ta đây, phía trước cách đó không xa chính là nam viện Thượng linh quán ‘Tiểu Sinh viện’ lớn nhất Lăng Châu đó, bên trong nghe nói người người đều là tuyệt sắc nha. Tiểu công tử như thế nào. . . ?”

Vấn Nhã vừa nghe , bất đắc dĩ nói:

“Hong nương ta không gạt người, ta là nữ tử, người đang trúng mý được cần nam nhân giải được, không muốn làm cho người khác biết, lại không muốn tùy tiện tìm nam nhân, cho nên đành phải ra hạ sách này, tới đây tìm người tuần tú xứng đáng với mình đúng không?”

Đây là một viên dạ minh châu tốt nhất, hong nương làm được việc, nó sẽ là của người, còn có tuyệt không thể để bên ngoài lọt ra một chút tiếng gió, để tránh đưa tới họa sát thân. Hong nương là người thông minh, nói vậy sẽ không để cho tại hạ thất vọng đi.”

Vấn Nhã lấy ra dạ minh châu để vào trong tay hong nương.

Ánh mắt Hong nương mở so với chuông đồng còn lớn hơn, phía trước phía sau, trái trái phải phải nhìn quanh Vấn Nhã, sau đó nhéo nhéo dạ minh châu trên tay, cắn răng nói:

“Được, cô nương, người trước đi đến cuối hành lang bên trong có cái gian phòng ‘Nhật Quang’, ở trong phòng chờ đi, nương ta đây liền tìm cho người một người tuần tú. Đúng rồi, là nữ nhân thì không thể thực xin lỗi chính mình, dựa vào cái gì xú nam nhân này có thể đi lên chơi nữ nhân, ngày hôm nay cô nương cũng chơi bọn họ.”

Vừa nói vừa vội vàng đi đến tiền sảnh.

(Ut: bà hoa nương này cũng thật là ... vì thương phận nữ nhân nên tặng cực phẩm cho nàng, hóa ra lại thành họa =)))~)

Vấn Nhã ở trong phòng ‘Nhật Quang’ phiền chán tiêu sái đi đi lại lại, cầm ngọc phiến của nàng dùng lực quật mạnh, hy vọng có thể đem nhiệt khí giảm xuống, lúc này nàng cũng không dám tùy tiện uống nước trà trên bàn nữa, coi chừng nơi này cùng ‘tiểu sinh viện’ giống nhau đấy, đến lúc đó chính mình chỉ có hoàn toàn bị loại gọi là ‘dục vọng ’ gì đó giết chết thôi.

Ước chừng nửa khắc đồng hồ sau, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, chỉ nghe âm thanh hong nương truyền đến:

“Lân công tử, chính là chỗ gian phòng ‘Nhật Quang’ này rồi, hi vọng để cho Lân công tử từ từ mà vui vẻ nha, ha ha. . .”

Vấn Nhã lập tức toàn thân khẩn trương lên, đem ba cái đèn dầu trong phòng thổi đi hai ngọn. Tay trong lòng nàng toàn bộ đã thấm đầy mồ hôi, dù sao muốn cùng người xa lạ làm cái đó mà, trong lòng áp lực vẫn là rất lớn, cho dù nàng ở hiện đại là sắc nữ, nhưng đụng tới tình một đêm như vậy vẫn có chút không được tự nhiên.

Cửa phòng được mở ra, Vấn Nhã mông lung nhìn lại, chỉ thấy tiến vào là một vị nam tử trẻ tuổi tuổi ước chừng khoảng mười bảy mười tám tuổi, một thân áo bào trắng tỏa ra dáng người hần cao lớn, bả vai rộng rãi, mông nhỏ hẹp hẹp.

Vấn Nhã vừa thấy nhất thời dục hỏa càng không thể văn hồi, nghĩ rằng:

“Đêm nay chính mình làm một nữ sắc lang thôi, đừng giả bộ cái thuần tình gì nữa, vì mạng nhỏ của mình, lên đi!”

Tâm tư chuyển xong, nàng cũng không còn nhìn kỹ rõ ràng khuôn mặt của vị nam nhân trước mắt nữa, liền trực tiếp nhào tới thân thiết một chút mãnh liệt đối với mặt của hắn, nước miếng lại đều dính đầy trên mặt hắn, trong cái miệng nhỏ nhắn còn khàn khàn nói:

“Đến đây đi, nhanh chút, ta chờ đã không kịp rồi.”

Dứt lời một đôi tay nhỏ bé mà bắt đầu đối với người trước mắt mà hạ thủ.

Quân Nghị Lân chưa từng nghĩ đến ở kỹ viện còn có thể gặp phải việc lạ bị nam tử phi lễ vậy.

(T/g : Vãn Nhã quên mất hiện tại vẫn đang nam trang.)

‘Hong nương này là ngại mạng không đủ dài quá hay sao? Cũng dám lừa gạt mình đến một phòng có người tuyệt sắc đang chờ hắt, đó là nàng lưu riêng cho hắt, không nghĩ tới lại để lại cho hắt một tiểu nam nhân này, đường đường Ngũ Vương gia ta làm sao giống người đoạn tỵ chứ, thật sự là muốn giết người mà, không thể nhục hơn được nữa.’

Quân Nghị Lâm bị chuyện trước mắt làm cho tức giận đến vung ra một cái tát tới Vãn Nhã, vừa lau nước miếng vừa cả giận nói:

“Ồ đâu ra nam nhân chết tiết này, dám can đảm dùng một lời bất kính với Bổn vương, muốn tìm cái chết sao?”

Nói xong một phen thu vật áo từ trong tay Vãn Nhã.

Vãn Nhã hiện tại đã bị đục hỏa thiêu đốt đã có điểm thần chí không rõ, chu cái miệng nhỏ nhắn bất mãn nói:

“Cái gì nam nhân, ta làm sao là nam nhân a, ta là nữ nhân, huynh nhìn cho rõ ràng đi! “

Vừa nói vừa cầm bàn tay lớn của Quân Nghị Lâm, nàng đã muốn nóng đến nổi thắm nghĩ tới cõi mọi trời buộc trên người, thuận tiện cởi quần áo của chính nàng ra.

Quân Nghị Lâm bị nàng làm cho hoảng sợ, nhảy đến phía sau nhìn kỹ Vãn Nhã, chỉ thấy trước mắt nữ nhân nhìn qua nhiều nhất mười bốn tuổi thôi, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng có một mảnh không bình thường, lông mi thô thô như từ vẽ ra, nhìn xuống thể nhưng không có hầu kết, xem ra thật đúng là một nữ nhân, mà không biết làm sao để cho người giống như nam tử dọa hắt.

Nhìn chút nữa, Vãn Nhã đã kéo rơi lớp vải quần quanh bộ ngực xuống rồi, bộ ngực no đủ căng tròn trắng nõn nháy mắt nhảy vào hai mắt Quân Nghị Lâm. Quân Nghị Lâm chỉ cảm thấy hô hấp căng thẳng hơn, trên mặt nóng lên, nhanh quay đầu không nhìn tiểu nữ nhân này không biết tình huống của mình nữa.

Nhưng trong lòng hắt phi thường kinh ngạc, bình thường cô nương nơi này cũng sẽ không trực tiếp như vậy, tốt xấu cũng hát một khúc, uống chút rượu bồi dưỡng không khí, nào có giống vị này vừa lên đến liền tỵ cởi quần áo như vậy, thật hào phóng dị thường. Nhìn lại khuôn mặt nhỏ nhắn đó, đã là đỏ bừng lên một mảnh.

‘Ánh mắt sương mù, thật giống như bị người hạ mỵ được, hồng nương này chẳng lẽ bắt buộc nàng tiếp khách sao? Có nên không, mình là khách quen nơi này, hạng người gì mình cũng đã chạm vào, cái dạng gì mà mình không chạm vào hồng nương hắt là vô cùng rõ ràng, nhưng việc này rốt cuộc sao lại thế này, chẳng lẽ nàng tự nguyện muốn hắt đến giúp nàng giải mỵ được sao.’

Vãn Nhã cứ thế thoát y trên thân ra hết, chờ Quân Nghị Lâm xoay đầu lại thì đã bị khối thân thể hoàn mỹ trước mắt này làm cho đứng cứng ngắc không thể nói được lời nào.

Vãn Nhã cảm giác trên người vừa thoát y xong thấy mát mẻ một chút, sau đó lại nóng lên, cả người giống như vạn con trùng cắn ấy khó nhịn được mà gãi ngứa, nàng nâng mắt tròn sương mù lên, nhìn Quân Nghị Lâm dụi dụi nói:

“Ca ca, giúp Nhã Nhi một xúi đi, Nhã Nhi thật là khó chịu đó.”

Nói xong cũng hướng phía Quân Nghị Lâm mà nhào tới, lúc này trực tiếp bị nàng đặt ở trên mặt giường lớn, chỉ thấy tay nhỏ bé của nàng vội vàng cởi quần áo Quân Nghị Lâm, mị nhãn mê mông mê người, khuôn mặt nhỏ nhắn béo mũm mĩm hồng đến như trái đào mật, chu cái miệng nhỏ lại, Quân Nghị Lâm thấy như vậy trong lòng cũng ngứa, thắm nghĩ:

‘Tiểu nữ nhân này thật đúng là đáng yêu động lòng người, dù sao cũng là cô nương nơi này, hồng nương kêu mình tới mặc dù giúp nàng giải mỵ được, nhưng tiểu khả ái này thiên kiều bá mị039 như thế, đặc biệt khoe miệng có nốt ruồi đen đó, càng làm cho nàng có vẻ gợi cảm động lòng người hơn, mình cũng không thiệt thòi, đã vậy trước hết giúp nàng giải mỵ được này trước.’

(T/g : Nếu biết nốt ruồi là giả, không biết hắt có thể hay không ngắt nhĩ, ha ha. .)

Tâm tư Quân Nghị Lâm vừa hạ xuống, trêu đùa:

“Nhã Nhi cô nương đừng nóng vội, Bồn vương đến hảo hảo thương nàng nha.”

Nói xong tự mình kéo quần áo rườm rà trên người xuống, ôm cổ nóng bỏng của Vãn Nhã hướng giữa giường mà đi.

Đáng tiếc Vãn Nhã bị mỹ dược mê làm mất ý trí, không có nghe thanh Quân Nghị Lâm tự xưng ‘Bồn vương’, bằng không biết nàng cùng tiểu thúc của nàng đang làm cùng một chỗ, có thể học máu choáng váng chết hay không, ha ha a. . .

Dưới ánh đèn mờ mờ, lông mi thật dài của Vãn Nhã phủ ở hai mắt nàng đang nhắm chặt, cái môi nhỏ nhắn bị nàng khê cắn giống như muốn nở ra máu, khuôn mặt nhỏ nhắn phúng phính phần hồng người phần khời mà mịn màng như anh đào, toàn bộ nhìn qua quả thật đáng yêu mê người như thế, Quân Nghị Lâm không khỏi có ý tưởng mãnh liệt muốn hung hăng chà đạp nàng.

“Oh. . . Ừm. . . yes. . . Tuyệt quá. . .”

Tiếng kêu động lòng người không ngừng truyền vào hai lỗ tai Quân Nghị Lâm, hắn cảm thấy tiếng thét đó là thanh âm đẹp nhất trên thế giới này.

N lâu sau.

“Tiểu yêu tinh, nàng làm cho Bồn vương thật thoải mái.”

Quân Nghị Lâm vừa nói xong một đầu liền ngã vào bên người Vãn Nhã, lớn tiếng thở hổn hển, trái tim kịch liệt đập nhanh, giống như muốn nhảy ra ngoài vậy đó, loại cảm giác mất hồn này chỉ sợ kiếp này khó mà quên được.

19. Chương 19: Mắc Lỗi Lâm Thêm Lần Nữa

Vãn Nhã sau lần này, người thanh tỉnh không ít, mở hai mắt ra dùng sức muốn nhìn nam nhân này một chút rồi cuộc lớn lên trông như thế nào, liền nhẹ nhàng xoay đầu lại.

Chỉ thấy nam nhân kia đang nhắm mắt nghỉ ngơi, ngũ quan trên mặt rõ ràng lộ vẻ thỏa mãn cười yếu ớt, xem ra đối với biểu hiện của nàng vừa lòng, nội tâm Vãn Nhã cười trộm. Lại nhìn hai hàng lông mày như kiếm của hắn, phong thái bất phàm, cả người có vẻ tuấn mỹ quý khí, so với Quân Nghị Thiên thiếu phần khí phách, so với Lãnh Sát thiếu phần lãnh khí, nhưng nhìn qua dị thường nhu hòa cùng duy mỹ.

Nhìn xuống, tỉ lệ thân thể cân xứng của hắn còn chưa mặc quần áo, nóng bỏng xinh đẹp tuyệt trần. Cả người vì kịch liệt vận động vừa rồi mà mồ hôi đầm đìa, nổi lên một tầng tia sáng vàng mỏng, đúng là gọi cảm. Vãn Nhã nhìn thấy thì khuôn mặt nhỏ nhắn nhin không được liền đỏ lên.

‘Hong nương thật đúng là biết chọn người!’

Quân Nghị Lâm cảm nhận được tầm mắt lửa nóng truyền xa đến trên người, đột nhiên mở hai mắt ra, lại nhìn thấy tiểu nữ nhân này đang cắn thận nghiến cứu thân thể của hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn biến hồng, không khỏi cười nhẹ ra tiếng:

“Nhã Nhi cô nương nhìn qua đối với ta có vừa lòng không?”

Vãn Nhã nghe được thanh âm nên hoảng sợ, ngẩng lên thật là thẹn thùng, ngẩng đầu nhìn đến một đôi mắt đẹp ánh sáng như ngọc, càng thêm tán thưởng nàng đã gặp may mắn, xem ra nàng là ‘Tái ông mất ngựa, làm sao biết không phải phúc’041.

Vãn Nhã nhẹ nhàng cười, không chút nào ngượng ngùng nhìn hắn nói:

“Ca ca thực sự là cực phẩm, Nhã Nhi cảm thấy vừa lòng, Nhã Nhi tại đây đa tạ ca ca có công tương trợ, ha ha, đây là ý tứ nho nhỏ của Nhã Nhi, mong ca ca có thể thu xuống.”

Nói xong lấy ra một viên dạ minh châu không lớn không nhỏ đặt ở trong tay Quân Nghị Lâm.

Quân Nghị Lân nhìn dạ mình châu trong tay, dạ mình châu lớn như vậy thật đúng là hiếm thấy, xem ra nàng cũng không phải là cô nương nơi này rồi, lại ngẩng đầu nhìn tiểu nữ nhân này không chút làm ra vẻ nào cả, trong lòng lại nghi hoặc thật mạnh. . .

Mặc kệ như thế nào, Quân Nghị Lân không có biện pháp làm xong loại chuyện này rồi còn thu gì đó của nữ nhân, cảm giác như thế nào cũng giống như tiểu nữ nhân đem hắc làm nam kỹ ấy, hay là cái loại cao cấp đó..., nhìn Vãn Nhã cười nói như hoa, tức giận không khỏi tỏa ra.

“Chết tiệt, nàng đem Bồn Vương là cái gì, Bồn Vương cũng không phải là nam kỹ, nàng cho rằng dùng một viên dạ mình châu có thể làm cho Bồn Vương ngủ trên giường của nàng sao?”

“A, vậy là dù không có dạ mình châu huynh cũng sẽ ở trên giường của ta sao.”

Vãn Nhã chớp chớp đôi mắt tròn to của nàng, nhin không được giấu cợt hắc:

“Được rồi, ca ca đừng tức giận nữa, Nhã Nhi không phải có ý này, Nhã Nhi thật cao hứng người tuấn mỹ như ca ca giúp Nhã Nhi giải mỵ được, nếu Hồng nương giúp ta tìm một người thiếu cánh tay thiếu chân, hoặc nhếch miệng mà nói, Nhã Nhi thật sự liền khóc không ra nước mắt đâu đó.”

Nói xong tay nhỏ bé vỗ ngực một cái làm bộ dạng lòng còn sợ hãi nữa chứ.

Quân Nghị Lân nhìn biểu tình phong phú của nàng, nghe lời nói khôi hài của nàng, tức giận trong lòng biến mất, tiếp theo có chút trông cảm việc nàng gặp phải, thấp giọng hỏi:

“Nhã Nhi cô nương làm sao có thể trúng mỵ được vậy, làm sao lại tới kỹ viện này đây. Ta không cho rằng nơi này có cô nương hào phóng như nàng vậy nha.”

Nói xong còn ngược nhìn dạ mình châu trên tay.

“Ai nha, việc này ấy à, hắc hắc, nói thì dài dòng lắm, dù sao bốn cô nương không có hay ho gì. Bất quá, hoàn hảo ca ca lại đẹp trai như vậy, lại lớn lên mỹ như vậy, Nhã Nhi cũng không chịu thiệt, ha ha.”

Vãn Nhã mở to đôi mắt của nàng lờ lờ tỏa sáng ra, nháy mắt cũng không nháy mà nhìn Quân Nghị Lân.

Quân Nghị Lân nghe xong lời này, trong lòng rất hưởng thụ, nhưng lập tức không khỏi có điểm muốn cười, trừng mắt nói:

“Ta đường đường một Vương gia trở thành nam kỹ cho nàng, phục vụ nàng, nàng còn dám nói không thiệt thòi, hắc là vinh hạnh mới đúng, theo ta hỏi phủ đi, Bồn Vương thật thích nha đầu như nàng đó.”

Vãn Nhã nghĩ đến tại sao lại là giọng điệu làm ơn, trợn trắng mắt trực tiếp phản ứng nói:

“Bồn tiểu thư đường đường một Quý Phi cho huynh đến giải được, chẳng lẽ huynh còn chịu thiệt sao?”

Một giây, hai giây, ba giây, hai người đồng thời chấn kinh, lại đồng thời lên tiếng, đồng thời chỉ vào đối phương nói.

“Cái gì?”

“Cái gì?”

“Huynh, huynh, huynh là ai?”

“Nàng, nàng, nàng là ai?”

Con mắt của hai người hiện tại so với bất kỳ ai cũng lớn hơn rồi.

“Huynh nói trước đi!”

“Nàng nói trước đi!”

Hai người lại đồng thời mở miệng, trong lòng đã là kinh đào hải lãng⁰²⁶.

Trong lòng hai người đều bị ý nghĩ của chính mình hù chết rồi, nhưng dù sao chuyện gì cũng đã xảy ra. Lại sợ hãi cũng không kịp nữa, đành phải trước tình tảo lại.

“Huynh là Vương gia Tiên Hân Quốc?”

Vấn Nhã hỏi trước.

“Đúng vậy, Bồn Vương đúng là Ngũ Vương gia đương triều Quân Nghị Lâm!”

Quân Nghị Lâm trấn định một chút sau đó đáp.

“Ngũ Đế Quân Nghị Thiên sao?”

Vấn Nhã cẩn thận xác định lại.

“Không sai, nàng sao có thể gọi thẳng tên Hoàng huynh của ta như vậy.”

Quân Nghị Lâm bất mãn nhìn Vấn Nhã.

“Ta là Hoàng tẩu của huynh, huynh nói có thể hay không” .

Vấn Nhã tức giận lườm hắt một cái, đến lúc nào rồi, còn kiêu kị nữa, thật là.

“Nàng là Nhã Quý Phi mà Hoàng huynh sủng ái nhất sao?”

Quân Nghị Lâm không khó mà đoán được.

Khuôn mặt nhỏ nhắn Vấn Nhã có điểm trắng, thốt ra:

“Lúc này chết chắc rồi, chính mình thế nhưng lại ở trên người chú em của mình, không biết Nghị Thiên ca ca sau khi biết có thể đem ta ‘xẹt xẹt’ luôn hay không, ô ô. Như thế nào loại chuyện này cũng cho ta đụng đến đây.”

Quân Nghị Lâm nghe nàng lầm bầm lầu bầu, bất mãn nói:

“Hoàng tẩu, làm sao nàng thô lỗ như vậy, cái gì ở trên ta, khó nghe như vậy, là ta ở trên nàng có phải hay không.”

Tâm tính tiểu hài tử của Quân Nghị Thiên cũng nhanh đến.

“Huynh thẳng nhóc này, cái gì huynh trên ta, ta trên huynh mới đúng, bây giờ là lúc nói chuyện này ư, động não một chút có được không.”

Vấn Nhã vừa thấy bản tính Quân Nghị Lâm chính là tiểu hài tử, tâm tính ác nữ không khỏi bộc lộ ra.

Quân Nghị Lâm nghe nàng nói như vậy, trong lòng cũng thấp thỏm bất an.

‘Chơi Hoàng tẩu của mình, chiếu theo trình độ sủng ái của Hoàng huynh đối với nàng, lần này sợ gặp đại họa rồi’.

“Hoàng tẩu, chúng ta làm sao bây giờ đây?”

Quân Nghị Lâm ủy khuất nhìn Vấn Nhã hỏi.

Vấn Nhã thấy hần như vậy, bộ dạng này làm sao giống Vương gia vừa rồi chứ, tức giận hô to một tiếng.

“Bớt nào!”

Vấn Nhã ngồi ở đầu giường cầm cái chăn mà trầm tư. Quân Nghị Lâm ngồi ở cuối giường cầm cái chăn mà ủy khuất.

‘Nàng là Hoàng tẩu của mình cũng không thể nào lấy nàng được, còn muốn đem nàng mang về phủ nữa chứ, chính mình thật sự không muốn sống rồi sao.’

Thời điểm vấn đề không giải quyết được, ông trời thường sẽ cho chút gợi ý.

Lúc này, dư độc trong cơ thể Vấn Nhã lại bắt đầu phát tác chứ, dục hỏa lập tức lại thiêu đốt.

Vấn Nhã bất đắc dĩ thâm nghĩ:

‘Ông trời, ngươi thật ác độc nha, chơi ta như vậy.’

Vấn Nhã đành phải chớp mắt to tròn của nàng, lại giả bộ quay về vẻ vô tội, mắt nước nhọt nhòa nhìn về phía Quân Nghị Lâm làm nũng nói :

“Lân ca ca, huynh có thể giúp ta một lần nữa được không?”

Quân Nghị Lâm nghĩ đến nàng hẳn là muốn cầu hẳn hướng Hoàng huynh gạt chuyện này đi, nhưng nàng không biết đây cũng là phương pháp tốt nhất mà hẳn nghĩ đến. Vội vàng sáng khoái cười nói:

“Được, Hoàng tẩu muốn ta làm cái gì ta liền làm cái đó đi.”

Nói xong còn dùng lực gạt đầu.

Vừa điểm gạt đầu xong, Vãn Nhã liền hướng hẳn vui vẻ cười.

“Lân ca ca thật tốt.”

Nói xong cũng nhắc chân lên bay qua ôm lấy hẳn.

Quân Nghị Lâm không thể làm gì khác hơn là ôm chặt lấy nàng, kinh ngạc nói:

“Hoàng tẩu, nàng muốn làm gì á?”

“Lân ca ca không phải đáp ứng lại giúp Nhã Nhi một lần ư, Nhã Nhi lại khó chịu rồi, không cho phép gọi ta là Hoàng tẩu nha, rất già đó, Nhã Nhi còn nhỏ mà!”

Nói xong còn ở trên đùi của hẳn vịn vẹo uốn éo.

Quân Nghị Lâm thế này mới nghĩ đến nàng vừa rồi làm sao có thể hướng hẳn làm nũng, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lại trở nên hồng nhuận dị thường, mới biết được mỹ được của tiểu nữ nhân này còn chưa có giải sạch sẽ.

Nhưng bây giờ đã biết nàng là Hoàng tẩu của hẳn, thật là không biết nên giúp nàng giải ra sao.

‘Vậy bây giờ phải làm sao mới tốt, trở về tìm Hoàng huynh chẳng, chỉ sợ mình không thấy được mặt trời ngày mai đi, tìm nam nhân khác? Không được.’

Quân Nghị Lâm nghĩ đến nam nhân khác ở trên người nàng làm chuyện giống hẳn vừa rồi, trong lòng nhất thời khó chịu đến không thể thở được.

Vãn Nhã thấy hẳn do dự, biết nhóc con này đang sợ, nhưng lúc này nàng cũng không muốn thay đổi người, nếu đi ra ngoài tìm trúng đại bá, nàng liền trực tiếp choáng váng trở về.

‘Quên đi, tiểu thúc liền tiểu thúc, biểu huynh lên một lượt luôn, còn sợ tiểu thúc hay sao, dù sao sai cũng sai lầm rồi, thêm lần nữa cũng chẳng sao đi.’

Nghĩ vậy, tay nhỏ bé của Vãn Nhã làm càn. Miệng thở gấp nói:

“Lân ca ca, đừng suy nghĩ tới những thứ kia nữa, huynh không phải mới vừa thích Nhã Nhi đấy sao? Lân ca ca sẽ giúp Nhã Nhi một lần nữa được không?”

Quân Nghị Lâm nhìn bộ dáng nàng yêu mị động lòng người, lại nghĩ tới tình cảnh đại chiến mãnh liệt lúc này, rốt cuộc kìm nén không được.

‘Mình tại sao để nàng khó chịu a.’

Hắn nhẹ nhàng nâng đầu Vãn Nhã lên, thâm tình nhìn mặt phù dung ửng hồng này.

‘Chết thì chết, chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu vậy.’

Cúi đầu một ngụm hôn xuống, đón thêm hôn đáp lại của nàng, hai cái lưỡi triển miên cùng với nhau.

Quân Nghị Lâm vừa hôn vừa nghĩ đến dung nhan đáng yêu của Vãn Nhã, trong lòng có một chút vui thích, có một chút ngọt ngào, cũng có một tia chua xót.

‘Yêu tinh mê người này, tại sao lại là Hoàng tẩu của mình chứ, tại sao mình không thể sớm một chút quen biết nàng, sau này, hai người còn có thể gặp nhau không? Chính mình còn có thể gặp lại nàng sao? Nàng còn có thể gọi mình ‘Lân ca ca’ ư, nàng còn có thể ở trong lòng mình làm nũng sao?’

Hắn đột nhiên cảm giác được trong lòng buồn bực, thật là khó chịu, buồn bực cần phát tiết.

‘Lần này để cho mình hảo hảo yêu nàng một hồi đi, làm nàng không thể dễ dàng quên mình được.’

Giờ khắc này, Quân Nghị Lâm trưởng thành rồi, rốt cục hiểu được tư vị ái tình.

Mà Vãn Nhã đã hoàn toàn chìm đắm trong tình dục, đã sớm đem sự phiền lòng ném đi... qua chín tầng mây rồi, làm sao nghĩ đến trong lòng Quân Nghị Lâm phức tạp như thế.

Hai người tâm tư khác nhau, nhưng đều gia nhập vào trong dòng nước xoáy. Làm cho tất cả điều cấm kỵ này ở trong hừng hực dục hỏa thiêu đốt hầu như không còn nữa. . .

20. Chương 20: Vãn Nhã Động Kinh

Khi Vãn Nhã tỉnh lại lần nữa thì ngoài cửa trời đã mờ sáng, trong lòng nàng giật mình, thầm nghĩ:

‘Không xong, không biết Vương đại ca có phát hiện mình một đêm chưa về hay không, nhanh đi về thôi.’

Vừa định đứng dậy mặc quần áo, phát hiện toàn bộ cơ thể nàng bị Quân Nghị Lâm ôm vào trong ngực, mọi cái tay lớn để ngang phần eo của nàng, nàng hơi chút động, Quân Nghị Lâm sẽ tỉnh lại, nàng lập tức không chút do dự điểm huyệt ngủ của hắn.

‘Vận động cả đêm, vất vả cho hắn rồi, cũng nên để hắn nghỉ ngơi thật tốt, đến lúc hắn tỉnh lại không biết hắn sẽ gặp phải kích thích gì, chính mình rời đi trước vẫn tốt hơn.’

Vãn Nhã, sửa sang lại quần áo, vẫn là trang phục tiểu sinh tối hôm qua. Quay đầu nhìn tiểu nam nhân đang ngủ say, nhớ tới một đêm điên cuồng, thầm nghĩ:

‘Hai huynh đệ nhà này ở phương diện đó thật đúng là cường hãn nha, chẳng lẽ là vì xuất thân Hoàng gia, hơn người một bậc? Thật choáng váng ~’

Vãn Nhã lắc đầu, đi ra phía trước cho Quân Nghị Lâm một nụ hôn, đem dạ minh châu đặt ở đầu giường, xoay người rời đi.

Sáng sớm đầu mùa đông sương trắng mờ mờ, sương rơi vào nóc nhà, ven đường giống như bịt kín một tầng con đường mỏng manh, có hương vị trời đông giá rét.

Vãn Nhã nắm thật chặt trường bào màu trắng trên người, sợ run cả người, vội vàng hướng khách điểm bước vào.

Còn chưa tới cửa, chỉ thấy một người bóng dáng cao lớn đánh tới, Vãn Nhã chạy nhanh hướng bên cạnh nhảy qua, ngẩng đầu nhìn lên, Vương Lôi đầu đầy đường trắng nổi giận đùng đùng, giống như hung thần ác sát nhìn nàng chằm chằm.

“Nàng cả đêm đi nơi nào?”

Vương Lôi tức giận tới mức muốn đem tiểu nữ nhân này treo ngược lên cây một chút, sớm đã quên tiểu nữ nhân này là Quý Phi nương nương của Hoàng Thượng rồi.

Vãn Nhã thấy bộ dáng hằn hận không thể ăn luôn của mình, thật là có điểm sợ hãi, co cổ lại. Bỗng nhiên linh cơ vừa động, đánh cái ngáp thật to, chu mỏ nói:

“Vương đại ca không thấy được Nhã Nhi đang giả trang sao? Mặc thành như vậy đương nhiên đi ‘Phong hương viện’ tìm cô nương rồi, nơi đó Tiểu Thủy cô nương thật đúng là tiểu yêu tinh, ép buộc ta cả đêm ngủ không ngon, bây giờ tay còn nâng không nổi đâu nè, bíp bíp. . đáng người đó, ngực là ngực, hông là hông, sờ thật sự sáng khoái a, Vương đại ca, lần sau Nhã Nhi mang huynh cùng đi.”

Vương Lôi vừa nghe nàng nói như thế, còn một bộ dạng say mê nữa, hoảng sợ nhìn nàng, miệng há to đến mức có thể nuốt vào một cái trứng gà luôn.

‘Chuyện này, này, đây là nữ nhân sao?’

Bộ dạng không nhận nổi kích thích, cảm như rơi xuống đất không khép lại được.

Vấn Nhã thấy bộ dạng hần si ngốc ở đó, che miệng cười trộm rồi đi vào lầu ngủ bù.

‘Ôi, eo nhỏ của ta, bắp chân của ta, đau, quá chua, bà mẹ nó đau quá! ’

Quay đầu lại nhìn thấy Vương Lôi, còn không hiểu ra sao đang ở trên mặt đất tìm cảm thì phải.

Ha ha.

Vấn Nhã cảm giác vừa ngủ, tỉnh lại đã vào lúc giữa trưa rồi, ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào, lúc này mang lại cho mùa đông thêm một tia ấm áp. Vấn Nhã duỗi lưng một cái, đang chuẩn bị đứng dậy, thấy Vương Lôi lại ngồi ở trước bàn tròn mắt lớn nhìn nàng, một bộ mặt sợ nàng lại lên trốn đi, sợ tới mức nàng kêu to ra tiếng:

“Vương đại ca, làm sao huynh, tại sao lại ở chỗ này, làm ta sợ muốn chết.”

Vương Lôi nhìn người trước mắt không tìm không phổi này, tiểu nữ nhân này lại ngủ được loạn thất bát tao nữa chứ, mạnh mẽ áp chế lửa giận hùng hực trong cơ thể, chỉ sợ hần không kiềm chế sẽ đem nàng bóp chết mất.

Hần đêm qua tưởng tượng sợ tới mức chết khiếp luôn, nghĩ đến nàng bị người bắt đi rồi, hần tìm nhiều lần toàn bộ thành Lăng Châu, mà xem tí nữa trở về Hoàng cung lấy cái chết tạ tội rồi, nàng còn khen ngược, một người chuẩn đi kỹ viện chơi, kêu hần làm sao tìm được đây, còn cả đêm không trở về, trở lại cũng không an ủi hần một chút, nằm ngủ như chết, thật sự là làm tức chết hần mà.

Vấn Nhã nhìn hần nắm chắc nắm tay, cho rằng hần muốn làm thịt nàng, nhưng chuyện không muốn đã xảy ra, nàng cũng không nghĩ cả đêm không trở về, hoàn toàn là ngoài ý muốn, nhưng cũng không thể để cho hần giết nàng cho hả giận được, chạy nhanh rời giường giữ chặt bàn tay to của Vương Lôi, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên làm nũng nói:

“Vương đại ca, huynh đừng tức giận mà, là Nhã Nhi không tốt, Nhã Nhi không đúng, Nhã Nhi đáng chết, Nhã Nhi cam đoan về sau không phạm loại sai lầm này nữa, huynh liền tha thứ cho Nhã Nhi lúc này không được sao. Bụng Nhã Nhi thật đói a, Vương đại ca, chúng ta cùng đi ăn cái gì có được hay không vậy?”

Vương Lôi nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng không có tháo trang sức, vừa bực mình vừa buồn cười, muốn mắng nàng, hần lại không mắng người, muốn đánh nàng, hần lại không nỡ, nàng muốn nói cái gì đành để cho nàng nói đi, hần đây là gặp phải ‘ngôi sao phiền phức’ a. Không khỏi buông nắm tay ra nói:

“Đói bụng rồi còn không mau đi rửa mặt, xem nàng cũng đem mình thành cái dạng gì rồi, ta đi xuống dưới lầu chờ nàng.”

Vương Lôi đã hoàn toàn quên thân phận của hần, chỉ biết đại nam nhân hần thích tiểu nữ nhân này.

Vấn Nhã vừa nghe liền vui vẻ nhảy dựng lên, lớn tiếng nói:

“Yes sir! Oh, không phải, là cảm ơn Vương đại ca, Nhã Nhi lập tức là làm ngay, ha ha.”

Vương Lôi nghe ngôn ngữ kỳ quái của nàng, đã xoay người lại trên khuôn mặt tuần tú lộ ra đầy ý cười ngọt ngào.

Tâm bất tri bất giác đã rơi vào tay giặc . .

(Ut : một ca nữa đã sa lưới, tội lỗi tội lỗi)

Làm cho Vấn Nhã ý cười đầy mặt, vui vẻ xuống lầu thì nhìn thấy Vương Lôi ngồi ở góc trước bàn, hiện tại đúng là thời gian ăn cơm, trong điểm đã có tiếng người ồn ào rồi, vốn trong lầu hai còn có một phòng trang nhã, nhưng Vương Lôi biết Vấn Nhã thích náo nhiệt.

Vấn Nhã hôm nay mặc y phục màu lam nhạt bằng bông, nhân tiện thời tiết chuyển sang lạnh hơn, ở bên trong nàng tăng thêm lớp y phục, nên thoát nhìn nàng có điểm mập mập, tóc dài đen nhánh thẳng thả xuống dưới, chỉ ở đỉnh đầu buộc hai cái bím tóc, hợp với khuôn mặt nhỏ nhắn mập mồm mím của nàng, nhẹ nhàng khoan khoái linh động, tựa như búp bê vải đáng yêu.

Nhưng theo nàng càng ngày càng tới gần Vương Lôi, nụ cười trên mặt đã không thấy tăm hơi, thay vào đó là vẻ mặt phần nộ, chờ ngồi ở bên người Vương Lôi nàng đã tức giận đến đỉnh đầu bốc khói rồi.

Vương Lôi đương nhiên biết nàng đang giận cái gì, thuận ánh mắt của nàng nhìn lại, vị thiếu niên lạnh như băng lần trước đang cùng một vị cô nương đẹp như thiên tiên dùng cơm, hai người không nói không cười.

Kỳ thật Lãnh Sát nhìn thấy Vãn Nhã xuống lầu ngay khi nàng mới xuống, nhìn bộ dạng nàng tươi mát động lòng người, hấn giật mình, hấn biết tối hôm qua nam nhân anh tuấn ở tại cửa khách điểm đợi nàng một đêm, nhìn bộ dạng hấn ta lo lắng hấn cũng nhịn không được cũng lo lắng theo, cho tới bây giờ đã thấy nàng, trong lòng mới nhẹ nhàng thở ra.

Vãn Nhã thấy Lãnh Sát nhìn cũng không nhìn nàng, trong lòng càng tức giận, đối với Vương Lôi lớn tiếng nói.

“Vương đại ca, huynh không biết đi, hiện tại nhiều người a, thật sự rất xấu rồi, bản thân làm tặc còn kêu người khác đi bắt tặc a, thật đúng là không phân biệt được mà.”

Nói xong hung hăng trừng mắt nhìn Lãnh Sát, muốn hấn không chú ý cũng khó.

Vương Lôi biết ý nàng nói Lãnh Sát ngày hôm qua hiểu lầm chuyện hấn cùng nàng ở trong phòng, xem bộ dáng nàng ghen, chỉ biết Vãn Nhã đang giận hấn ta cùng nữ nhân khác ăn cơm, trong lòng không khỏi có điểm chua xót.

‘Xem ra tiểu nữ nhân này trong lòng có hấn ta, lại không biết có mình hay không.’

Vương Lôi trầm mặc, lặng yên không lên tiếng, hấn chán ghét nam nhân anh tuấn lãnh khốc kia, chán ghét Vãn Nhã đối với hấn như vậy.

Lãnh Sát cũng biết Vãn Nhã nói những lời này là nói cho hấn nghe, trong lòng thầm nghĩ:

‘Chẳng lẽ ngày hôm qua mình hiểu lầm nàng chăng.’

Trong lòng có chút ngọt ngào, nhưng vẫn gục đầu xuống yên lặng ăn cơm.

Ở phía đối diện hấn, vẻ mặt Lãnh Yên Nhiên kinh ngạc nhìn sư huynh của nàng một chút không lên tiếng, lại nhìn một chút vẻ mặt hung ác của Vãn Nhã, thầm nghĩ:

‘Sư huynh cùng nữ oa nhi đó xem ra quen biết, nếu vậy tại sao không chào hỏi. Kỳ quái, sư huynh từ nhỏ cùng mình sống chung lâu nhất, chưa thấy qua vẻ mặt hấn đối với nữ hài tử ôn hoà như thế, nữ oa nhi này dựa vào cái gì đối với sư huynh hô to gọi nhỏ, nàng sẽ không đối với sư huynh có ý gì chứ. Không được, sư huynh là của ta, ai cũng đừng tính cướp đi.’

Nghĩ đến đây, kiêu nhan khuynh quốc khuynh thành trở nên âm trầm, ánh mắt lợi hại cũng hung hăng quét về phía Vãn Nhã, giống như đang cảnh cáo nàng ấy vậy.

Vãn Nhã vừa thấy Lãnh Sát không để ý tới nàng, lại nhìn đến nữ nhân xinh đẹp đang trừng nàng, bằng thông minh tài trí của nàng không khó đoán ra nữ nhân này thích Lãnh Sát, chỉ là không biết Lãnh Sát có thích nàng ta hay không.

Vãn Nhã càng thêm giận dữ, đứng lên nhìn Lãnh Sát, lại đối với Vương Lôi nói:

“Vương đại ca, Nhã Nhi thật là có mắt không trông, thế nhưng coi trọng nam nhân đứng núi này trông núi nọ, vong ân phụ nghĩa nữa chứ, Nhã Nhi còn đối với hấn nhớ mãi không quên, Nhã Nhi thật sự là không còn mặt mũi nào gặp người. Đi, chúng ta đổi nơi khác, đừng làm trở ngại người ta tình chàng ý thiếp, ân ân ái ái nữa, Nhã Nhi về sau không bao giờ muốn gặp lại hấn.”

Vãn Nhã rõ ràng trong phim truyền hình đã thấy nhiều, lời kịch luôn thuộc lòng.

Nghe được nàng nói khoe miệng Vương Lôi hung hăng co rút.

Lãnh Sát nghe nàng nói về sau không bao giờ muốn gặp hấn nữa, lại hiểu lầm hấn, trong lòng quỳnh lên, cũng đứng lên, giận dữ hét:

“Nàng nữ nhân chết tiệt, nói hươu nói vượn cái gì, ta làm sao đứng núi này trông núi nọ, vọng ân phụ nghĩa chứ, lại làm sao tình chàng ý thiếp, ân ân ái ái nữa, nàng, con mắt nào của nàng nhìn thấy hửm?”

Thánh nhân cũng phát hỏa nha.

Lãnh Sát giận dữ rống lên đem ba người toàn bộ kinh hãi. Giật mình nhất là sư muội hắc Lãnh Yên Nhiên, vẻ mặt nàng hoảng sợ nhìn sư huynh trước mắt này cùng ngày xưa khác nhau rất lớn nha, nàng chưa từng gặp qua sư huynh phát hỏa lớn như vậy, xúc động như vậy, xem ra sư huynh đối với nữ oa nhi này thái độ không đơn giản rồi a.

Trong lòng Vương Lôi suy nghĩ:

‘Miệng tiểu nữ nhân này cũng thật độc, đem hình tượng người ta lãnh khốc đem đi phá hủy, bất quá quả thật nàng có bản lĩnh này, mình cũng không phải chưa từng bị nàng ép đến phát điên. Xem ra thiếu niên đó có ý đối với Nhã Nhi.’

Vấn Nhã không dự đoán được thanh âm Lãnh Sát rống nàng lớn như vậy, sững sốt một chút, khóc lớn nói:

“Wow ~ huynh làm gì lớn tiếng hét ta như vậy chứ, là huynh trêu hoa ghẹo nguyệt, đã vậy tìm mỹ nữ xinh đẹp như vậy, rồi lại còn tức giận ta nữa, huynh có phải chê ta xấu hay không, chê ta xấu huynh nói sớm đi, tại sao muốn nói người ta như vậy, Nhã Nhi không bao giờ muốn để ý huynh nữa, ô ô.”

‘Ta là tiểu hài tử ta sợ ai!’

Giờ khắc này Lãnh Sát hoàn toàn hôn mê rồi, đây rõ ràng ông nói gà bà nói vịt mà, có lý lại nói không rõ được.

Vấn Nhã trông thấy Lãnh Sát bị nàng hù rồi, trong lòng đã cười, tự cảm thấy hiện tại nàng rất muốn động kinh. Lau lau nước mắt kéo tay Vương Lôi đi ra ngoài, miệng còn lớn hơn hát nói:

“Yêu người là lỗi của ta, nhưng rồi đi người lại không nỡ, nghe lời người nói đối với ta, rất khổ sở. . .”

(Đây là bài ‘Gặp thoáng qua’⁰⁴³ của Vũ Đồng Phi, Hương Hương – tác giả đã cải biên bài hát, đặc biệt hát dễ nghe, âm điệu đó xứng với sự động kinh của Vấn Nhã, mọi người có thể nghe một chút nha)

Nàng vừa đi vừa quay đầu, nhìn bộ dạng Lãnh Sát cùng mỹ nữ kia ngây ra như phỗng, rốt cục nhịn không được cười to ra tiếng.

“Ha ha ha. . .”

Giờ phút này, khách nhân đang ăn cơm trong điểm đều đã dừng lại bát đũa nhìn một màn khôi hài kia, người người mắt trừng lớn cứng họng nhìn Vấn Nhã.

Trong lòng đều suy nghĩ:

“Tiểu nha đầu nhà ai, có phải điên rồi hay không!”

Vấn Nhã từng bước một vẫn hướng ngoài cửa đi ra, không để ý, lại đụng phải người, lúc này không phải nữ nhân, mà là nam nhân, bởi vì cái mũi nhỏ của Vấn Nhã bị đâm vào làm cho đau.

Vấn Nhã vừa muốn mắng chửi, ngẩng đầu nhìn lên, đây không phải ‘A Vương’ của nàng thì là ai nữa? Khuôn mặt nhỏ nhắn liền biến đổi, lập tức nhào tới ôm cổ Quân Nghị Kỳ, dịu dàng nói:

“Kỳ ca ca, tại sao là huynh, Nhã Nhi rất nhớ huynh nha.”

Quân Nghị Kỳ không nghĩ tới ở trong này cũng có thể đụng tới Vấn Nhã, rất là ngoài ý muốn. Từ lần trước gặp nàng xong, hắc đối với nàng xinh đẹp đáng yêu vẫn nhớ mãi không quên, vốn định đi phủ Tả Tướng cầu thân, thú Vấn Nhã làm Tam Vương Phi của hắc, không nghĩ tới hắc còn chưa có hành động, liền truyền đến tin tức Vấn Nhã bị Hoàng Thượng nhìn trúng, tuyên vào cung làm Nhã Quý Phi.

Chỉ nhớ rõ lúc ấy hắc tức giận bóp nát một ly trà, tức giận sự bất lực của hắc. Tuy rằng không muốn, nhưng đành phải hi vọng thời gian có thể làm cho phai nhạt hình ảnh tiểu nữ nhân đáng yêu này trong hắc.

Không nghĩ tới, thật sự không nghĩ tới hôm nay ở trong này đụng phải, lòng nhớ nhung của Quân Nghị Kỳ một khắc khi nhìn thấy nàng thì như cỏ dại lan tràn, bất chấp lễ nghi, gắt gao ôm nàng vào lòng, thấp giọng khàn khàn nói:

“Nhã Nhi, thật là nàng, Kỳ ca ca rất nhớ nàng.”

Không đợi Vãn Nhã trả lời, thị vệ phía sau Quân Nghị Kỳ liền mở miệng nói :

“Vương gia, mời lên lầu hai có một nhã gian ạ.”

Nghĩ rằng:

‘Vương gia ngày hôm nay sao lại luống cuống như vậy a, ở đại sảnh dưới đám đông nhưng lại ôm tiểu nữ tử như vậy, thực kỳ quái.’

Quân Nghị Kỳ lúc này mới biết được luống cuống của mình, buông Vãn Nhã ra, ôn nhu nói:

“Nhã Nhi đã dùng cơm chưa, không bằng cùng Kỳ ca ca dùng đi.”

Vãn Nhã thật cao hứng khi Quân Nghị Kỳ không có quên nàng, làm bộ ủy khuất nói:

“Nhã Nhi mới vừa rồi bị nam nhân đáng ghét làm tức giận đến ăn không ngon, đang muốn đổi lại chỗ khác đây, Kỳ ca ca muốn mời Nhã Nhi sao? Nhã Nhi cần phải ăn loại ngon nhất nha.”

Mắt to tròn lờ lờ sáng lên.

Quân Nghị Kỳ vừa nghe, liền tức giận.

‘Ai to gan dám khi dễ tiểu nữ nhân này như vậy a, coi như mình cũng không dám nha, nàng là Quý Phi nương nương được Hoàng Thượng sủng ái nhất, độc nhất vô nhị.’

Ngẩng đầu căm tức nhìn Vương Lôi ở phía sau Vãn Nhã, hắn đương nhiên nhìn ra được vị này là thị vệ của Vãn Nhã, thoát nhìn công phu không kém, làm sao có thể để cho Vãn Nhã chịu khi dễ, kỳ quái.

“Sao lại thế này, người không có hảo hảo bảo hộ Tiểu thư sao?”

Quân Nghị Kỳ trầm giọng nói.

Vương Lôi vừa định quỳ xuống thỉnh tội, bị Vãn Nhã một phen kéo lấy quần áo hắn. Hắn kinh ngạc nhìn Vãn Nhã.

“Kỳ ca ca, chuyện không liên quan đến Vương đại ca, huynh đừng trách huynh ấy, cũng không còn chuyện gì đâu, bụng Nhã Nhi thật đói, chúng ta ăn cơm trước có được hay không vậy?”

Nói xong cái miệng nhỏ nhắn nhún nhún lên nhìn Quân Nghị Kỳ.

Trong lòng Vương Lôi thực khiếp sợ, cảm kích nhìn Vãn Nhã.

‘Nàng thật sự đem ta làm ca ca đối đãi sao.’

Quân Nghị Kỳ bị bộ dáng khả ái của nàng chọc cười, ôn tồn nói:

“Được được được, chúng ta lên lầu ăn cơm đi, Nhã Nhi muốn ăn cái gì liền ăn cái đó được không?”

Vãn Nhã nhu thuận gật đầu, giống như khổng tước kiêu ngạo đi theo phía sau Quân Nghị Kỳ lên lầu, thuận tiện xoay đầu lại cho Lãnh Sát một cái liếc mắt.

Ở một góc Lãnh Sát xem và nghe hoàn toàn quá trình cũng nhìn đến cuối cùng Vãn Nhã nhìn hắn đầy xem thường, sắc mặt xanh mét.

‘Nữ nhân đáng chết này, nhìn thấy nam nhân liền ôm sao, còn có biết liêm sỉ hay không, hừ!’

Lập tức lại suy nghĩ tới.

‘Nàng cùng Tam Vương gia tại sao lại quen biết, nhìn qua bộ dạng giống như rất thân thuộc, thật không hiểu nàng là nữ nhi nhà ai. Chính mình nên đi điều tra thêm nhĩ.’

Lãnh Yên Nhiên nhìn sắc mặt một hồi xanh một hồi trắng của sư huynh, trong lòng nghi hoặc từng đợt, nhưng nàng là người thông minh, chỉ cúi đầu lặng yên ăn cơm, tuy rằng cơm này đã không còn hương vị.

Hai người cũng không nói gì

21. Chương 21: Có Tật Giật Mình

Vấn Nhã cùng Quân Nghị Kỳ vừa mới tiến vào nhã gian, Quân Nghị Kỳ liền ôm quyền thi lễ:

“Thần tham kiến Quý Phi nương nương!”

Vấn Nhã sửng sốt sau đó vui vẻ cười to:

“Kỳ ca ca, huynh làm cái gì vậy nha, đừng cố kỵ như vậy được không, hiện tại lại không phải ở trong cung, ta chỉ là Nhã Nhi nha, Kỳ ca ca đừng đem ta làm Quý Phi nương nương, nghe xong cả người liền không thoải mái. Được rồi, ăn cơm thôi. Đúng rồi, chỉ có một mình Kỳ ca ca tới đây sao?”

Vấn Nhã tò mò trông ra cửa nhìn thị vệ, lại nhìn Quân Nghị Kỳ.

Quân Nghị Kỳ thấy nàng không hề có tư thế của Quý Phi nương nương, vẫn là tiểu nữ nhân đáng yêu kia, trong lòng lại cao hứng, cũng không kiên trì, đáp:

“Kỳ ca ca hẹn Ngũ đệ đàm chuyện tại đây, hình như hắn cũng sắp đến rồi.”

Quay đầu ra cửa nhìn thị vệ nói:

“Đi xem Ngũ Vương gia đến chưa.”

“Cái gì?”

Mông Vấn Nhã như gần tên lửa mà đột ngột nhảy dựng lên, bảy hồn thì bay mất ba hồn rồi, cái này gọi là có tật giật mình.

Quân Nghị Kỳ thấy nàng bị hoảng sợ, kinh ngạc nói:

“Làm sao vậy, Nhã Nhi quen Ngũ đệ à, hắn có cái gì không đúng sao?”

Tiểu tâm can của Vấn Nhã căng thẳng bồn chồn.

‘Loại chuyện này mà cũng đụng đến đến, xem ra mình không thể làm chuyện xấu rồi, bằng không dọa thêm vài lần, mạng nhỏ cũng không giữ được. Không biết lúc gặp tình huống đến đột phát cái gì đâu.’

Bề ngoài Vấn Nhã cười nhưng trong không cười ngòai xuống nói:

“Hắc hắc, Nhã Nhi ta quen hắn, nhưng không biết hắn có biết ta hay không.”

Trả lời như vậy hình như bảo đảm nhất nha.

Quân Nghị Kỳ đầy bụng nghi ngờ, kỳ quái hai người này làm sao có thể biết nhau, nhưng nghĩ đến chính hắn cũng không phải là cũng biết tiểu nữ nhân này hay sao, cũng không truy vấn nữa, dù sao cứ để cho Ngũ đệ đến toàn bộ liền hiểu rồi.

Lập tức nghĩ đến Vấn Nhã làm sao có thể xuất cung, hơn nữa chỉ đem một thị vệ, Hoàng Thượng làm sao yên tâm nàng như vậy, chẳng lẽ không hề giống như lời đồn nói Hoàng Thượng sủng ái nàng nhất sao? Không khỏi mở miệng hỏi:

“Đúng rồi, Nhã Nhi, làm sao nàng lại ở chỗ này, làm sao có thể xuất cung vậy?”

Vấn Nhã biết hắn sớm muộn gì cũng sẽ hỏi, đáp:

“Chìm ở trong lòng cũng lâu, cũng nên thả đi ra cho thông khí chứ.”

Thấy sắc mặt Quân Nghị Kỳ cổ quái, nên giải thích nói:

“Kỳ ca ca đừng loạn tưởng, Nhã Nhi không phải chuẩn êm ra ngoài đâu, là Nghị Thiên ca ca đáp ứng cho phép Nhã Nhi đi ra chơi vài ngày đó.”

Quân Nghị Kỳ nghe nàng thân thiết gọi Hoàng Thượng là ‘Nghị Thiên ca ca’, trong lòng có chút buồn bực, không muốn làm cho nàng nhớ tới Hoàng Thượng, lập tức chuyển hướng đề tài:

“Nhã Nhi không phải đói bụng rồi sao? Ăn trước cái này đi, tâm tính của Ngũ đệ vẫn tiểu hài tử, sẽ không để ý.”

Vấn Nhã vừa nghe, ngẫm lại bộ dạng Quân Nghị Lâm, nhưng có đôi khi quả thật giống hài tử, cũng không biết hài tử này ở phương diện đó vì sao lợi hại như vậy.

‘Không biết vị đại bá trước mắt này có phải cũng lợi hại như vậy hay không nhỉ? Hắc hắc.’

Phi, người đang ở đây nghĩ gì thế, người là sắc nữ, mới vừa lên giường với tiểu thúc, chẳng lẽ thật sự còn tính lên giường với đại bá luôn à, người còn không biết xấu hổ sao, thật khinh bỉ người!’

Trong lòng Vấn Nhã tự mình chửi mình, khuôn mặt nhỏ nhắn là thần kỳ hồng nhuận, trong mắt của Quân Nghị Kỳ lóe sáng như sao, rồi không được tầm mắt.

‘Không biết tiểu nha đầu này trong lòng đang suy nghĩ gì, khuôn mặt nhỏ nhắn lại hồng như vậy, ha ha.’

Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, tiếp theo một tiếng “Tam ca”, Ngũ Vương gia Quân Nghị Lâm cười cất bước tiến vào.

Vấn Nhã ngẩng đầu nhìn lên, thấy bộ dạng hần phong lưu phóng khoáng tiêu sái, sắc mặt từ hồng chuyển trắng, trong lòng cảm giác khó chịu.

‘Thật là bảnh bao, đem trang phục của hần mặc thành như vậy làm cái gì, chẳng lẽ muốn làm tiểu bạch kiêu044 sao, hay là muốn quyến rũ con gái nhà lành, hừ!’

Quân Nghị Lâm nhìn thấy bên cạnh Tam ca còn có tiểu cô nương đang ngồi cúi cái đầu, nghĩ đến có thể là vị thị thiếp của Tam ca, cũng không biết để ý như thế nào. Đợi cho đến lúc Vấn Nhã ngẩng đầu cảm tức nhìn hần thì hần cả kinh một chút rồi lú lẫm, khuôn mặt tuần tú trong chớp mắt chuyển sang trắng, so với Vấn Nhã chỉ có hơn chứ không kém. Cờ lăm nói:

“Nhã. . . Không! Hoàng tẩu, nàng, làm sao nàng ở chỗ này?”

Trong lòng Quân Nghị Lâm lại loạn thành một đoàn, đầu tiên là giật mình, sau là khủng hoảng, cuối cùng là tâm hỉ.

‘Oái, cái nốt ruồi ở khóe miệng nàng đâu? Hóa ra là giả a, nhìn qua thiếu phần gợi cảm, nhưng càng thêm đáng yêu thanh thuần nha, có thể nhanh như vậy nhìn thấy nàng thật tốt. Lúc mình tỉnh ngủ thấy nàng đã rời đi, trong lòng không biết có bao nhiêu mất mát đâu.’

Vấn Nhã tức giận trợn trắng mắt nhìn hần một cái nói:

“Chẳng lẽ cũng chỉ chuẩn huynh tới ăn cơm, còn không chuẩn ta tới hay sao? Kỳ ca ca, huynh xem hần, hần không chào đón Nhã Nhi, Nhã Nhi vẫn nên rời đi thôi.”

Nói xong đứng dậy.

Trong lòng Quân Nghị Kỳ giật mình.

‘Hai người này sao lại thế này, vừa thấy mặt đã không muốn cùng bàn, giống như hai con gà trống, vừa thấy mặt đã đấu nhau, chẳng lẽ có cái bí mật gì sao? Đều là người một nhà, ta đây làm ca ca hần nên hảo hảo hóa giải hiểu lầm của bọn họ.’

“Nhã Nhi đây là nói cái gì vậy a, Ngũ đệ làm sao có thể không chào đón nàng, Ngũ đệ, còn không thỉnh Hoàng tẩu bồi tội!”

Quân Nghị Kỳ hướng Quân Nghị Lâm sử dụng ánh mắt sắc lạnh, Quân Nghị Kỳ thật vất vả gặp được Vấn Nhã, dĩ nhiên muốn nhìn nhiều nàng hơn.

Quân Nghị Lân căn bản không ý tứ được chào đón của nàng, tự hấn muốn thấy nàng cũng không kịp, lại ngại Tam ca ở đây, cũng không thể nói thẳng được, nghĩ đến ôn tồn đêm qua, trong ngực Quân Nghị Lân căng thẳng, khuôn mặt tuần tú chuyển hồng, không biết làm sao nói :

“Ta không có ý này à, ta chỉ là giặt mình ở trong này cũng có thể đựng tới Hoàng tẩu, Hoàng tẩu đừng nóng giận nha, mọi người đói bụng rồi mà, nhanh ăn cơm đi, ta muốn ăn cho đầy bụng nè.”

Hắn có điểm ngượng ngùng nhìn Vãn Nhã nói.

Vãn Nhã nhìn bộ dạng đó của hắn, chỉ biết hắn nhất định giấu lại chuyện tối hôm qua đi, nàng cũng đỏ mặt, cảm giác có điểm mất mặt, thốt ra:

“Ăn, ăn, ăn, chỉ có biết ăn thôi, huynh đi làm chuyện xấu, đương nhiên bụng sẽ đói rồi.”

Vừa nói xong mới biết được bản thân nói là cái gì nha, nhất thời khuôn mặt nhỏ nhắn giống như hỏa thiêu. Vội vàng lấy tay phủ ở khuôn mặt, chỉ còn đôi mắt to nhìn chung quanh ngấm loạn.

Lời nàng vừa nói, người nghe hiểu ý, Quân Nghị Lân lại bị dọa sợ, mặt cũng hồng đến nhò ra máu, cà lăm nói:

“Ta, ta, ta nào có làm chuyện xấu, ta là đang giúp người, đúng, giúp người.”

Nói xong còn dùng lực gật gật đầu.

Vãn Nhã vừa nghe, phi thân đến đánh trên đỉnh đầu hắn một phát, trợn mắt nhìn nói:

“Giúp, giúp, giúp, giúp cái đầu huynh ý, lần sau nếu dám giúp loạn, cẩn thận ta thiên huynh, về sau không cho phép đi loại nơi đó biết không?”

Quân Nghị Lân nghe nàng nói muốn thiên hấn, độ ấm trên mặt càng tăng nhanh, lập tức lại giấu tới nàng không cho hấn dạo kỹ viện, đây là quần hấn, trong lòng ngọt ngào tăng lên, cũng không so đo việc đánh lên trên đầu của hắn. Thay vào đó đưa tay sờ sờ chỗ bị nàng đánh, ngây ngô cười nói:

“Đã biết, về sau sẽ không đi.”

Vãn Nhã thấy bộ dạng hấn ngốc đáng yêu, trong lòng sung sướng, nhất thời vui cười cởi mở, mắt to liếc hấn một cái nói:

“Coi như huynh thức thời, được rồi, không phải đói bụng rồi sao? Ngồi xuống ăn cơm đi.”

Trong lòng có loại kích thích yêu đương vụng trộm.

Quân Nghị Kỳ xem hai người này đỏ mặt tranh chấp không coi ai ra gì. Ngũ đệ còn một bộ dạng ăn phải ba ba, trong lòng rất nghi ngờ, không khí giữa hai người tựa như một đôi oan gia vui mừng, liếc mắt đưa tình, làm cho hấn không khỏi như lọt vào trong sương mù.

Bữa ăn cơm này được gọi là ‘quỷ dị’ a!

Quân Nghị Lân thường xuyên cúi đầu nhìn lên Vãn Nhã, trong lòng có điểm vui vô cùng.

Vãn Nhã sợ Quân Nghị Kỳ nhìn ra đầu mối, đành phải làm bộ không thấy được, câu được câu không cùng Quân Nghị Kỳ dẫn dắt đề tài. Trong lòng thầm trách Quân Nghị Lân này sao ngay cả diễn trò cũng không biết, lại để hấn nhìn tiếp, ngu ngốc cũng biết quan hệ hai người bọn họ không bình thường rồi. Dưới bàn chân nhỏ nhẹn không được cẩn thận đá hấn một cước, hi vọng hấn hiểu được.

Quân Nghị Lân bị Vãn Nhã đá một cước này, cười càng vui vẻ hơn, lại vẫn ngây ngô cười ra tiếng, Vãn Nhã tức giận trợn mắt nhìn thẳng.

‘Đây là đầu phải Vương gia a, rõ ràng là một tên ngớ ngẩn.’

Hai người bọn họ ngẫm đá qua đá lại như vậy, Quân Nghị Kỳ ngồi ở bên cạnh Vãn Nhã không nhất định thấy rõ ràng, nhưng Vương Lôi vẫn đứng ở cửa nhìn Vãn Nhã này lại nhìn thấy nhất thanh nhị sở045. Âm thầm kinh hãi:

‘Tiểu nữ nhân này thật lợi hại, thế nhưng quyến rũ cả Ngũ Vương gia.’

Hắn rút ra cái kết luận:

‘Chỉ cần là tuần nam, nàng không buông tha, lúc trước là Lãnh Sát, lúc này lại là Ngũ Vương gia. Nàng cần bản đã quên mình đã là nữ tử có trượng phu rồi sao.’

Vương Lô cảm giác như muốn ngất đi thôi.

‘Mình tại chẳng phải cũng thích nàng rồi sao, nhưng dù có bị nàng hấp dẫn, haizzz. . . Ngay cả nàng đang quyến rũ Ngũ Vương gia, mình cũng cảm thấy nàng đáng yêu, điên thật rồi.’

Nam nhân khi yêu a, chỉ có một chữ — ngốc!

22. Chương 22: Hai Người Làm Lộ

So với hai người ngốc nam nhân này, ý nghĩ thanh tỉnh nhất chính là Quân Nghị Kỳ trong lòng cũng ngọt ngào không ngừng, bởi vì một bữa cơm mà Vãn Nhã cũng chỉ cùng hắn nói chuyện làm nũng, nghe được lời mềm mại, xương cốt cả người hắn đều phải rớt ra, ánh mắt nhìn nàng cũng bắt đầu nhiệt liệt.

Trong lòng hắn bắt đầu gảy bàn tính, mở miệng nói:

“Nhã Nhi, nàng mấy ngày nay ở chỗ nào a?”

“Nhã Nhi sẽ ở trong khách điểm này.”

Đảo mắt nghĩ đến nàng mới đi ra một ngày, duy nhất cả đêm cùng Quân Nghị Lâm ngủ ở kỹ viện. Choáng váng ~ . Ngẩng đầu mắt nhìn vào Quân Nghị Lâm, con mắt hắn nhìn lóe tia sáng nhìn nàng, thấy nàng rốt cục nhìn hắn rồi, lập tức nhếch môi nở nụ cười.

Trong lòng Vãn Nhã kêu gào:

‘Trời ạ, đủ chưa, hàm răng trắng nha.’

“Ở khách điểm không có thoải mái, đến chỗ Kỳ ca ca ở đi, ở đó phòng trống nhiều lắm, thuận tiện chơi vài ngày luôn.”

Quân Nghị Kỳ muốn mỗi ngày có thể nhìn nàng, tuy rằng nàng cũng phải về bên người Hoàng Thượng, nhưng có thể nhìn được nàng một ngày thì tốt một ngày, chỉ cần gặp khuôn mặt nhỏ nhắn phấn hồng mím mím của nàng, hắn liền không nhìn được mặt mày hờn hờ rồi, kỳ quái nhỉ.

Trong lòng Quân Nghị Lâm cả kinh.

‘Tam ca có ý gì? Bình thường nữ nhân bên cạnh Tam ca tuy nhiều, nhưng chưa bao giờ thấy hắn đặc biệt sủng ái ai, nữ nhân với hắn mà nói tựa như quần áo, thay đổi một bộ lại một bộ, nhưng vì sao đối với Nhã Nhi lại nhiệt tâm như thế, chẳng lẽ nguyên nhân bởi vì Nhã Nhi là Quý Phi nương nương sao, không giống, chẳng lẽ hắn đối với Nhã Nhi cũng có ý.’

Trong tiềm thức Quân Nghị Lâm không muốn Vãn Nhã ở quý phủ của hắn ta, muốn ở cũng phải đi ‘Lân Vương phủ’ của hắn nha, không biết hắn có thể ôm nàng được thêm một cái hay không. Nghĩ đến đây hắn ngồi nghiêm chỉnh, cố ý kỳ quái nói:

“Tam ca, chỗ ở của huynh nhiều thị thiếp như vậy, Hoàng tẩu đi lại bị dọa hỏng mất, không bằng Hoàng tẩu đến chỗ của ta ở vài ngày đi?”

Nghĩ đến có thể cùng Vãn Nhã thân thiết, thì càng thêm tò mò.

“Huynh không có thị thiếp sao?”

Vãn Nhã liếc mắt nhìn hắn. Kỳ thật Vãn Nhã Nhi muốn đi Tam Vương phủ, bởi vì nàng nghĩ đến trên người Quân Nghị Lâm không có long vân, như vậy rất có thể ở trên người Quân Nghị Kỳ, nàng muốn tìm

cơ hội nhìn lên một chút. Nghĩ đến có thể nhìn thần tượng của nàng toàn thân xích lõa đứng ở trước mặt nàng, Vãn Nhã thiếu chút nữa rớt nước miếng.

(Tác giả : Phi, kêu người xem ngực, phải xích lõa hoàn toàn mới xem được sao?)

Nhưng nàng lại nhịn không được muốn biết chuyện Quân Nghị Lâm. Nữ nhân sao, một khi cùng một người nam nhân đã xảy ra quan hệ, sẽ tự động đem hắn làm vật sở hữu của mình, Vãn Nhã chính là một cái điển hình.

Quân Nghị Lâm thấy Vãn Nhã không trả lời Tam ca ngược lại hỏi hắn, nghĩ đến nàng đồng ý đi trong phủ của hắn, lập tức tự hào nói:

“Không có, ta không có nuôi tiểu thiếp nha, không tin nàng có thể hỏi Tam ca.”

Quân Nghị Kỳ cảm thấy hai người bọn họ giống như thực hợp ý, khẩu khí nói liên tục đều so với hắn hợp ý hơn, không khỏi có điểm ảo não, ảo não hắn không thể giống như bọn họ vậy. Chẳng lẽ hắn tuổi đã lớn sao, đó là nguyên nhân hai người bọn họ gần gũi như vậy.

Trong lòng có điểm buồn. Nhưng hắn vừa tức Ngũ đệ mách lẻo chuyện của hắn, ai mà nguyện ý để nữ nhân mình thích biết mình có nhiều nữ nhân, khó chịu nói:

“Đúng là không có thị thiếp mới có thể suốt ngày ở lại ‘Phong Hương viện’ đi. Thành Lăng Châu người nào không biết Ngũ Vương gia đã đem ‘Phong Hương viện’ làm nhà.”

Quân Nghị Lâm vừa nghe, thực kinh ngạc.

Tam ca không giúp hắn coi như xong, ngược lại chửi hắn, trong lòng hắn có điểm nóng nảy, hắn sợ Vãn Nhã biết hắn thường lưu luyến ở nơi bướm hoa sẽ không để ý tới hắn, chạy nhanh nhìn về phía Vãn Nhã, quả nhiên Vãn Nhã đã muốn giận sôi lên.

Vãn Nhã trong lòng thầm tức giận:

“Thật hay a, trách không được hai huynh đệ huynh phương diện kia đều lợi hại như vậy, hóa ra là bồi dưỡng mà nên a, kinh nghiệm phong phú a, xem ra Tam Vương gia này nhất định cũng không kém rồi. Thực đúng là không phải người một nhà thì không vào cùng một cửa, tất cả đều là hoa tâm đại củ cải, sớm muộn gì ta đem toàn bộ bọn nó ‘xoẹt xoẹt’ luôn, hừ!”

Sắc mặt Vãn Nhã hiện ra giận ý, cầm lấy chiếc đĩa trên bàn của nàng liền hướng trên đầu Quân Nghị Lâm lao đi, vừa ném vừa mắng:

“Tốt. Người hoa tâm đại củ cải, còn tưởng rằng người trẻ con, còn thuần khiết, không nghĩ tới, thật sự không nghĩ tới, trách không được ở chỗ kia có thể gặp được người, hóa ra người còn mỗi ngày đi báo danh hủ, người người người. . .”

Vãn Nhã Nhi càng nghĩ càng tức.

“Ta chờ khi trở về cung, để cho Hoàng Thượng tứ hôn cho người, tìm thiên kim tiểu thư coi chừng người, nhìn người còn có đi cái nơi bẩn này hay không! Người người người, tức chết ta. . .”

Vãn Nhã tức giận đến cuối cùng nhưng lại nói không ra lời, đặt mông ngồi ở trên ghế liền gào khóc, nàng hiện tại thực cần phát tiết.

Quân Nghị Lâm nhìn Vãn Nhã phản ứng mãnh liệt như vậy, nhất thời hoảng loạn, cũng bất chấp bên cạnh còn có Tam Vương gia, lập tức quỳ đến trước mặt Vãn Nhã, lôi kéo tay nhỏ bé của nàng, ôn nhu nói:

“Nhã Nhi đừng khóc, là ta không tốt, ta không bao giờ đi chỗ đó nữa, không bao giờ chạm vào những nữ nhân khác nữa, ta thề, thật sự, nàng đừng khóc được không? Ta không dám, thật sự, ta về sau toàn bộ nghe lời nàng được không? Đừng khóc nha.”

Vừa nói vừa đau lòng giúp Vãn Nhã lau nước mắt. Xem ánh mắt nàng hồng hồng, cái miệng nhỏ nhắn nhìn hắn, hắn chỉ cảm thấy tâm cũng đau nát. Lầm sao còn quản được có người bên ngoài hay không.

Quân Nghị Kỳ cùng Vương Lôi hai người khiếp sợ nhìn một màn này, ngu ngốc hắn cũng biết hai người này là quan hệ như thế nào rồi, đồng thời trong lòng cũng mạnh mẽ co lại.

Quân Nghị Kỳ cái mặt trắng bệch, hoàn toàn mất đi bình tĩnh ngày thường, thống khổ chỉ vào hai người nói:

“Các đệ, các đệ nói rõ ràng cho ta, rốt cuộc sao lại thế này?”

Quân Nghị Lân cùng Vãn Nhã thế này mới biết làm lộ rồi, tự trách mình tự phát mất bình tĩnh, hoàn toàn đã quên còn có người bên ngoài, lúc này thật sự là sinh đại họa. Đây chính là tội thông dâm, ở gia đình người bình thường phải đem ngâm lông heo, huống chi bây giờ là một người Quý Phi của Hoàng Thượng cùng một người là đệ đệ của Hoàng Thượng, để Hoàng thất nghe thấy, mười cái đầu cũng không đủ chém.

Vãn Nhã nhất thời tỉnh táo lại, nàng suy nghĩ, Quân Nghị Thiên nếu biết việc này, chỉ bằng hấn là ngôi cửu ngũ chí tôn, là tuyệt đối không cho phép nữ nhân của hấn hồng hạnh xuất tường⁰⁴⁶, nghĩ đến cái ánh mắt khí phách đó, Vãn Nhã nhịn không được sợ run cả người.

‘Mình nhất định phải tỉnh táo lại, đây cũng không phải là chuyện đùa.’

Vãn Nhã nghĩ đi nghĩ lại, bỗng nhiên trong đầu nàng chợt lóe tia sang:

‘Có!’

‘Duy nhất chỉ có một kế!’

Tâm Vãn Nhã nói :

‘Thì phải đem Tam Vương gia cùng dụ dỗ, mình đem hấn ăn đi, hấn cũng không thể đem mạng hấn bồi theo được, hắc hắc, ý kiến hay!’

Vãn Nhã nghĩ đến cái gì thì làm cái đó, xoay người ôm cổ Quân Nghị Kỳ đang buồn bã ủ rũ, dùng một bữa cơm nàng đã biết Tam Vương gia này đối với nàng có cảm tình, nàng cũng chỉ có ý tốt lợi dụng điểm ấy thôi, dù sao nàng ngay từ đầu không có ý định buông tha thần tượng này.

“Kỳ ca ca, huynh đừng như vậy, Nhã Nhi có nỗi khổ, Nhã Nhi muốn đi ở nhà Kỳ ca ca vài ngày, chậm rãi giải thích cho Kỳ ca ca nghe kỹ hơn? Hiện tại trong lòng Nhã Nhi rất khổ sở nha.”

Vãn Nhã nước mắt giống như ngọc lưu ly từng chuỗi đi xuống , , còn trợn to mắt nước nhìn Quân Nghị Kỳ, chỉ sợ hấn không có cao hứng, mọi người liền tiêu đời.

Quân Nghị Kỳ trông thấy nước mắt của nàng ngăn không được đi xuống đất.

‘Đây gọi là đau lòng sao?’

Trong lòng nghĩ sao cũng không đành lòng, thầm nghĩ:

‘Chẳng lẽ thật sự có nỗi khổ sao? Trước kia Nhã Nhi chưa tiến cung đã cùng Ngũ đệ yêu nhau, không dự đoán được Hoàng Thượng dùng đao đoạt ái, tạo thành đôi uyên ương yêu nhau số khổ mà không thể gần nhau như vậy, lúc này Nhã Nhi xuất cung chính là hai người hẹn hò à.”

Hấn càng nghĩ càng cảm giác suy đoán của mình hợp lý, bọn họ có tình cũng bắt đầu như vậy, nhưng hấn thì tính cái gì đây, thành toàn đôi uyên ương này sao, hấn ở giữa làm thánh nhân, nuốt mật vàng sao? Hấn vẫn còn hy vọng xa vời nàng đối với hấn cũng có thể giống như đối với Ngũ đệ vậy. Nàng còn là một tiểu hài tử, sẽ hiểu được lòng hấn sao?

Quân Nghị Kỳ không nhịn được cười khổ.

Mà Vương Lôi ngoài cửa đã lớn trí đoán được tối hôm qua Vãn Nhã chính là cùng Quân Nghị Lân hẹn hò mà chuồn êm đi ra ngoài, hấn cũng hoài nghi hai người bọn họ đã sớm yêu nhau, hấn âm thầm lo lắng cho Vãn Nhã, Hoàng Thượng nếu biết, chuyện này phải làm sao đây, hấn nên đứng ở bên nào mới được.

Vương Lôi lắc lắc đầu:

‘Nữ nhân này lá gan quá lớn, chẳng lẽ cái này gọi là gan to che trời à!’

Quân Nghị Lân giờ phút này cũng vì xúc động của hấn mà hối hận, uể oải ngồi dưới đất không nói lời nào, trong lòng bối rối:

‘Xong rồi, xong rồi, lần này toàn bộ xong rồi, là ta hại Nhã Nhi, ta làm sao đầu óc mục như vậy a.’

Quân Nghị Lân thống khổ nhắm mắt lại, lập tức giống như hạ quyết định gì đó nhìn Quân Nghị Kỳ.

“Tam ca, chuyện không liên quan đến Nhã Nhi, là ta không tốt, là ta yêu Nhã Nhi, huynh muốn trách thì trách ta đi, đừng trách cứ Nhã Nhi, việc này không thể để cho Tứ ca biết a.”

Hốc mắt Quân Nghị Lân ướt át.

Vấn Nhã nghe hắn nói như thế, trong lòng rung động thật sâu, thầm nghĩ:

‘Nếu ở hiện đại, một người nam nhân cùng một nữ nhân lên giường vài lần làm sao có thể vì nàng mà không để ý sinh mệnh được, xem ra nam nhân cổ đại si tình hơn, tiểu tử này vẫn là có lương tâm, xem ra mình thích không lầm người, cái gì? Thích á?’

Trong lòng Vấn Nhã cười khổ một tiếng.

“Đúng vậy, mình cũng thích tiểu thúc đáng yêu này, tiểu thúc kích động này.”

Quân Nghị Kỳ từ nhỏ cũng rất đau đầu với đệ đệ này, Tứ đệ Quân Nghị Thiên không ở chung năm năm, là đệ đệ này làm cho hắn cảm thấy trong Hoàng cung lạnh như băng còn có một tia thân tình, hắn cũng không muốn đệ đệ này gặp phải chuyện không may.

“Tam ca ta không phải đứa ngốc, các đệ đều là người ta quan tâm nhất, ta sẽ có đúng mực, Ngũ đệ đệ đứng lên đi, việc này có lớn có nhỏ, chúng ta phải bàn bạc kỹ hơn, đệ cùng Nhã Nhi theo ta quay về Kỳ Vương Phủ rồi nói sau.”

Quân Nghị Kỳ bất đắc dĩ thở dài nói.

‘Ai biết trong lòng ta cũng khổ nha.’

Quân Nghị Lân cùng Vấn Nhã liếc mắt nhìn nhau sau đó đều tràn ngập cảm kích nhìn Quân Nghị Kỳ, mà Vấn Nhã càng cảm thấy hắn là người có tình nghĩa, không giống nhị ca nói hắn sẽ tư thông quốc gia khác, đảo điên triều đình.

‘Ai nói Hoàng gia không có thân tình, Vấn Nhã ta cũng không tin, hừ!’

Hiện tại hiểu rõ tình hình còn có một Vương Lôi đứng thẳng ở cửa phòng, thị vệ khác đều canh giữ ở ngoài cửa, ba người ý thức được vấn đề này thì đều đồng loạt nhìn hướng Vương Lôi.

Vương Lôi từ thời khắc Quân Nghị Lân hướng Vấn Nhã quỳ xuống đứng lên, chỉ biết hắn phá vỡ một bí mật mà hắn không nên biết đến, chính xác hơn là chuyện bê bối của Hoàng gia, có thể đưa tới họa sát thân, hắn làm thị vệ sớm nên lắng tránh, Tam Vương gia cũng vì thái độ Vấn Nhã đối với hắn mà không có vẫy lui hắn, mà hắn lại luyến tiếc không muốn để Vấn Nhã ở lại trong phòng, ánh mắt của hắn chỉ lơ đãng ở trên người tiểu nữ nhân này rồi không được.

Lúc này thấy ba đạo ánh mắt bao hàm không cùng suy nghĩ bắn về phía hắn, Vấn Nhã là khẩn cầu, Quân Nghị Lân là hỏi, mà Tam Vương gia cũng là tràn ngập sát ý. Hắn hít một hơi sâu, đi đến trước mặt Vấn Nhã, đối với Vấn Nhã nói:

“Tiểu thư, không, Nhã Nhi, xin tin tưởng Vương Lôi ta đây có chết vĩnh viễn cũng sẽ không làm thương tổn chuyện Nhã Nhi.”

Nói xong đôi mắt bao hàm thâm tình nhìn Vấn Nhã.

Vương Lôi sợ nếu như hắn không nói ra tình hình thực tế là hắn cũng thích nàng thì sợ không có ai tin tưởng một thị vệ thiếp thân của Hoàng Thượng sẽ không mật báo, có khi còn nghĩ rằng hắn là người mà Hoàng Thượng phái tới giám thị Vấn Nhã.

Vấn Nhã nhìn Vương Lôi, trong lòng căng thẳng, miễn cảm nhận ra Vương đại ca cũng yêu nàng.

‘Mình thật may mắn dữ dội!’

Nàng không khỏi lệ nóng tuôn trào. Cảm động gật gật đầu, cái miệng nhỏ nhắn mếu máo.

Hai huynh đệ Quân Nghị Lân liếc mắt nhìn nhau, trong lòng cũng giật mình, nhưng vừa xem đã hiểu ngay.

Quân Nghị Kỳ vung tay áo lên nói :

“Trở về rồi hãy nói!”

Quân Nghị Kỳ vẫn thực tự nhiên kéo tay nhỏ bé của Vãn Nhã đi tuốt ở đằng trước, Quân Nghị Lân mặc dù nhìn không thuận mắt, nhưng mà không dám lên tiếng, chỉ có chút mắt mát đi theo sau Vãn Nhã, phía sau hẳn còn có Vương Lôi cũng không yên lòng đi theo, không biết phát sinh chuyện gì mà bọn thị vệ cảm giác sắc mặt chủ nhân không tốt, lại không dám lên tiếng.

Kỳ quái là dưới lầu Lãnh Sát lại vẫn ngồi ở vị trí đó, bất đồng là đại mỹ nhân bên người hẳn không thấy nữa, người trong khách điếm cũng chỉ thừa mình hẳn, không nhìn thấy cũng khó.

Hắn thấy Vãn Nhã xuống lầu, mắt tinh sáng ngời, nhưng lập tức phát hiện đến bầu không khí không đúng, người người đều nhúu chặt mày, Vãn Nhã hốc mắt lại hồng hồng, coi như khóc lớn qua một hồi. Tâm Lãnh Sát lập tức nhói lên, mắt nhìn nàng đã tràn ngập lo lắng, thấy Vãn Nhã sắp ra cửa, nhin không được hướng nhìn Vãn Nhã liếc mắt ra hiệu.

Vãn Nhã cũng thấy kỳ quái hẳn sao lại còn ở đây, nhưng hiện tại nàng cũng không có tâm tình đùa giỡn, chợt thấy Lãnh Sát hướng nàng ra hiệu, không khỏi nghĩ đến người hẳn lạnh khốc như thế, thế nhưng sẽ hướng nàng làm như quen biết nàng rồi còn nháy mắt ra dấu, tâm tình nhất thời vui vẻ, vui mừng nhường mày.

‘Xem ra khốc ca này đã bị chính mình quyến rũ rồi nha. Ha ha, Nam Cung Vãn Nhã ta quả nhiên vô địch thiên hạ!’

23. Chương 23: Gặp Thích Khách

Vãn Nhã lại đắc chí, không nghĩ đã cười ra tiếng, khiến cho ba người khác nhìn nhau nghi hoặc, qua chuyện vừa rồi mà còn cười được, chỉ sợ cũng chỉ có tiểu nữ nhân không giống người thường này thôi.

Vãn Nhã thâm nghĩ không tốt, quá đắc ý rồi, xấu hổ thoát khỏi bàn tay to của Quân Nghị Kỳ rồi đi ra ngoài cửa.

Vãn Nhã một cước vừa bước ra cửa, bỗng nhiên khước mắt một đường ánh bạc hiện lên, còn không có thấy rõ, một trường kiếm chói lọi đã hướng nàng đâm đến, không hề chuẩn bị nàng nhất thời đứng ngây như tượng, phản ứng cũng không kịp nữa.

Nói thì chậm, mà diễn ra thì nhanh, mắt thấy trường kiếm chuẩn bị toàn lực đâm trúng ngực Vãn Nhã, Tam Vương gia Quân Nghị Kỳ phản ứng đầu tiên, một phen đại lực đẩy Vãn Nhã ra, dùng bả vai của hắn cản một kiếm này.

Thích khách hắc y che mặt thấy một kiếm đâm sai người, lập tức rút kiếm xoay người bay lên nóc nhà đối diện, rồi vội chạy đi. Mà kiếm vừa rút, Quân Nghị Kỳ đau thét một tiếng lớn, trên vai nhất thời máu chảy như sông, nhìn mà sắc mặt Vãn Nhã tái nhợt, đổ mồ hôi.

‘Một kiếm này nếu đâm trúng mình, không chết cũng dùng nghĩ lại chọc nam nhân!’

(Tg : Làm sao có thể? — người không thấy người thích khách kia đâm vào là Mimi của ta a!)

Lúc này còn nghĩ đến chuyện này, thật không hổ là sắc nữ!

Thị vệ cùng Vương Lôi đằng sau sắc mặt đại biến, chạy nhanh về phía trước, thấy thích khách chạy trốn, lập tức rất nhanh truy đuổi theo, ở trong đầu Vương Lôi chỉ có một ý niệm:

‘Nhất định phải bắt lấy tên thích khách này, bằng không Nhã Nhi vẫn sẽ gặp nguy hiểm.’

Mặt Quân Nghị Lâm cũng tái nhợt, bởi vì hắn căn bản không biết võ công, đành phải trợ giúp Quân Nghị Kỳ.

Đầu kia Lãnh Sát thấy cảnh này cũng cả kinh, cũng bất chấp có biết hay không, bay thẳng đến bên cạnh Vãn Nhã còn sợ tới mức đang trên mặt đất chưa có đứng lên, lo lắng thốt ra lời:

“Nhã Nhi nàng không sao chứ?”

Sắc mặt quan tâm do dự mới nói nên lời.

Ngoài cửa Lãnh Sát nâng Vãn Nhã dậy, Quân Nghị Lâm trong cửa đỡ lấy Quân Nghị Kỳ không có chút huyết sắc nào.

Mà không đợi Vãn Nhã lấy lại tinh thần, lại một thích khách áo đen che mặt phi kiếm bay đến, mục tiêu là Vãn Nhã vẫn đang thử người.

Ba người đồng thời biến sắc.

Lúc này, Lãnh Sát phản ứng cực nhanh, một tay đỡ lấy Vãn Nhã, một tay rút trường kiếm bên người ra ngăn một kích trí mạng này, võ công Lãnh Sát cao cường, ngăn một kiếm này xong, lại nhanh chóng phản kích, một tay ứng phó thích khách cũng thành thạo, thích khách hiển nhiên không nghĩ tới bên người Vãn Nhã còn có võ lâm cao thủ như thế, mắt thấy hắn không địch lại được, đành phải buông tha việc ám sát quay về phía sau lao đi.

Lãnh Sát không dám truy kích, hắn sợ còn có lần thứ ba, nâng Vãn Nhã đứng dậy, tức giận nói:

“Nàng nữ nhân chết tiệt, rốt cuộc trêu chọc người nào, người người đều muốn mạng nàng vậy!”

Hắn nghĩ nếu như là hắn không có ở đây, Vãn Nhã rất có thể đã là vong hồn dưới kiếm rồi, trong lòng không khỏi run rẩy, nhìn không được đột nhiên biến sắc.

Vãn Nhã Luôn luôn mồm miệng lạnh lợi sao việc này hoàn toàn sợ cháng váng vậy, giống như con rối gỗ, đến bây giờ còn không có dám nhận sự thật có người muốn giết nàng, cho đến khi Lãnh Sát nổi giận chấn tỉnh nàng. Nàng chỉ có gan mê trai đẹp, đối với loại chuyện đánh đánh giết giết này nàng nhất như chuột, trách không được nàng lại như vậy.

Vãn Nhã thất hồn lạc phách nhìn Lãnh Sát, bỗng nhiên “Oa~” một tiếng khóc lớn, cả người nhảy dựng lên ôm chặt lấy Lãnh Sát, hai cái đùi ngọc lại giống như tám chân tám cẳng cuốn lấy bên hông Lãnh Sát.

“Nhã Nhi rất sợ, rất sợ nha, Nhã Nhi không biết, thật sự không biết ai muốn giết ta, ta trừ bỏ quyền rũ mỹ nam ra, cũng không có làm chuyện gì thương thiên hại lý⁰⁴⁸, mưu tài sát hại người mà, bọn họ tại sao phải giết ta a, ô ô.”

Lãnh Sát trước bị nàng ôm như bạch tuộc như vậy khuôn mặt tuần tú biến thành đỏ bừng, tiếp theo lại bị lời tức giận của nàng làm cho khóe miệng co rút, sau đó nhìn nàng lại không nước mắt, thì là nước mũi, muốn tức giận cũng tức giận không nổi, đành phải bắt đắc dĩ ôm nàng, nhìn nàng. Trong lòng giống như càng ngày càng không bỏ tiểu nữ nhân này xuống được rồi, hazz. . .

Phía sau hai huynh đệ xem Vãn Nhã phản ứng đầu tiên là ôm lấy vị thiếu niên không quen biết này, nhất thời tức giận đến đỉnh đầu bốc khói, Quân Nghị Kỳ lại thống hận chùng chất. Nhưng rõ ràng nữ nhân ở trên người soái ca không chú ý tới mắt nóng phía sau nói.

“Nhã Nhi, mau xuống đây!”

Quân Nghị Lâm rốt cục kìm nén không được rống to ra tiếng.

“Xem ta là người chết a, có mặt Tam ca cũng để cho ta mang nón xanh⁰⁴⁶, đây là loại nữ nhân gì!”

Vãn Nhã ngẩng đầu mới nhìn đến cả người Quân Nghị Kỳ là máu, vội vàng từ trên người Lãnh Sát nhảy xuống, trực tiếp chạy qua.

“Kỳ ca ca, huynh không sao chứ, a! Sao lại chảy nhiều máu như vậy, có đau hay không? Huynh tại sao muốn thay ta đỡ kiếm như vậy, huynh xảy ra chuyện gì, bảo Nhã Nhi sống thế nào đây!”

Nói xong nước mắt lại như biển tình mà trào ra.

‘Vào lúc này còn không quên bày tỏ tình cảm, báỉ phục!’

Quân Nghị Kỳ nghe Vắn Nhã nói như vậy, trong lòng mừng thầm.

‘Xem ra một kiếm này chắc chắn đáng giá.’

“Còn không giúp Vương gia đi vào!”

Lãnh Sát lạnh giọng ra mệnh lệnh, trong lòng cực kỳ khó chịu, sức nặng trên người đột nhiên biến mất làm cho hắn có điểm trở tay không kịp. Hắn đi tới chỗ Tam Vương gia điểm huyết đạo, máu chảy đã ngừng lại.

Vắn Nhã cùng Quân Nghị Lâm nói toạc ra chỉ là hai tiểu thí hài ham chơi, làm sao mà biết được thứ này a, nhìn đến loại trường hợp này không hù chết là may rồi, trông cậy vào bọn họ, Quân Nghị Kỳ sợ phải đổ máu mà chết.

Quân Nghị Lâm cùng Vắn Nhã nghe lời chống chọi giúp Quân Nghị Kỳ hướng phòng khách của Vắn Nhã đi đến, mà Lãnh Sát phân phó tiểu nhị đi mời đại phu cùng báo quan.

Hắn bây giờ trước lúc thị vệ của Vắn Nhã trở về thì từng bước cũng không dám rời đi tiểu nữ nhân này.

Trên giường người Quân Nghị Kỳ mất máu rất nhiều, trở nên hỗn loạn, gấp đến độ hai tiểu hài tử không biết như thế nào cho phải.

Vắn Nhã vừa nghen ngào vừa chậm rãi xé mở áo trên vai Quân Nghị Kỳ, nàng sợ chờ thêm chút nữa miệng vết thương sẽ dính áo, đại phu đến xử lý thì bờ vai của hắn sẽ phải đau một hồi.

‘Xem ra bình thường xem tiểu thuyết xuyên không cũng không có phí công, còn có chút lương tâm.’

Quân Nghị Lâm phiền chán ở trước giường đi tới đi lui.

‘Tam ca bị thương là việc đại sự, có cần phải nói cho Tứ ca biết hay không, hoàn hảo Nhã Nhi không có việc gì. Sớm biết thế, mình từ nhỏ nên đi học võ rồi, cũng không phải như bây giờ bảo hộ không được nữ nhân mình yêu thích. Nam nhân kia không biết cùng Nhã Nhi là quan hệ gì, mình phải hỏi rõ ràng, cũng không thể để tiểu nữ nhân này làm loạn, bất quá hắn nếu cứu Nhã Nhi, mình tốt xấu cũng cảm tạ người ta một chút.’

Nghĩ đến đây, Quân Nghị Lâm mở cửa đi ra ngoài.

Cửa đóng lại, trên giường Quân Nghị Kỳ đột nhiên mở to mắt, mắt thâm tình nhìn Vắn Nhã bên cạnh, hắn vừa rồi luôn suy nghĩ về câu nói kia của Vắn Nhã đối với hắn, như vậy rèn sắt khi còn nóng. Cố hết sức nói:

“Nhã Nhi, nàng mới vừa nói là thật chẳng? Nàng cũng để ý Kỳ ca ca sao? Nhã Nhi có thể cho Kỳ ca ca một cơ hội hay không, Kỳ ca ca không cầu nàng luôn bồi ở bên cạnh ta, nhưng Kỳ ca ca hi vọng vĩnh viễn có tư cách đứng ở bên cạnh nhìn nàng.”

Vắn Nhã biết hắn đang đợi hai người có cơ hội ở riêng, nhìn mặt hắn trắng bệch, hai tròng mắt Vắn Nhã lập tức dâng lên sương mù, nàng biết người bị thương luôn đặc biệt yếu ớt.

“ngốc mạo’ này a, hắn nguyện dùng tánh mạng của mình để bảo vệ mình, mình làm sao không cảm động đây.’

“Nhã Nhi nguyện ý, chỉ cần vết thương Kỳ ca ca tốt lên, Nhã Nhi liền ở Kỳ Vương Phủ, Kỳ ca ca vẫn là nam nhân Vắn Nhã sùng báỉ nhất a.”

Vắn Nhã nghen ngào gật đầu. Nàng giống như đã quên còn có hai huynh đệ kia rồi.

Quân Nghị Kỳ chiếm được đáp án đẹp nhất trên thế giới, kiếm thương mặc dù đau, nhưng trong lòng lại là ngọt, hắn si mê nhìn Vắn Nhã, tay muốn vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Vắn Nhã, bả vai vừa nhấc lên, nhất thời đau đến muốn ngất.

Đồng thời, Quân Nghị Lân đứng ở cửa nhìn Lãnh Sát đang ở cửa thang lầu phân phó tiểu nhị mang nước ấm cùng một ít đồ dùng, nhìn hắn ta thuần thực như vậy, võ công cao cường như vậy, nói vậy thường thường đụng tới loại chuyện này, rất tò mò thân phận của hắn ta.

Tiểu nhị nhận được chỉ thị chạy vội mà đi, Lãnh Sát cũng hướng phòng Vãn Nhã đi tới. . .

Quân Nghị Lân thấy Lãnh Sát đi lại, ôm quyền nói:

“Đa tạ thiếu hiệp cứu giúp, ngày khác nhất định cảm tạ!”

Lãnh Sát lạnh lùng nhìn thiếu niên tuấn mỹ quý khí trước mắt này, hắn không biết người nọ là Ngũ Vương gia đương triều, nhưng đã biết người bị thương bên trong là Tam Vương gia, nhưng trực giác hắn không thích nam nhân này, bởi vì khi hắn ta hô to Vãn Nhã thì sắc mặt xanh mét, rõ ràng ghen tị Vãn Nhã ôm hắn, liền cũng không biết hắn ta và tiểu nữ nhân kia có quan hệ gì.

“Không cần!”

Hai chữ!

‘Cảm tạ? Hừ, Lãnh Sát ta không...nhất thiết phải cần! ’

Trong lòng Lãnh Sát tràn ngập khinh thường.

Quân Nghị Lân lúc nào thì bị người không để ý như vậy, còn là một nam tử trẻ tuổi cùng hắn tương xứng nữa, trong lòng chán nản.

“Nếu không cần, như vậy cũng không cần lại làm phiền vị thiếu hiệp nữa rồi, hừ!”

Quân Nghị Lân cũng giận tái mặt, thanh âm lạnh lùng nói. Trong lòng hắn đang lên cơn giận dữ.

‘Nhìn hắn che khuất một nửa mặt, nói vậy cũng không phải cái hạng người thiện lương gì, hừ! Cho chút thể diện còn không biết xấu hổ.’

Lãnh Sát sao lại bị dọa chứ.

“Hừ! Ta mới mặc kệ sống chết của các người, chỉ là không muốn thấy cảnh nữ nhân chết tiệt bên trong chết ở trước mặt ta mà thôi.”

‘Nhìn nàng đã trêu chọc những người nào vậy! ’

Ngũ Vương gia vừa nghe giận tím mặt:

“Cái gì? Người dám nhục mạ đương kim Quý Phi nương nương, Bôn Vương nhìn người không muốn sống nữa rồi.”

Lãnh Sát sững sốt, khiếp sợ nhìn Quân Nghị Lân, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

“Người nói cái gì a, lặp lại lần nữa! Cái nữ nhân chết tiệt kia là Quý Phi nương nương, phi tử của Hoàng Thượng sao?”

Quân Nghị Lân nhìn sắc mặt hắn ta xanh mét, liếc mắt một cái thấy mắt hắn ta mở to hơn cả chuông đồng, trong lòng nhảy dựng.

‘Cần phải nổi giận lớn như vậy sao.’

“Đúng vậy, Vãn Nhã là Hoàng tẩu của Bôn Vương, đương triều Quý Phi nương nương của Thiên Tử.”

Hắn tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng dù sao đây là sự thật.

Trong lòng Lãnh Sát dâng lên cơn sóng gió động trời.

‘Nữ nhân này lại là Quý Phi nương nương của Hoàng Thượng, đã vậy còn dám trêu hoa ghẹo nguyệt, công khai tự nhiên nói nàng thương hắn (lúc Vãn Nhã động kinh thì hát ra), hận nhất là mình còn mắc mưu, một lòng còn đặt ở trên người nàng.’

Lãnh Sát cảm giác hắn không thở nổi, tức giận tới mức muốn giết người, hừ lạnh một tiếng, giận dữ xoay người mà đi. Hắn không bao giờ nữa muốn xen vào chuyện của nữ nhân đáng giận này, bất kể nàng sống hay chết!

Quân Nghị Lâm không nghĩ tới hắn lại đột nhiên rời đi, trong lòng tức giận nam nhân này nhưng lại không cho Ngũ Vương gia hắn chút mặt mũi, oán hận đẩy cửa vào.

Quân Nghị Kỳ đã hôn mê, Vãn Nhã thấy Quân Nghị Lâm trở về, giống như đang tức giận cái gì, không khỏi kỳ quái hỏi:

“Lại xảy ra chuyện gì, sắc mặt sao lại kém vậy, ai bắt cái đuôi của huynh nữa à?”

Quân Nghị Lâm tức giận nói :

“Không phải là bằng hữu loạn thất bát tao⁰⁴⁹ của nàng sao, Bổn Vương vốn định cảm ơn hắn, nhưng hắn không nhận tình coi như xong, còn hướng ta phát giận, cái gì vậy trời!”

“Huynh nói với hắn cái gì?”

Vãn Nhã cảm thấy Lãnh Sát không phải người như thế.

“Ta cũng vậy không nói gì a, chẳng qua nói nàng là Quý Phi nương nương của Tứ ca thôi mà, hắn liền điên lên.”

“Cái gì?”

Vãn Nhã nhảy dựng lên một phen nhéo lỗ tai Quân Nghị Lâm:

“Đầu óc huynh đã lâu không xài sao, chuyện này mà cũng có thể nói lung tung sao?”

Vãn Nhã là tức giận vì hắn đã quấy rầy kế hoạch của nàng, chuyện này làm sao có thể nói cùng một nam nhân vừa đem nàng đặt vào trong lòng a, con vịt thật vất vả đun sôi muốn bay mất, đã kích a đã kích!

“Ta nào có nói lung tung đâu, vốn dĩ là vậy mà! Chẳng lẽ ta nói nàng là Vương Phi của ta sao?”

Quân Nghị Lâm cảm thấy chủ ý này không tệ.

“Huynh, huynh, huynh, hazz, tức chết ta, lười nói với huynh, trông Kỳ ca ca, ta đi ra ngoài.”

24. Chương 24: Gặp Mị Thần

Nàng mới ra cửa thật may mắn khi gặp được Lãnh Sát xoay người trở về, hóa ra một mạch đi Lãnh Sát lại quên hắn cũng ở nơi này, đi xuống lầu phát hiện không đúng, mới lại quay lại.

Trong lòng Vãn Nhã vui vẻ, hoàn hảo chưa để cho hắn chạy trốn, vừa định đi lên giải thích, đột nhiên ở góc rẽ có một cái sóng lớn mãnh liệt, già mà dề, nữ nhân thủy mị mặc y phục màu hồng nhạt, không, lão bà ngăn cản Lãnh Sát. Chỉ nghe nàng kiêu mị nói:

“Vị ca ca này xin dừng bước, Mị Thần tỷ cô chuyện muốn nói!”

Vãn Nhã thấy kiêu nữ này đột nhiên xuất hiện, nữ nhân kia ồ ồ ồ, mắt màu lục nhìn Lãnh Sát, nhất thời cười ha ha đi ra:

“Ha ha, vị tỷ tỷ này tỷ có cảm thấy trọng tâm bất ổn hay không a, Nhã Nhi sợ trước ngực tỷ quá nặng hướng phía trước mà gục a. Ha ha ha, Nhã Nhi ta nên chịu thua.”

Lãnh Sát đang nổi nóng, không nghĩ tới đột nhiên xuất hiện nữ nhân không biết từ đâu nhảy ra chặn đường, đang muốn phát hỏa, không lường được Vãn Nhã vừa nói như thế, nhất thời có điểm buồn cười, theo bản năng dùng một mắt liếc bộ ngực nữ nhân phía trước một chút.

‘Quả thật đủ hùng vĩ!’

Nghĩ đến hình dung của Vãn Nhã, buồn cười ra tiếng, lập tức lại nghĩ tới tiểu nữ nhân này lừa hấn, lập tức thu hồi tươi cười, hung hăng trừng mắt nhìn Vãn Nhã một cái.

Mị Thần tỷ thấy Lãnh Sát đối với nàng lộ ra tươi cười, lại tuần tú, nhất thời tâm hoa nộ phóng, đến gần chút ổn ỉn nói:

“Vị tiểu ca này thật sự là tuần tú, đi vào trong phòng Mị Thần tỷ ngồi một chút được không?”

Nói xong còn chuẩn bị đem vú to áp sát trên người Lãnh Sát nữa.

Vãn Nhã vừa thấy, không tốt!

‘Gặp qua mặt dày, chưa thấy qua người so với ta còn không biết xấu hổ hơn.’

Mặt cười trầm xuống, bước nhanh che ở trước Lãnh Sát, từng chút đẩy Mị Thần tỷ ra, nàng xoay người ôm lấy người Lãnh Sát. Còn thuận tiện hưởng Mị Thần tỷ quăng cái mị nhãn. Cũng nũng nịu nói :

“Đại tỷ, nhìn thấy sao? Nhã Nhi ta đây gọi là đáng yêu, mà tỷ được gọi là ‘đã ba tám còn giả đáng yêu’050 biết không?”

Lãnh Sát lúc này rốt cục nhện không được, cười to ra tiếng.

‘Nữ nhân này, miệng thật độc!’

Vãn Nhã thấy hấn nở nụ cười, chạy nhanh a dua nói :

“Ca ca, Nhã Nhi có phải thực đáng yêu hay không nè?”

Lãnh Sát vừa nghe, đem nàng từ thân trên người thả xuống, thu hồi tươi cười lạnh lùng nhìn hướng Vãn Nhã nói:

“Nàng lại muốn gạt ta sao?”

Bên cạnh Mị Thần tỷ đến lúc này mới kịp phản ứng, tức giận hiện ra trên sắc mặt, đối với Vãn Nhã giọng căm hận nói:

“Ngay cả tiểu nha đầu ngươi cũng dám cùng Mị Thần tỷ ta giành nam nhân sao!”

Nói xong còn khoa trương run run siêu cấp bánh bao của nàng ta nữa.

Vãn Nhã vừa thấy, thiếu chút nữa đem cơm vừa ăn giữa trưa nhổ ra, nàng cảm thấy muốn nhanh thoát khỏi bà vú em này, bằng không dạ dày có thể bị thương cũng nên, giả cười nói:

“Tỷ tỷ, tỷ tìm nam nhân cũng phải nhìn đối tượng phải không? Vị này chính là phu quân của Nhã Nhi ta, đang cùng Nhã Nhi giận dỗi đó thôi, tỷ tỷ tỷ liền giơ cao đánh khẽ, buông tha chúng ta đi, chúng ta đều là nữ nhân tội gì làm khó xử nữ nhân đúng không?”

Nói xong, Vãn Nhã kéo Lãnh Sát đứng thẳng bất động mà bước đi. Còn ở hấn bên tai nhỏ giọng nói:

“Ca ca sẽ không thích động vật có vú này đúng không?”

Lãnh Sát vừa nghe, bỏ tay nhỏ bé của Vãn Nhã ra lập tức hướng gian phòng của hấn đi đến, trong lòng bực mình:

‘Nàng gọi ai là phu quân, không biết xấu hổ!’

Vãn Nhã đành phải nhún nhún vai nhìn Mị Thần tỷ, lại chỉ chỉ Lãnh Sát phía trước, là ý nói:

‘Tỷ xem, ta không lừa tỷ đi, phu quân ta đang tính tình tiểu hài tử náo loạn đó nha!’

Tiếp theo Lãnh Sát vội vội vàng vàng trở về phòng.

Đằng sau Mị Thần tỷ vừa thấy, giống như thật sự là vợ chồng son giận dỗi, đành phải phần nộ phủi mông bỏ đi rồi.

‘Hazz, thật sự là xuất quân bất lợi a, khó nhìn thấy được người tuần tú như vậy?’

Bên này Vần Nhã theo Lãnh Sát vào phòng, tùy tay đóng cửa phòng. Quay thân lại, Lãnh Sát đã muốn ngồi ở trên ghế, lạnh lùng nhìn nàng.

Vần Nhã trong đầu rất nhanh vừa chuyển, chếp cái miệng nhỏ nhắn, đi về hướng Lãnh Sát, bỗng nhiên đặt móng an vị ở trên đùi Lãnh Sát, hai tay nhỏ bé cũng quàng lên trên cổ Lãnh Sát, chớp chớp mắt to, ẩn tình nhìn Lãnh Sát đang giận giữ nói :

“Ca ca đừng nóng giận, Nhã Nhi không có lừa ca ca, Nhã Nhi thật sự thích ca ca, thực thích thực thích, không tin ca ca huynh sờ sờ nơi này, nó vì ca ca mà đập mạnh liệt đó.”

Vần Nhã cầm lấy tay Lãnh Sát ấn lên trái tim của nàng.

‘Mạnh liệt thì mạnh liệt đi, bất quá chỉ là do sợ ăn không được con vịt người đi, căng thẳng nha.’

Lãnh Sát trước sự can đảm của nàng làm cho giật mình, muốn đẩy nàng ra, nhưng Vần Nhã ôm chặt lấy cổ của hắn không buông, hắn đành phải buông thả cho, lúc này lại thấy nàng cầm lấy tay của hắn ấn lên bộ ngực của nàng, đang muốn lùi về, nhưng Vần Nhã lại gắt gao ngăn cản, làm cho hắn cảm nhận được nhịp tim của nàng, cũng cảm nhận được nơi mềm mại của nàng, khuôn mặt tuần tú không khỏi ửng đỏ.

‘Tiểu nữ nhân này không biết nàng đang làm gì sao?’

Vần Nhã thấy một kế thực hiện được, chạy nhanh đáng thương nói:

“Nhã Nhi biết ca ca đang giận Nhã Nhi lừa huynh, Nhã Nhi là có nỗi khổ, Nhã Nhi là nữ nhi Nam Cung Vần Nhã của Tả Thừa Tướng, Hoàng Thượng Quân Nghị Thiên nhìn trúng Nhã Nhi, mặc kệ ý nguyện Nhã Nhi ra sao liền mạnh mẽ đón Nhã Nhi vào cung, thế nào cũng phải phong Nhã Nhi làm Quý Phi nương nương của hắn. Nhã Nhi mặc dù không muốn, nhưng mà không dám cự tuyệt, Nhã Nhi sợ làm phiền hà người nhà, phụ thân cùng mẫu thân đều rất yêu thương Nhã Nhi, Nhã Nhi sao có thể bất hiếu như vậy được.”

Vần Nhã nói tới đây nước mắt đã muốn rơi ra, nước mắt ở trong đôi mắt to lăn lộn không ngăn được lại rơi xuống, có vẻ nàng vừa điềm đậm vừa đáng yêu, nhìn thấy trong lòng Lãnh Sát nín chặt. Vần Nhã nghẹn ngào một chút tiếp tục nói:

“Ca ca nghĩ thấy Nhã Nhi làm Quý Phi nương nương thực uy phong sao? Huynh cũng biết Nhã Nhi ở trong hậu cung giống như chim nhỏ bị nhốt vậy, muốn bay lại bay không bay được, huynh có biết trong lòng Nhã Nhi có bao nhiêu khổ sao? Mỗi ngày chỉ có thể lấy nước mắt rửa mặt, gặp Hoàng Thượng còn phải miễn cưỡng cười vui, huynh có biết Nhã Nhi nơi này có bao nhiêu đau không? Huynh có biết hay không. Ô ô. . .”

(Ụt : Siêu cấp lừa đảo * liếc xéo Vần Nhã một cái *)

Lãnh Sát lúc này cảm giác hắn giống như con quái thú xé miệng vết thương của nàng ra. Tự chửi mình khốn nạn!

“Nhã Nhi lần này thật vất vả xuất cung, có thể gặp được ca ca, trong lòng Nhã Nhi cao hứng biết bao nhiêu ca ca biết không? Nhã Nhi thích ca ca, Nhã Nhi lúc ăn cơm nghĩ đến ca ca, khi ngủ cũng nghĩ, thậm chí ngay cả đi đường cả đầu đều là bóng dáng ca ca, ca ca làm sao có thể hiểu lầm Nhã Nhi như vậy rồi, ca ca cứ nhẩn tâm gạt bỏ tình yêu của Nhã Nhi đối với ca ca như vậy sao? Ô ô. . .”

Vần Nhã nói tới đây, trong mắt từng giọt nước mắt giống như khỏa ngọc lưu ly trong suốt rớt xuống, trực tiếp nhỏ ở trong đầu Lãnh Sát. Vần Nhã kỳ thật suy nghĩ:

“Nhìn người có phải ý chí sắt đá hay không, bốn cô nương như vậy còn bắt không được người ư, Nam Cung Vần Nhã ta thành công lấy về sau này sẽ cùng người lăn lộn.”

Lãnh Sát giờ phút này đau lòng như dao cắt, hắn đầu hàng, hoàn toàn đầu hàng, gơ tay lên nhẹ nhàng lau giọt lệ trên mặt Vần Nhã, trong mắt đầy đau lòng nhìn tiểu nữ nhân trong lòng, sau đó hai tay ôm chặt lấy Vần Nhã, thở dài thật sâu.

‘Xem ra Lãnh Sát ta đời này nhất định chết ở trong tay tiểu nữ nhân này rồi, cho dù nàng lừa mình, mình cũng là cam tâm tình nguyện bị nàng lừa a.’

Vấn Nhã thấy hần như vậy, biết con vịt đã đun sôi trở lại. Đầu nhỏ tựa vào trên bả vai hần, mặt mày hớn hở.

Một lát nữa, nàng thu hồi cười dùng mắt ướm ẩn tình mê người của nàng bộ dạng thâm tình nhìn Lãnh Sát. Chạm rãi tới gần. . .

Vấn Nhã nâng lên tay nhỏ bé vén tóc dài che bên mặt Lãnh Sát lên, cả khuôn mặt xuất hiện, mắt nước Vấn Nhã càng thêm lóe sáng, hỏi:

“Ca ca tuần mỹ như vậy, tại sao muốn che bên này vậy?”

Trong lòng Lãnh Sát vạn phần kích động, nghe nàng vừa hỏi, nhất thời sững sốt, đành phải thu hồi giao động trong lòng mỉm cười nói:

“Từ nhỏ đã có thói quen thôi, Tiểu Nhã Nhi miệng thật đúng là ngọt a, lừa người chết không đền mạng nha.”

Lãnh Sát giễu cợt nàng.

Vấn Nhã lập tức làm nũng nói :

“Nào có a, ca ca thật sự rất đẹp trai mà!”

Lập tức chột lóe tia sáng khôi hài nói :

“Bất quá, cái miệng Nhã Nhi nhỏ nhắn quả thật còn có tác dụng lớn đó?”

“Cái gì?”

Lãnh Sát cố ý hỏi.

“Ăn cơm a! Ha ha, cái này cũng không biết sao.”

Lãnh Sát nghe xong trợn mắt nhìn nàng, nữ hài này đùa giỡn hần sao.

Vấn Nhã nhìn che miệng cười trộm.

‘Nhìn người còn muốn không nghĩ bấy không. ’

Bỗng nhiên, Vấn Nhã đem môi đỏ mọng hướng môi mỏng trước mắt dè ép đến. Lãnh Sát bị hôn bất thành linh kinh ngạc không thôi.

‘Tiểu nữ nhân này thật sự là nghịch ngợm.’

Khẽ nhếch miệng, Vấn Nhã nhân cơ hội đem đầu lưỡi xông vào đi quyến rũ cái lưỡi thơm tho của hần.

‘Người không phải suy nghĩ cái này sao, hắc hắc. ’

Lãnh Sát bị động tác thâm ngòi của nàng tim đập nhanh không thôi, lập tức hết sức chăm chú nhập cuộc.

Giờ phút này trong lòng hai người chỉ có một loại ý tưởng,

“Cảm giác này thật tốt!”

Hai người càng hôn càng sâu, càng hôn càng động tình, ngời ở trên người Lãnh Sát, Vấn Nhã kim lòng không được vận vẹo, ý muốn càng tiến vào người hần.

Mà nàng vừa làm động tác này, không thể nghi ngờ là đã phóng hỏa, dục vọng nhất thời đốt tới trong mắt Lãnh Sát, trong lòng hần, làm cho hần kêu rên ra tiếng.

Vấn Nhã cũng cảm giác được cứng rắn chạm đến nàng, trong lòng cũng là căng thẳng.

“Ừm ~.”

Lãnh Sát cảm nhận được dục vọng thân thể của hần dâng lên, nhìn Vấn Nhã lúc này mặt đầy đỏ ửng, kiều mỹ mê người, trong lòng rung động thật sâu.

‘Mình thật sự thật yêu tiểu nữ nhân này.’

Mạnh mẽ đứng lên, ôm chặt Vắn Nhã đi hướng giường lớn, Vắn Nhã ý thức được chuyện sắp phát sinh, ngưng ngưng đem đầu nhỏ chôn vào trong lồng ngực rộng lớn của Lãnh Sát.

Lãnh Sát thấy tiểu nữ nhân này có loại biểu hiện thẹn thùng, tự nhiên buồn cười, trong ngực run lên. Vắn Nhã lại cảm giác được, lập tức kiêu mị nói:

“Đáng ghét!”

Tay nhỏ bé còn đập xuống ngực Lãnh Sát.

Trong lòng hai người đều ngọt ngào đến cực điểm.

Lãnh Sát đem Vắn Nhã nhẹ nhàng mà đặt ở trên giường, lập tức cúi người, dùng đầu lưỡi khẽ liếm cánh môi Vắn Nhã, dụ dỗ cái lưỡi thơm tho của Vắn Nhã, một cái tay lớn khác sờ lên ngực Vắn Nhã, cách quần áo bắt đầu xoa nắn bánh báo tròn rất đẹp của nàng.

Hai người cực kỳ động tình.

Đúng lúc này, toàn bộ khách điểm vang lên tiếng bước chân ầm ỹ, giọng nói cắt đứt hành động tiểu uyên ương đang chuẩn bị vụng trộm trái cấm.

Vắn Nhã lúc này mới nhớ tới Quân Nghị Kỳ bên kia đang bị thương vì nàng, cùng Quân Nghị Lâm đang chờ nàng, thậm chí nàng không có tiền đồ, thấy mỹ nam mắt liền sáng lên quên mất trời đất.

25. Chương 25: Thu Phục Lãnh Sát

Lãnh Sát không thể không từ trên thân thể mềm mại của Vắn Nhã tụt xuống, trong lòng ảo não vạn phần, nhưng biết Vắn Nhã nhất định lo lắng hai vị bên kia, đành phải hai tay nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ au lại mập đỏ đỏ của Vắn Nhã, khàn khàn nói:

“Ca ca không vội, Nhã Nhi nên đi nhìn vị Vương gia bị thương kia.”

Vắn Nhã biết lúc này dừng lại tựa hồ thực không đạo đức, đem người ta nhìn hồng thì liền có lỗi rồi, nhưng bây giờ quả thật không phải thời cơ tốt, cảm kích nhìn Lãnh Sát vì bị dục vọng kích thích đến đỏ mặt nói:

“Ca ca thật tốt! Nhã Nhi buổi tối lại đến được không?”

Bản sắc nữ há lại dễ dàng từ bỏ chuyện tốt như vậy!

Lãnh Sát nhìn đôi mắt to Vắn Nhã lờ lờ tỏa sáng, nhẹ nhàng ôm nàng đến trước ngực, thay bằng vẻ mặt hài lòng nói:

“Ừ, ca ca chờ nàng.”

Vắn Nhã rất nhanh hôn một cái lên môi Lãnh Sát, nhảy xuống liền hướng ngoài cửa lao đi.

‘Quân Nghị Lâm tiểu tử đó nhất định chờ điên rồi.’

Ba giây sau, Vắn Nhã lại lúi trở về, nói:

“Ca ca, Vắn Nhã hình như còn không biết tên ca ca đâu?”

Nói xong không được tự nhiên cắn môi dưới nhìn Lãnh Sát.

‘Cũng sắp cùng người trên giường rồi, còn không biết tên của hã, dừng a. . .’

Lãnh Sát ‘ha ha’ cười ra tiếng.

‘Mình hình như cũng chưa nói cho nàng.’

Sờ sờ đầu nhỏ của Vắn Nhã nói:

“Ca ca gọi là Lãnh Sát, lãnh trong rét lạnh, sát trong sát khí, Tiểu Nhã Nhi phải nhớ kỹ nha.”

Vấn Nhã dùng sức gật đầu nói :

“Tên cực hay nha, ừm! Nhã Nhi cả đời cũng sẽ không quên.”

Nói xong vừa giống như con bướm hoa hờ bay ra ngoài, lưu lại Lãnh Sát một mình ở phía sau si ngốc ngây ngô cười.

‘Tiểu nữ nhân này sao đáng yêu như thế!’

Kỳ thật hôm nay Lãnh Sát đã nhận được tin tức sư muội mang đến, vốn đêm nay sẽ chuẩn bị hành động, nhưng hiện tại bị tiểu yêu tinh đáng yêu này mê hoặc, nghĩ đến chuyện buổi tối sẽ phát sinh, sát thủ luôn luôn lãnh khốc cũng không khỏi cả người khô nóng.

‘Aizzz, nhiệt huyết thanh niên nha, người nào không đem tình yêu làm cơm ăn, cho dù sát thủ cũng không ngoại lệ, nhiệm vụ có thể chậm một ngày chấp hành, nhưng chuyện muốn tiểu nữ nhân này lại một khắc cũng không muốn đợi. Ai nói sát thủ nhất định phải lạnh đến tuyệt tình tuyệt nghĩa, muốn khốc đến gây tình tuyệt yêu, haizz? Ai cho rằng như vậy, ta cùng nàng sắp. . .

Đến lúc này đây, lãnh khốc đại ca của chúng ta đã hoàn toàn chiến bại! ! Bất quá tuy bại nhưng quang vinh không phải sao?

(Tg : Vì sao a? — bởi vì mọi người hi vọng hấn bại, đánh bại mới có thể ăn a. Ha ha. . .)

Vấn Nhã vội vàng chạy về gian phòng của nàng, ngoài cửa đã đứng đầy thị vệ.

Hóa ra Vương Lôi đã trở lại, hiện tại đang cùng Quân Nghị Lân hai người ở trong phòng mát lạnh. Vừa thấy Vấn Nhã trở về, chạy nhanh đóng cửa lại, kéo cánh tay phi nộn Vấn Nhã lại nói:

“Nàng đi đâu thế, lâu như vậy, muốn giết chết chúng ta sao?”

Khẩu khí có điểm nặng.

Vấn Nhã lại nhìn Quân Nghị Lân. Chỉ thấy hấn nghiêng răng nghiêng lợi, trong mắt nhìn nàng, xem ra tức giận đến không rõ a.

Vấn Nhã không chút suy nghĩ, pha trò nói:

“Không đi đâu a, không phải đến hỏi đại suất ca cứu ta tên gọi là gì sao, Vấn Nhã cũng phải cảm ơn người ta, làm người không thể không lễ phép không phải sao?”

Hai người vừa nghe thiếu chút nữa chán nản.

‘Nữ nhân này khi nào thì có thể đứng đắn như vậy.’

Vấn Nhã đi đến bên giường, thấy Quân Nghị Kỳ đã muốn băng bó kỹ rồi, người lại không tỉnh, hỏi:

“Tại sao Kỳ ca ca còn không có tỉnh nhỉ?”

Quân Nghị Lân vừa nghe tức giận nói :

“Cho dù tỉnh, cũng bị nàng làm giận đến ngắt, hừ!”

Vấn Nhã thấy hấn tức giận như vậy, trong lòng có điểm chột dạ, vui cười tiêu sái đi qua lay động vai hấn, đến hấn bên tai thấp giọng nói:

“Như thế nào, ghen tị sao?”

Quân Nghị Lân bị nàng một ngụm nhiệt khí thổi trúng làm cho khuôn mặt tuần tú ửng đỏ, trừng mắt nàng nói:

“Nào có, mới không có!”

‘Làm sao nghe được giống làm nũng nha, ha ha, tiểu phá tử này cũng thật đáng yêu quá!’

Vấn Nhã trong lòng vui vẻ.

“Được rồi, được rồi, Nhã Nhi không phải đã trở lại à, đừng trừng mắt nhìn, lại trừng đôi mắt xinh đẹp của huynh sẽ phình to ra đó, Nhã Nhi thích nhất mắt to của Lân ca ca.”

Quân Nghị Lân vừa nghe, trong lòng ngọt ngào, tức giận cũng không dâng lên nữa, nhìn về phía Vương Lôi bên cạnh, hướng Vãn Nhã sử dụng một cái ánh mắt, ý nói:

‘Đừng như vậy, người ta nhìn đó!’

Vãn Nhã vừa thấy hắn không tức giận rồi, trong lòng cười hắc hắc:

‘Tiểu dạng, mới thể đã hết giận, xem ra nam nhân vẫn phải dễ nha!’

Lại nhìn Vương Lôi, vẻ mặt hơi tự trách lại quan tâm nhìn nàng, đành phải đi tới lôi kéo bàn tay to có điểm thô ráp của hắn nói:

“Vương đại ca, huynh đừng tự trách, có người muốn giết Nhã Nhi xinh đẹp đáng yêu như vậy, chuyện này chúng ta ai cũng không muốn mà. Huynh xem Nhã Nhi bây giờ còn không phải vui vẻ đứng ở trước mặt huynh ư, cho nên đừng có nhíu mày nữa, không thì mặt nhăn liền nhỏ như lão nhân ấy.”

Nói xong vươn tay nhỏ bé muốn mở mày kiếm nhíu chặt kia.

Vương Lôi một phát bắt được tay nhỏ bé ấm áp của Vãn Nhã, mắt nhìn Quân Nghị Lân.

‘Nha đầu này sao có thể trước mặt Ngũ Vương gia đối với mình làm loại động tác này.’

Đối với Vãn Nhã nói :

“Nhã Nhi vừa rồi đi gặp vị thiếu hiệp đó sao? Hắn ở nơi nào? Vương đại ca muốn đi cảm ơn hắn, nếu không phải hắn xuất thủ cứu giúp, Vương đại ca có thể chỉ có ở Địa phủ cùng Vãn Nhã gặp lại.”

Nói đến đây nội tâm của hắn tràn ngập sợ hãi, bàn tay to Vãn Nhã đang cầm cũng run rẩy cả lên.

Vãn Nhã nghe xong, thốt ra nói:

“Không cần, Lãnh Sát đã là người của Vãn Nhã, Vương đại ca không cần để ý, đều là người một nhà thôi!”

“Cái gì?”

Hai người trầm miệng một lời.

“Nàng, nàng vừa rồi đã làm gì?”

Lửa giận của Quân Nghị Lân vừa bị nàng vuốt xuống lại chạy đi lên, nghĩ đến vừa rồi nàng cùng người nam nhân kia ở trong phòng làm chuyện đó, tức giận đến hai mắt đỏ bừng, lại nhìn Vương Lôi đã là sắc mặt trắng bệch.

Vãn Nhã cả kinh, trầm nghĩ:

‘Đều do lỗ miệng, không có việc gì lại trúng cái gió gì, cơm này có thể ăn bấy, nói sao có thể nói lung tung được chứ, còn nữa mình không phải là còn chưa ăn sao.’

Nhanh miệng giải thích nói:

“Cái gì nha, các huynh nghĩ người nào vậy, Nhã Nhi ta là người như thế sao? Nói sai, nói sai, cũng không phải chút thời gian ấy có thể làm cái gì nha, thật là, đừng dọa ta nha, Nhã Nhi ta nhưng là cô gái băng thanh ngọc khiết lắm đấy.”

Nói xong còn ủy khuất nhìn bọn họ liếc mắt một cái.

Hai người vừa nghe, quả thật thời gian không đủ làm cái loại chuyện xấu này, sắc mặt hơi bình tĩnh.

Quân Nghị Lân từng chữ ném qua Vãn Nhã:

“Nàng nữ nhân này, đừng nói lung tung được không, lòng cũng sắp sợ tới mức nhảy ra ngoài, về sau không cho phép nàng đi loạn biết không?”

Vãn Nhã vừa nghe, nóng nảy, người ta buổi tối còn có hẹn mà.

“Huynh tiểu phá tử, quản luôn cả chuyện của ta, không cho huynh chút bài học, huynh nghĩ rằng ta rất dễ bị bắt nạt phải không. Huynh sao không quan tâm đến chính huynh đi. Cô nương ‘Phong Hương viện’ vẫn chờ huynh đi đó. Hừ!”

Quân Nghị Lân vừa nghe nàng lật lại nợ cũ, sợ nàng lại tức giận, đành phải cười làm lành nói:

“Được rồi, được rồi Nhã Nhi nàng đừng nói chuyện đó nữa, không phải đáp ứng nàng về sau không đi rồi sao.”

“Hừ, ai cần huynh lo cho ta!”

Vấn Nhã liếc trắng mắt.

Vương Lô nhìn hai người liếc mắt đưa tình, trong lòng khổ không thể tả, lại nghĩ tới còn có Lãnh Sát bên kia, ngay cả Tam Vương gia nằm trên giường chỉ sợ cũng bị nàng mê hoặc, trong lòng lại nản lòng thoái chí.

‘Mình ở trong lòng nàng tính cái gì chứ, chỉ là ca ca sao? Ta không muốn làm ca ca đâu.’

“Vương đại ca, huynh đừng như vậy, Nhã Nhi mặc dù có điểm hoa tâm, nhưng tuyệt không háo sắc!”

“Vương đại ca, thích khách là loại người nào, bắt được không?”

Vấn Nhã nói sang chuyện khác.

Vương Lô lập tức vẻ mặt nghiêm túc nói :

“Khinh công thích khách có chút cao, chúng ta đuổi tới miếu Quan Âm thành nam mất thấy bắt được, mà thích khách kia chui vào trong miếu, không thấy bóng dáng, bọn thị vệ cẩn thận điều tra, nhưng tra không được có bất kỳ cái gì, thật sự là kỳ quái! Ta sợ bên này có việc, phải chạy về, không nghĩ tới bọn họ thật sự điểu hổ ly sơn050, hoàn hảo có vị Lãnh thiếu hiệp, bằng không. . .”

“Đừng nghĩ nữa! Vương đại ca đừng suy nghĩ, không có chuyện phát sinh thì nghĩ nó làm gì! Huynh xem, Nhã Nhi bây giờ không phải là khỏe mạnh đấy sao? Nhã Nhi ta tai họa đến ngàn năm, sẽ không dễ dàng liền bye-bye như vậy được. Đúng rồi, không đúng, sẽ không dễ dàng chết như vậy. Ha ha, đừng lo lắng nha.”

Vương Lô hiểu được Vấn Nhã đánh gãy ý tốt của hắn.

‘Nhìn không ra tiểu nữ nhân thật đúng là khéo hiểu lòng người’.

Ôn nhu nhìn nàng tiếp tục nói:

“Nhã Nhi tuy rằng không có việc gì, nhưng Tam Vương gia gặp chuyện cũng không nhỏ, ta đã báo Hình bộ, để cho bọn họ toàn lực truy xét, hẳn là rất nhanh sẽ có kết quả, xem ra hai người thích khách này, không biết vì sao muốn đưa Nhã Nhi vào chỗ chết, lần thất bại này, bọn họ hẳn sẽ còn có thể lại đến, cho nên Nhã Nhi không thể một mình đi loạn được, Vương đại ca sẽ không rời đi Nhã Nhi nửa bước.”

Vấn Nhã vừa nghe, ngất xỉu.

‘Ông trời, đây là vì sao nha, khó được xuất cung vui chơi vài ngày, cũng không để cho ta bớt lo phải không? Hẳn từng bước không rời, vậy ta còn vui vẻ thế nào đây. ’

Đầu nhỏ nhất thời cúi xuống, nhúu mày, cái miệng nhỏ nhắn mím môi, hé ra mặt khổ, cùng khổ trong lòng. . .

Quân Nghị Lân nhìn bộ dạng Vấn Nhã phờ phạc, lập tức đoán trúng hoa tâm của nàng, có vị chưa nói:

“Có phải còn muốn đi tìm người nam nhân kia hay không?”

Vấn Nhã không dự đoán được hắn khôn khéo như vậy.

‘Quân Nghị Lân này quả thật chuyện gì cũng không biết, nhưng trong đám nữ nhân giang hồ, chút ánh mắt vẫn phải có.’

Trong lòng Vấn Nhã cả kinh, cười khổ nói :

“Sao có thể nha, Nhã Nhi đây không phải suy nghĩ cho huynh sao?”

Đồng thời quăng cái mị nhân cho hắn. Trong lòng nói:

‘Tiểu tử này, có điểm thông minh nha, bắt quá đầu với ta, còn non lắm, xem ta làm sao thu thập ngươi, tiểu dạng!’

Quân Nghị Lâm vừa nghe, hai mắt lập tức tỏa sáng. Bật thốt lên nói:

“Thật sự?”

Hắn nghĩ đến mị thái của Vãn Nhã tối hôm qua, nhất thời thay lòng đổi dạ. Khóe miệng cười cũng muốn toét ra.

Vãn Nhã thấy hắn như vậy, âm thầm buồn cười. Một phen kéo lỗ tai của hắn, làm bộ cả giận nói:

“Huynh nghĩ cái gì rồi, có tiền đồ một chút được không, chỉ biết muốn những thứ này, Hoàng Thượng nuôi huynh có ích lợi gì a, ta xem lần khác đem huynh bán đi ‘tiểu sinh viện’ cũng tốt, cho huynh phát huy thứ huynh tinh thông, còn có thể lời ít tiền, đừng lãng phí.”

Quân Nghị Lâm bị nàng lôi kéo lỗ tai, đau đến gào khóc kêu:

“Nhã Nhi, buông tay, buông tay, chuyện này không phải tự nàng nói trước sao.”

Đôi mắt Vãn Nhã đảo một vòng nói:

“Ta nói suy nghĩ cho huynh là buổi tối không muốn để cho một mình huynh chiếu cố Kỳ ca ca, Vương đại ca cũng theo giúp huynh, huynh đã không lĩnh tình, vậy huynh chỉ có thể một mình chiếu cố đi!”

‘Xem ta không chính chết được ngươi sao.’

“Không phải còn có thị vệ hả?”

Quân Nghị Lâm kinh ngạc.

“Huynh không có lương tâm, hắn là Tam ca của huynh, huynh không chiếu cố thì ai tới chăm sóc, nơi này cũng không phải Kỳ Vương Phủ, thị vệ cũng có thân nhân để họ chăm sóc có được không? Nhã Nhi vốn cảm thấy huynh có tình có nghĩa, không thể tưởng tượng được huynh căn bản là người không tim không phổi, mà Kỳ ca ca giúp huynh giữ bí mật, Kỳ ca ca so với huynh không biết tốt bao nhiêu lần, hừ!”

Trên miệng Vãn Nhã không buông tha người, trong lòng cười đến quay cuồng.

Quân Nghị Lâm vừa nghe, không yên rồi, méu máo nói:

“Ta chiếu cố còn không được sao? Nào có nghiêm trọng như nàng nói như vậy a. “

Trong lòng hắn:

‘Thật oan ức a.’

Vãn Nhã nhìn hắn, làm bộ giận hắn, quay đầu, thực tế cười trộm thôi.

Vương Lôi vừa hay nhìn thấy, buồn cười lắc đầu.

‘Nha đầu này lại trêu đùa Ngũ Vương gia.’

Nhanh chóng mở miệng giúp Quân Nghị Lâm phụ họa.

“Ta lại đi mượn thêm mấy gian phòng, kêu Hình bộ phái thêm những người này đến coi chừng dùm, đêm nay thích khách có đến đây hay không.”

Vãn Nhã mừng thầm:

‘Ý kiến hay, nửa đêm bốn tiểu thư có thể đến trong phòng Lãnh đại soái ca đi, hắc hắc. . .’

Thật sự là ‘chớ không thay đổi thích ăn cứt!’

(Ụt : câu này dân gian nhá, nguyên văn của tác giả nhá, ta với nàng Tiểu Dung vô tội nhá)

Vương Lôi mở cửa đi ra ngoài, Vãn Nhã ngồi xuống trầm tư, đừng nhìn nàng không một khắc đứng đắn, trong lòng lại hiểu rõ mọi chuyện.

‘ Là ai muốn ám sát ta chứ, mình mới ra cung, vì an toàn chính mình, Quân Nghị Thiên căn bản không cùng người khác nhắc tới, như vậy ai lại biết mình xuất cung đây. Ở thành Lăng Châu mình còn chưa kịp đắc tội người nào, ngay cả lần đó đụng phải thị thiếp của Kỳ ca ca, vậy cũng không có khả năng vì chút việc nhỏ ấy mà muốn giết mình a, rất rõ ràng nhất định là trong cung có người muốn ta chết.

Tinh Thục phi? Đức phi? Dương Hiền phi? Hay là các đồng nghiệp trên triều đình ghen tị phụ thân kiêu ngạo của mình nhỉ? Tám chín phần mười rồi, chờ mình trở về sẽ biết rốt cuộc là người nào.

Aizz, người cổ đại này sao lại không chịu mở mang đầu óc như vậy a. Nữ nhân thì không thể mở cách nhìn một chút, nam nhân chạy lại đi tìm là được. Nam nhân thì lại không thể bao dung một chút, nhìn không thích có thể không nhìn mà!

Hiện tại khen ngược, đều đến ám sát, người ám sát liền ám sát a, làm sao mà ám sát ta chứ, ta còn chưa gặp đủ mỹ nam, không muốn chết đâu. Bất quá, mạng nhỏ quan trọng hơn, vẫn phải là thông minh chút, đùa mỹ nam cũng phải có tiền vốn nha.”

Quân Nghị Lân xem sắc mặt Vãn Nhã một hồi trầm trọng, trong chốc lát bất đắc dĩ, biết nàng đang suy nghĩ chuyện gì.

‘Tiểu nữ nhân cũng có lúc đứng đắn sao.’

Bất quá hắn không dám quấy rầy, hắn bị Vãn Nhã kéo lỗ tai nên sợ. Ngoan ngoan ngồi ở bên người nàng si ngốc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, càng xem càng thích.

‘Chính mình thật sự yêu nàng, mới ngắn ngủn thời gian một ngày cũng đã biết mình yêu nàng, thật bất khả tư nghị051.’

Trong lòng Quân Nghị Lân cảm khái.

‘Nhưng nàng là Hoàng tẩu của mình vậy phải làm sao bây giờ, hơn nữa hình như là nam nhân đều sẽ bị nàng mê hoặc, người người đều xuất sắc như vậy. Aizzz, thật sự là đau đầu, mặc kệ, chính mình chỉ cần đi theo nàng thì được rồi, Nhã Nhi nhất định sẽ có biện pháp, nàng thông minh như vậy. Ha ha, mình giống như càng thông minh hơn rồi, hắc hắc.”

26. Chương 26: Cái Miệng Nhỏ Nhấn Động Kinh

Trong lúc Quân Nghị Lân dương dương tự đắc, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân âm ỹ, Vương Lôi ngoài ý muốn ở bên ngoài gõ cửa nói:

“Vương gia, Hình bộ đại nhân Triệu Khứ Phong đại nhân đến!”

Hắn không có kêu danh hào của Vãn Nhã là bởi vì hắn biết Vãn Nhã cũng không muốn người khác biết thân phận nàng là Quý Phi nương nương.

Vãn Nhã vừa nghe Vương Lôi ngoài cửa nói như thế, hướng Quân Nghị Lân nháy mắt, liền đứng lên đi qua mở cửa, trong miệng còn cung kính nói:

“Vương thị vệ, Triệu đại nhân bên trong mời, Vương gia chờ đã lâu.”

‘Ai mà không biết diễn trò nha, hắc!’

Vương Lôi cùng Triệu Khứ Phong tiến vào hướng Quân Nghị Lân hành lễ, Vương Lôi nhân cơ hội len lén mắt liếc Vãn Nhã, Vãn Nhã lại cười hì hì nhìn hắn, thấy hắn nhìn lại, lại toan tính cho hắn cái mị nhãn. Vương Lôi nhất thời khuôn mặt tuấn tú nóng lên.

‘Tiểu nha đầu này thật ra rất thông minh, dù cho có ngả ngón, lại giống như nam tử, làm cho Ngũ Vương gia nhìn thấy lại không biết chuyện gì xảy ra. ’

Hắn nhanh thu hồi ánh mắt, uy nghiêm đứng ở sau lưng Quân Nghị Lâm, Vãn Nhã giả dạng làm thị nữ lui ở bên cạnh Quân Nghị Lâm.

Đừng nhìn Quân Nghị Lâm lúc ở cùng Vãn Nhã tính tình tiểu hài tử, nhưng hắn cũng biết phân sự nặng nhẹ, Vãn Nhã vừa nói như thế, hắn lập tức hiểu được ý của Vãn Nhã, thay đổi sắc mặt, nhìn về phía Triệu Khứ Phong nói:

“Triệu đại nhân, có truy xét đến là loại người nào mà to gan dám ám sát Tam Vương gia như vậy không? Chán sống rồi sao?”

Khẩu khí rất là uy nghiêm.

“Lâm Vương gia, hạ quan nhiều lần phái người đi điều tra cẩn thận miếu Quan Âm thành Nam, cho dù đem miếu hủy đi, cũng phải đem mật đạo đào ra. Khách điểm bên này hạ quan đã phái người nghiêm chỉnh xem xét, để ngừa vạn nhất, không biết thương thế Tam Vương gia như thế nào?”

Triệu Khứ Phong cẩn thận tỉ mỉ báo cáo.

“Triệu đại nhân vất vả, người Tam Vương gia mất máu rất nhiều, còn đang trong hôn mê, nhưng đại phu nói đã không còn đáng ngại, không cần lo lắng, mà hôm nay sợ là không có thuận tiện di chuyển, cho nên đêm nay an toàn nơi này phải làm phiền đến Triệu đại nhân rồi.”

“Hạ quan nhất định an bài thỏa đáng, xin Lâm Vương gia yên tâm, nhưng không biết việc này muốn báo lên Hoàng Thượng hay không?”

Triệu Khứ Phong mở to mắt hỏi Quân Nghị Lâm.

Quân Nghị Lâm vừa nghe theo bản năng nhìn về phía Vãn Nhã đứng bên cạnh vẫn không nhúc nhích, thấy Vãn Nhã nhìn hắn lắc đầu rất nhỏ, lập tức đáp:

“Không cần, Hoàng huynh quốc sự làm lụng vất vả, việc này Bổng Vương tự xử lý, Triệu đại nhân cảm thấy Bổng Vương xử lý không được sao, hay là cảm thấy điều tra tìm được thích khách hả?”

Vãn Nhã ở bên nghe hắn đáp thiên y vô phòng052, mừng thầm:

‘Tiểu tử này cũng không phải không xài được tý nào nhỉ!’

“Hạ quan tuân mệnh, hạ quan tự mình đi miếu Quan Âm thành nam kiểm tra, có tin tức gì sẽ lập tức tới báo.”

Triệu Khứ Phong bị khẩu khí uy nghiêm của Ngũ Vương gia dọa, sợ tới mức cái trán ứa ra mồ hôi lạnh.

“Uh, vậy làm phiền Triệu đại nhân, đi xuống đi!”

“Hạ quan cáo lui!”

Triệu Khứ Phong sờ sờ cái trán lui ra ngoài.

Vương Lô hiểu ý, lập tức đi lên đóng cửa phòng.

Vãn Nhã thấy cửa đóng lại, lập tức chạy tới ôm cổ Quân Nghị Lâm thì thấy trên khuôn mặt tuần tú hắn đỏ một chút. Cười nói:

“Không nghĩ tới tiểu phá tử huynh còn có chút tư thế của Vương gia nha, diễn thật tốt!”

Quân Nghị Lâm thấy Vãn Nhã bám lên thân hắn, vẻ vui mừng lộ rõ trên nét mặt, nhưng nghe nàng nói xong lại không phục nói:

“Cái gì diễn thật tốt, ta vốn chính là Vương gia a, về sau không cho phép Nhã Nhi gọi ta tiểu phá tử, ta so với nàng lớn hơn đó.”

Tâm tình Vãn Nhã bây giờ tốt, cũng không cùng hắn so đo, kéo kéo mặt của hắn nói :

“Được rồi được rồi, Ngũ Vương gia của ta, coi như huynh lớn được chưa! Ha ha.”

Quân Nghị Lâm lúc này hài lòng như tiểu hài tử được ăn đường, lôi kéo tay nhỏ bé của Vãn Nhã không buông ra được.

Vương Lô thấy hai người lại liếc mắt đưa tình rồi, nghĩ đến hai người này trước kia nhất định thực sự yêu nhau, lại bị Hoàng Thượng ép buộc chia rẽ, trong lòng có điểm thương cảm cho bọn họ, đồng thời trong lòng lại sầu muộn.

‘Bản thân mình sợ là không vào được trong lòng Nhã Nhi rồi. Aizzz.’

Vãn Nhã thấy Vương Lô ở bên cạnh tâm tình ảm đạm, biết trong lòng hắn vì chuyện tình cảm mà đau thương, liếc Quân Nghị Lâm một cái.

Vãn Nhã vô tội nhìn Vương Lô nói:

“Vương đại ca, huynh đêm nay cùng Vãn Nhã ngủ được không?”

Vương Lô vừa nghe, thiếu chút nữa té xỉu, khuôn mặt tuấn tú một chút đỏ đậm.

‘Tiểu nữ nhân này đang nói cái gì a, chính mình nói qua bảo vệ nàng một tắc cũng không rời, nhưng chưa nói muốn cùng nàng ngủ nha.’

Bất quá, Vương Lô tính đến có thể cùng nàng ngủ, liền liên tưởng tới tiếng thở gấp ngày đêm không ngừng ‘Nhã Phụng Các’, trong lòng không khỏi khô nóng, làm sao còn có bộ dạng thương tâm vừa rồi a. Cà lăm nói:

“Nhã Nhi, nàng, nàng nói mê sáng gì vậy?”

Quân Nghị Lâm nghe Vãn Nhã hỏi ra như vậy, tức giận đến hận không thể bóp chết tiểu nữ nhân này, nàng thì không thể để cho hắn yên tĩnh được sao. Tay đang nắm lấy tay Vãn Nhã không biết lúc nào đã tăng thêm chút lực.

“Ôi, đau quá!”

Vãn Nhã bỏ tay Quân Nghị Lâm ra, cả giận nói:

“Lâm ca ca, ca phát thần kinh gì thế a, tay Nhã Nhi cũng nhanh bị ca ca nắm chặt đến gãy, đau quá nha.”

“Điên? Chính nàng ngẫm lại, nữ nhân như nàng có đầu óc hay không, nàng có thể nói như vậy được sao? Nàng làm cho ta tức chết a.”

Quân Nghị Lâm tức giận đến mức nhìn Vãn Nhã gằm hét lên.

“Ta nói cái gì nha, không phải hỏi Vương đại ca đêm nay có theo ta ngủ hay không thôi mà, có cái gì không đúng đâu, Vương đại ca nói một tắc cũng không rời nha.”

Vãn Nhã chu cái miệng nhỏ nhắn không phục nói.

Vương Lô là vạn phần xấu hổ, vội vàng giải thích nói:

“Nhã Nhi, Vương đại ca nói một tắc cũng không rời là chỉ canh giữ ở bên ngoài bảo hộ nàng nha, nhưng nàng cô nương gia giáo làm sao có thể nói những lời này, làm cho người ta hiểu lầm làm sao bây giờ.”

Hắn càng nói mặt càng đỏ, trong lòng là khát vọng đến cực điểm, đời này kiếp này không biết có còn cơ hội như thế hay không!

Vãn Nhã nhìn sắc mặt hai người bọn họ hết đỏ lên rồi tái đi, không khỏi cười ha hả.

“Ta nói nam nhân các ca ca a, trong đầu rốt cuộc đang suy nghĩ gì nha, Nhã Nhi nói căn bản không phải cái loại ý này, là các ca ca tự mình nghĩ ra thôi a. Nhã Nhi muốn hỏi Vương đại ca có phải muốn giống như tối hôm qua ngồi cả đêm hay không, nếu như bị vất vả, Nhã Nhi phải gọi tiểu nhị ca chuẩn bị thêm chăn, Vương đại ca không cần ngồi có thể ngủ ra đất nghỉ a, đây không phải là cùng Nhã Nhi ngủ sao? Là ngủ cùng gian phòng, không phải ngủ cùng cái giường. Aizzz, thật phục các ca ca, một cái hai cái trong đầu rõ ràng đều chứa những côn trùng không à, mặc kệ các ca ca.”

Nói xong nhàn nhã ngồi xuống, nâng ly trà của mình uống vào.

Vương Lôi cùng Quân Nghị Lân trợn mắt há hốc mồm, sắc mặt đỏ thẫm.

‘Đây là cái dạng lí lẽ gì a, rõ ràng tiểu nữ nhân này nói rõ ràng như vậy, hiện tại ngược lại là bọn họ hiểu sai ý, không có thiên lý nha!’

Quân Nghị Lân sợ bóng sợ gió một hồi, mà Vương Lôi lại dờ khóc dờ cười, trong lòng hai người chỉ có một chữ:

“Phục!”

Cuối cùng quyết định, Quân Nghị Lân canh nửa đêm trước, Vương Lôi canh nửa đêm về sáng, Vãn Nhã ngủ phòng cách vách, thị vệ bảo vệ bên ngoài.

Vãn Nhã trong lòng trộm tính.

‘Thu phục! Chỉ cần Vương đại ca không canh cửa là được rồi, không phải còn có cửa sổ sao? Mình còn có khinh công, có thể thần không biết quỷ không hay chuồn đi, hắc hắc, Lân đại soái ca, huynh cần phải chờ ta nha. Vì huynh, Vãn Nhã nhưng đã dùng hết không ít tế bào não đâu nha.’

Quân Nghị Lân đối với vị thị vệ Vương Lôi bên người Tứ ca này thái độ hoàn toàn quyết định để cho Vãn Nhã, nhìn thấy Vãn Nhã thật nặng chính hắn, hắn cũng đem Vương Lôi làm người một nhà. Tuy rằng hắn biết Vương Lôi cũng thích Vãn Nhã, nhưng Vãn Nhã giống như liền đem hắn làm đại ca vậy, cũng chẳng phải lo lắng.

Nhưng thật ra bên Lân Sát lại làm cho hắn cảm thấy áp lực, Vãn Nhã đối với hắn ta giống như thực cảm thấy hứng thú, hắn phải xem điểm này của nàng, không cho nàng có cơ hội đi quyến rũ người ta. Hắn hiện tại có thể xem như có điểm hiểu biết tính tình Vãn Nhã, cho dù nàng không nhận tội gió dẫn bướm, người khác cũng sẽ nhận không được bị nàng hấp dẫn.

Ba người ngồi ở trong phòng nhưng thật ra mỗi người mỗi ý nghĩ, thời gian cũng lặng lẽ trôi qua, cho đến khi Quân Nghị Kỳ trên giường rốt cục tỉnh.

Vãn Nhã vừa thấy lập tức bổ nhào vào bên giường, vẻ mặt quan tâm nói:

“Kỳ ca ca, ca cảm thấy rồi, còn có đau hay không a, Nhã Nhi sắp đau lòng chết được.”

Nói xong hai mắt nhắm nghiền nhìn hắn.

Quân Nghị Kỳ không nghĩ tới Vãn Nhã vẫn canh giữ ở bên cạnh hắn, trong lòng vừa kích động vừa cảm động, hàm chứa tình ý nhìn hướng Vãn Nhã nói:

“Kỳ ca ca không có việc gì, Nhã Nhi không cần lo lắng.”

Xem bộ dạng thương tâm của nàng trong lòng liền từng trận đau lòng. Hắn vươn tay ra muốn bắt lấy tay mềm của Vãn Nhã, Vãn Nhã vừa thấy lập tức đưa tới cầm thật chặt, nhìn sắc mặt Quân Nghị Kỳ tái nhợt nhàn lòng mày kẻ đen lại nói:

“Kỳ ca ca phải nhanh tốt lên một chút nha, như vậy Nhã Nhi cũng có thể đi Kỳ Vương Phủ chơi được.”

Nói đến đây tạm dừng một chút lại nói:

“Nhã Nhi lại đối với Kỳ ca ca rất hiếu kỳ ca ca có bao nhiêu thị thiếp a.”

Quân Nghị Kỳ vừa nghe, trong lòng nóng nảy.

‘Nếu để cho nàng biết mình có bao nhiêu thị thiếp mình cũng không rõ lắm, nàng sẽ nhất định cho là mình thực tùy tiện.’

Nghĩ tới đều là Ngũ đệ gây họa, không khỏi hơi trách cứ nhìn Quân Nghị Lân bên cạnh.

Lại nghĩ tới chuyện Vãn Nhã biết Ngũ đệ đi ‘Phong Hương viện’ thì giận dữ, không biết nàng biết thị thiếp của hắn có nhiều thì cũng phát giận hay không nhỉ, nếu như có mà nói..., chứng minh nàng có đem hắn để trong lòng rồi.

Mặt Quân Nghị Kỳ không tự chủ đỏ lên.

“Mặc kệ Kỳ ca ca có bao nhiêu thị thiếp, Nhã Nhi ở trong lòng Kỳ ca ca cũng là quan trọng nhất, Nhã Nhi nếu không thích, Kỳ ca ca trở về sẽ đem các nàng phân phát được không?”

Quân Nghị Kỳ rất thật tâm.

Vấn Nhã vừa nghe Quân Nghị Kỳ nói như vậy, trong lòng rất cảm động.

‘Xem ra nam nhân này đối với mình cũng có tình có nghĩa a, nhưng mình mặc dù đáp ứng cho hắn cơ hội, nhưng dù sao mình là lão bà của Quân Nghị Thiên a, không có khả năng quang minh chính đại với hắn được. Còn nữa mình cũng không phải chuyên lường trước được việc gì, tiểu phá tử kia sự thực lại dễ dàng thu phục. Khó nói thật muốn hắn buông tha cho bản thân như vậy? mà mình đối với hắn có cảm tình xuất phát từ ‘A Vượng’. Ha ha fastfood còn có thể, thuận tiện xem hắn có long vằn hay không, về phần cảm tình cũng không có sâu a, làm sao bây giờ?’

Đang lúc Vấn Nhã không biết trả lời thế nào, Quân Nghị Lân nhảy lại đây nói:

“Tam ca, làm sao huynh có thể? Vấn Nhã là của đệ, huynh không được tranh với đệ!”

Tính tình tiểu hài tử lại nổi lên.

Vương Lô bắt đầu nhìn hai huynh đệ này, lại nghĩ tới Hoàng Thượng.

‘Ba người này thật đúng là huynh đệ, ngay cả thích nữ nhân cũng giống nhau.’

Vấn Nhã nghe Quân Nghị Lân vừa nói như thế, đầu đầy hắc tuyến, trừng mắt hắn nói:

“Ta khi nào thì là của huynh, huynh xem Tứ ca huynh là người chết a, bị hắn biết, tất cả mọi người coi như xong, về sau trông nom miệng của huynh đi, không có việc gì chớ có nói hươu nói vượn!”

Quân Nghị Lân chợt cảm thấy ủy khuất, cũng là bởi vì có Tứ ca rồi, mới không nghĩ đến Tam ca cũng sáp tiến vào a, còn tiếp tục như vậy, phân đến hắn liền không còn bao nhiêu.

Quân Nghị Kỳ vừa nghe, trong lòng có điểm run run.

‘Đúng vậy a, mình chẳng lẽ cũng đã quên Tứ đệ sao? Nhã Nhi là Quý phi nương nương – người hắn đã chiêu cáo thiên hạ nha, mình chẳng lẽ thật sự muốn cùng hắn đối nghịch sao? Ngũ đệ cùng Vấn Nhã rất sớm lại yêu nhau, Tứ đệ dùng đao đoạt ái, Ngũ đệ kia coi như là danh chính ngôn thuận, nhưng mình lại có cái lý do gì được đến gần nàng đây. Hazz, bản thân mình bị cảm tình làm choáng váng đầu óc rồi?’

Trong lòng Quân Nghị Kỳ nhìn Vấn Nhã tràn đầy chua xót.

‘Mình tại sao có thể thả nàng xuống được giờ, mình ở trong đám nữ nhân chơi nhiều năm, chưa từng thiệt tình với ai, lại không biết vì sao cố tình bị nàng mê hoặc, nhanh như vậy liền đã đánh mất lòng, chẳng lẽ mình thật sự ở trong miệng nàng là ‘ngốc mạo’ chẳng?’

Ba người nhìn Vấn Nhã mỗi người một ý lâm vào trong trầm tư. . .

27. Chương 27: Lại Thu Hai Người

Bất quá nữ nhân nào đó hiển nhiên không...nhất thiết làm chuyện này, nàng nghĩ đến Quân Nghị Thiên trong cung cũng không quản được nàng, nàng hiểu được chơi rồi há lại bỏ qua được sao. Hơn nữa đụng tới người người đều là cực phẩm, mà muốn thả đi cũng luyến tiếc a.

Mặc kệ, ăn rồi nói sau, chỉ cần mỹ nam, chỉ có gian sai, không có buông tha. Dù sao lão đầu chết tiết kia để cho mình tìm nam tử có long vằn, ta không ăn tìm thế nào được a, đúng là lý do tốt nha, hắc hắc. . .

“Được rồi, mọi người đừng suy nghĩ lung tung nữa, ngày hôm đó cho qua đi, Nhã Nhi vẫn đáng yêu như vậy a, như vậy chúng ta liền làm một ngày hòa thượng chung một ngày đi, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng

chứ sao. Vui vẻ là được rồi, ban ân mới là vương đạo, đúng hay không? Các huynh cũng không muốn Nhã Nhi không vui đi?”

Nói xong, Vần Nhã chớp chớp đôi mắt to của nàng, chu cái miệng nhỏ nhắn nhìn bọn họ.

“Nhã Nhi, cái gì là ‘ban ân’?”

Mọi người rất ngạc nhiên.

Vần Nhã vừa nghe.

‘Choáng váng, mình tại sao cứ thuận miệng nói lung tung như vậy nhỉ, hắc hắc, may mắn bọn họ không hiểu.’

“A, không có ý gì, ta chỉ là nói thuận miệng mà thôi, hắc hắc hắc. . .”

“Vậy cũng đành phải như vậy, dù sao ta sẽ không khai ra Nhã Nhi nàng, nàng sẽ đối với ta phụ trách nha.”

Quân Nghị Lâm làm nũng.

Vần Nhã ghé tởm nhìn hắn một cái:

“Cho dù là ta không cẩn thận cưỡng gian huynh, như vậy nhiều nhất bị huynh cưỡng gian lại là được rồi, không cần phụ trách phiền toái như vậy đi.”

Vần Nhã cãi hắn.

“Nhã Nhi!”

Quân Nghị Lâm mặt đỏ hết nhìn đông tới nhìn tây.

“Ta mặc kệ, ta liền muốn đi theo nàng.”

“Ta nói Ngũ Vương gia, ta rốt cuộc có cái gì tốt, huynh nói cho ta biết, ta sửa đi không được sao?”

Vần Nhã liền thích xem hắn đỏ mặt.

Quân Nghị Lâm nói không lại nàng, cũng không quan tâm những người khác, ôm cổ Vần Nhã nói:

“Không cần, không cần, ta liền yêu Nhã Nhi, liền yêu!”

Khóe miệng Vần Nhã co rút.

‘Đây cũng quá buồn nôn đi.’

Sợ hắn tiếp theo nói ra từ ngữ kinh người gì khác, đành phải nói :

“Được rồi, được rồi, huynh người lớn như vậy, có còn biết thẹn thùng hay không a, Nhã Nhi đáp ứng huynh, chỉ cần huynh ngoan ngoãn, Nhã Nhi sẽ không buông tay huynh, được rồi đi?”

“Uhm ~ ta sẽ nghe Nhã Nhi nói, Nhã Nhi nhất định nói phải giữ lời nha, không cho phép tiến cung rồi mà không để ý ta nha.”

Quân Nghị Lâm ngu dần cười.

‘Chỉ biết Nhã Nhi thương ta.’

“Vấn đề này ta còn chưa nghĩ qua, bắt quá vì huynh, sẽ cân nhắc một chút, Tứ ca huynh ta sẽ giải quyết.”

Nhã Nhi nhú mày nói.

“Bắt quá huynh nếu đi trêu hoa gheo nguyệt nữa, Nhã Nhi ta nói trước, một lần bất trung, trăm lần không tha! Nghe rõ chưa?”

Nói tới đây Vần Nhã thật là nghiêm túc, nếu nhận định hắn là nam nhân của nàng rồi, sẽ không cho phép hắn dính vào người khác.

Quân Nghị Lâm vừa thấy vẻ mặt Nhã Nhi nghiêm túc rất là uy nghiêm, cũng không dám nói lung tung nữa, nghiêm túc nhìn tiểu nữ nhân trước mắt mà hắn yêu nói:

“Nhã Nhi yên tâm, Quân Nghị Lâm ta đời này kiếp này cũng chỉ yêu một mình Nhã Nhi, sẽ không gặp mặt nữ nhân khác nữa, tin tưởng ta.”

Trong mắt tràn đầy nhu tình.

Vấn Nhã vừa thấy hấn rất chân thành, biết hấn đem lời nói của nàng để trong lòng rồi, lập tức nở nụ cười nói:

“Được rồi, được rồi, đừng nghiêm túc như vậy nha, Nhã Nhi tin tưởng ca ca, lại đây, Nhã Nhi muốn thưởng một chút nha.”

Nói xong ở trên mặt hấn ‘chụt’ một cái.

Quân Nghị Lâm nhất thời đỏ bừng cả khuôn mặt, giống như tiểu nương tử vui vẻ nhìn Vấn Nhã.

Hai người này không coi ai ra gì còn giống như vợ chồng son mà thương lượng. Nghe mà hai người còn lại hết hồn, mồ hôi lạnh rơi.

‘Đây là chuyện kinh thế hãi tục gì a! Nhã Nhi lại muốn một nữ nhi phu? Còn có thể xoa dịu Quân Nghị Thiên.’

Trực giác Quân Nghị Kỳ cùng Vương Lôi bị chấn động muốn xỉu rồi.

Vấn Nhã thu phục Quân Nghị Lâm tiểu nam nhân đáng yêu này sau, vui vẻ quay đầu nhìn về phía hai vị khác, nhưng rõ ràng là nàng cao hứng quá, hai người kia lại kinh hồn chưa ổn định.

Quân Nghị Kỳ mặt đầy sợ, khủng khiếp hỏi:

“Nhã Nhi, nàng nói thật sao? Nàng muốn Ngũ đệ cùng nàng ở bên nhau sao hả, nếu Hoàng Thượng biết làm sao bây giờ, hấn sẽ đồng ý sao? Chỉ sợ nàng nghĩ rất đơn giản đi, chiếu theo tính cách Hoàng Thượng, đó là chuyện tuyệt đối không có khả năng, Kỳ ca ca cũng chỉ nghĩ ở bên cạnh nhìn nàng là đủ hài lòng rồi, nhưng Ngũ đệ, Ngũ đệ đệ đây là muốn hại chết Nhã Nhi sao?”

Nói xong lời cuối cùng đã muốn thâm oán nhìn Quân Nghị Lâm.

Quân Nghị Lâm vừa nghe trước có chút bận tâm, tiếp theo lại dường như không có việc gì nói:

“Ta mặc kệ, dù sao ta chỉ biết ta muốn ở bên Nhã Nhi cả đời, chỉ có cùng nàng, ta mới cảm thấy hạnh phúc.”

Nói xong tràn ngập thâm tình nhìn về phía Vấn Nhã lại nói:

“Nhã Nhi nói có biện pháp thì sẽ có biện pháp, các huynh không biết là Nhã Nhi rất lợi hại phải không? Đặc biệt đối với nam nhân, biện pháp của nàng rất nhiều, các huynh còn không phải cũng bị nàng hấp dẫn sao? Ta nói đúng không?”

Vấn Nhã thấy bộ dạng hấn mười phần tiểu hài tử, như thế nào đều cảm giác mình giống như mẫu thân của hấn, rõ ràng hấn lớn hơn nàng một tuổi, như thế nào cảm giác giống nhi tử hơn.

Buồn bực, xem ra phải thêm hai mươi lăm năm ở hiện đại vào mới đủ.

Vấn Nhã khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ rực nhìn Quân Nghị Kỳ cùng Vương Lôi, hấn nói như vậy giống như nàng là một lão thủ tình trường không bằng ấy. Hắc hắc, cho dù là vậy cũng không thể nói rõ quá chứ, thật là. Nàng đành phải đối với Quân Nghị Lâm nói:

“Ca ca nói bữa cái gì nha, Kỳ ca ca cùng Vương Đại ca đều đem Nhã Nhi làm tiểu muội muội đối đãi, Nhã Nhi nào có như huynh nói lợi hại như vậy a.”

‘Lùi một bước để tiến hai bước chính là đạo tấn công nha!’

Quân Nghị Kỳ vừa nghe không vui, hằm hừ nói :

“Chẳng lẽ Nhã Nhi chỉ muốn ta làm ca ca sao? Nhã Nhi là muốn Kỳ ca ca tức chết sao? Nàng nếu không thích Kỳ ca ca cũng không sao, nhưng không thể đem tâm Kỳ ca ca chà đạp như vậy.”

‘Xem ra Tam Vương gia này đã cho thấy tâm ý của hấn mà cũng không để ý cái khác rồi, dù sao mặt tất cả mọi người đều quảng qua, mình sợ cái gì, ở trước mặt mình muốn không mất mặt cũng khó.’

Nhã Nhi vừa nghe.

‘Hắc hắc, chính ngươi nhảy vào nên không trách được ta.’

Lập tức nói :

“Chẳng lẽ Kỳ ca ca cũng muốn giống Lân ca ca như vậy cùng Nhã Nhi bên nhau sao? Nếu như là thật sự, như vậy về sau Kỳ ca ca cũng phải nghe lời Nhã Nhi nha.”

Bên cạnh Quân Nghị Lân nghe nàng nói như vậy, nhất thời nhảy dựng lên lo lắng nói:

“Nhã Nhi, nàng, làm sao nàng có thể, nàng đã có ta rồi!”

Nhã Nhi quay đầu hung hăng trừng mắt nhìn một cái nói:

“Mới vừa rồi là ai thề son sắt về sau toàn bộ nghe ta, làm không được liền chết tâm cho ta, một ta còn muốn hao tổn tâm trí vì huynh! Hừ!”

Khí thế kia của Vãn Nhã nhưng là thực dọa người, làm sao còn giống là một tiểu nữ oa mười sáu tuổi, quả thực giống Vô Tắc Thiên hơn!

Quân Nghị Lân thấy Vãn Nhã thực phát hỏa, lập tức lộ ra bộ dạng ủy khuất, không dám lên tiếng. Nhưng trong mắt đã dâng lên ngấn nước. Ngẫm lại hẳn một Vương gia, khi nào bị người giáo huấn qua như vậy. Muốn không ủy khuất cũng khó.

Vãn Nhã vừa thấy cái dạng đó, mềm lòng rồi.

‘Mình hình như là có điểm rất hung dữ đi, dù sao tiểu nam nhân này là người yêu của mình, hazz.’

Vãn Nhã lập tức kéo tay hắn nhéo nhéo ôn nhu nói:

“Đừng như vậy, như vậy về sau huynh như thế nào với Nhã Nhi bên nhau đây a, huynh chỉ cần nhớ kỹ nơi này của Nhã Nhi có huynh!”

Nhã Nhi đè trái tim của nàng.

“Nhưng mà, ta không muốn có người nhiều như vậy thích Nhã Nhi a! Ta sợ Nhã Nhi có người khác sẽ quên ta.”

Quân Nghị Lân tội nghiệp nói.

Vãn Nhã ách nhiên thất tiểu054, dựa vào hắn nói:

“Đây cũng không phải là chuyện Nhã Nhi có thể khống chế được, ngay cả người ưu tú như Vương gia cũng chui đầu vô lưới như vậy rồi, thiên hạ đó còn có chuyện gì không có khả năng đây.”

Vãn Nhã lại dùng tay nhỏ bé vuốt mặt của hắn thâm tình nói :

“Bất quá, huynh phải nhớ kỹ, chỉ cần huynh không phản bội ta, Nam Cung Vãn Nhã ta cam đoan sẽ dùng tánh mạng của mình để yêu huynh, thương huynh, bảo hộ huynh, một đời một thế, vĩnh viễn không rời không bỏ!”

Quân Nghị Lân nhất thời lệ nóng doanh tràng, hắn chưa từng nghe qua tình ý êm tai như vậy, nức nở nói:

“Uh ~, chỉ cần Nhã Nhi không cần mà vứt bỏ ta, Lân ca ca vĩnh viễn đều cùng nàng, tuyệt đối không phản bội nàng!”

Hai người ôm cùng một chỗ thật sâu, trong phòng không khí cảm động, cả hai người đứng xem kia cũng không khỏi có ẩm ướt, nếu như có thể được một phần yêu như vậy, cuộc đời này thế là đủ.

Vãn Nhã quay đầu thấy hai người cũng hàm tình ý nhìn nàng, thì cười ra tiếng.

“Hắc hắc, có phải cảm thấy thực cảm động hay không nhỉ, có phải cũng muốn làm nam nhân lo lắng cho Nhã Nhi hay không a, làm nam nhân của Nhã Nhi nhưng phúc lợi lại nhiều, tình yêu nhiều hơn, tính phúc nhiều hơn, ngọt ngào nhiều hơn, nếu muốn hãy mau báo danh, quá hạn không còn nha!”

Không khí đang tốt lại bị nàng phá hư hầu như không còn, ba nam nhân bộ mặt cơ bắp run rẩy không thôi, hiển nhiên không biết tiểu nữ nhân này làm sao lại âm ỉ như vậy. Thật sự là không phục cũng không được a.

Lúc này, Vương Lô đi lên phía trước, mắt sáng ửng nhìn Vãn Nhã nói:

“Nếu, nếu Vương đại ca nói nguyện ý, Nhã Nhi muốn Vương đại ca hay không?”

Đầu nhỏ của Vãn Nhã lập tức nổi lên một câu nói:

‘Không...không phải chỉ có chó không sửa mới có thể thật sự cắn người nha! Đủ cường hãn!’

Vãn Nhã vốn tưởng rằng Vương Lô nhiều nhất là ‘hình tượng nín nhịn’, không nghĩ tới dưới sự kích thích của nàng cũng sẽ chuyển thành ‘nhiệt tình phá bỏ hình tượng’. Lập tức thật là có điểm chuyển thần thờ.

Sửng sốt nói :

“Vương đại ca, huynh là nói thật sao?”

Vương Lô thấy nàng phản ứng, thở dài nói:

“Nhã Nhi vẫn đem ta làm ca ca đúng không?”

Vãn Nhã bắt mắt với câu trả lời của hắn, ngắt lời nói:

“Vương đại ca huynh chỉ cần trả lời là được, có phải thật vậy hay không? Thật sự nguyện ý cả đời đi theo Nhã Nhi, cả đời nghe Nhã Nhi nói sao?”

Vãn Nhã càng nói càng hưng phấn, trong đôi mắt to lóe ra tia sáng.

“Uh! Ngũ Vương gia làm được, Vương đại ca đương nhiên cũng làm được mà!”

Vương Lô khẳng định là thật sự trăm phần trăm!

“Được nha ~ vậy quyết định rồi nha, không cho phép Vương đại ca đổi ý a, Nhã Nhi có xem huynh là đại ca hay không thì có liên quan gì, Nhã Nhi cũng rất thích Vương đại ca, tuy rằng khả năng có phân tình huynh muội, nhưng cảm tình nha, có thể chậm rãi bồi dưỡng, quan trọng nhất là Vương đại ca nhưng là đại khố ca, mang theo trên người thật là uy phong a!”

Vãn Nhã hoa chân múa tay vui sướng không ngừng nói.

Vương Lô thật sự là á khẩu không trả lời được.

‘Tiểu nữ nhân này thật sự là. . .’

Bất quá trong lòng lại ngăn không được cao hứng.

‘Nàng đáp ứng rồi, mình thật có thể vĩnh viễn ở bên cạnh nàng sao? Nàng cũng sẽ không vứt bỏ ta sao?’

Vương Lô nhìn Vãn Nhã vui vẻ, không khỏi vui mừng như điên.

‘Nàng có bao nhiêu nam nhân cũng có sao, chỉ cần có thể mỗi ngày ở bên người nàng nhìn nàng vui vẻ, mình đã thực mãn nguyện rồi. Cảm giác thật hạnh phúc a!’

Nơi đó còn hai vị huynh đệ nhưng tâm tư bất đồng rồi.

Quân Nghị Lâm bây giờ đối với Vãn Nhã lại không bội phục cũng không được, xem nàng dễ dàng đem Vương Lô thu về dưới trướng, Tứ ca bên cạnh hắn là cũng có thể giải quyết được.

‘Về sau cho dù Nhã Nhi có nhiều nam nhân, mình mỗi ngày đi theo nàng là được, tự mình biết đã muốn không thể không có nàng, như vậy hãy cùng với nàng cùng nhau vui vẻ đi. Cảm giác thật hạnh phúc a!’

Mà Quân Nghị Kỳ nhìn thấy một màn của Vương Lô này ngược lại im miệng không nói, trong lòng suy nghĩ:

‘Mình là thật có thể chịu được Nhã Nhi có nhiều nam nhân như vậy hay không, tiểu nữ nhân này cũng không phải là hoa tâm bình thường đâu nhờ.’

Vấn Nhã thấy hấn không nói, liền cho rằng hấn không đồng ý, nàng cũng không miễn cưỡng, tuy rằng trong lòng có điểm mất mát, không, chính xác nói là cảm giác bị thất bại.

‘Mới vừa rồi còn lời thề son sắt nói không cần đập tằm chân tình của hấn, xem ra hấn đối với mình vẫn là chưa tới tình thâm.’

“Kỳ ca ca, Nhã Nhi không miễn cưỡng ca, Nhã Nhi biết đối với các huynh mỗi người đều rất không công bằng như vậy, nhưng Nhã Nhi cũng tuyệt đối không phải cái loại hướng tam mục tứ này, người có mới nói cũ nha, Nhã Nhi cũng sẽ hảo hảo yêu từng người yêu Nhã Nhi.”

Nói xong nhìn về phía Quân Nghị Lâm cùng Vương Lôi, tiếp tục nói:

“Nhã Nhi mặc kệ người khác thấy thế nào, nghĩ như thế nào, đời người ngắn ngủn vài chục năm, nếu không thể để cho tâm mình vui vẻ hơn, cuộc sống còn có gì thú vị nữa, Nhã Nhi đúng là sẽ sống như vậy, mọi người mới có thể thích Nhã Nhi, yêu Nhã Nhi. Nhã Nhi cũng đều vì mọi người yêu Nhã Nhi nên vui vẻ mà sống, sống càng vui vẻ, sống càng phấn khích, làm cho mọi người mỗi một ngày đều trôi qua đều có hương có vị!”

28. Chương 28: Hiểu Lâm Buồn Cười

Quân Nghị Kỳ nghe xong lời của Vấn Nhã nói vừa khiếp sợ vừa trầm lặng. Hấn không thể phủ nhận hấn là yêu tiểu nữ nhân này. Đời người ngắn ngủn mấy chục năm, hấn có thể thật vui vẻ sao? Đã không có nàng làm bạn, hấn thật sự có thể vui vẻ à? Nàng đối với tâm ý của hấn lại là như thế nào. Haizz, hấn cần phải cẩn thận suy nghĩ mới được.

Vấn Nhã thấy hấn mặt co mày cau, biết nội tâm của hấn tranh đấu kịch liệt, tuy rằng nàng giấu giếm việc thích hấn, nhưng mà không nên quá mức, cứ thế thì làm sao thấy trên người hấn có long văn hay không?

Vấn Nhã nghĩ đến đây đối với Quân Nghị Kỳ nói:

“Kỳ ca ca, ca không muốn Nhã Nhi cũng không sao, Nhã Nhi sẽ không miễn cưỡng ca, nhưng trong lòng Nhã Nhi thực sự rất đau lòng, Kỳ ca ca có thể đáp ứng Nhã Nhi một việc hay không?”

Quân Nghị Kỳ cho là hấn không lên tiếng làm tâm Vấn Nhã bị thương, lòng hấn cũng đau theo, lập tức có ý bù lại, ôn nhu nói:

“Nhã Nhi muốn Kỳ ca ca làm cái gì, Kỳ ca ca đều đáp ứng.”

‘Hừ, nói được thật là dễ nghe, tên giáo hoạt, càng lớn tuổi quả thật càng không dễ lung lạc. Quên đi, Vấn Nhã ta nắm được thì buông được, không phải chỉ là thần tượng soái ca thôi sao, Vấn Nhã ta mỹ nam không thiếu, còn sợ tìm không thấy người tốt hơn sao, không thua một người như hấn, hừ!’

Trong lòng Vấn Nhã cảm giận bất bình.

“Kỳ ca ca, vậy ca có thể cởi quần áo ra cho Nhã Nhi xem một lần hay không a?”

Vốn là nàng muốn nhìn có long văn hay không, nhưng lời này nghe vào trong tai ba người kia trông rất đen tối nha, ba người cũng không khỏi đỏ mặt.

Quân Nghị Lâm kéo Vấn Nhã xuống nói:

“Nhã Nhi, tại sao nàng muốn nhìn Tam ca a, muốn nhìn, Lâm ca ca cho nàng nhìn được rồi, thân thể của ta chẳng lẽ so với Tam ca kém sao?”

Vương Lôi cũng đỏ cái mặt, nghĩ đến:

‘Nhã Nhi vừa đáp ứng để cho mình đi theo bên người nàng, như vậy không phải mình có cơ hội cùng nàng rồi sao, ha ha. Nhưng tiểu nữ nhân này nói chuyện thật đúng là ngoài dự đoán của mọi người, Tam Vương gia này chỉ sợ chống đỡ không được.’

Quân Nghị Kỳ mặt là sắc hồng.

‘Nhã Nhi thế nhưng muốn cùng hần. . .’

Trong lòng hần đột nhiên cảm giác thật kích động, rất ngọt ngào. Không được tự nhiên nói:

“Nhã Nhi, Kỳ ca ca không phải không đáp ứng, nhưng mà này, chuyện này cũng. . .”

“Kỳ ca ca lại là cái bộ dạng này, đáp ứng Nhã Nhi tất cả đều là giả dối, Nhã Nhi không cần thích Kỳ ca ca nữa rồi, ô ô. Lân ca ca, ôm một cái.”

Vấn Nhã ủy khuất hai mắt lưng tròng, vươn hai tay nhìn Quân Nghị Lân.

Quân Nghị Lân đau lòng vội vàng ôm chặt lấy nàng, còn nhẹ vỗ lưng cho nàng, dỗ nói:

“Không khóc, không khóc, Nhã Nhi không khóc. Tam ca không cho Nhã Nhi xem, Lân ca ca cho Nhã Nhi xem, Tiểu Nhã Nhi ngại Lân ca ca là không đẹp mắt, được gọi Vương đại ca thoát ra cho Nhã Nhi xem, được không?”

Vấn Nhã vừa nghe, hai mắt đầm lệ lập tức mặt biến sắc, sắc mặt hoặc nhìn hướng Vương Lôi, đến mức khiến cho Vương Lôi muốn tìm động chui xuống.

“Vương đại ca, Nhã Nhi muốn xem, muốn xem thôi mà?”

Nói xong từ trên người Quân Nghị Lân tụt xuống dưới trực tiếp nhào tới xả áo trước ngực của Vương Lôi.

Vương Lôi vội vàng sợ tới mức bắt lấy tay nhỏ bé không an phận của nàng, cả khuôn mặt đỏ thắm nói :

“Nhã Nhi, dừng tay, dừng tay, tất cả mọi người nhìn đấy.”

Vấn Nhã lập tức cái miệng nhỏ nhắn bĩu lại, vừa khóc nói:

“Oa oa, ngay cả Vương đại ca cũng lừa Nhã Nhi, Nhã Nhi không cần bọn huynh yêu mến nữa, Lân ca ca, ô ô. . .”

Vương Lôi vừa nghe, liền vội vàng, bắt chắp thân phận chủ tớ, một phen ôm lấy Vấn Nhã, đau lòng nói:

“Vương đại ca không lừa nàng, mà ở nơi này? Nơi này nhiều người như vậy, rất thẹn thùng nha, Nhã Nhi muốn xem, chờ chỉ có một mình Nhã Nhi thì Vương đại ca cho nàng xem được không?”

Nói xong tuấn mặt đã muốn hồng đến nhỏ ra máu rồi, trong lòng tình cảm mãnh liệt không thôi.

‘Nhã Nhi đây là đang muốn hần sao?’

Không đợi Vấn Nhã trả lời, trên giường vị kia đã chịu không nổi kích thích này, rõ ràng là của hần, hiện tại lại bị người khác đoạt đi. Gấp quá lớn tiếng nói:

“Nhã Nhi, lại đây! Kỳ ca ca cho nàng xem còn không được sao?”

‘Tức chết ta, mình cũng không phải không đáp ứng, tiểu nữ nhân này cũng quá nóng lòng rồi, mình bây giờ bị thương, chỉ sợ có lòng không đủ lực.’

Ba nam nhân đều nghĩ đến Vấn Nhã đang cầu hoan. Hiểu lầm đó lớn lắm rồi!

Vấn Nhã ghé vào bên giường mắt tròn to nhìn Quân Nghị Kỳ.

“Kỳ ca ca, hiện tại muốn cho Nhã Nhi xem sao?”

Lông mi dài còn đối với hần nhấp nháy.

“Khụ khụ khụ”

Người từng trải cùng một đồng nữ nhân như Quân Nghị Kỳ cũng không khỏi bị lời mời gọi của tiểu nữ nhân này làm cho lúng túng nói:

“Nhưng, nhưng Kỳ ca ca hiện tại bị thương, sợ không còn khí lực a!”

Tuyệt đối mặt đã hồng như quả cà chua chín tới.

“Không sao mà, Kỳ ca ca nằm đừng nhúc nhích, Nhã Nhi động là được!”

Vấn Nhã đã khẩn cấp muốn nhìn bộ ngực hấn có long vằn hay không.

Ở bên cạnh, Quân Nghị Lâm cùng Vương Lôi vừa nghe, kích thích cả người cứng rắn.

“Tiểu nữ nhân này cũng quá bư hấn055 đi! ”

Hai người đều nhớ lại:

Quân Nghị Lâm nghĩ đến ngày hôm qua.

Vương Lôi nghĩ đến ngày hôm đó, ngày đêm không ngừng, tiếng kêu cổ quái trong cung phát ra.

Trời ạ! Toàn thân đều đã nhiệt huyết sôi trào.

Quân Nghị Kỳ ho không ngừng, thở không nổi trực tiếp hôn mê bất tỉnh, như vậy bớt được một việc.

Vấn Nhã cũng không có nghĩ đến Quân Nghị Kỳ sẽ ngất đi, hoảng sợ, vô tội xoay đầu lại hướng hai người khác nói:

“Lân ca ca, Vương đại ca, Nhã Nhi thật sự là cái gì cũng không có làm a.”

Nói xong còn lấy ra hai tay nhỏ bé cho bọn hấn xem.

Quân Nghị Lâm cùng Vương Lôi thật sự đã muốn chịu không nổi tiểu nữ nhân này.

Nhưng còn nữ nhân nào đó tuyệt đối không biết, còn thực sự bất đắc dĩ lắm lắm lâu lâu:

“Như vậy liền dọa ngất rồi, nam nhân cổ đại như thế nào nghĩ không thông như vậy, ta bắt quá chỉ muốn thoát quần áo hấn, còn không có ăn đâu mà, thật sự là đủ cổ hủ.”

Ngẩng đầu nhìn đến Vương Lôi, sắc tâm lại lên.

“Vương đại ca, huynh cho Nhã Nhi xem đi!”

Vương Lôi vừa nghe, đỏ mặt nhảy dựng lên chạy thoát nhanh ra cửa phòng.

Còn lại Quân Nghị Lâm mắt tràn đầy tình dục nhìn nàng, thấy Vương Lôi chạy thoát, chờ không kịp ôm cổ Vấn Nhã hôn lên cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào kia.

Vấn Nhã chấn động, thật vất vả giãy giụa ra, tức giận hỏi:

“Lân ca ca, ca đang ở đây làm gì nha!”

Quân Nghị Lâm bị dục hỏa đốt, khàn khàn nhìn Vấn Nhã nói:

“Tiểu Nhã Nhi, Lân ca ca muốn nàng!”

Vấn Nhã đã cảm giác được cái đó cứng rắn của hấn chạm vào người nàng, vừa tức vừa thẹn, mạnh mẽ vươn tay ra cho hấn một cái cốc trên đầu.

“Cái gì, ca đại sắc lang, ban ngày ban mặt ca nghĩ cái gì đâu vậy, tối hôm qua còn chưa đủ một sao, tức chết mà, Nhã Nhi mệt mỏi muốn đi nghỉ một lát thôi, ca trông chừng Kỳ ca ca nha, đừng suy nghĩ lung tung, cẩn thận ta đánh cho ca đầu đầy bánh bao nha. Hừ!”

Nói xong cũng mở cửa đi ra ngoài.

Quân Nghị Lâm nhìn Vấn Nhã đi ra ngoài, trong lòng lại buồn bực dị thường.

‘Rõ ràng chính nàng vùng hỏa lên, như thế nào còn đổ lỗi cho mình.’

Cầm lấy ấm nước đun sôi để nguội trên bàn mãnh liệt rót vào ly.

Vấn Nhã trở lại cách vách phòng Vương Lôi đã chuẩn bị giúp nàng, nhìn đến giường lớn liền nhào tới.

‘Ngủ một giấc đi, buổi tối còn phải đi ăn Lãnh đại soái ca nữa, phải nuôi dưỡng tinh thần trước. Tiểu tử thú kia tính lực như thế nào tràn đầy như vậy, tối hôm qua mạnh như vậy, hôm nay lại còn muốn, hấn cùng

Tứ ca thật đúng là cùng mặt hàng, từ nay về sau nhiều nam nhân hơn cũng là phiên toái, người trẻ tuổi, hỏa khí vượng a!’

Vấn Nhã mơ mơ màng màng nghĩ đi nghĩ lại ngủ thiếp đi, trong lúc ngủ mơ khoe miệng còn chảy giọt nước miếng. . .

29. Chương 29: Lại Gặp Chuyện

Vấn Nhã ở trong lúc mơ mơ màng màng coi như nghe được thanh âm đao kiếm đánh nhau, thoáng một cái nàng đã bật ngồi ở trên giường, hướng ngoài cửa sổ nhìn tới.

‘Trời còn chưa tối hẳn, lúc này chẳng lẽ còn có thích khách?’

Nàng vội vàng đến giày cũng không kịp mang mà mở cửa đi ra ngoài.

Mở cửa vừa thấy.

Wow!

Mười mấy cái hắc y nhân che mặt bay tới bay lui cùng bọn thị vệ chiến đấu với nhau, Vương Lôi lại cùng một người bịt mặt võ công cao cường càng đấu càng đầy mồ hôi, sắc mặt ngưng trọng. Hiển nhiên võ công của người bịt mặt này so với hắn chỉ cao hơn chứ không kém.

Phòng bên cạnh Quân Nghị Lân cầm thanh trường kiếm canh giữ ở cửa, bốn thị vệ vây quanh bảo vệ hắn, bất quá cũng mồ hôi lạnh nhỏ giọt.

Wang Lôi cùng Quân Nghị Lân thấy Vấn Nhã trong cửa phòng đi ra, lo lắng mà kêu lên nói:

“Nhã Nhi, đi vào!”

Bất quá giống như chậm chút, đang lúc Vấn Nhã quan sát chiến trường, người bịt mặt vốn cùng Vương Lôi chiến đấu cùng nhau nhưng lại thoát khỏi Vương Lôi, trường kiếm chói lọi hướng trên người Vấn Nhã chém đến!

Lần này Vấn Nhã cuối cùng có điểm phản ứng, khinh công của nàng lập tức phát huy tác dụng, chân ko mang giày liền bay lên trời, hiểm nguy né qua một kích này, đồng thời nhìn về phía nam tử che mặt.

Vừa thấy xong, bỗng nhiên tựa như thân thể của nàng trúng điện giật, cặp mắt kia, vì sao quen thuộc như vậy. Giống như tìm kiếm trăm ngàn năm ở trong mộng. Trong lòng rung động thật sâu.

Mà nàng một phút do dự này, một ngụm chân khí không giữ lại, thẳng tắp từ không trung rơi xuống, quay nhìn lại, mắt thấy sẽ đụng vào kiếm của người bịt mặt, ngoài ý muốn lại xảy ra, người che mặt đuổi theo Vấn Nhã đột nhiên thể nhưng cũng là một ngụm chân khí không giữ, rơi xuống, như vậy liền biến thành hai người lúc lên lúc xuống từ không trung ngã.

Một giây sau, chân trần của Vấn Nhã trực tiếp dẫm vào mặt của người bịt mặt ngẩng đầu đang nhìn nàng, sau đó mượn lực nhắm thẳng phòng Lãnh Sát phóng đi.

Kỳ thật khoảnh khắc nam tử che mặt nhìn đến ánh mắt của Vấn Nhã hắn cũng sinh ra một loại cảm giác quen thuộc chưa bao giờ có, hắn trăm phần trăm xác định hắn chưa thấy qua nữ oa này, cho nên cũng rất kỳ quái. Vì suy nghĩ mà hắn đã bị chân trần của nàng dẫm lên trên mặt nha.

Nam tử che mặt hiện tại có thể nói là nổi trận lôi đình.

Ai có thể chịu được việc bị một nữ tử dẫm chân lên trên mặt chứ, không những thế còn là chân trần nha, tâm tình tựa như cục đã rơi xuống mặt đất, vừa ghê tởm vừa uất ức!

“Đáng chết Quý Phi nương nương này thế nhưng ra cửa không mang giày.”

Hắn một hơi nuốt không trôi, liền nhắm thẳng đuổi theo Vấn Nhã.

Vương Lôi ở phía sau vốn là lòng nóng như lửa đốt, nhưng lại bị một màn làm cho kinh hoảng choáng váng. Một là không nghĩ tới Vần Nhã thế nhưng biết võ công, xem ra võ công coi như không kém. Hai là không nghĩ tới hai người không biết nguyên nhân gì đồng thời giống như tiếng sét ái tình cùng nhau rơi xuống. Ba là không nghĩ tới Vần Nhã thế nhưng không có mang giày, để chân không đạp lên mặt nam tử che mặt, điều này làm cho hắn cũng thiếu chút hụt chân khí cũng rơi xuống theo. Trong lòng hắn nghĩ đến... cười ha ha nha.

Lại nhìn Vần Nhã, vừa chạy vừa hô to:

“Lãnh ca ca, cứu mạng a, ca nếu không cứu Nhã Nhi, buổi tối liền chờ gian thi⁰⁵⁶ đi.”

Sư tử rống của nàng không có khiến cho Lãnh Sát đi ra, lại đem khách trọ toàn bộ khách điểm đều dọa đi ra.

‘Nữ nhi nhà ai đòi phong bại tục như vậy a.’

Đương nhiên vừa thấy tình huống hiện tại thì tất cả đều tránh về phòng không dám đi ra nữa. Nhưng có một người là ngoài ý muốn.

Trừ bỏ mục Mị Thần tử còn ai vào đây, chỉ thấy nàng ta cười hì hì đứng ở hành lang vừa nhìn Vần Nhã vừa nhảy lên nhảy xuống, giống như khi.

Vần Nhã không thấy Lãnh Sát đi ra, nàng nghĩ đến Lãnh Sát nhất định đi ra ngoài, bằng không nhiều người đáng nhau như vậy, bằng cái thân thủ kia cũng phản ứng sớm đã có cảnh giác rồi.

‘Người này đã chạy đi đâu, loại thời điểm máu chốt thế này lại không có đây, choáng váng a.’

Nàng lập tức nghiêng người hướng Mị Thần tử bay mà đi, trong miệng hô:

“Mị Thần tử, mau cứu Nhã Nhi a, bắt lấy hắn, hắn nhưng là thiên hạ Đệ Nhất mỹ nam, đừng lãng phí a.”

Vần Nhã nghĩ đến mục này một chút cũng không sợ nhìn bọn họ đánh nhau, tất có chỗ hơn người, lại biết nàng ta yêu thích mỹ nam, cho nên bất chấp tất cả, dẫn nàng ta ra tay trước, bằng không cái mạng nhỏ của nàng đã có thể khó giữ được.

Mị Thần tử thấy Vần Nhã hướng nàng nhào tới, cười duyên nói:

“Tiểu nha đầu, cái miệng nhỏ nhắn của ngươi cũng thật độc a. Ha ha, làm sao ngươi biết hắn là thiên hạ Đệ Nhất mỹ nam a, bao bọc giống như bánh chưng thế kia, ngươi có thể thấy được không?”

Vần Nhã chạy xung quanh cây cột không ngừng, đằng sau nam tử che mặt cùng Vương Lôi đều bị nàng vòng qua vòng lại làm cho hoa mắt đầu choáng váng.

Vần Nhã lo lắng trả lời Mị Thần tử nói:

“Mị Thần tử, tử xem hắn, dáng người thon dài cao ngất, lại nhìn ánh mắt của hắn, hắn có một đôi mắt đẹp nhất khắp thiên hạ, ánh mắt xinh đẹp như vậy, nhất định là siêu cấp mỹ nam a, nam nhân tử đã thấy nhiều, chuyện này còn không hiểu sao?”

Mị Thần tử nghe xong lại cười duyên, đem Vần Nhã lo đến mức lặn từng phèo cả lên, nhìn khóe mắt Vần Nhã hiện lên cả gân đỏ.

“Ngươi tiểu nha đầu, thật biết cách nhìn nam nhân a, ha ha. Bất quá phải nói rõ, lần này không thể cùng Mị Thần tử ta đoạt nha, ngươi nếu đoạt, tướng công của ngươi phải tặng cho ta nha.”

“Đương nhiên, đương nhiên, Nhã Nhi tuy rằng thích mỹ nam, nhưng một tên thích dây dưa bằng vũ lực như vậy, chết cũng không thêm, Nhã Nhi cũng ăn không tiêu a. Hắc hắc, tặng cho tử, tặng cho tử còn không được sao.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vần Nhã như khóc tang.

Hai nam nhân đằng sau nghe hai người nói chuyện mà não đầy hắc tuyến.

Người bịt mặt lại không dự đoán được khinh công của Vần Nhã cao như vậy, còn thông minh như vậy. Lại thấy các nàng đem hắn làm như hàng hóa mà xoi mói, cò kè mặc cả, tức giận đến trợn mắt nghiêng răng.

Hắn cũng không đuổi theo Vần Nhã nữa, quyết định cùng Vương Lô đuổi theo phía sau chiến đấu với nhau, trong lòng nghĩ:

‘Tiêu diệt toàn bộ, lại tróc nã nha đầu này liếm chân cho mình.’

Vần Nhã thấy hắn không đuổi theo, cuối cùng có thể lấy hơi, tránh phía sau Mị Thần tử, đầu nhỏ lòi ra mà nhìn. Thấy nam tử này càng đánh càng hăng, trong lòng không khỏi sốt ruột.

“Ta nói, người bịt mắt, người tại sao muốn giết ta, ai phái người tới ?”

Vần Nhã muốn phân tán sự chú ý của hắn, nhưng hiển nhiên vô dụng. Hắc y nhân không đáp lời, chiêu thức còn tàn nhẫn hơn.

“Ta nói huynh hay không phải là nam nhân, một đôi mắt hoa đào lớn lên giống hồ ly tinh, dáng người nhìn qua giống cô nương ‘Phong Hương viện’, dù ngực có kém một chút, nhưng điều kiện như vậy làm sao học người muốn đi ám sát a. Ta xem huynh nha, hẳn là đi ‘Tiểu Sinh viện’ bán mình cho rồi, người bảo lãnh huynh muốn đem huynh dè dưới thân, kiếm được tiền có thể cao hơn so với làm sát thủ, thế nào, suy nghĩ đi, Nhã Nhi ta miễn phí làm người tiến cử, còn tặng kèm một mãnh nam, cam đoan huynh có một lần còn muốn lần thứ hai, mỗi ngày phải bị người áp dưới thân, về sau kiếm nhiều tiền hơn, đừng quên ta đây là người tiến cử nhé.”

Vần Nhã khoa trương lớn tiếng nói.

Nam tử bịt mắt vốn võ công cao hơn Vương Lô, nhưng bị những lời Vần Nhã nói lọt vào tai xong, pháp phòng thấp thỏm, tức giận đến cả người phát run, nhiều lần thiếu chút nữa bị Vương Lô đâm trúng.

Hắn bỗng nhiên huyết sáo một tiếng, tiếp theo hung hăng trừng mắt nhìn Vần Nhã, liền hướng ngoài phòng lao đi, ánh mắt kia là hận không thể bóc da, ăn thịt nàng. Thần kinh Vần Nhã cũng sợ hãi run lên hạ xuống. Mà thủ hạ của hắn nghe được tiếng huyết xong, cũng đều lui lại, một lát liền biến mất vô ảnh vô tung.

Hắc y nhân bịt mắt vừa đi như vậy. Mị Thần tử đi đến trước người Vần Nhã thế nhưng chỉ lướt qua rồi đi ra ngoài. Làm Vần Nhã giật mình đến mức mắt như muốn rơi xuống.

Võ công của mục này hình như cao không phải bình thường a, thật sự là người không thể nhìn người qua tướng mạo.

Trong nháy mắt, khách điểm yên tĩnh lại, hành lang, thang lầu, cửa sổ, bàn ghế đều là một đồng hồn động, chướng quấy tránh ở dưới đáy bàn đau lòng rơi nước mắt.

Vần Nhã đặt mông ngồi dưới đất, kêu la thảm thiết:

“Má ơi, một ngày ba lượt ám sát thế này, bộ đến ăn cơm sao, còn để cho ta sống hay không đây.”

Vương Lô nghe thanh âm la làng của nàng ôm lấy thuốc hương phòng Quân Nghị Kỳ, đến cửa phòng Quân Nghị Lâm giúp đỡ Quân Nghị Kỳ – người nhất định phải rời giường xem Vần Nhã, hai người đều một bộ hoảng sợ chưa hoàn hồn, cho đến một khắc thích khách thối lui, cho đến một khắc Vần Nhã bình an. Không có ai biết Quân Nghị Kỳ là hận việc bản thân bị thương mà không giúp được gì nhiều đến thế nào. Quân Nghị Lâm thì hận nhiều bản thân không biết võ công.

Vần Nhã thấy hai huynh đệ lo lắng cho mình như vậy, trong lòng ấm áp, buông chân trần từ trên người Vương Lô thả xuống, chui lên trên giường Quân Nghị Kỳ, cười hướng ba người ngoắc ngoắc.

“Các huynh lại đây, đều đến ngồi ở đây.”

Nàng chỉ chỉ bên giường.

Ba người nghi hoặc khó hiểu, đều đi ra phía trước.

Vần Nhã đem Quân Nghị Kỳ cẩn thận ép đến bên trong giường làm cho hắn nằm tốt, nàng ngồi ở giữa, chân trần nhét vào chăn ấm. Quân Nghị Lâm ngồi cuối giường, Vương Lô không dám quá phạm, cay đắng ngồi ở ngoài giường.

Vần Nhã thấy ba người ngồi xong, cười nói:

“Mọi người đừng nghiêm túc như vậy nha, vẫn là câu nói kia, Nhã Nhi không có việc gì, không cần lo lắng. Hiện tại các huynh cũng biết Nhã Nhi biết võ công, lần trước thật sự là không kịp phản ứng mới khiến cho Kỳ ca bị thương. Nhã Nhi đến bây giờ còn có chút bản khoản, nhưng về sau sẽ không xảy ra nữa. Nhã Nhi đánh không lại, ngược lại chạy trốn sẽ không thành vấn đề, cho nên, mọi người cười một cái đi, ai cười trước có thưởng nha!”

Ba người sắc mặt ngưng trọng nhìn nhau, sau đó lại đưa ra vẻ mặt bất đắc dĩ. Bất quá trong lòng quả thật so với vừa rồi tốt hơn nhiều.

Quân Nghị Lâm mở miệng nói:

“Nhã Nhi, nàng rốt cuộc đắc tội người nào, ác như vậy, một ngày ba lượt, đẩy nàng vào chỗ chết a?”

Vấn Nhã nhún vai, vô tội nói:

“Nhã Nhi cũng không biết a, bất quá ta nghĩ hẳn là người trong cung, nếu không là Nghị Thiên ca ca đắc tội người nào, lấy Nhã Nhi khai đao. Ta xem khách điểm này là không thể ở, mọi người ngẩng lên đi đâu đi, Nhã Nhi còn không muốn hồi cung đâu.”

Vấn Nhã cúi đầu trầm tư.

“Nhã Nhi nàng liền không sợ một chút nào sao, dám thách khách này hình như là tổ chức sát thủ bị người thuê nha?”

Vương Lôi lo lắng nói, hẳn thực muốn Vấn Nhã lập tức trở về cung.

Vấn Nhã trừng trắng mắt nói:

“Sợ, ta nói là ta không sợ sao, Nhã Nhi sợ muốn chết. Nhưng là sợ có ích lợi gì a, hiện tại cũng không biết chủ mưu là ai, chỉ có chờ Triệu Khứ Phong đại nhân trở về. Nhìn xem có manh mối hay không, trước khi hắn trở về, chúng ta cái gì cũng làm không được a, còn không bằng vui vẻ nha. Sinh tử từ mạng, phú quý do trời, làm việc không thể cưỡng cầu. Còn nữa, Nhã Nhi cũng không có dễ dàng chết như vậy, yên tâm yên tâm, cười một cái đi, ai cười Nhã Nhi sẽ thưởng cho người đó nha.”

Nói xong mắt to lờ lờ tỏa sáng, đáng yêu nhìn ba người.

Vương Lôi cảm giác từ khi biết nàng ngày đầu tiên, đã bị nàng cổ quái, tinh linh, nghịch ngợm, gây sự, tất cả không giống người thường đánh bại mất rồi. Đặc biệt hiện tại dưới loại tình huống lạc quan này, loại thái độ này lại có ai có thể làm được như thế đây. Hắn có thể ở bên nàng, thật sự là ông trời đối với Vương Lôi hẳn đầy ưu ái rồi.

Nghĩ đến đây, Vương Lôi từ trong lòng mỉm cười đi ra. Ý cười tựa như mặt trời mùa đông, làm ấm lòng người, hai mắt Vấn Nhã nhìn đắm đắm.

“Đẹp, rất đẹp trai, có cảm giác, có cảm giác. Đẹp trai như vậy làm sao có thể đem hắn làm đại ca, chẳng phải là quá lãng phí rồi sao, tìm cơ hội nhất định phải đem hắn “A ô” một ngụm ăn luôn.”

Vấn Nhã trong lòng xoay chuyển rất nhanh, ánh mắt nhìn về phía Vương Lôi cũng càng ngày càng có sắc. Bỗng nhiên nàng phi thân một cái từ giữa giường về phía Vương Lôi, Vương Lôi sợ nàng té xuống đất lập tức tiếp được, sợ tới mức tươi cười cũng không thấy nữa, vừa định nói nàng sao lại lỗ mãng như vậy, cái miệng nhỏ nhắn của Vấn Nhã liền ngăn chặn đôi môi của hắn, còn phát ra thanh âm ‘bep bep’ của nước miếng nữa, làm cho Vương Lôi vừa kinh hãi vừa sửng sốt mà không biết phản ứng như thế nào.

Vấn Nhã vừa thực hiện được ý đồ xấu liền chạy nhanh lui về giữa giường, nhìn mặt Vương Lôi là càng ngày càng hồng, mà mặt hai người khác là càng ngày càng trắng.

Vấn Nhã không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng, hướng về phía Quân Nghị Lâm liền ‘chụt’ một cái thật to, rồi lại nhẹ nhàng ngăn miệng Quân Nghị Kỳ ‘chụt’ một cái, sau đó nàng giống như đứa ngốc, ngồi chỗ cũ mà cười ‘hắc hắc’.

Cứ như vậy, hai mặt trắng cũng biến thành mặt đỏ, ba mặt đều toét ra tươi cười vừa cao hứng vừa ngượng ngùng.

Vấn Nhã mừng rỡ ở trong lòng kêu lên ‘yes’! Wow ha ha ha. . .

Vấn Nhã biết:

‘Nam nhân này nha, người nếu đối với một người tốt, người khác khẳng định ghen tị, nhưng nếu đối với người công bằng giống nhau, như vậy trong lòng mặc dù không được tự nhiên, nhưng cũng dễ dàng nhận hơn. Xem ba tên đại nam nhân cười đến ngốc rồi hề hề.’

Vấn Nhã còn cố ý đem chân trần dưới chân chà chà chân Quân Nghị Kỳ, đem Kỳ Vương gia giống như tiểu cô nương, bộ dạng ngượng ngùng kia không cần nói cũng biết, ha ha ha.

Vấn Nhã có cơ hội vui vẻ lần này lại muốn động kinh:

“Ta là một cái vẹt con xấu xí, cạc cạc cạc cạc cạc ~”

Hát đến khiến ba người đầu đầy hắc tuyến.

‘Tiểu nữ nhân này không phải một vẹt con xấu xí được không, rõ ràng là một tiểu nha đầu điên!’

30. Chương 30: Lãnh Huyết Minh Minh Chủ

Mị Thần tử đuổi theo hắc y nhân che mặt có võ nghệ cao cường, xuyên qua nóc các phòng, hắc y nhân khác cũng là luồn lên nhảy xuống, một lát liền ẩn vào bên trong phố xá sâu uất.

Lãnh Sát mới từ một gian ngọc khí cười ra tới, vừa thấy hắc y nhân từ phương hướng khách điếm chạy lại, sợ tới mức sắc mặt lập tức liền không còn chút máu, đột nhiên phi thân lên, nhắm thẳng khách điếm bay tới, trong lòng là hoang mang chưa bao giờ có:

‘Nhã Nhi nàng trăm ngàn không cần gặp chuyện không may, không cần dọa Lãnh ca ca a.’

Trong lòng vị lãnh khốc sát thủ lúc này thật rung động, khóe mắt cũng sắp ẩm ướt.

Vừa mới nắm lấy tình yêu ở trong tay, nếu hiện tại để vụt mất, đó là một loại đả kích lớn như thế nào, huống chi còn là một sát thủ trong lòng luôn luôn lạnh như băng không chút ôn nhu.

Mị Thần tử đuổi theo nam tử che mặt nhắm thẳng rừng cây ngoại ô bay đi, hai người một trước một sau, khinh công thể nhưng tương đương.

Nam tử che mặt ở dưới một cây đại thụ ngừng lại. Lúc này Mị Thần tử cũng ngừng lại. Nam tử che mặt thấy vị nữ nhân ‘già mà dê’ này khinh công thể nhưng không thua hẳn, rất là ngạc nhiên, bởi vì hôm nay, khinh công của hắn không dám nói thứ hai, cũng không có người dám nói thứ nhất.

Mị Thần tử lộ ra cười duyên chiêu bài của nàng:

“Ha ha a, võ công của vị công tử này cũng không phải là cao thủ bình thường nha, làm hại Mị Thần tử ta cũng không thở nổi.”

Sau đó là động tác chiêu bài của nàng, đem hai cái bánh bao lớn rung động mãnh liệt.

“Các hạ là ai, võ công không kém, đuổi theo làm cái gì, người không sợ ta giết người sao?”

Nam tử che mặt âm thanh lạnh lùng nói.

‘Sẽ không phải thật sự như nha đầu chết tiệt kia nói tặng mình cho nàng ta đi!’

“Mị Thần tử ta tuy rằng võ công không bằng Lãnh Huyết Minh chủ, nhưng bằng khinh công của ta muốn chạy trốn cũng là có thừa a, ha ha a. Huống hồ Lãnh đại Minh chủ nhưng là truy đuổi một tiểu nha đầu cũng đuổi không kịp, chuyện này nếu như truyền đi, trên giang hồ thật không ai có thể tin được đâu nha, ha ha a.”

Mị Thần tử lại một chút cũng không sợ hãi.

“Làm sao ngươi biết Bản tôn là Lãnh Huyết minh Minh chủ?”

Hắc y nam tử không phủ nhận.

“Tổ chức sát thủ ‘Lãnh Huyết minh’ nổi tiếng tứ quốc, sát thủ vô số, phân bố tứ quốc, ám sát là minh mục trương đảm057 nha. Hôm nay trời còn chưa có tối liền chạy đến dọa người rồi, ha ha a. Lãnh Huyết minh Minh chủ là một tuyệt thế mỹ nhân, điều này tiểu nha đầu kia nói trúng rồi nhỉ, ha ha a.

Đáng tiếc nàng không biết Lãnh Huyết minh Minh chủ là có tư thế thiên ngân, tâm ngoan thủ lạt058, ý chí sắt đá, võ công càng là thiên hạ đệ nhất a. Bất quá không nghĩ tới bị tiểu nha đầu kia đùa bỡn đi, nghe nói muốn Lãnh minh chủ tự mình động thủ cần phải vạn lượng hoàng kim, không biết tiểu nha đầu này đắc tội người nào đây. Ha ha a. ”

Mị Thần tử không biết khen hay là chửi hần.

Lãnh Thủ hiện tại vừa nghĩ tới cái xú nha đầu kia đã đập lên mặt hần còn muốn đem hần bán đi ‘Tiểu Sinh viện’ bị người mỗi ngày áp dưới thân, trong lòng lại nổi cơn giận dữ.

‘Ngày nào đó nếu nàng rơi vào trong tay của ta, sẽ sống không bằng chết!’

“Nếu biết, các hạ đuổi theo ta xong rồi làm cái gì? Bản tôn không cho rằng ngươi là tới để cười Bản tôn, hay là đến uy hiếp Bản tôn sao?”

Lãnh Thủ tự nhận ở trong tứ quốc không có người nào nhằm chán đắc tội Lãnh Huyết minh như vậy.

“Ha ha a, Lãnh minh chủ không phải muốn giết tiểu nha đầu kia sao? Ta lại muốn giúp người đó, ha ha.”

Mị Thần tử lại cười duyên, nhưng thanh âm đã mất tự nhiên.

“Ha ha ha, xem ra tiểu nha đầu kia nhìn lầm người rồi, các hạ cũng không phải kẻ dễ bắt nạt. Được! Nói! Người có mục đích gì?”

Lãnh Thủ cảm thấy vụ mua bán này có thể làm.

“Không có mục đích gì cả, thuần túy là muốn giúp Lãnh minh chủ một chút, nhưng Lãnh minh chủ phải đáp ứng Mị Thần tử một điều kiện!”

“Điều kiện gì?”

“Không cho phép giết nàng!”

“Ha ha ha, Bản tôn cũng không muốn nàng dễ dàng chết như vậy a, nàng còn chưa có liếm ngón chân cho Bản tôn nữa mà. Được, Bản tôn đáp ứng ngươi!”

Lãnh Thủ đương nhiên biết là nữ nhân này không có mục đích đơn giản như vậy, nhưng mặc kệ chuyện của nàng ta, hần chỉ muốn xú nữ nhân kia thôi!

Lãnh Sát lấy tốc độ nhanh nhất trong cuộc đời của hần chạy về khách điểm, vừa thấy khắp khách điểm đã là cảnh hoàng tàn, nhất thời lòng chìm xuống, đi lên lầu hai, cũng không quản thị vệ ngăn trở, một cước liền đập cửa phòng Tam Vương gia Quân Nghị Kỳ ra. Thấy Vãn Nhã cùng với ba nam nhân trong cái chăn, ngồi vây quanh ở trên giường hoàn hảo không tổn hao gì, rõ ràng hần thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Vãn Nhã thấy Lãnh Sát trở về, lập tức bay qua lại giống một con gấu ôm, hai mắt lúng tròng, ghen ngào nói:

“Lãnh ca ca, ca đi nơi nào, Nhã Nhi thiếu chút nữa sẽ không còn mạng gặp ca rồi, ô ô. . . Nhã Nhi rất sợ nha.”

Lãnh Sát thầm trách hần không thể ở bên người nàng bảo hộ nàng, thấy nàng khóc, lập tức nhẹ giọng dỗ nói:

“Tiểu Nhã Nhi đừng khóc. Lãnh ca ca đi mua ít đồ, sớm biết thích khách lại đến nhanh như vậy, Lãnh ca ca dù thế nào cũng sẽ không rời Tiểu Nhã Nhi đi. Nàng biết không, vừa rồi Lãnh ca ca lo lắng cỡ nào, rất sợ hãi Tiểu Nhã Nhi gặp chuyện không may.”

Lãnh Sát đem hai khối Bạch Ngọc trong lòng lấy ra.

“Đây là đêm nay Lãnh ca ca muốn đưa cho Tiểu Nhã Nhi, có thích hay không?”

Vân Nhã vừa thấy hai khối bạch ngọc trong suốt, hợp lại sẽ thành một miếng ngọc Hồ Điệp, tượng trưng cho một đôi.

‘Hóa ra hẳn đi mua tín vật đính ước a, khó trách.’

Vân Nhã nước mắt lập tức thu hồi lại, mặt mày hớn hờ nói:

“Wow, thật đẹp nha, là tín vật đính ước Lãnh ca ca đưa cho Nhã Nhi sao? Chúng ta một người một khối, vĩnh viễn không chia lìa được không?”

“Uh. Sau khi Lãnh ca ca hoàn thành nhiệm vụ lần này, liền vĩnh viễn không rời khỏi Tiểu Nhã Nhi nữa.”

Lãnh Sát tâm động nói, ôm Vân Nhã càng ôm càng chặt.

Bọn họ thủ thủ không coi ai ra gì, nhìn ra ba người kia cảm giác khó chịu.

‘Hai người này khi nào thì tốt như vậy rồi, tiểu nữ nhân này tốc độ thật là nhanh!’

Quân Nghị Lân lại càng khó hiểu. Lúc trước nam nhân này còn nổi giận dè dè kêu nàng là ‘nữ nhân chết tiệt’, giờ này lại gọi ‘Tiểu Nhã Nhi, Tiểu Nhã Nhi’, còn đi mua tín vật đính ước nữa chứ, nam nhân cũng dễ thay đổi như vậy, khó mà tin nổi.

Hắn không nhịn được, tuy nói hẳn đáp ứng Vân Nhã không so đo rồi, nhưng nam nhân đối với nữ nhân của mình ai mà không keo kiệt a, không thể trách hẳn.

“Nhã Nhi, nàng lúc nào thì lại quyến rũ hẳn, có chúng ta rồi nàng còn thấy chưa đủ sao?”

Quân Nghị Lân tức giận liếc tiểu nữ nhân đang trong hưng phấn, dỗi cho nàng một chậu nước lạnh!

Vân Nhã chột dạ nhìn vào mắt Lãnh Sát, thấy hẳn không kịp phản ứng, quay đầu liền cấp cho Quân Nghị Lân một cái liếc mắt. Không đợi nàng trả lời, Lãnh Sát mở miệng trước nói:

“Nhã Nhi, gian phòng khách điểm này các nàng không thể ở, nhóm sát thủ này là Lãnh Huyết mình nổi tiếng tứ quốc, nhận nhiệm vụ không từ thủ đoạn, không đạt mục đích không bỏ qua! Trách không được một ngày ba lượt, xem ra cũng không kỳ quái. Ta sợ bọn họ lập tức sẽ tiến công lần nữa, Nhã Nhi các nàng vẫn là mau trốn đi.”

Lãnh Sát nhăn trán mày lại quét qua ba người kia một cái.

Hắn nghe được ý trong lời nói của Quân Nghị Lân, nhưng hiện tại không còn tâm tình so đo, còn nữa nhiều người bên cạnh Nhã Nhi thì nàng mới an toàn hơn, cho dù võ công không cao, ít nhất cũng có người đỡ kiếm.

‘Lãnh Sát ta cũng thật phúc hắc à.’

Ba người vừa nghe, sắc mặt cũng rất trầm trọng, Vương Lôi không hiểu nói:

“Lãnh thiếu hiệp làm sao mà biết bọn họ là sát thủ tứ quốc Lãnh Huyết mình thế?”

“Ta vừa rời ở sau rừng cây nhìn thấy Mị Thần tỷ đuổi theo bóng dáng hắc y nhân che mặt kia, kinh công đều nhìn rất quen mắt, chính là Lãnh Huyết mình hẳn là không sai lầm đâu, các nàng đi nhanh đi.”

Trong lòng Lãnh Sát cũng là tâm sự nặng nề, quan hệ giữa hẳn và Lãnh Huyết mình cũng không phải nói hai ba câu mà xong đâu.

“Lãnh ca ca, ca ca không cùng Nhã Nhi đi sao?”

Nhã Nhi có điểm luyến tiếc, cũng có chút kinh ngạc.

“Lãnh ca ca còn có nhiệm vụ trong người, hơn nữa Lãnh ca ca cũng muốn đi điều tra một chút vì sao Lãnh Huyết mình muốn giết Nhã Nhi, ai là chủ đẳng sau, Lãnh ca ca sẽ mau chóng cùng Nhã Nhi hội hợp. Hiện

tại quan trọng nhất là chạy nhanh đi, ta xem các nàng về Tam Vương phủ trước đi, Lãnh Huyết minh ít nhất sẽ không quá minh mục trương đảm057, tăng mạnh thủ vệ là được.”

Lãnh Sát nhìn về phía Kỳ Vương gia, trong lòng hắn đang lo lắng người nào mà có thể làm cho Lãnh Thù tự thân xuất mã, hắn không biết vì sao hắn ta không có giết chết Nhã Nhi. Hắn nhất định phải trước lúc hắn ta tiến công thì ngăn cản hắn ta. Vì lần sau, Nhã Nhi cũng không may mắn như thế đâu. Nhưng hắn không thể giải thích cho bọn họ.

“Lãnh ca ca rất rõ Lãnh Huyết minh sao?”

Trong lòng Vấn Nhã đoán:

‘Lãnh Sát có thể chính là sát thủ Lãnh Huyết minh hay không, chỉ là hắn trùng hợp không biết nhiệm vụ lần này. Vậy nhiệm vụ của hắn lại là giết ai đây?’

“Lãnh Huyết minh ở tứ quốc là tổ chức sát thủ cường đại nhất, cao thủ nhiều như mây, hành động nhanh chóng, tâm ngoan thủ lạt058, nhận được nhiệm vụ đều phải thể sống chết hoàn thành, nếu vẫn chưa xong thì sẽ hoàn lại cho chủ thuê tiền gấp hai lần thuê, nhưng mà chưa bao giờ có chuyện đó. Bất quá tiền thuê rất cao, người bình thường còn thuê không nổi, xem ra chuyện Nhã Nhi lần này thực khó giải quyết, ngoại trừ chỉ có chủ nhân Lãnh Huyết minh tự mình giải trừ, bằng không đuổi giết vĩnh viễn không dừng.”

Trong lòng Lãnh Sát rất lo lắng, hắn nhất định phải nhanh chút tìm được Lãnh Thù, làm cho hắn giải trừ việc này.

Vấn Nhã không nghe nói qua Lãnh Huyết minh, nhưng ba người còn lại ít hoặc nhiều cũng biết tổ chức sát thủ đáng sợ này, mặc dù không cùng triều đình đối địch, nhưng ở trên giang hồ để cho người khác nghe tin đã sợ mất mật, đặc biệt lương sát thủ ở kinh đô tứ quốc, làm cho người ta khó lòng phòng bị.

Ba người không khỏi cau mày khó nghĩ, rất là lo lắng cho an toàn của Vấn Nhã.

Vấn Nhã vừa thấy, cười híp mắt nói:

“Đừng lo lắng, đừng lo lắng, Nhã Nhi cũng sẽ không đưa cổ cho bọn họ chém đầu, hiện tại cần nhất là chuyển đến nơi của Kỳ ca ca, sau đó phái người đi tìm Lãnh Huyết minh Minh chủ, nghĩ biện pháp làm cho hắn hủy bỏ lệnh ám sát lần này, bằng không Nhã Nhi đời này cũng đừng nghĩ an bình.”

Mọi người vừa nghe cũng đồng tình. Hiện tại cũng chỉ có thể làm như vậy.

Thương thế Kỳ Vương gia quá nặng, nên để cho Vương Lôi công cẩn thận, những người khác theo ở phía sau cùng nhau hướng về Kỳ Vương Phủ.

Vấn Nhã nghĩ đến đại tiệc đêm nay sẽ ngấm nước nóng rồi, cảm thấy đáng tiếc, đi trở về bên người Lãnh Sát, hàm tình mạch ý thấp giọng nói:

“Lãnh ca ca, thực xin lỗi, đêm nay Nhã Nhi phải thất hẹn rồi, Lãnh ca ca nhất định phải sớm một chút tìm đến Nhã Nhi nha, Nhã Nhi rất nhớ ca ca.”

Nói xong mắt to bắt đầu hiện đỏ.

Lãnh Sát đau lòng cực kỳ, ôn nhu vỗ về nàng nói:

“Không sao, còn nhiều thời gian, Lãnh ca ca rất nhanh sẽ tìm đến Nhã Nhi, nửa khối ngọc này Nhã Nhi phải mang theo bên người nha, nhìn đến nó tựa như nhìn thấy Lãnh ca ca được không?”

“Uhm ~. Nhã Nhi nhất định mỗi ngày mang theo, Lãnh ca ca cũng vậy nha.”

Hai người gắt gao ôm nhau.

Đột nhiên Nhã Nhi đẩy Lãnh Sát ra cả giận nói:

“Lãnh ca ca là người của Nhã Nhi, về sau cách cái đại mỹ nhân kia xa một chút. Không, là tất cả nữ nhân đều xa một chút, biết không?”

Khóe miệng Lãnh Sát co rút lợi hại, nghĩ đến một màn Vấn Nhã nhìn thấy sư muội Lãnh Yên Nhiên kia.

‘Tiểu nữ nhân này thật đúng là tiểu tử thích ăn dấm chua!’

Trong lòng cũng là ngọt ngào hẳn lên.

“Được được được, Lãnh ca ca đã biết, Tiểu Nhã Nhi đi nhanh đi, bọn họ sẽ nổi giận đấy.”

Vấn Nhã nhìn lại, ba ánh mắt đều ẩn chứa bất mãn, đành phải vừa đi vừa hô:

“Lãnh ca ca nhớ rõ phải sớm một chút tìm đến Nhã Nhi nha.”

Lãnh Sát mỉm cười gật đầu, nhìn đoàn người đi xa, trong lòng bỗng nhiên trống rỗng, không khỏi cảm thật chặt nửa khối bạch ngọc Hồ Điệp trong lòng bàn tay. Lẩm bẩm nói:

“Tiểu Nhã Nhi nhất định phải chờ Lãnh ca ca đấy nha!”

Cho đến khi nhìn Vấn Nhã vừa đi vừa quay đầu lại biến mất ở cuối tầm mắt, lòng Lãnh Sát mới vội vàng hơn, nhắm thẳng ngoại ô của thành Lăng Châu lao đi.

31. Chương 31: Một Màn Mạo Hiểm

Nhóm người của Vấn Nhã trở lại Kỳ Vương Phủ đã quá nửa đêm, tất cả mọi người mệt mỏi muốn chết, sắc mặt Kỳ Vương gia lại như tuyết trắng. Bất quá hẳn như cũ an bài thích đáng cho bọn họ, còn lấy ra binh phù điều đến hai ngàn binh lính, đem Kỳ Vương Phủ bao vây đến nước cũng không lọt được, ngay cả con kiến cũng đừng mơ đi vào.

Quân Nghị Kỳ có được một phần ba binh phù Tiên Hân Quốc, cũng có nghĩa là có thể điều động hai mươi vạn binh lực. Còn có hai khối binh phù khác ở trong tay Hoàng Thượng Quân Nghị Thiên cùng Đại Tướng quân Tiên Hân Quốc – Tư Đồ Hồng Nghĩa.

Cho nên Quân Nghị Thiên lo lắng Quân Nghị Kỳ cấu kết nước khác hẳn cũng có nguyên nhân, binh lực tam quốc khác cũng có khoảng ba mươi vạn, nếu kết hợp cùng hai mươi vạn đại quân của hắn liền so với bốn mươi vạn đại quân của Quân Nghị Thiên cùng Tư Đồ Hồng Nghĩa nhiều hơn mười vạn. Cho nên thời kỳ tam quốc kia bất mãn tân hoàng Tiên Hân Quốc là hẳn, hẳn không thể không phòng.

Vấn Nhã được an bài ở phòng giữa tây viện, mà Vương Lô đương nhiên ở tại phòng cách vách của Vấn Nhã. Tính tình Quân Nghị Lân vẫn còn như tiểu hài tử, làm sao cũng phải ở phòng bên kia của Vấn Nhã.

Quân Nghị Kỳ ở tại lầu chính Đông viện của hắn, hẳn lặng lẽ hạ lệnh đem toàn bộ thị thiếp của hắn đuổi tới hậu viện, không cho các nàng tiến vào tiền viện nửa bước. Chuyện này còn không phải sợ Vấn Nhã thấy sao, lại nói hắn hoa tâm.

Ngay cả bị thương cũng nghĩ đến vấn đề này, không thể không nói tâm tư Tam Vương gia thực tình tế a.

Vấn Nhã trở lại phòng liền cho lui nha hoàn hầu hạ nàng, mệt mỏi nhắm thẳng giường lớn mà làm một giấc. Chỉ chốc lát liền tiến vào mộng đẹp, trong mộng còn luyện tiếu đêm nay chưa ăn được Lãnh đại soái ca, thật đáng tiếc nha.

Trong lúc mông lung đó, Vấn Nhã cảm thấy đột nhiên không thở nổi, làm cả kinh đột nhiên tỉnh lại. Mở to mắt vừa nhìn, hóa ra là tiểu nam nhân Quân Nghị Lân này đến trộm hương. Trách không được sống chết muốn ở phòng cách vách của nàng.

Hắn thấy Vấn Nhã tỉnh, khàn khàn nói:

“Tiểu Nhã Nhi, Lân ca ca nhớ... Nhã Nhi quá.”

Nói xong miệng rộng liền cắn lấy cái miệng nhỏ nhắn của Vấn Nhã, hai tay cũng không yên tĩnh, sờ lên bộ ngực no đủ cách quần áo của Vấn Nhã.

Vấn Nhã vừa bực mình vừa buồn cười, nghĩ đến cách vách còn có Vương đại ca, kiểu này nếu có động tĩnh gì chỗ của hắn chắc chắn nghe được mà. Dùng lực lớn đẩy tiểu nam nhân trên người ra nói:

“Đêm nay không được, Vương đại ca sẽ nghe được, ngại lắm!”

Quân Nghị Lâm bắt mãi Vấn Nhã đẩy hắn ra, lực lớn hơn nữa xoa nắn Vấn Nhã, đáng thương vô cùng mà nói:

“Chúng ta nhẹ chút không được sao, có được hay không vậy, Lâm ca ca thật sự nhịn không nổi!”

Nói xong đã bắt lấy tay nhỏ bé của Vấn Nhã hướng phía bụng dưới hắn mà tìm kiếm. Vấn Nhã bị cử động này của hắn làm cho xấu hổ đến đỏ bừng cả khuôn mặt, trong lòng không khỏi cũng ngứa lên.

Quân Nghị Lâm nhìn Vấn Nhã đỏ mặt không ra tiếng, nhanh lại cúi đầu hôn miệng nhỏ của nàng, đầu lưỡi tham lam tiến vào hấp thụ mật ngọt. Bàn tay to luồn qua lớp áo lót của Vấn Nhã, khấn cấp bao lấy nơi tốt đẹp kia.

“Ừm ~ a ~. .”

Vấn Nhã chịu không nổi nhẹ nhàng mà than ra, sợ tới mức Quân Nghị Lâm vội vàng nói:

“Nhã Nhi, nhỏ chút, nhỏ chút a. Vương đại ca nghe thấy sẽ không tốt.”

“Vậy nhanh chút đi!”

Vấn Nhã vừa liếc mắt vừa ngượng ngùng nói.

Quân Nghị Lâm vừa nghe vừa vui vẻ, nhanh tay cởi y phục của hắn, thuận tiện đem quần áo Vấn Nhã cũng cởi ra, một hồi đại chiến không tiếng động bắt đầu.

Tình cảm mãnh liệt qua đi, trong lòng hai người đều có một loại kích thích yêu đương vụng trộm. Quân Nghị Lâm hắn lại thỏa mãn quay đầu khẽ hôn vào cái miệng nhỏ nhắn của Vấn Nhã.

Hai người không biết cách vách Vương Lôi có nghe được hay không, rất nhanh liền mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Hai canh giờ sau, Quân Nghị Lâm lại bò lên trên người Vấn Nhã mà sờ loạn, Vấn Nhã bị hắn đánh thức, lại thấy hắn còn muốn, tức giận đến một cước đá đi qua.

“Huynh có dừng hay không, nhanh quay về phòng mình đi, bị người phát hiện liền có chuyện đấy.”

Vấn Nhã hung hăng đáp hắn.

Quân Nghị Lâm vừa thấy Vấn Nhã vừa không chịu vừa muốn phát hỏa, ủy khuất xuống giường mặc quần áo, lưu luyến không rời lui về gian phòng của hắn mà ngủ.

Kỳ thật hắn cũng rất mệt mỏi, bất quá ngủ với Vấn Nhã liền không nhịn được muốn nàng, vừa rời khỏi tự một mình ngủ, rất nhanh lâm ngủ say đi.

Nói đến Vương Lôi ở phòng cách vách, từ lúc Quân Nghị Lâm tiến vào phòng của Vấn Nhã hắn đã biết, trong lòng thực buồn khổ, nhưng cũng thực hưng phấn, hắn tính nhiều cũng muốn xông đi vào, đáng tiếc chỉ có thể cười khổ, hắn khi nào thì bị nữ nhân kia mê hoặc như vậy a.

Rạng sáng khi nghe được Quân Nghị Lâm mở cửa trở về phòng, Vương Lôi cũng nhịn không được nữa cũng chạy vào phòng của Vấn Nhã, mò lên giường Vấn Nhã.

Vấn Nhã vừa muốn đi vào giấc ngủ, đột nhiên cảm giác trước ngực giống như bị người chụp lấy, vừa sợ mở mắt ra, đập vào trong mắt Vương đại ca chứa đầy tình dục nhìn nàng, lập tức biết Vương đại ca nhất định nghe được thanh âm đó, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng lên lại nhìn hắn dùng cái tay lớn vuốt ở trong chăn sờ ngực đầy đặn của nàng, chưa từng nghĩ tới hắn cũng sẽ lớn mật như thế, không khỏi sợ hãi hạ thấp giọng kêu lên:

“Vương đại ca, ca. . . ?”

“Tiểu Nhã Nhi, Vương đại ca muốn, chỉ muốn Nhã Nhi một lần thôi, có thể chứ?”

Cái mặt Vương Lôi đỏ thắm hướng nữ nhân hấn yêu thích mà cầu hoan. Cả mắt đều là khát vọng thật sâu, nhìn đến mức Vãn Nhã ở trong lòng tê rần.

Vãn Nhã kỳ thực mệt chết đi được, nhưng nàng làm sao nhẫn tâm cự tuyệt vị nam nhân ngốc yêu nàng đến mức nuốt mật vàng vào bụng luôn như vậy. Cuối cùng ngượng ngùng gật đầu nhỏ của nàng.

Vương Lôi vừa thấy Vãn Nhã đáp ứng rồi, kích động không biết làm thế nào mới tốt, ngược lại ngây ngô cười nhìn Vãn Nhã.

Vãn Nhã bị vẻ mặt của hắn chọc cười rồi, nũng nịu gọi:

“Vương đại ca ~” .

Vương Lôi lúc này mới phục hồi tinh thần lại, mạnh mẽ hôn cái miệng nhỏ nhắn của Vãn Nhã, kích động lại nhiệt tình, bàn tay to cũng linh hoạt hẳn lên.

Vương Lôi đang muốn tiến thêm một bước thì lỗ tai vừa động, nghe được tiếng bước chân hướng bên này rất nhanh đi tới, luyến tiếc lại không thể không muốn buông Vãn Nhã ra, nói:

“Nhã Nhi, có người đến đây, nàng mau giả bộ ngủ.”

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, Vương Lôi căn bản không kịp ra khỏi phòng, chỉ phải thả người nhảy, nằm ngang núp ở trên xà nhà.

Vãn Nhã lại không kịp mặc quần áo, kéo chăn liền giả bộ ngủ.

Vừa mới nằm xong, một tiếng quen thuộc “Nhã Nhi” truyền đến, cùng với tiếng cửa mở.

Hai người Vãn Nhã cùng Vương Lôi đồng thời rung mình, người tới lại là Hoàng Thượng ‘Quân Nghị Thiên’!

Vãn Nhã lòng còn sợ hãi, nghĩ đến vừa rồi Quân Nghị Thiên nếu đến sớm một chút đã bắt nàng cùng Quân Nghị Lân ngủ chung. Vừa rồi Vương Lôi nếu không nghe thấy thanh âm, đã bị hắn bắt lấy nàng và thị vệ thông dâm.

‘Mẫu thân ơi, chuyện này cho dù mình có chín cái mạng cũng không đủ chém đầu, so với ám sát còn kích thích hơn.’

Tâm Vãn Nhã hồi hộp như sắp nhảy ra ngoài, nàng biết nàng không thể giả bộ ngủ rồi, giả bộ chỉ làm cho Quân Nghị Thiên nhìn ra sơ hở, cho nên nàng làm bộ như bình tĩnh, sợ hãi nhìn hắn mà cả lăm nói:

“Nghị Thiên ca ca, ca, sao ca lại tới đây.”

Nói xong cũng bọc chăn lại, chỉ còn cái đầu nhỏ đưa ra.

Quân Nghị Thiên là một ngày không thấy như cách ba thu, nhào tới ôm chặt lấy Vãn Nhã nói:

“Tiểu Nhã Nhi, Trẫm rất nhớ nàng. Khi Trẫm lâm triều nghe Binh Bộ Thượng Thư Mạc đại nhân nói Tam Vương gia suốt đêm điều hai ngàn binh lính, hơn nữa Hình bộ Triệu đại nhân nói Tam Vương gia vì một vị nữ tử đồ kiếm, trong vòng một ngày ba lượt ám sát, Vương Lôi cũng ở đó, Trẫm lập tức liền biết là Nhã Nhi nàng, Trẫm lâm triều xong liền chạy đến, thực làm Trẫm lo chết mất. Hoàn hảo hoàn hảo, Tiểu Nhã Nhi không có việc gì, Trẫm an tâm.”

Vãn Nhã dù một cử động cũng không dám, bởi vì bị ăn còn lưu lại mùi của Quân Nghị Lân, hơn nữa nàng không có mặc y phục, bị hắn biết cũng không biết giải thích thế nào mới tốt.

Quân Nghị Thiên thấy Vãn Nhã không nói một lời, kỳ quái nói:

“Tiểu Nhã Nhi, làm sao vậy, không muốn gặp Nghị Thiên ca ca sao? Đi ra chơi hai ngày tâm liền phai nhạt sao?”

Nói xong sắc mặt trầm xuống, trong lòng nghĩ.

Nếu nàng dám nói không nhớ hắn, hắn liền lập tức bóp chết nàng.

Vãn Nhã vừa nghe, vội vàng nói:

“Nhã Nhi chỉ là quá vui mừng cùng ngạc nhiên nha, đến bây giờ còn không có kịp phản ứng, thật là Nghị Thiên ca ca đến thăm Nhã Nhi sao? Vì sao Nghị Thiên ca ca lại biến thành ‘Trầm’ rồi vậy?”

Vấn Nhã cuối cùng trong lòng bình tĩnh một chút.

“Việc cấp bách, là ổn định hấn rồi nói sau, trên xà nhà nhưng còn có Vương Lôi nhìn nữa.”

Quân Nghị Thiên nghe vậy, miệng cười lại giương lên, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Vấn Nhã ngượng ngùng nói:

“Trầm, không, là Nghị Thiên ca ca lại quên mất, Tiểu Nhã Nhi đừng trách nha. Nghị Thiên ca ca nhớ... Nhã Nhi quá, Nhã Nhi có nhớ Nghị Thiên ca ca không?”

Vấn Nhã nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nói:

“Uh ~ Nhã Nhi cũng nhớ Nghị Thiên ca ca .”

Trong lòng nghĩ:

‘Mới đi ra có hai ngày, có cần như vậy hay không a. Nam nhân này thật sự là vừa buồn nôn mà vừa thú vị mà.’

Bất quá nàng cũng không dám nói ra.

Tâm Quân Nghị Thiên ôn nhu.

‘Tiểu nữ nhân này mới rời đi mình có hai ngày, mà mình đã nhớ vô cùng.’

Hắn tới gần Vấn Nhã, nhẹ nhàng mà hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của Vấn Nhã, thấy ánh mắt Vấn Nhã càng trợn càng lớn, tức giận nói:

“Nhắm mắt!”

Trong lòng Vấn Nhã cả kinh.

‘Muốn dở trò sao, sắc lang này sẽ không sáng tinh mơ chạy tới cùng mình yêu yêu chứ hả, tiếp tục như vậy sớm muộn gì cũng lộ mất.’

Mắt thấy bàn tay to của Quân Nghị Thiên muốn đưa vào trong chăn, trong lòng Vấn Nhã quỳnh lên, đem đầu xoay chuyển liên tục, làm cho Quân Nghị Thiên hôn không được.

Đến lúc quay mặt lại thì mắt tròn to đã nước mắt lưng tròng rồi, ủy khuất nói:

“Nghị Thiên ca ca làm sao có thể như vậy, Nhã Nhi ban ngày bị thích khách dọa ba lượt, cả đêm không ngủ, vừa muốn ngủ thì Nghị Thiên ca ca đem Nhã Nhi đánh thức, hiện tại Nghị Thiên ca ca lại ở đây âm ỹ Nhã Nhi, Nhã Nhi thật sự mệt mỏi quá a, ô ô, Nghị Thiên ca ca quả thật không quan tâm Nhã Nhi rồi, ô ô, Nhã Nhi không cần . . .”

Càng khóc thanh âm càng lớn.

Quân Nghị Thiên thấy nàng khóc bị dọa sợ, lập tức luống cuống tay chân, vội vàng dỗ nói:

“Nhã Nhi không khóc, Nghị Thiên ca ca không đúng, đó là bởi vì Nghị Thiên ca ca rất nhớ Tiểu Nhã Nhi thôi mà, Nghị Thiên ca ca không tốt, không lo lắng tình huống của Tiểu Nhã Nhi, đừng khóc, đừng khóc, Nghị Thiên ca ca chịu đựng còn không được sao?”

Quân Nghị Thiên nghe nàng vừa nói như thế, đau lòng nha.

“Hiện tại Tiểu Nhã Nhi ngủ tiếp đi, Nghị Thiên ca ca đi xử lý chút chuyện, xem coi ai ăn gan báo dám ám sát tâm can bảo bối của Trầm! Được rồi, được rồi, đừng khóc, nhanh chút ngủ đi. Ngoan.”

Tâm Quân Nghị Thiên cũng là phi thường tức giận.

‘Thậm chí có người không để mình vào mắt mà ám sát Nhã Nhi.’

Thật là can đảm làm cho hấn cũng có chút ngoài ý muốn . . .

Vấn Nhã rốt cục yên lòng nhẹ nhàng thở ra nhắm hai mắt lại.

Quân Nghị Thiên thấy bộ dạng nàng thật sự mệt chết đi được, đau lòng giúp nàng sắp xếp chăn đệm, hôn một chút lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng liền đứng dậy ra phòng.

Chờ cửa đóng lại được một lát, Vấn Nhã mở to mắt nhìn về phía Vương Lôi trên xà nhà, Vương Lôi vừa vặn cũng nhìn về phía Vấn Nhã, trong lòng hai người đều có cảm giác sống sót sau tai nạn.

Cho đến khi Quân Nghị Thiên đi xa, Vương Lôi mới nhảy xuống đi đến trước giường Vấn Nhã, cũng không có ý muốn tiếp tục chuyện vừa rồi chưa xong, đồ mặt không biết làm sao nhìn Vấn Nhã.

Vấn Nhã hiện tại làm sao còn có loại tâm tình này, thâm nghĩ mau tắm rửa, nhìn qua Vương Lôi đang đứng xấu hổ nói :

“Vương đại ca, ca có thể giúp Nhã Nhi chuẩn bị nước ấm được không? Còn có thể đi nói cho Lân ca ca nói Hoàng Thượng tới hay không, Nhã Nhi sợ hấn đợi lát nữa kinh hách quá độ lại nói mê sảng.”

Nói xong khẩn cầu nhìn Vương Lôi.

‘Trong lòng hấn nhất định chịu khổ sở, aizz.’

Trong lòng Vấn Nhã băn khoăn, nhưng hiện tại cũng chỉ có thể như vậy.

Vương Lôi dù sao cũng là thị vệ của Hoàng Thượng, chủ tử đến đây, hấn làm sao còn dám làm càn a, trong lòng mặc dù tất cả khó khăn, cũng chỉ có thể lặng yên gật gật đầu, nhưng ánh mắt nhìn Vấn Nhã vẫn đầy thâm tình.

‘Nàng không cự tuyệt mình thì hấn là nàng đã đem mình xem như là nam nhân của nàng.’

Vương Lôi cũng học bộ dạng của Quân Nghị Thiên hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Vấn Nhã, xoay người muốn kiếm nước vào.

Vấn Nhã thấy hấn muốn đi, trong lòng có chút đau, ngay lập tức túm hấn lại liền cho hấn một nụ hôn nồng đậm ẩm ướt, hôn sâu đến mức thiếu chút nữa làm cho Vương Lôi chân đứng không vững.

Đợi nàng buông ra, khuôn mặt tuần tú của Vương Lôi đỏ bừng, thẹn thùng chạy nhanh đi múc nước, trên mặt lộ ra một chút vẻ hạnh phúc mà cứ ngây ngô cười.

Vấn Nhã thấy hấn đi ra ngoài, lúc này mới hoàn toàn thả lỏng nằm ở trên giường thở dài.

Một màn quá nhiều mạo hiểm a!

32. Chương 32: Siêu Cấp Mỹ Nam

Lãnh Sát phi thân đi vào ngoại ô thành Lăng Châu, thấy bốn bề vắng lặng, lấy ra một cái ống trúc nhỏ hình tròn từ trên người, sau đó châm kíp nổ, ống trúc nhỏ hướng lên bầu trời phóng đi, một lát liền nổ tung, phát ra ánh sáng màu xanh chói mắt.

Không đến nửa canh giờ, hai hắc y nhân rất nhanh từ thành Lăng Châu hướng bên này bay vọt đến, dừng ở trước mặt Lãnh Sát, vừa thấy lệnh bài màu vàng trong tay Lãnh Sát, đồng loạt quỳ xuống nói:

“Thuộc hạ tham kiến Lãnh thiếu!”

Lãnh Sát thu hồi lệnh bài, âm thanh lạnh lùng nói:

“Các người biết Minh chủ của các người hiện tại ở nơi nào?”

“Chủ nhân luôn luôn hành tung bất định, nhưng gần nhất thường xuất hiện ở trên đường thành Lăng Châu, Lãnh thiếu có thể đi tìm thử ạ.”

Một hắc y nhân cung kính trả lời.

“Vậy các người có biết nhiệm vụ gần nhất là ám sát một vị tiểu cô nương không?”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, đồng thời lắc lắc đầu, điều này làm cho mày kiếm của Lãnh Sát càng thêm nhú chặt.

“Uh, các người đi đi, có việc Bản thiếu sẽ tìm các người!”

“Dạ!”

Hai người xoay người lại hướng thành Lăng Châu mà phóng đi.

Lãnh Sát biết Lãnh Huyết minh Minh chủ nhận được nhiệm vụ bình thường đều công khai bên trong mình, trừ phi là Minh Chủ Lãnh Thủ tự mình hạ lệnh phong tỏa, hoặc là ân oán cá nhân của chính hắn.

Lãnh Sát cũng không biết đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, nhưng hắn vì Vấn Nhã nhất định phải tìm được Lãnh Thủ. Cho nên hắn một khắc cũng không dám nghỉ, thẳng hướng phân đường Lăng Châu của Lãnh Huyết Minh mà lao đi!

Trong ‘Tiểu Sinh viện’ hàng đầu của thành Lăng Châu Thượng Linh quán, lúc này đèn đuốc sáng trưng, phi thường náo nhiệt. Mà tiểu sinh viện chính là phân đường ở Lăng Châu của Lãnh Huyết minh.

Lãnh Sát vừa vào cửa liền nhìn thấy trường hợp ô uế này, hắn chán ghét quay đầu.

‘Thật sự là không rõ Lãnh Thủ vì sao muốn làm Nam viện Thượng Linh quán để làm phân đường, hắn ham nam sắc coi như xong, lại buộc những người khác cũng thế, đúng là kẻ điên!’

“Vị công tử này muốn tìm cái dạng tiểu quan gì vậy? Nơi này của chúng ta cái dạng gì cũng có nha.”

Hoa nương cười đến cảnh hoa trên đầu loạn run.

Lãnh Sát lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn một cái, lập tức hướng hắn đưa ra lệnh bài.

Hoa nương vừa thấy sưng sốt một chút, lập tức không nói hai lời mang theo Lãnh Sát đi vào trong phòng lầu ba của người đứng đầu bảng – Yêu Nhi.

“Thuộc hạ sẽ đi mời chủ nhân lại đây, mời Lãnh thiếu chờ!”

Hoa nương nói xong khom người thối lui ra khỏi phòng.

Ở một gian phòng giảng đầy những lớp lụa màu hồng phấn, một vị nam tử bộ dạng tà mị tuyệt thế khuynh thành lúc này đang ở trên người một tiểu quan thanh tú anh dũng chiến đấu, đại lực va chạm làm cho tiểu quan dưới thân liên tiếp phát ra thanh âm mê hoặc đầy dục vọng, đồng thời xen lẫn tiếng cầu xin tha.

“A. . Nha. . Chủ nhân nhẹ chút, nhẹ chút, Tiểu Tinh chịu không nổi.”

Trên người nam tử hoa đào trong mắt hiện lên ánh sáng lạnh, dưới thân lại tận hết sức lực, mồ hôi từ trên thân thể hắn kiên cố thon dài ngã nhào xuống, nhỏ giọt trên lưng trắng của tiểu quan, khiến cho cảnh tượng trước mắt càng thêm ô uế.

“Chủ nhân, Lãnh thiếu cần gấp ạ.”

Hoa nương không dám ngắt đầu, ở bên ngoài những lớp lụa màu hồng phấn khom người nói.

Dưới thân nam tử tà mị dừng lại, miệng phát ra thanh âm trả lời ‘Uh’, tiện đà càng thêm lực lớn hơn, một lát sau hét lên một tiếng, rồi sau đó đem Tiểu Tinh dưới thân đẩy ra, cầm lấy ngoại bào màu tím bên cạnh đi ra.

Tiểu Tinh tê liệt ngã xuống trên mặt đất, dịch lỏng màu trắng ngà từ dưới thân chảy xuống, hiện tại hắn căn bản không còn khí lực.

Lãnh Thủ đúng là người đứng đầu bảng của tiểu sinh viện, bởi vì lúc trước hành động ám sát Vấn Nhã thất bại, lại bị nàng nhục mạ một hồi, trong lòng tức giận không thôi, trở lại tiểu sinh viện liền bắt lấy một tiểu quan đến phát tiết.

“Nữ nhân chết tiết, dám nói Bản tôn là bị tiểu quan áp dưới thân, còn mỗi ngày bị người áp nữa chứ, không tệ, là mỗi ngày áp, bất quá là áp người khác, không phải là bị người áp. Nữ nhân đáng giận này, còn dám đập mặt Bản tôn, sớm muộn gì rơi vào trong tay Bản tôn, người chờ đó.”

Lãnh Thủ nghĩ đến Mị Thần tử đáp ứng đem nữ nhân kia chộp tới cho hắn, trong lòng hắn mới bình ổn một chút.

Lãnh Thủ trở lại trong phòng Yêu Nhi, Lãnh Sát lại lo lắng chờ hắn, thấy hắn tiến vào y phục không chỉnh tề, còn đầu đầy mồ hôi, chán ghét liếc mắt nhìn hắn một cái. Mà liếc mắt một cái vừa vặn bị Lãnh Thủ nắm giữ được ánh mắt này, tà khí cười nói:

“Lãnh thiếu sẽ không lại là giáo huấn ta chứ.”

Lãnh Thủ biết vị đại thiếu gia này hận hắn nhất là tên đoạn tụ, nhưng đoạn tụ thì làm sao, đoạn tụ cũng là người mà, chẳng qua người khác áp nữ nhân, hắn áp nam nhân thôi, hắn không hiểu sao lại chán ghét nữ nhân, mỗi lần gặp mặt đều có bộ dạng thối ra.

“Chuyện của đệ ta mới lười quan tâm, ta là tới hỏi đệ, đệ có phải đang ám sát Nhã Nhi hay không?”

Lãnh Sát nhìn Lãnh Thủ là càng đến càng lạnh.

“Nhã Nhi? Ai ta, làm sao quen tai như vậy, nhưng Bản tôn không biết nữ nhân này nha!”

Lãnh Thủ cả lơ phát phơ lại nằm ở trên giường.

“Đệ hôm nay ám sát ba lượt chính là người kia, đệ mà không biết hả?”

Lãnh Sát phát hỏa.

“Cái gì? Huynh nói nữ nhân chết tiết kia sao!”

Lãnh Thủ từ trên giường nhảy dựng lên, sắc mặt cũng biến thành khó coi.

“Cái gì nữ nhân chết tiết, nàng là người ta yêu nhất, ta muốn đệ thu hồi việc ám sát lại.”

Khí thế của Lãnh Sát không cho Lãnh Thủ phản bác.

“Cái gì? Người huynh yêu nhất? Huynh điên rồi, nàng là Quý phi nương nương của Quân Nghị Thiên huynh không phải không biết chứ?”

Lãnh Thủ bị kích thích thanh âm càng lớn lên.

“Biết thì làm sao, ta chính là yêu nàng, đệ có thể yêu nam nhân, lại không cho ta yêu Quý Phi nương nương sao?”

“Huynh yêu nàng? Ha ha ha, huynh đừng nói giỡn, huynh cũng có người yêu sao? Ha ha ha, cười chết ta, Lãnh thiếu, huynh đừng đùa ta nha.”

Lãnh Thủ cười khom người xuống.

“Ai nói với đệ ta đang nói giỡn, đệ từng thấy ta đùa giỡn với đệ sao? Mặc kệ đệ tin hay không tin, chính là không cho phép đệ giết nàng biết không?”

Lãnh Sát nghiêm túc nhìn Lãnh Thủ.

Lãnh Thủ vừa thấy hắn giống như thật không phải là đang nói giỡn, cũng nghiêm túc, nói:

“Ca, huynh thật sự động tình đối với cái tiểu nha đầu kia à?”

Lãnh Thủ rất cục biểu lộ chân tình.

Lãnh Sát chọn lấy câu trả lời là liếc mắt một cái.

“Mình nói còn chưa đủ rõ ràng sao?”

Lãnh Thủ trầm mặc xuống, nghĩ:

‘Lãnh Sát không biết lần này ai là người muốn mạng của nữ nhân kia, nếu biết đến hần cũng sẽ không yêu cầu mình như vậy rồi. Aizz, mình và Lãnh Sát cảm tình là tốt nhất, chẳng lẽ mình thật sự muốn giải trừ việc ám sát sao? Mình vẫn không nỡ để ca ca thương tâm a, tuy rằng hần chán ghét mình là một tên đoạn tụ.’

“Thu hồi việc ám sát thì có thể, nhưng nàng dám tiện thể đạp lên tôn nghiêm của ta, ta nhất định phải đòi lại, cho dù nàng là người yêu của ca ca cũng không được.”

Lãnh Thủ khôi phục bộ dạng của hần.

“Nàng đối với đệ làm cái gì, ta thay nàng chịu không được sao?”

Lãnh Sát suy nghĩ:

‘Không phải là tiểu nữ nhân kia lại đùa giỡn hần đấy chứ.’

“Cái gì, huynh chịu, ta xem huynh chịu không được đâu, làm sao huynh không đi hỏi nàng, nàng là nữ nhân Lãnh Thủ ta hận nhất.”

Khóe miệng Lãnh Thủ co giật.

‘Giẫm lên tôn nghiêm của ta nói vậy còn chưa đủ hiểu sao.’

“Vậy đệ muốn thế nào?”

“Trừ phi đem nàng để cho ta vui đùa ba ngày, để cho ta tiêu tan tức giận kia đã.”

Lãnh Thủ tức giận bất bình.

“Cái gì? Đệ không phải thích nam nhân sao?”

Lãnh Sát kinh ngạc, nặng nề tức giận .

“Ai nói ta muốn quan hệ với nàng, ta bắt quá chỉ muốn chơi đùa nàng thôi!”

Lãnh Thủ cười đến âm hiểm.

“Sẽ không cần mạng của nàng?”

“Sẽ không!”

“Sẽ không để cho nàng bị thương?”

“Sẽ không!”

“Được, vậy đệ đừng có quá mức, nàng dù sao cũng là nữ hài tử, trước hủy bỏ việc ám sát đi.”

Lãnh Sát thở dài.

Tính nết đệ đệ này hần còn không hiểu sao, không phải người có thể chịu thiệt. Làm cho hần tiêu tan cơn tức này cũng tốt, bằng không chỉ sợ mỗi ngày đều ngủ không được.

Nói đến quan hệ của Lãnh Sát cùng Lãnh Thủ, vậy có điểm phức tạp.

Lãnh Sát cùng Lãnh Thủ đều là cô nhi, Lãnh Sát sinh ra ở Tả Thành Quốc, nhưng vừa ra đời đã bị người nhà vứt bỏ ở ven đường, vừa vặn Minh Chủ Ngưỡng Diện Thiên Tiểu Lãnh Huyết mình đi ngang qua nhặt được, liền mang về nhà nuôi như con của ông.

Ở lúc Lãnh Sát năm tuổi, Ngưỡng Diện Thiên Tiểu lại mang Lãnh Thủ được sáu tuổi về, nói là tìm cho hần người đệ đệ. Kỳ thật Lãnh Thủ so với Lãnh Sát còn lớn hơn một tuổi, mà không biết vì sao Ngưỡng Diện Thiên Tiểu muốn nói thành là đệ đệ của hần, có thể hần so với hần ta tới trước đi. Hần ta cũng đem hần giống như ca ca mà chiều cõ hần.

Từ nay về sau hai người liền kết bạn trưởng thành, Ngưỡng Diện Thiên Tiểu không có con nối dòng, cho nên vô cùng yêu thương hai huynh đệ hần, tự mình dạy võ công cùng đạo lý làm người cho bọn hần. Tình cảm của hai người so với thân huynh đệ còn tốt hơn.

Nhưng khi Lãnh Sát mười hai tuổi, Ngưỡng Diện Thiên Tiểu đột nhiên muốn đem Lãnh Sát đưa đến Thánh Tuyết sơn của Phong lão nhân bá sư. Mà Phong lão nhân thật ra là một trợ thủ đắc lực của Ngưỡng Diện Thiên Tiểu, trong một lần nhiệm vụ ông ấy thất bại bị chặt đứt một cánh tay, Ngưỡng Diện Thiên Tiểu để cho ông ấy ở trên Thánh Tuyết sơn dưỡng thọ, nhưng giữa hai người vẫn là chủ tớ tình thâm, thường xuyên liên hệ.

Lúc ấy Lãnh Sát liền cảm thấy rất kỳ quái, võ công phụ thân của hắn đã được mọi người công nhận là thiên hạ đệ nhất rồi, vì sao còn muốn hắn đi Thánh Tuyết sơn bá sư học nghệ, mà Lãnh Thủ thì tại sao lưu lại, hai người bọn họ huynh đệ ai cũng không bỏ được ai mà. Nhưng tâm ý Ngưỡng Diện Thiên Tiểu đã quyết, mặc kệ hai người khóc lóc kêu la, dứt khoát đưa Lãnh Sát đi, để cho tính cách Lãnh Sát ngày sau thay đổi, càng đổi càng lạnh.

Đồng thời ở trên Thánh Tuyết sơn biết được nữ nhi Lãnh Yên Nhiên của Phong lão nhân, cũng chính là tiểu sư muội hiện tại của hắn. Hắn luôn luôn ở trên núi, cho đến khi mười tám tuổi sư phụ mới thả hắn xuống núi. Lãnh Yên Nhiên thành người đồng hành của hắn.

Mà khi Lãnh Thủ sống chết không để Lãnh Sát đi, khóc lớn đại náo, làm cho Ngưỡng Diện Thiên Tiểu nhốt ở trong phòng tối nửa tháng, chờ đi ra thì tính cách cũng thay đổi, trở nên tà khí.

Đợi cho hai người lại đoàn tụ thì bộ dạng Lãnh Sát mười tám tuổi tuấn dật trong trẻo nhưng lạnh lùng, bộ dạng Lãnh Thủ mười chín tuổi lại tuyệt thế mỹ hoặc. Nhưng mọi chuyện cũng đều đã qua.

Ngưỡng Diện Thiên Tiểu đã đem vị trí Minh chủ truyền cho Lãnh Thủ, làm cho hắn quản lý sự nghiệp sát thủ tứ quốc Lãnh Huyết minh, ông ở ẩn tại Tinh Nhân cốc không màng thế sự, ngẫu nhiên dùng bồ câu đưa tin đến chút nhiệm vụ hoặc nhận tin tức.

Trong chuyện này nguyên nhân Lãnh Sát là không biết chút nào, nhưng Lãnh Thủ thì nhất thanh nhị sở 045, thế cho nên hiện tại hắn trở nên chỉ ngủ với nam nhân, không cần nữ nhân, chỉ có thể một mực không được Lãnh Sát thương cảm, hắn lại không thể nói ra nguyên nhân, đành phải giả trang không sao cả.

Kỳ thật hai người vừa gặp lại trong vòng một năm đầu liền chậm rãi khôi phục tình nghĩa huynh đệ trước kia, Lãnh Sát cũng yêu thương đệ đệ lớn hơn hắn một tuổi này.

Nhưng một lần ngẫu nhiên vô ý, làm cho Lãnh Sát tận mắt thấy Lãnh Thủ thích nam sủng, tức giận làm cho hắn mất to một trận sau đó rời Lãnh Thủ đi.

Lãnh Thủ cầu hắn lưu lại như thế nào cũng không được, đành phải cho hắn một khối lệnh bài màu vàng duy nhất, để gặp bất cứ tình huống nào, chứng minh thân phận, người trong Lãnh Huyết minh đều biết người sở hữu lệnh bài màu vàng này chính là ca ca của Minh Chủ, gọi chung là Lãnh thiếu, cho nên so với Lãnh Thủ càng thêm tôn trọng.

Lần này gặp mặt kỳ thật cũng chỉ bất quá cách hơn nửa năm, Lãnh Thủ lại không thể tưởng tượng được nhanh như vậy ca ca đã tìm hắn, vốn tưởng rằng là hắn ta nghĩ thông suốt chuyện nam nhân ngủ với nam nhân kỳ thật cũng không có cái gì mà không được, không nghĩ tới bởi vì nữ nhân chết tiết đó, hắn nào có thể buông tha cho nàng được. Nhất định phải làm cho nàng hối hận khi giã mặt hắn, hối hận mất hắn.

‘Hừ, cho dù ca ca giúp đỡ cũng không được. Theo ta tranh ca ca, không chết cũng lột da ngươi!’

Nữ nhân! Đúng là chán ghét!

Lãnh Sát gặp về mặt tà ác của Lãnh Thủ, trong lòng không khỏi rung mình.

‘Đệ đệ tà khí này không biết muốn giở trò gì đây, hoàn hảo biết hắn chỉ ngủ với nam nhân chứ không có hứng thú với nữ nhân, bằng không mình thật đúng là không yên lòng để Nhã Nhi cho hắn chinh ba ngày. Không biết nếu tiểu nữ nhân này mà biết có thể trách mình hay không. Bất quá, nói không chừng ai chính ai còn không biết nha.’

Nghĩ đến đây Lãnh Sát mỉm cười, nhưng lập tức vừa nghĩ lại thu hồi tươi cười vừa rồi mà nghiêm túc hơn.

‘Đúng rồi, lần này là tác phẩm của ai mà thuê lớn như vậy, làm cho đệ tự mình động thủ làm nhiệm vụ? Để ngừa vạn nhất, ta phải đem chủ mưu phía sau màn này giải quyết đi! Như vậy Nhã Nhi mới thật sự an toàn.’

Trong lòng Lãnh Thù cả kinh, điều đó không có khả năng nói cho hắn ta biết, bằng không chuyện càng nói càng không rõ ràng. Linh cơ vừa chuyển nói:

“Ca, trong quy củ liên minh, ta không thể nói cho huynh biết, bất quá huynh yên tâm, ta sẽ giúp huynh giải quyết, tên xú nha đầu kia yên tâm mà ra cửa được rồi. Đúng rồi, ca giống như cũng có nhiệm vụ đi, hoàn thành chưa?”

“Không có! Còn không phải bị các đệ làm trễ nãi sao, nhưng ta nghĩ không thông vì sao chủ nhân muốn ta ám sát Tần Thái Hậu nhỉ?”

Lãnh Sát nhận được tờ giấy của Lãnh Yên Nhiên cho hắn thì cũng đã sinh nghi ngờ cùng khó hiểu.

“Cái gì? Tần Thái Hậu? Lão nhân kia điên rồi a, Lãnh Huyết mình từ trước đến nay không cùng triều đình đối kháng, hắn có cái tâm tư gì nha?”

Trong lòng Lãnh Thù khiếp sợ vạn phần.

‘Lần này cũng kêu mình ám sát Quý Phi nương nương, chẳng lẽ ông lần này muốn ngang nhiên đối kháng Quân Nghị Thiên sao? Bên trong nhất định có chuyện bí mật không thể để cho ai biết. Mình nhất định phải điều tra ra manh mối thôi.’

“Cho nên hắn mới kêu ta ra tay nha, tốt xấu ta không tính người trong đội, sẽ không liên lụy đến các đệ.”

Lãnh Sát thở dài.

“Ca, chỉ sợ không đơn giản như vậy, đúng rồi, huynh đừng kêu lão nhân kia là chủ nhân, hiện tại chủ nhân là ta!”

Lãnh Thù không muốn lại tiếp tục ...đảo quanh vấn đề này.

“Ha ha, lão nhân mỗi lần để cho ta làm nhiệm vụ thì tờ giấy đều ký danh là chủ nhân. Có thể là vì ông ra lệnh đối với ta là bắt buộc, không cho phép ta phản bác đi.”

Lãnh Thù trầm mặc không thôi.

Từ năm ấy Ngưỡng Diện Thiên Tiểu không có cái lý do gì cưỡng chế đem hai người tách ra, sau đó hai người cũng không còn gọi ông là phụ thân nữa.

Lãnh Sát cũng hồi tưởng lại năm đó, hai người đều không lên tiếng, chuyện cũ nghĩ lại mà kinh!

33. Chương 33: Khách Và Chủ Một Nhà

Vấn Nhã vừa cảm giác ngủ được khá ngon, cho đến giữa trưa mới tỉnh lại, đang chuẩn bị đứng lên vận động cái lưng mệt mỏi, vừa thấy Quân Nghị Thiên đang ngồi ở bên giường thâm tình nhìn nàng. Mà phía sau lưng hắn ánh mắt Quân Nghị Lân cùng Vương Lôi cũng sáng quắc đang nhìn nàng, sợ tới mức nàng vội vàng đem chăn khẽ quấn lại, thét chói tai ra tiếng:

“Các huynh muốn chết a, thực dọa người, hù chết ta, các huynh không biết hay sao?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận trề môi. Vấn Nhã thầm nghĩ:

‘May mắn mình trước khi đi ngủ đã tắm rửa qua còn mặc áo lót vào.’

Quân Nghị Thiên sủng ái nhìn nàng, nhịn không được tay nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, cười nói:

“Nghị Thiên ca ca có dọa nàng như vậy sao?”

Vấn Nhã bịt cái miệng nhỏ nhắn nói:

“Nghị Thiên ca ca tuy rằng bộ dạng chỉ có trên trời, không có dưới đất, nhưng đột nhiên xuất hiện ở trước mặt Nhã Nhi như vậy, Nhã Nhi vẫn là ăn không tiêu, về sau đừng dọa Nhã Nhi nữa, lại dọa vài lần, Nhã Nhi khó giữ được cái mạng nhỏ này nha.”

Nói xong còn có thể đáng yêu mà vỗ ngực một cái, một bộ dạng kinh hoàng chưa ổn định.

Quân Nghị Thiên nghe được cười ha ha, tới gần ôm lấy nàng nói:

“Được rồi, được rồi, Nghị Thiên ca ca đã biết, về sau Trầm không dọa bảo bối nữa, hiện tại Tiểu Nhã Nhi đã tỉnh ngủ chưa?”

Vấn Nhã vừa nghe, lông mày nhỏ nhắn chớp chớp rồi nói:

“Nghị Thiên ca ca muốn làm gì?”

Trong lòng suy nghĩ:

‘Sẽ không làm chuyện lúc trước không thành chứ, hiện tại lại muốn sao.’

Quân Nghị Thiên nhìn biểu tình của nàng chỉ biết nàng đã hiểu lầm, cố ý nói:

“Chẳng lẽ Nhã Nhi muốn. . . ? Ha ha a”

Nói xong mắt hướng nàng chớp chớp.

“Muốn cái đầu ca ca ấy, Nghị Thiên ca ca huynh đứng đắn lại đi, còn có người ở đây đó!”

Vấn Nhã liếc nhìn qua hai khuôn mặt ý đau đằng sau.

“Ha ha a, Nghị Thiên ca ca thực đứng đắn a, Nghị Thiên ca ca muốn biết Nhã Nhi tỉnh ngủ đã đói bụng hay không, đầu Tiểu Nhã Nhi đang chứa suy nghĩ gì đấy?”

Quân Nghị Thiên thật sự nhin không được cười ra tiếng.

‘Tiểu nữ nhân này quả thật là một người vui vẻ a.’

Vấn Nhã vừa nghe, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ bừng.

‘Xem ra mình quả thật là một sắc nữ, suy nghĩ đen tối toàn là không thuần khiết, quá mất mặt nha.’

Nàng ngẩng đầu nhìn đến mặt hai người buồn cười đằng sau, then quá thành giận nói:

“Cái đầu gỗ các huynh ở trong này làm gì? Đến chê cười Nhã Nhi sao?”

Nàng vừa nói như thế, Quân Nghị Thiên càng cười to ha hả thêm, ngay cả hai người đằng sau cũng cười lên tiếng.

“Hoàng tẩu, chúng ta đều ở phòng cách vách, Hoàng huynh sang đây thăm Hoàng tẩu, chúng ta cũng không thể nằm đi. Mặc khác, hiện tại cũng buổi trưa rồi, mọi người chờ Hoàng tẩu dùng bữa đấy, Hoàng đệ ta đang đói xẹp bụng đó ạ.”

Quân Nghị Lâm là nói cho Vương Lôi hẳn biết liền đi chuẩn bị tốt.

“Vậy à, được rồi, Nhã Nhi cũng đói bụng nha.”

Nói xong tự nhiên vén chăn lên rồi đi xuống giường.

Quân Nghị Thiên thấy Vấn Nhã chỉ mặc lớp nội y, đường cong lộ ra, bay nhanh đến trầm giọng nói:

“Các người đi ra ngoài chờ!”

Rõ ràng cho thấy đối với hai vị đằng sau hạ mệnh lệnh lui xuống.

Quân Nghị Lâm kéo kéo khóe miệng cùng Vương Lôi đành phải ra phòng, ở ngoài cửa còn nhẹ nhẹ hừ một tiếng.

‘Chỗ nào mà chưa có xem, chỗ nào mà không sờ qua, khẩn trương cái gì, sớm muộn gì cũng là của Quân Nghị Lâm ta.’

Trong phòng Quân Nghị Thiên bắt đầu giáo huấn Vãn Nhã:

“Tiểu Nhã Nhi, có người ngoài ở đây làm sao nàng tùy tiện như vậy a, nàng là người của Trẫm, không cho phép để cho người ta nhìn thấy được, về sau không được như vậy biết không?”

Vãn Nhã liếc trắng mắt một cái nói:

“Nhã Nhi cũng không phải không có mặc y phục a, sợ cái gì, bọn họ lại nhìn không thấy mà, có cần hay không a. Hơn nữa, bọn họ tại sao là người ngoài, đều là người một nhà, so đo như vậy làm gì, Nghị Thiên ca ca ca có mệt hay không a.”

Vãn Nhã chu cái miệng nhỏ nhắn.

“Nói vậy! Như vậy làm sao có thể tùy tiện được, cho dù là người một nhà, bọn họ cũng là đại nam nhân a, Trẫm không cho phép!”

Giọng điệu của Quân Nghị Thiên đầy nghiêm nghị.

Vãn Nhã nghe hần nói là người một nhà trong lòng thật vui vẻ, tuy rằng hai người ý nghĩa bất đồng, nhưng ít ra cũng có tiến bộ, nhưng nàng chán ghét Quân Nghị Thiên quá độ chuyên chế, lập tức cũng cả giận nói:

“Suốt ngày, không Trẫm thế này thì cũng là Trẫm thế kia, huynh là Trẫm, không phải Nghị Thiên ca ca của Nhã Nhi, Nhã Nhi không thích Trẫm, Nhã Nhi không cần Trẫm, Trẫm mau trở lại cung đi, Nhã Nhi không cần gặp. Đáp ứng người ta cũng không nhớ rõ rồi, ô ô, căn bản không đem Nhã Nhi để trong lòng, còn để Nhã Nhi ngày nhớ đêm mong, Nhã Nhi không bao giờ muốn để ý Nghị Thiên ca ca nữa , ô ô. . .”

Vãn Nhã tức giận nói xong khóc. Còn dùng lực đẩy Quân Nghị Thiên ra.

Quân Nghị Thiên thấy nàng như vậy, tự trách hần lại quên, vội sửa cũng không được, tự biết đuối lý, lập tức lại ngang nhiên xông qua dỗ nói :

“Được rồi, được rồi, Nghị Thiên ca ca không đúng, Nhã Nhi đừng tức giận nữa, Nhã Nhi muốn như thế nào mới cao hứng đây, Nghị Thiên ca ca bồi thường còn không được sao.”

“Hừ, lần sau lại đối với Nhã Nhi mà Trẫm với không Trẫm, cũng đừng có nhìn Nhã Nhi, Nhã Nhi không phải thủ hạ của huynh, huynh muốn đem Nhã Nhi làm vật sở hữu của huynh sao, Nhã Nhi liền vĩnh viễn rời ca ca đi, Nhã Nhi là Nhã Nhi, không phải đồ vật của ca ca!”

Nhã Nhi nhân cơ hội giáo huấn Quân Nghị Thiên việc nàng có tư tưởng độc lập.

“Được, được, được, Nghị Thiên ca ca sai lầm rồi còn không được sao? Nhã Nhi là tiểu bảo bối của Nghị Thiên ca ca, không phải thứ gì, làm sao có thể rời Nghị Thiên ca ca đi được, đừng nóng giận, phạt ta giúp Tiểu Nhã Nhi mặc y phục được không?”

Quân Nghị Thiên nghe nàng nói muốn rời đi lập tức liền đầu hàng.

“Mình tới bây giờ đều là giúp nàng thoát y, thật đúng là không giúp nàng mặc qua. Hôm nay mình liền hầu hạ tiểu nữ nhân này đi.”

Vãn Nhã cảm giác nàng cũng không thể hơi quá đáng, dù sao hần là một người đứng đầu quốc gia, cho hần chút mặt mũi, lúc này mới bẹt cái miệng nói:

“Uh, chỉ cần Nghị Thiên ca ca đừng chuyên chế như vậy, Nhã Nhi liền tha thứ cho Nghị Thiên ca ca.”

Quân Nghị Thiên đem y phục của Vãn Nhã cầm ở trong tay, cười nói:

“Đến đây đi, bảo bối!”

Chờ Vãn Nhã nhắc tay lên.

Chuyện này vốn là phi tử hầu hạ Hoàng Thượng, lúc này toàn bộ trái ngược. Bất quá Quân Nghị Thiên rất vui lòng, nhìn Vãn Nhã cười hì hì nhảy qua nhảy lại giúp nàng mặc y phục, hần lúc này còn thực cao hứng, nàng còn có cái gì để nói nữa đây.

Ở lầu chính Kỳ Vương Phủ, chủ nhân không ở đây, bởi vì đang nằm dưỡng thương, Cao công công cùng một đám đang thử đồ ăn, Vần Nhã vừa vào cửa nhìn thấy nhiều đồ ăn ngon như vậy, thèm ăn liền mở ra, mặc kệ chủ tớ chi phân, dẫn đầu nhào tới liền ăn, đem Cao công công thử đồ ăn hù đến rồi, giật mình nói:

“Quý Phi nương nương, này, đồ ăn này nô tài còn chưa có thử đâu.”

“Ở nhà mình ăn một bữa cơm còn sợ người hạ độc sao, không bằng trước tiên ta đem chính mình độc chết luôn đi.”

Vần Nhã chẳng hề để ý, hai tay cùng lúc hành động, cái miệng nhỏ nhắn nhét thức ăn tràn đầy nói chuyện cũng câu được câu mất.

Cao công công trong cung cũng chưa từng gặp qua vị Quý Phi nương nương nào tùy tiện quá như vậy, sợ tới mức nhìn phía Hoàng Thượng bên cạnh còn không có ngồi xuống, thầm nghĩ:

‘Quý Phi nương nương này sao to gan như vậy rồi, Hoàng Thượng còn chưa ngồi, nàng đã muốn ăn.’

“Không sao, Cao công công đi ngoài cửa hầu hạ đi!”

Quân Nghị Thiên cười ngồi xuống.

Quân Nghị Lâm thấy Quân Nghị Thiên ngồi xuống, cũng thành thật không khách khí ngồi xuống mà ăn, Tứ ca luôn luôn thương hắn, sẽ không để ý việc phá quy củ này.

Vương Lôi vừa thấy mọi người vào chỗ của mình, vừa định lui ra ngoài, Vần Nhã ngẩng đầu mở miệng nói:

“Vương đại ca, huynh cũng ngồi xuống ăn đi, nhiều món ăn như vậy ba người chúng ta cũng ăn không hết, hai ngày này ít nhiều Vương đại ca bảo hộ Nhã Nhi, lông tóc Nhã Nhi mới không tổn hao gì, Nhã Nhi đã đem Vương đại ca giống như người một nhà, Nghị Thiên ca ca ca nói được không?”

Vần Nhã nói xong lời cuối cùng rồi quay qua mắt to tràn ngập khẩn cầu nhìn Quân Nghị Thiên.

‘Người nếu không đáp ứng, ta liền khóc cho người xem!’

Quân Nghị Thiên làm Hoàng Thượng chưa từng cùng thị vệ ngồi cùng bàn dùng bữa qua, vừa nghe trong lòng thật đúng là không được tự nhiên, nhưng hắn không đành lòng thấy Vần Nhã thất vọng, hơn nữa sợ là không đáp ứng, hồng thủy có xu thế bùng nổ, liền nhìn về phía Vương Lôi nói:

“Như vậy Vương thị vệ liền cùng nhau ăn đi!”

Trong lòng Vương Lôi kích động không thôi, muốn ngồi lại không dám ngồi, cung kính nói:

“Vương Lôi một thị vệ, sao có thể cùng Hoàng Thượng, Quý Phi nương nương, Ngũ Vương gia cùng nhau dùng bữa, thuộc hạ cáo lui.”

Vương Lôi dù sao quan niệm chủ tớ thâm căn cố đế.

“Vương đại ca, ca đây là khinh thường Nhã Nhi sao? Thị vệ thì làm sao, không phải đều là người sao?”

Vần Nhã cố ý cả giận nói. Trong lòng thầm mắng:

‘Tên ngu ngốc này, ta đây không phải là vì tương lai của huynh sau này ư, Quân Nghị Thiên cũng đáp ứng rồi, huynh còn phản đối cái gì nữa.’

Lập tức ủy khuất nhìn về phía Quân Nghị Thiên.

Vương Lôi trong lòng rối a, đi cũng không được, ở lại cũng không xong, không biết làm thế nào mới tốt, khuôn mặt tuần tú đỏ bừng.

Quân Nghị Thiên trầm giọng một câu:

“Vương thị vệ, còn không ngồi xuống!”

Vương Lôi giật mình, chạy nhanh ngồi xuống, trong lòng khẩn trương vạn phần, nhưng mà cao hứng không thôi.

‘Nhã Nhi đã đem mình làm người một nhà.’

“Được rồi, Tiểu Nhã Nhi, đừng nóng giận, nhanh ăn đi, Vương thị vệ không được quen, nàng đừng trách hần.”

Quân Nghị Thiên không quên dỗ tiểu nữ nhân cố ý dừng lại không ăn.

“Uh!”

Vấn Nhã lúc này mới cao hứng lại động đũa.

“Nghị Thiên ca ca, Lân ca ca, Vương đại ca. Các huynh cũng ăn đi!”

Nói xong còn vui vẻ gấp bỏ vào trong bát mỗi người lát thịt ba chỉ. Không chờ bọn họ phản ứng, nàng lại cúi đầu mãnh liệt ăn. Trong lòng lại đắc ý a:

‘Hắc hắc, cảm giác này thật không tệ!’

Một bữa cơm bốn người tâm tư đều không giống nhau, nhưng cuối cùng khách và chủ đều vui mừng, đặc biệt là nữ nhân nào đó, giống như mèo vụng trộm vậy đó, mắt tròn to đều cười đến chỉ còn đường may.

Quân Nghị Thiên thấy Vấn Nhã cao hứng, cũng vui vẻ theo, còn không ngừng giúp nàng gấp vài đũa thức ăn.

Tâm Quân Nghị Lân hoàn toàn trống rỗng, không dám lên tiếng.

Mà Vương Lôi đương nhiên cũng không có can đảm mở miệng.

34. Chương 34: Muốn Dỗ Nam Nhân

Một bữa cơm mau chấm dứt thì Quân Nghị Thiên để đũa xuống đối với Vấn Nhã nói:

“Tiểu Nhã Nhi, ăn xong rồi hãy cùng Nghị Thiên ca ca hồi cung đi!”

Quân Nghị Thiên sợ thích khách lại đến, lo lắng cho an toàn của Vấn Nhã. Hần vừa mới mở miệng, Quân Nghị Lân không cẩn thận liền sắc “Khụ khụ khụ”, trên khuôn mặt tuần mỹ là xanh hồng lần lượt thay đổi.

“Ngũ đệ, làm sao đệ không cẩn thận như vậy hả!”

Quân Nghị Thiên khó hiểu.

‘Nhã Nhi cùng chính mình hồi cung, hần khẩn trương cái gì a.’

“Uống chút canh đi! Ngu ngốc!”

Vấn Nhã thấy hần ho sắp đến mức không thở nổi, nhất thời tức giận mắng ra.

Vương Lôi chạy nhanh đem bát canh đưa cho Quân Nghị Lân.

Quân Nghị Lân nhận lấy liền ‘ừng ực’ uống một hơi hết, cuối cùng chậm chạp, yếu ớt nói:

“Hoàng huynh, huynh cũng quá nóng lòng đi, Hoàng tẩu mới đi ra hai ngày, huynh đã đòi hồi cung rồi, Hoàng tẩu đáp ứng Ngũ đệ muốn đi thăm Lân Vương phủ đây này. Ngay hôm qua Hoàng tẩu đáp ứng Tam ca, Hoàng tẩu nói rồi, đã hứa với Ngũ đệ mà không làm được sao, thật không công bằng mà, dù sao Hoàng tẩu cũng nói muốn liên lạc bồi dưỡng cảm tình với ta nhiều một chút.”

Quân Nghị Lân biết lúc ho khan đã nghĩ biện pháp tốt để đáp.

“Nhã Nhi đây là có chuyện gì a?”

Quân Nghị Thiên một đầu tràn đầy mờ mịt.

Vấn Nhã đầu đầy hắc tuyến nhìn Quân Nghị Lân, trầm nghĩ:

‘Tiểu tử thú vị này, đem mọi chuyện đều giao cho ta.’

Lập tức cười hì hì giải thích cho Quân Nghị Thiên:

“A, là như vậy, ngày hôm qua Nhã Nhi ở khách điểm đụng phải Kỳ ca ca cùng Lân ca ca, sau đó Nhã Nhi lại bị thích khách đuổi giết, Kỳ ca ca thay Nhã Nhi cầm một kiếm, trong lòng Nhã Nhi thấy cảm kích, liền chủ động nói đến Kỳ Vương Phủ chiếu cố cho Kỳ ca ca, Ngũ đệ nói tất cả mọi người đều là huynh đệ, Nhã Nhi không thể thiên vị, đi qua Kỳ Vương Phủ cũng phải đi chỗ của hần một chút thế này mới công bằng. Nhã Nhi không có biện pháp cũng chỉ gật đầu đáp ứng hần.”

Vấn Nhã vừa nói trong đầu vừa chuyển cực kỳ nhanh.

“Vậy sao, hóa ra như vậy, Ngũ đệ tính tình tiểu hài tử này của đệ khi nào thì có thể thay đổi được đây a, Trẫm có nghe nói đệ cả ngày lưu luyến nơi bướm hoa, không có việc gì làm. Dem mặt mũi Hoàng gia đều mất hết.”

Quân Nghị Thiên giận tái mặt.

Quân Nghị Lân vừa nghe cái đề tài này, mặt liền nóng lên, nghĩ đến tính tình Vấn Nhã lần trước, nhanh miệng nói:

“Được rồi, Hoàng tẩu cũng đã giáo huấn qua, Hoàng huynh hãy bỏ qua ta đi, ta về sau không đi nữa còn không được sao!”

Nói xong cuối cùng uể oải cúi đầu.

“Ngũ đệ tuổi cũng không nhỏ, Hoàng huynh cũng nên giúp đệ xem xét Vương phi rồi, đệ có vừa ý cô nương nhà nào không?”

Quân Nghị Thiên tính Quân Nghị Lân đã mười bảy tuổi rồi, cũng nên đón tiểu tức phụ.

Quân Nghị Lân vừa nghe, mạnh mẽ ngẩng đầu, mặt mũi trắng bệch, vội vàng nói:

“Hoàng huynh, ta còn nhỏ a, vấn đề này sau này rồi nói sau!”

Nói xong khoe mắt lên liếc nhìn Vấn Nhã một cái.

Trong lòng Vấn Nhã lại cả kinh.

‘Quân Nghị Lân mình nhưng là đã chọn hần rồi, làm sao có thể thú Vương phi. Hần đồng ý ta còn không đồng ý đâu nha.’

Nàng suy nghĩ một chút nói:

“Nhã Nhi cho rằng hôn nhân đại sự không phải trò đùa, tối thiểu hai người muốn tương thân tương ái mới được, bằng không nhưng là bi kịch cả đời, Nghị Thiên ca ca ca hãy để cho Ngũ đệ tìm đi, tìm được rồi dĩ nhiên là sẽ đón tức phụ rồi, gấp cái gì, nói sao thì đám nữ nhân hậu cung kia của huynh còn chưa giải quyết xong a, còn rảnh mà quan tâm chuyện người khác sao, huynh trước tiên quản chính bản thân mình đi, hừ!”

Vấn Nhã càng nói càng chua, cuối cùng mắt đã muốn chém xéo về phía Quân Nghị Thiên.

Quân Nghị Thiên nghe Vấn Nhã nhắc tới vấn đề đau đầu nhất này, thì vội vàng cười khổ nói sang chuyện khác:

“Hắc hắc, nếu Ngũ đệ không vội, vậy chờ một chút đi, nếu gặp gỡ người mình thích, Tứ ca giúp tứ hôn cho đệ.”

Nghĩ đến đám phi tử hậu cung của hần không biết hần vì sao không sủng hạnh các nàng, người người nhìn hần giống như lang sói muốn vồ mồi, thật đúng là không dễ đối phó. Biện pháp của Nhã Nhi mặc dù tốt, nhưng mà sợ nhện không được lâu đâu, mẫu hậu lại mỗi ngày phái người bưng tới một chén thuốc đen tuyền, hần nhìn mà đã muốn phun.

“Cám ơn Hoàng huynh!”

Quân Nghị Lân lập tức vui vẻ nhếch môi, nghĩ rằng:

‘Tiểu Nhã Nhi, thật lợi hại, bắt đến tâm của Hoàng huynh luôn.’

“Nhã Nhi không muốn vội hồi cung như vậy, Nghị Thiên ca ca huynh trở về trước đi, Nhã Nhi nếu đáp ứng Tam ca cùng Ngũ đệ rồi, thì Nhã Nhi không muốn làm người thất tín. Nói sao thì Nhã Nhi cũng chưa vui chơi đủ đâu.”

Vấn Nhã chu miệng lên.

Tuần mây Quân Nghị Thiên nhíu lại.

“Nghị Thiên ca ca, có được hay không vậy?”

Vấn Nhã bắt đầu làm nũng rồi, nhẹ nhàng đi đến lắc lắc ống tay áo Quân Nghị Thiên.

“Nhưng bây giờ thích khách còn chưa bắt được, Nghị Thiên ca ca lo lắng a.”

Quân Nghị Thiên thấy nàng làm nũng liền mềm lòng.

“Nghị Thiên ca ca không phải phải nhiều quan binh đến như vậy sao? Còn Vương đại ca sẽ bảo hộ ta, huynh xem Nhã Nhi bây giờ không phải là một chút đả thương cũng không có ư, Nghị Thiên ca ca yên tâm, Nhã Nhi đáp ứng Nghị Thiên ca ca sẽ sớm một chút hồi cung được không? Có được hay không vậy? Có được hay không vậy? Nghị Thiên ca ca. ~”

Vấn Nhã kéo bàn tay to của Quân Nghị Thiên đặt ở trong bàn tay nhỏ của nàng mà chà chà, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng nhìn Quân Nghị Thiên.

Quân Nghị Thiên nghe thanh âm kiều mị của nàng, cả người muốn run lên rồi, lại thấy khuôn mặt đáng yêu tươi cười, đôi mắt to tròn ngập chờ mong của nàng, lúc này trong lòng mềm nhũn, sùng nịnh nói:

“Vậy được rồi, nhưng Nhã Nhi phải đáp ứng Nghị Thiên ca ca sớm một chút trở về, Nghị Thiên ca ca sẽ rất nhớ Nhã Nhi.”

Vấn Nhã vừa thấy hắn đã đáp ứng, lập tức cao hứng nhào tới khuôn mặt tuấn tú của hắn “chụt chụt” hôn lên hai cái, tiếp tục làm nũng nói:

“Nghị Thiên ca ca thật tốt, Nhã Nhi thích nhất Nghị Thiên ca ca.”

Quân Nghị Thiên tên Hoàng Đế này cũng không khỏi bị nàng khiến cho cả mặt đỏ rần, trước mặt Ngũ đệ cùng Vương Lôi thật là có điểm ngượng ngùng, bất quá trong lòng lại rất ngọt như mật.

Nhìn mà trong lòng Quân Nghị Lân cùng Vương Lôi dấm chua ứa ra, nhưng nghe đến Vấn Nhã có thể lưu lại, vẫn nên cao hứng hơn là thương tâm.

Vấn Nhã thấy Quân Nghị Thiên nhu tình vạn chủng nhìn nàng, giật mình, ngang nhiên xông qua kề tai nói nhỏ:

“Nghị Thiên ca ca nếu không vội, cơm nước xong nghỉ ngơi rồi lại đi.”

Quân Nghị Thiên nghe được, quả nhiên hai mắt tỏa ánh sáng, hưng phấn mà ôm lấy Nhã Nhi nói:

“Tiểu Nhã Nhi nói là thật?”

“Uhm ~”

Vấn Nhã thấy bộ dạng hắn vui vẻ thế này, ngượng ngùng gật gật đầu.

‘Nam nhân này, cũng muốn dỗ nha.’

Quân Nghị Thiên thấy nàng gật đầu, làm sao còn chú ý được gì khác, nhanh ôm lấy Vấn Nhã mà nói :

“Nghị Thiên ca ca ăn no, hiện tại muốn nghỉ ngơi.”

Vấn Nhã không nghĩ tới hắn không biết xấu hổ như vậy, cũng chỉ đem đầu nhỏ vùi vào trong ngực của hắn trốn đi.

“Trăm buổi chiều hồi cung, hiện tại cùng Quý Phi nương nương cần nghỉ ngơi biết chưa, các người đi làm việc đi thôi, Ngũ đệ đệ cũng nên đi xem Tam ca. Cao công công, trong lúc Trăm nghỉ ngơi, không nên quấy nhiễu.”

Nói xong Quân Nghị Thiên ôm Vấn Nhã vội vàng đi trở về phòng, lưu lại Quân Nghị Lâm một mặt xanh xao cùng Vương Lôi vẻ mặt sầu khổ.

Quân Nghị Thiên ôm Vấn Nhã trở lại phòng, liền khẩn cấp nói:

“Tiểu Nhã Nhi, Nghị Thiên ca ca có thể nói là nhớ muốn chết rồi, Tiểu Nhã Nhi cũng muốn Nghị Thiên ca ca sao?”

Nói xong liền hôn cái miệng nhỏ nhắn của Vấn Nhã.

Vấn Nhã vừa thấy bộ dạng giống như khi đang cười cười, một bộ dạng giống như Quân Nghị Lâm, thật đúng là hai huynh đệ a, nam nhân này ở phương diện này cũng thật không có một người có chút tiền đồ.

“Đợi chút! Nghị Thiên ca ca đừng vội nha, vừa ăn no liền vận động không tốt đâu.”

Vấn Nhã đẩy Quân Nghị Thiên ra.

Quân Nghị Thiên nghe Vấn Nhã vừa nói như thế, lúc này sững sốt, tiếp theo cười to nói:

“Ai nói vậy, Nghị Thiên ca ca làm sao chưa từng nghe qua, Tiểu Nhã Nhi là thẹn thùng sao? Nghị Thiên ca ca giúp nàng cởi áo.”

Nói xong cũng vừa cởi quần áo mà hần giúp nàng mặc vào không lâu đó.

Vấn Nhã vừa tức vừa thẹn, chụp bàn tay to của hần kiều mị nói:

“Ai nha, thật sự, ai lừa huynh.”

Quân Nghị Thiên thấy nàng xấu hổ bộ dạng thực đáng yêu, trong lòng nhộn nhạo, mặc kệ nàng phản kháng, một phen ôm lấy liền hướng giường lớn đi đến, giọng nói đầy bá đạo:

“Nghị Thiên ca ca mặc kệ, hiện tại muốn Tiểu Nhã Nhi, đã đợi không kịp, là Tiểu Nhã Nhi chính mình quyến rũ Nghị Thiên ca ca, không thể vãn hồi được nữa.”

Nói xong cũng đặt Vấn Nhã ở trên người.

Vấn Nhã vừa nghe, liếc mắt một cái.

“Thời điểm này làm sao có thể nói lọt tai tên sắc lang này chứ. Mình phóng hỏa, dù sao cũng do mình diệt đi.”

“Được rồi, tối thì tối, chẳng lẽ còn sợ huynh sao.”

Vấn Nhã không thềm đếm xỉa.

Quân Nghị Thiên thấy Vấn Nhã nhiệt tình, lại hưng phấn ha ha cười.

Hai người bằng tốc độ nhanh nhất cởi hết y phục, tiến vào trong chăn, nhất thời tình cảm mãnh liệt bốc cháy lên. Bên trong độ ẩm càng lên càng cao, chỉ chốc lát sau, toàn bộ tây viện liền vang lên tiếng kêu của nữ nhân nào đó nín đã lâu, còn có thanh âm hỗn loạn thỏa của một nam nhân.

Mà đáng thương cho Vương Lôi đứng ở ngoài tường tây viện lại thành một pho tượng, chỉ là pho tượng này mặt khổ như trái dưa chuột.

“Tại sao mình chỉ có nghe được một phần a.

.

35. Chương 35: Không Muốn Dây Dưa

Trong phòng Tam Vương gia Quân Nghị Kỳ.

Về mặt Quân Nghị Lân khó chịu ngồi ở bên giường hướng Quân Nghị Kỳ đang bị thương mà oán giận.

“Tam ca, huynh xem Tứ ca, cũng thật là, ban ngày ban mặt còn dằn vặt nàng nữa, Nhã Nhi tối hôm qua cũng đủ mệt nha, sao không thể quan tâm nàng nhiều một chút, cũng không biết sáng sớm đến ôm người nào đó làm gì.”

“Ngũ đệ, đệ đừng quá đáng, Nhã Nhi là phi tử của Tứ đệ, Tứ đệ muốn làm gì thì làm cái đấy, hình như là đệ danh bất chính, ngôn bất thuận, đệ phải cẩn thận một chút, đừng lộ ra sơ hở, hại Nhã Nhi.”

Quân Nghị Kỳ thật muốn đánh đầu tiểu hài tử này mà.

“Ta cũng vậy biết a. Nhưng trong lòng lại không thoải mái. Tam ca, chẳng lẽ huynh một chút cũng không ăn giám sao?”

Quân Nghị Lân cũng không tin Quân Nghị Kỳ có thể thờ ơ, trừ phi lúc trước hắn nói và làm tất cả đều là lừa mọi người.

“Trong lòng không thoải mái thì có thể làm sao, Nhã Nhi không phải bất cứ ai cũng có thể giữ cho riêng mình, có được nàng sẽ rất hạnh phúc, nhưng đồng dạng sẽ rất thống khổ, chuyện này chẳng lẽ đệ chưa từng nghĩ qua sao? Điểm này đệ cũng làm không được, ta nghĩ đệ vẫn nên sớm một chút buông tha đi, đi tới ‘Phong Hương viện’ tiêu dao khoái hoạt đi.”

Quân Nghị Kỳ thật ra đã nhìn thấu triệt.

“Ta cũng nghĩ vậy, nhưng ta lại không bỏ nàng xuống được, Tam ca huynh không biết nàng là người không giống người thường cỡ nào, hiện tại ta nghĩ đến nữ nhân khác, quả thực cảm giác mình lúc trước ngu ngốc hẳn không gọi là nữ nhân.”

Quân Nghị Lân nghĩ vài ngày nay cùng Nhã Nhi ở trên giường đại chiến vài lần, thật sự là ý do vị tấn, hai mắt còn lờ lờ sáng lên.

“Tình cảm của hắn thật đúng là bị công phu trên giường của Nhã Nhi chinh phục rồi.”

Quân Nghị Kỳ vừa thấy hắn không đứng đắn, vừa mắng câu:

“Không có tiền đồ.”

Rồi hắn liền lâm vào trong ký ức của hắn rồi. Nghĩ đến ngày hôm qua Tiểu Nhã Nhi hướng hắn cầu hoan thì thật là lớn mật, mặt lập tức đỏ lên, mà hắn lại không hăng hái đến mức hôn mê bất tỉnh. Dù sao hắn đường đường Tam Vương gia, nữ nhân vô số, khi nào thì bị uất ức như vậy a. Thế nhưng dưới loại tình huống này lúc máu chốt có thể bị nàng dọa ngắt đi, nói ra thật đúng là thể diện quét rác a. . .

Ước chừng hai canh giờ sau, trong Tây viện truyền ra một tiếng:

“Cao công công, chuẩn bị kiệu hồi cung!”

Cao công công trong lòng buồn bực a.

“Hoàng Thượng lúc đến là muốn đi càng nhanh càng tốt nên dùng khoái mã, lúc này trở về lại muốn ngồi kiệu rồi, Nhã Quý Phi người này nhìn qua tuy nhỏ nhưng cũng thật biết dằn vặt a.

Chốc lát sau, chỉ thấy mặt Quân Nghị Thiên cười khổ chậm rãi đi ra, mà tiểu nữ nhân phía sau cũng là che miệng cười trộm. Hỏi vì sao? Còn không phải hung hăng thu phục Quân Nghị Thiên à, ha ha.

Quân Nghị Thiên kẹp chặt hai chân đi đường, khổ nói không nên lời, làm sao còn có thể cười ngượng, chỉ sợ ngay cả phu thê chi thực cũng phải mấy ngày sau đó, nhưng lại có một loại cảm giác thỏa mãn trước nay chưa từng có, thỏa mãn đến nỗi hắn nghĩ lại liền sẽ run lạnh liên tục.

Trong lúc lưu luyến không rời đi của Quân Nghị Thiên, Quân Nghị Lân nhìn trên mặt hắn tiêu tụy cùng trên chân tập tễnh, trông mắt cả kính thiếu chút rơi xuống đất, quay đầu nhìn lại Vãn Nhã âm hiểm cười mờ ám, bỗng nhiên thân thể cũng run lên.

“Tiểu nữ nhân này làm cái gì a, thật lợi hại đi!”

Trong lòng hắn ăn vị chua, không khỏi ghen tị nói:

“Hai canh giờ? Thật sự là phu thê tình thâm a!”

Vấn Nhã vừa thấy bộ dạng ghen của hần, đi đến gần hần liền nhéo lỗ tai của hần lại, cười duyên nói :

“Lân ca ca là ghen hả? Lần sau Nhã Nhi cũng ‘chăm sóc’ Lân ca ca như thế được không a!”

Quân Nghị Lân vừa nghe.

“Lời này làm sao nghe cứ như không được tự nhiên như vậy?”

Nhưng lại nhin không được tâm hoa nộ phóng, nhãn sắc sáng lên, hơi cúi người mà chấp nhận lỗ tai bị đau mà nói:

“Tiểu Nhã Nhi nói như vậy là thật sao? Khi nào thì ...?”

“So với vàng thật còn đúng hơn, hắc hắc. Rất nhanh! Rất nhanh!”

Vấn Nhã buông tai hần ra hướng phòng Tam Vương gia Quân Nghị Kỳ đi đến, Quân Nghị Lân ngốc hề hề theo sát ở đằng sau Vấn Nhã, làm cho hần đã quên ghen luôn, chỉ nghĩ Vấn Nhã sẽ ‘chăm sóc’ hần như thế nào đây.

Quân Nghị Kỳ nhìn thấy Vấn Nhã đến thăm hần, trong lòng không khỏi suy nghĩ đến việc ngày hôm qua nghe được, khuôn mặt tuần tú đỏ lên. Trong lòng Vấn Nhã thấy thì càng buồn bực.

‘Chẳng lẽ mình cùng Quân Nghị Thiên làm chuyện kia ở nơi này cũng nghe được sao? Không thể nào, đông viện cùng tây viện cách xa nhau, mình cũng không phải loa phát thanh công suất lớn, hần làm sao thấy ta liền đỏ mặt?’

Vấn Nhã nghĩ đến cái gì nói cái đó:

“Kỳ ca ca, mặt ca sa lại đỏ như vậy, chẳng lẽ miệng vết thương nhiễm trùng, phát sốt sao?”

Vấn Nhã trong đầu chuyển tới điểm ấy chạy nhanh tiến lên dùng tay nhỏ bé sờ lên cái trán Quân Nghị Kỳ.

“Không phát sốt mà, kỳ lạ!”

Vấn Nhã vẽ mặt khó hiểu.

Quân Nghị Kỳ bị Vấn Nhã sờ mặt thì càng đỏ hơn, chỉ có thể nói có lệ:

“Nhã Nhi, Kỳ ca ca không có việc gì, không có việc gì, chỉ là hơi nóng mà thôi.”

“Hóa ra như vậy a, Kỳ ca ca, thương thế của ca có còn đau không?”

Vấn Nhã cảm thấy Quân Nghị Kỳ đỏ mặt lại tuần tú, trực tiếp ngồi ở bên giường nhìn hần nói chuyện phiếm.

“Tốt hơn nhiều rồi, mấy ngày nữa là có thể động được.”

Quân Nghị Kỳ sợ Vấn Nhã lại muốn hướng hần cầu hoan, chừa cho mình chút đường sống, có điểm ngượng ngùng nhìn Vấn Nhã.

“À. . Đúng rồi, sao lại không thấy thị thiếp của Kỳ ca ca đến chiếu cố một chút a, làm thê tử người ta như vậy mà được sao?”

Vấn Nhã thay hần bất bình nói.

“Thị thiếp của Tam ca toàn bộ đã bị Tam ca đuổi ra hậu viện rồi, Nhã Nhi ở nơi này, chỉ sợ các nàng ra không được a.”

Quân Nghị Lân gặp ánh mắt lửa nóng của Vấn Nhã nhìn Quân Nghị Kỳ, đã nghĩ muốn vui sướng khi người gặp họa.

“Khụ khụ khụ. .”

Quân Nghị Kỳ vừa nghe ho khan lớn.

‘Ngũ đệ này cũng thật mang thù a.’

“Có thật không? Kỳ ca ca ca thật vô tình vậy sao, tốt xấu gì lúc trước các nàng cũng làm ấm giường cho ca, làm sao ca có thể đem các nàng đuổi đi ra a, Nhã Nhi nhớ rõ lần trước cái gì gọi là Âu Dương Vũ Điệp còn có bộ dạng rất xinh đẹp mà.”

“Không phải, không phải, nàng đừng nghe Ngũ đệ nói bừa, Kỳ ca ca bị thương, muốn yên tĩnh một chút mới để cho các nàng đừng loạn đi lại.”

Quân Nghị Kỳ đúng là không nghĩ Vãn Nhã cho rằng hắn là một người vô tình, hắn bây giờ tuy rằng còn không dám xác định hắn là thật có thể cùng nam nhân khác cùng chung Vãn Nhã hay không nữa, nhưng hắn yêu nàng là khẳng định, vậy không thể để cho nàng sinh ra hiểu lầm. Chờ đến lúc hắn nghĩ thông suốt thì nàng cũng sẽ không ghét bỏ hắn.

Quân Nghị Kỳ nghĩ đến đây bỗng nhiên nhìn Vãn Nhã ngây ngẩn cả người.

‘Nhã Nhi giống như không cần mình!’

Quân Nghị Kỳ đột nhiên cảm giác được Vãn Nhã thật sự không cần hắn, thế nhưng nói đến thị thiếp của hắn một chút cũng không ăn giấm.

‘Chẳng lẽ mình cự tuyệt cầu hoan của nàng, nên nàng mới mất đi tin tưởng đối với mình rồi sao?’

Trong lòng không khỏi hoảng sợ.

Vãn Nhã vừa thấy vẻ mặt của hắn, liền đoán được thái độ kỳ quái của hắn đối với thị thiếp không giống với thái độ hắn đối với nàng, làm cho hắn cảm thấy nàng đối với hắn thất vọng rồi, nàng không phải vừa vặn tương kế tựu kế sao.

Kỳ thật, người có đôi khi chính là như vậy, rất dễ dàng lấy được rồi sẽ không biết quý trọng, mất đi chỉ biết hối hận mà thôi, đưa tới cửa là không đáng giá, nhưng trên cửa người khác thì mình liền toàn thân không thoải mái, bằng chứng điển hình bị coi thường.

Vãn Nhã hiện tại muốn để cho hắn có cảm giác thất lạc, cảm giác nàng không cần hắn. Lúc trước tự nàng muốn đem hắn thu làm nam nhân trong đội ngũ của nàng, hắn nghĩ này nghĩ nọ rồi do dự, như vậy hiện tại nàng lại dùng một chiêu lật mềm buộc chặt, để cho chính hắn nếm thử hương vị thực chua sót đi.

“Vậy sao, Kỳ ca ca à, ca ca nghỉ ngơi cho tốt đi, Nhã Nhi cùng Lân ca ca đi thăm phủ Kỳ ca ca Kỳ Vương Phủ một chút, Lân ca ca, ca cần đi cùng Nhã Nhi nha ~”

Vãn Nhã làm nũng đi đến kéo bàn tay to Quân Nghị Lân, Quân Nghị Kỳ thấy buồn bực vô cùng.

Quân Nghị Lân là cầu còn không được, cao hứng nói:

“Được, Lân ca ca mang Tiểu Nhã Nhi đi thăm, nơi này của Tam ca so với Lân Vương phủ ta cũng xa hoa hơn nha.”

Nói xong lôi kéo Vãn Nhã nhanh ra cửa.

“Kỳ ca ca, vậy ca tỉnh dưỡng cho tốt một chút nha.”

Vãn Nhã trước khi ra cửa lặp lại lần nữa, nàng vẫn muốn cho Quân Nghị Kỳ cẩn thận suy nghĩ.

‘Mình đã không còn tinh lực lại cùng hắn dây dưa nữa rồi, không ăn không ngủ, đánh mất rồi lại tiếc, liền xem lần này đi, được thì được, không thì mình liền buông tha thôi. Sắc nữ nên cầm được, thả được, tiền đồ quang minh vẫn chờ mình a.’ :beer:

36. Chương 36: Khách Không Mời Mà Đến

Thời gian Vãn Nhã ở cùng Quân Nghị Lân liếc mắt đưa tình rất nhanh trôi qua, sắc trời đã tối, đang lúc Vương Lôi đến mời Vãn Nhã cùng Quân Nghị Lân dùng bữa tối thì Kỳ Vương Phủ có vị khách không mời

mà đến.

Ai?

Đương nhiên là Mị Thần tử sóng lớn mãnh liệt nha!

Chỉ thấy trời lạnh như thế này mà Mị Thần tử còn lộ ra một mảng lớn ngực da thịt tuyết trắng, sau khi được Vắn Nhã cho binh lính lui qua thì cười duyên đi tới rồi nói:

“Tiểu nha đầu, làm sao mới một đêm không thấy lại càng trở nên thêm mềm mại à, thật làm cho Mị Thần tử hâm mộ a.”

Vừa nói một đôi mắt phượng vừa thẳng tắp nhìn Vương Lôi đứng yên ở phía sau Vắn Nhã. Mà khi nhìn Quân Nghị Lâm lại không dừng lại nhiều, điều này làm cho Vắn Nhã có chút ngạc nhiên.

‘Vị này sẽ không coi trọng Vương đại ca chứ.’

“Mị Thần tử không phải hẳn là đang cùng mỹ nam thưởng thức đêm xuân tốt đẹp sao? Sao lại đến nơi này của Vắn Nhã vậy, chẳng lẽ không đuổi kịp sao?”

Vắn Nhã nhớ tới cặp ánh mắt dị thường quen thuộc kia.

“Người tiểu nha đầu này nói cái gì đó, ha ha a, người cũng đuổi kịp, Mị Thần tử võ công đánh không lại hẳn, đành phải hạ chút tán công phần, thế này mới bắt trở lại. Hắc hắc, bất quá đáng tiếc a, người tuy đẹp, nhưng có gai nha.”

Mị Thần tử nói tới chỗ này giả bộ dạng rất uể oải, khoe mắt còn liếc Vương Lôi một cái.

“A, không còn võ công, Mị Thần tử còn không bắt được? Nếu không thả chút xuân được không phải kết thúc rồi sao.”

Vắn Nhã vẻ mặt không tin, nếu là nàng sớm nhào tới rồi, ha ha.

“Aizz, tiểu nha đầu người không biết, Mị Thần tử ta không thích nhất là dùng sức mạnh, dưa hái xanh thì không ngọt a.”

“Vậy cũng được, như vậy hẳn đang ở đâu, cũng để cho Vắn Nhã nhìn xem rốt cuộc có bao nhiêu đẹp, cặp mắt kia thực đáng gọi là đẹp a! Đúng rồi, ta còn phải hỏi một chút là ai thuê bọn họ ám sát ta nữa chứ?”

Sắc tâm Vắn Nhã có thể hại chết mèo.

“Người ta nhốt tại ‘Tiểu Sinh viện’ rồi, vốn hẳn không đáp ứng ta liền đem hẳn bán cho hoa nương nơi đó, bất quá hẳn nói ra một yêu cầu, nếu ta làm được, hẳn tính sẽ cùng với ta một đêm xuân, hắc hắc, cho nên ta không phải tới rồi sao?”

“A, tỷ thật đúng là đã đem hẳn bán đi tiểu sinh viện hả, mỗi ngày bị người đè à, ha ha, vậy yêu cầu của hẳn là cho tỷ bắt ta trở về báo thù việc vũ nhục phải không. Hẳn nhất định hận chết ta, ha ha a. .”

Vắn Nhã đoán được toàn bộ.

“Hắc hắc, tiểu nha đầu thật sự là thông minh, nhưng ta làm sao dám đấu với tiểu nha đầu đây. Đây, lại đây ta với người thương lượng, muốn mời người đi nhìn hẳn, nói không chừng, hẳn vừa thấy được người liền khẳng định theo ta.”

Mị Thần tử nói được nhưng trông rất thành khẩn.

“Hơn nữa ta nghĩ tiểu nha đầu cũng muốn biết chủ mưu phía sau màn chứ nhỉ, nếu người không tin, có thể đem thị vệ của người mang theo, như vậy cho dù Mị Thần tử ta thật sự lừa gạt người, thì người cùng thị vệ chạy trốn cũng không thành vấn đề gì. Người thấy đúng không?”

“Đừng gọi ta tiểu nha đầu, nghe mà Nhã Nhi thấy khó chịu, Mị Thần tử gọi ta Nhã Nhi là được rồi. Chuyện này, Nhã Nhi phải suy nghĩ kỹ càng lại xem đã.”

Trong đầu Vắn Nhã óc bay loạn.

‘Chủ mưu đến bây giờ còn chưa biết, tìm người giải đáp nghi vấn mới được, nam tử này sẽ là một đối tượng tốt nhất để chọn, hắn ở trong Lãnh Huyết minh hắc là địa vị rất cao.’

“Nhã Nhi, không thể, nàng tuy không bị Mị Thần tử bắt, nhưng bên ngoài sát thủ Lãnh Huyết minh còn đang hành động, nàng đi ra ngoài quá nguy hiểm, Lân ca ca không cho phép.”

Quân Nghị Lân vẻ mặt lo lắng.

“Đúng vậy a, Nhã Nhi không phải nghe Lãnh thiếu hiệp nói qua, trừ phi Lãnh Huyết minh Minh chủ tự hãn giải trừ ám sát, bằng không ám sát vĩnh viễn không dừng.”

Vương Lô cũng lo lắng không thôi, tuy nói Hoàng Thượng trở về sẽ hạ lệnh điều tra sát thủ Lãnh Huyết minh ở thành Lăng Châu, nhưng không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, Lãnh Huyết minh cao thủ nhiều như mây, lần trước võ công của nam tử kia so với hãn càng cao hơn, Vấn Nhã đi ra ngoài quá nguy hiểm.

“Vương thị vệ võ công cao cường, có thể bảo vệ cho Nhã Nhi chu toàn.”

Mị Thần tử không đợi Vấn Nhã trả lời, liền giành trước trả lời câu nói của Vương Lô ..., nhìn ánh mắt của hãn lại sáng quắc bức người. Nghĩ thầm:

“Nam nhân này rất có vị nam nhân nha, từ ngày đó hãn và Lãnh Huyết minh Minh Chủ so chiêu, mình đã bị cái bộ dạng cao lớn uy mãnh, anh tuấn tiêu sái hấp dẫn thật sâu rồi, chỉ có loại nam nhân này mới xứng làm phu quân Mị Thần tử ta. Hiện tại xem ra, hãn đã xem tiểu nha đầu này là người tình trong mắt ấy, đích thị là bị tiểu nha đầu mê hoặc. Nhưng mặc kệ như thế nào, mình cũng muốn đem hãn cướp về làm phu quân của mình. Sau đó trốn đi, khỏi cho tiểu nha đầu này tìm thấy, lúc này nàng mắc mưu sẽ dễ làm hơn, nếu không mắc mưu vậy thực sự có điểm khó làm.”

Vương Lô thấy nữ nhân này từ vừa mới bắt đầu tiến vào liền cứ hãn chăm chăm, trong lòng rất không thoải mái, nghe nàng cướp lời nói lại trừng mắt nhìn nàng một cái.

Mà một cái liếc mắt đó, Mị Thần tử nhìn thấy đã thực vui vẻ.

‘Rất cục đối với mình có phản ứng rồi, người đó trừng mắt cũng gợi cảm như vậy, ha ha.’

‘Nếu Lãnh ca ca ở đây thì tốt rồi.’

Trong lòng Vấn Nhã cũng có chỗ cổ kị, dù sao đối với vị Mị Thần tử trước mắt này hiểu biết không nhiều, mặc dù khinh công nàng không tệ, võ công Vương đại ca cao cường, nhưng vẫn có chút mạo hiểm. Nếu người nam nhân kia không trúng thuốc, vậy nàng và Vương đại ca chính là chui đầu vô lưới, nếu Lãnh ca ca ở đây thì liền vạn vô nhất thất059.

Đang lúc Vấn Nhã khó xử, ngoài cửa thị vệ cầm khối ngọc báo lại nói ngoài cửa có một nam tử tuổi trẻ cầu kiến Kỳ Vương gia.

Vấn Nhã vừa thấy đúng là một nửa khác khối ngọc Hồ Điệp Lãnh Sát đưa cho nàng một nửa, nhất thời cao hứng nhảy dựng lên:

“Thật sự là trời cũng giúp ta.”

Bị kích động chạy tới tiếp Lãnh Sát, Quân Nghị Lân cùng Vương Lô phía sau nhìn mà khóe miệng co giật, chưa xót lan tràn.

“Hừ, thật không hiểu cái thần sắc lạnh Lãnh công tử kia có cái gì tốt.”

Quân Nghị Lân bất mãn hừ lạnh.

Vương Lô cũng là nắm chặt hai tay, trong lòng cũng khó nan giải.

Mị Thần tử thấy động tác của hãn, khóe miệng hơi giương lên.

‘Mình thật sự không đoán sai, hãn thích chủ tử của hãn, mình cần phải cố gắng lên, thừa dịp hãn còn chưa tình thâm thì đoạt lại tim của hãn.’

Ba người sắc mặt bất đồng đứng yên không nói lời nào, Vấn Nhã rất vui vẻ đang lôi kéo vẻ mặt sùng nịnh của Lãnh Sát đi vào trước mặt bọn họ. Vui vẻ nói:

“Không cần giới thiệu đi, tất cả mọi người đều biết nhau nha, ha ha.”

“Tướng công của Nhã Nhi, Mị Thần tử ta làm sao có thể không biết, ha ha. .”

Mị Thần tử cố ý nói cho Vương Lôi nghe.

Lời này vừa ra, Vần Nhã cùng Lãnh Sát đỏ bừng cả khuôn mặt, mà Quân Nghị Lân cùng Vương Lôi vẻ mặt tái nhợt.

“Mị Thần tử, hắc hắc, chớ nói lung tung a, ta đi còn không được sao, bắt quá Vương đại ca cùng Lãnh ca ca giúp Nhã Nhi cùng đi, không thành vấn đề nhĩ.”

Vần Nhã cũng không muốn nội bộ nhà mình mâu thuẫn, lúc nói mắt cố ý nhìn Quân Nghị Lân, muốn náo loạn chỉ có hần.

Bắt quá việc này ngoài ý muốn của nàng, tiểu hài tử lúc này cũng không lên tiếng, chỉ là bộ dạng chép miệng vẻ mặt ủy khuất.

Kỳ thật Quân Nghị Lân không muốn ở trước mặt người ngoài làm cho Vần Nhã khó coi, Tam ca không phải nói sao, ngay cả việc nhỏ này cũng không tiếp nhận được, hần vẫn là sớm một chút từ bỏ nàng đi. Nhớ tới ngày đó tư thế Vần Nhã giống như nữ vương, vẫn nên kiên nhẫn một chút rồi nói sau, bằng không về sau nàng không chăm sóc hần thì làm sao, không thể vì nhỏ mất lớn a, nhẫn nại! từ nhẫn trên đầu có một cây đao, có điểm đau là chỗ khó tránh mà.

“Nhã Nhi đây là muốn đi nơi nào?”

Lãnh Sát có chút tò mò.

“Mình chính là đến thông báo cho nàng biết Lãnh Huyết mình đã giải trừ lệnh ám sát đối với nàng rồi, mà tối nay mình còn phải tiến cung ám sát Tần Thái Hậu, cũng không biết Vần Nhã cùng Thái Hậu này có quan hệ sâu xa gì không, rốt cuộc tại sao lão nhân muốn mình ám sát Thái Hậu đây.

“Nhã Nhi muốn cùng Mị Thần tử đi xem vị thích khách che mặt đã ám sát Nhã Nhi kia, Mị Thần tử nói hần đã bị nàng bắt lại nhốt tại tiểu sinh viện rồi, Nhã Nhi muốn đi hỏi một chút là ai thuê hần ám sát Nhã Nhi, nhưng sợ có cái gì đó không ổn, muốn Lãnh ca ca cùng Vương đại ca giúp Nhã Nhi cùng đi, Lãnh ca ca được không?”

Vần Nhã lời kéo tay hần, ngẩng đầu nhỏ, mắt to chớp chớp nhìn hần.

Thấy vậy ngực của Lãnh Sát căng thẳng.

“Tiểu nha đầu này đang quấy rầy mình sao?”

Lãnh Sát mới từ chỗ Lãnh Thù đi ra, đương nhiên biết Mị Thần tử nói dối, nhưng nghe Vần Nhã vừa nói như thế, chỉ biết đích thị là đệ đệ này phái Mị Thần tử tới bắt nàng để hả giận.

“Mình mặc dù đáp ứng hần, nhưng không biết làm sao để cùng Nhã Nhi nói ra quan hệ của bọn họ, chẳng thừa cơ hội này, để cho Vần Nhã đưa lên cửa, mình đợi lát nữa tìm cơ hội trốn, mà đệ đệ đáp ứng không đủ thương Nhã Nhi thì mình cũng không cần quá lo lắng rồi, cứ làm như thế đi.”

Lãnh Sát nghĩ xong nhìn về phía Vương Lôi đối diện, sắc mặt Vương Lôi có chút ngưng trọng, nhưng nghĩ đến hai người bảo hộ Vần Nhã hần là có thừa đường lui, rốt cục yên lòng nói:

“Nếu Lãnh thiếu hiệp nguyện ý cùng đi, như vậy chúng ta hãy theo Nhã Nhi đi một chuyến đi.”

Vần Nhã cùng Mị Thần tử vừa nghe, đều mặt mày hớn hở.

Mị Thần tử là thấy Vương Lôi nếu có thể đi, nàng sẽ nghĩ biện pháp bắt hần đi, vị Lãnh thiếu hiệp kia để cho tên Lãnh Huyết mình Minh chủ kia giải quyết là được rồi.

Mà Vần Nhã nghĩ lại là:

“Có thể xem mỹ nam rồi, thật đúng là muốn nhìn một chút người có cặp mắt quen thuộc kia xem có phải mình thật sự quen biết không. Chỉ là nghĩ không ra, kỳ lạ, mình tới nơi này cũng chưa quen biết vài người,

chẳng lẽ? Chẳng lẽ là nam tử long vắn, đây là ám chỉ hay sao? Bằng không làm sao có thể quen như vậy, wow hắc hắc, như vậy có được mà không mất chút sức rồi, ha ha. . .’

“Lân ca ca, ca ở đây chiếu cổ Kỳ ca ca nha, Nhã Nhi rất nhanh sẽ về mà, có Vương đại ca cùng Lãnh ca ca bảo hộ, ca ca không cần lo lắng biết không?”

Vấn Nhã không có quên Quân Nghị Lâm bên cạnh lo lắng nhìn nàng, đi ra phía trước lôi kéo cánh tay hắn.

“Lân ca ca cũng biết khuyên Nhã Nhi không được rồi, Lâm ca ca không biết võ công, đi theo chỉ sợ liên lụy các nàng, nhưng Nhã Nhi nàng nhất định phải cẩn thận a.”

Quân Nghị Lâm đối với Vấn Nhã nói xong lại nhìn về phía Vương Lôi cùng Lãnh Sát nói:

“Ta liền giao Nhã Nhi cho các huynh. Phải đem nàng bình an mang về nha.”

Vương Lôi cùng Lãnh Sát liếc mắt nhìn nhau xong đồng thời hướng hắn gật gật đầu.

Nhưng mà một màn như vậy làm cho lòng Vấn Nhã không quá thoải mái.

‘Sao lại giống như sinh ly tử biệt vậy, dự cảm không tốt lắm a, thật là..’

059 : không hề sai sót

37. Chương 37: Địch Nhân Gặp Mặt

Trong tiểu sinh viện đèn đuốc sáng trưng, Lãnh Thủ mỹ miều lười nhác tắm rửa xong nằm ở trên giường, nhìn qua thực mềm mại nhu nhuyến.

‘Ca ca sẽ không ngăn cản mình trả thù cái xú nữ nhân kia chứ, mà Mị Thần tỷ cũng nên dẫn người đến đây rồi. Nàng tuy là nữ nhân ca ca thương yêu nhất, nhưng mà Lãnh Thủ ta thống hận nữ nhân nhất, lần này tốt xấu gì cũng phải xuất ra một chút ác khí mới được, xem nàng có thể lại kiêu ngạo hay không. Ta đây cũng tắm sạch sẽ, sẽ không làm nàng thất vọng đi, dẫm giẫm mặt ta à? Hừ, cho người liếm chân ta, ha ha ha.’

Lãnh Thủ nâng chân thon dài của hắn lên, nhìn ngón chân của hắn.

‘Hắc hắc, còn rất trắng nõn nha, tiện nghi cho nàng.’

“Chủ nhân, người đến, nhưng Lãnh thiếu chẳng biết tại sao lại đi cùng, hơn nữa còn có một vị nam tử khác võ công cũng không kém đi theo ạ.”

Hoa nương tới trước thông báo.

Mắt Lãnh Thủ chớp chớp, trầm nghĩ:

‘Chẳng lẽ ca ca hối hận, luyến tiếc rồi sao? Một người lạ nhất định là thị vệ cùng mình đánh nhau lúc trước, việc này không cần lo lắng, Mị Thần tỷ sẽ thu phục hắn. Trước mang vào rồi nói, có thể ca ca có kế hoạch gì không chừng. Nhìn kỹ hắn chút.’

“Ừ, cho vào, nhớ rõ diễn trò phải diễn cho giống nha, đừng để nàng phát hiện ra.”

Lãnh Thủ lạnh lùng phân phó. Hắn cùng Mị Thần tỷ sớm thương lượng rồi, nữ nhân về tay hắn, nam nhân về tay nàng ta, hiện tại còn ca ca.

“Dạ, thuộc hạ sẽ đi nghênh đón.”

Hoa nương cung kính vạn phần, hắn không biết chủ nhân mỹ lệ này muốn làm gì, nhưng khí thế tà mị của chủ nhân thật đúng là dọa người.

“Uh.”

Lãnh Thủ gạt đầu sau giả bộ bộ dáng yếu ớt nằm ở trên giường vẫn không nhúc nhích.

Một lát sau, tiếng cười duyên Mị Thần tỷ liền truyền tới, chắc là chào hỏi.

“Nhã Nhi, hắc ở gian phòng này rồi, tính tình hắc có điểm quật cường, người phải thông cảm nhiều hơn nha a.”

“Ha ha a, Mị Thần tỷ vì một đêm xuân với vị mỹ nam này thật đúng là mất không ít tâm tư a.”

Vấn Nhã che miệng cười, trong lòng có điểm hưng phấn.

‘Sắp nhìn thấy mặt mỹ nam, không biết đến cùng đẹp như thế nào nha.’

Trong phòng từng dải lụa màu hồng phất bay, còn thoang thoảng bay mùi thơm rất dễ chịu. Ấm lò được phân bố bốn góc, một chút cũng không cảm giác lạnh như ở ngoài cửa.

Vấn Nhã vào phòng chỉ thấy một nam tử tóc dài nằm nghiêng người ở trên giường, nhắm hai mắt, tuấn nhan trắng nõn, đôi môi màu son, thân hình thon dài, hai chân sạch trắng, không một khuyết điểm làm cho Vấn Nhã muốn chảy nước miếng.

“Wow, mỹ nhân tuyệt sắc a!”

Vấn Nhã bộ dáng lưu manh chà chà hai tay, cước bộ không tự chủ được liền hướng giường đi về trước. Càng đến càng gần, cuối cùng đơn giản ngồi xổm xuống giường trợn to hai mắt nhìn mặt hắc, tinh tế nghiên cứu.

Ba người đằng sau nhìn mà đầu đầy hắc tuyến.

‘Sắc nữ bệnh cũ tái phát a.’

Mị Thần tỷ đứng cuối cùng khước miệng giường lên nhìn Vấn Nhã, lại nhìn qua Vương Lôi.

Vương Lôi đi theo phía sau Vấn Nhã, khước miệng co giắt nhìn Vấn Nhã, chỉ sợ nàng lại đi lên phi lễ người ta.

Mà Lãnh Sát lại nắm chặt hai đấm, gắt gao nhìn hai người, hắc thực sợ đệ đệ một phát đứng dậy sẽ đem Vấn Nhã chết dưới giường của hắc ta, hắc biết đệ đệ là ghét nhất bị nữ nhân cách hắc gần như vậy.

Vấn Nhã nhìn thật cẩn thận, thấy lông mi dài của nam tử hơi hơi run lên, nghĩ đến hóa ra hắc đang giả bộ ngủ, không khỏi ách nhiên thất tiểu054. Mắt chuyển động, cười khẽ vươn tay nhỏ bé đi bắt lấy lông mi dài của hắc, còn không khách khí cười duyên nói :

“Mỹ nhân, tỉnh, nếu không tỉnh, Bản tiểu thư cần phải nhổ hết lông mi xinh đẹp của huynh nha, ha ha.”

‘Ta liền không tin người còn có thể giả ngủ.’

Lãnh Thủ sớm biết rằng nữ nhân đáng giận này đang đối mặt với hắc, bởi vì hơi thở của nàng phun ở trên mặt hắc, nhột đến hắc nhin không được phá công. Nhưng lại không nghĩ tới là nàng phát hiện hắc giả bộ ngủ, còn to gan nhỏ lông mi của hắc như vậy, đau chết hắc.

“Người nữ nhân chết tiết, cút ngay, đau chết ta.”

Lãnh Thủ thật sự trụ không được rồi, mạnh mẽ mở hai mắt ra trừng mắt với Vấn Nhã, người còn không tự chủ được lui về phía sau trốn đi.

Nhưng hắc giống như đã quên độ rộng của giường, mới vừa lui hắc trực tiếp ngã ở phía sau giường, rớt ở trên thảm đỏ lớn. Hắc hiện tại không chỉ là mí mắt đau, hơn nữa thân thể xương cốt cũng đau. Có thể nghĩ ra, hắc tức giận tới trình độ nào.

Ba người khác đứng yên lặng trong phòng cũng không có nghĩ đến Vấn Nhã sẽ làm cho xuất hiện loại tình huống này, cũng có thể nhìn đến đỉnh đầu Lãnh Thủ dường như sắp bốc khói. Mọi người không khỏi lo lắng cho Vấn Nhã.

Mà Lãnh Sát không biết nên khóc nên cười, hắc chưa từng nhìn thấy đệ đệ xấu mặt như thế, tức giận như thế.

Vấn Nhã ỷ vào chỗ dựa Vương Lôi cùng Lãnh Sát, căn bản không sợ hấn tức giận, ngược lại chỉ vào Lãnh Thủ cười ha hả:

“Ha ha ha, không nghĩ tới đại mỹ nhân đẹp như vậy, lại gốc như vậy a, hóa ra là bao cỏ xinh đẹp a. Ha ha.”

“Bao cỏ, người nữ nhân chết tiết này nói ta là bao cỏ sao? Ta thấy người chán sống rồi.”

Lãnh Thủ không thể nhịn được nữa, đột nhiên thân bay qua một tay liền bóp ở cổ nhỏ của Vấn Nhã. Lãnh như băng nói:

“Người tin hay không tin ta lập tức liền bẽ gãy cổ của người?”

Vấn Nhã bị hấn bóp ở cổ nói không được, trong lòng tức giận đến đòi mạng, trên mặt không khỏi sợ hãi.

‘Nam nhân chết tiết này căn bản không mất võ công, xem ra tất cả mọi người bị Mị Thần tỷ lừa rồi, lúc này mình là tự đưa tới cửa.’

Lãnh Thủ nhìn tiểu nữ nhân này không nói, còn thực sợ hãi nhìn nàng, tâm tình nhất thời khoái trá hơn chút.

Đồng thời lúc này, Vương Lôi cùng Lãnh Sát phía sau Vấn Nhã chấn động, vừa định đi lên cứu người, ai ngờ vừa phát lực mới giật mình nội lực hoàn toàn không có, liếc mắt nhìn nhau, nhìn thấy trong phòng trên bàn trang điểm đang đốt lên một cái tiểu hương lô tinh xảo, hóa ra là bỏ thêm hương liệu tán công phần.

Vương Lôi trợn mắt giận nhìn về Mị Thần tỷ phía sau.

‘Nữ nhân này cũng dám lừa bọn họ.’

Không khỏi cả giận nói:

“Người nữ nhân này đã vậy còn quá ác độc! Người. . .”

Vương Lôi còn chưa nói hết đã bị Mị Thần tỷ bước lên nhanh điểm huyết mà ngắt xiu, vừa vặn ngã vào trong lòng Mị Thần tỷ đang nhượng mảy vui mừng, Mị Thần tỷ si mê nhìn hấn lẩm bẩm nói:

“Lúc này chàng là của ta.”

“Người nam nhân này người xử lý đi, đừng quên Minh Chủ người đáp ứng ta..., đừng đem tiểu nha đầu này giết chết, bằng không phu quân của ta sợ cả đời cũng sống khổ rồi, ha ha.”

Nói xong ném Lãnh Sát, liền ôm lấy Vương Lôi cười hì hì đi ra ngoài.

Lãnh Thủ còn không có buông Vấn Nhã ra, Vấn Nhã đưa lưng về phía bọn Lãnh Sát, cho nên nhìn không tới Mị Thần tỷ mang Vương Lôi đi, nhưng nàng nghe lời của nàng ta liền đoán được, trong lòng lo lắng vạn phần, nhưng bị hấn nắm yết hầu nói không được một lời, chỉ có thể phát ra thanh âm “ưm, a”, thật sự là tức chết nàng.

Nàng nâng lên một cước muốn đá Lãnh Thủ, nhưng lại cảm giác không có khí lực, mới biết được nàng, Vương đại ca cùng Lãnh Sát đều trúng độc.

Lãnh Thủ nhìn về phía Lãnh Sát không hề có nội lực, lông mày nhỏ nhắn nhíu lại, giống như đang nói:

“Người chuẩn bị làm sao bây giờ?”

Lãnh Sát sợ hấn làm lộ, lập tức lạnh lùng mở miệng nói:

“Người muốn gì, giải được ở đâu?”

Thuận tiện hướng Lãnh Thủ nháy mắt, mà Vấn Nhã căn bản nhìn không thấy.

“Người tới, đem vị thiếu gia này đi ra, trước đừng đụng hấn, chờ ta thu thập xú nữ nhân này xong, lại đến thu thập hấn.”

Lãnh Thủ thông minh cỡ nào, thấy Lãnh Sát không nói ra, chỉ biết hấn không muốn làm cho Vấn Nhã biết thân phận của hấn.

“Chớ làm tổn thương nàng, bằng không ta sẽ không tha thứ cho đệ!”

Lãnh Sát bị hoa nương dẫn đi ra ngoài nghiêm túc cảnh cáo đệ đệ này. Tuy rằng đáp ứng làm cho hắn ta hết giận, nhưng hắn thật đúng là sợ Vãn Nhã đem hắn ta chọc giận, hắn ta mà tức khí lại đem giết nàng cho hả giận thì chết.

Lãnh Thủ đối với hoa nương quăng một ánh mắt, hoa nương biết ý của chủ nhân, đem Lãnh Sát mang ra phòng khác liền cho hắn giải được.

Lãnh Sát trầm tư một chút, vốn muốn vào cung ám sát Tần Thái Hậu, nhưng vẫn cảm thấy cứu Vương Lôi tương đối quan trọng, bằng không về sau Vãn Nhã biết thân phận hắn rồi, có lẽ sẽ không tha thứ cho hắn.

Nghĩ vậy, hắn lên tiếng hỏi Sở lão bản liền đuổi theo Mị Thần tỷ.

Hóa ra Mị Thần tỷ không phải người Lãnh Huyết minh, hơn nữa còn đang ở tại khách điểm Hứng Lai kia.

38. Chương 38: Tiểu Thụ Vạn Năm

Trong phòng chỉ còn lại có hai người Lãnh Thủ cùng Vãn Nhã, Vãn Nhã biết Vương đại ca cùng Lãnh Sát đều bị dẫn đi rồi, lại bị hắn bóp cổ nên rất khó chịu, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, trong lòng lại ủy khuất không thôi, nước mắt liền nhịn không được rớt xuống đất.

Trong lòng nàng cũng không phải sợ, mà là cổ đau quá, thân thể cũng yếu đuối vô lực, lại chỉ có một mình, cảm thấy người nam nhân này thật sự thật ghê tởm.

Lãnh Thủ cảm thấy Vãn Nhã không la, cũng không từ chối, phục hồi tinh thần lại nhìn nàng. Ai ngờ liếc mắt một cái liền chống lại hai mắt ngấn nước của Vãn Nhã, trong lòng rung mạnh lên.

‘Đôi mắt này vì sao quen như vậy?’

Thấy nàng sắp bị mình bóp chết, vội vàng đem nàng thả xuống đất, hắn cũng sợ tới mức lui ra phía sau từng bước.

“Khụ khụ khụ. . .”

Vãn Nhã cuối cùng lấy lại khí thở, nghĩ đến Mị Thần tỷ mang Vương đại ca đi, trong lòng rất là lo lắng, nàng nghĩ đến ánh mắt Mị Thần tỷ nhìn Vương đại ca đầy si mê lúc trước, âm thầm lo lắng. Oán hận nhìn về phía Lãnh Thủ nói:

“Mị Thần tỷ làm sao lại mang thị vệ của ta đi, nàng muốn làm gì?”

Lãnh Thủ bị trong mắt đầy hận ý của nàng nhìn nên rất hoảng sợ, lập tức che dấu cười ha ha nói:

“Ha ha ha, chỉ có loại người nữ nhân ngu xuẩn như người mới có thể tin tưởng cái nữ nhân ngực lớn mà không có đầu óc kia, chắc nàng đã đề lên thị vệ của người rồi, có thể hơn nữa là vội vã cùng hắn thành thân a!”

Vãn Nhã sửng sốt, giật mình nói:

“Cái gì? Thành thân? Nàng ta dám!”

Trong nước mắt thả ra tia sáng lạnh lùng.

‘Nếu nàng ta dám thương tổn Vương đại ca, mình một ngày nào đó làm cho nàng ta sống không bằng chết.’

“Nàng không phải coi trọng huynh sao? Đại mỹ nam?”

Vãn Nhã đến cũng vẫn là cảm thấy kỳ quái vì sao Mị Thần tỷ lại bỏ hắn chọn Vương Lôi.

“Nàng ta dám!”

Lãnh Thù cũng là lãnh khí bắn ra bốn phía, nghĩ đến hấn bị nữ nhân áp dưới thân, ặc. . .

“Có cái gì không dám, là ta lựa chọn tuyệt thế đại mỹ nam là huynh, đường đường một đại nam nhân lại lớn lên giống như hồ ly tinh tốt, thật đúng là kỳ tích a. Huynh nhìn huynh xem, mắt của huynh, đó là ánh mắt của nam nhân sao? Nam nhân nào có ánh mắt dịu dàng như người như vậy, lại nhìn đi, môi của huynh, rõ ràng lớn lên là môi câu hồn rồi, tại sao nam nhân khác không có đây. Vì những thứ đó đều tập hơn ở trên người huynh, người nhất định là tiểu thụ đi. Kỳ thật, huynh thành thật một chút đi, bị nam nhân áp là cảm giác gì, Nhã Nhi thật là có điểm tò mò đó nha, ha ha.”

Vấn Nhã thấy sắc mặt hấn càng ngày càng thối, bỗng nhiên kinh hô:

“Chẳng lẽ Nhã Nhi đã đoán đúng sao? Bằng không sắc mặt huynh sao lại khó coi như vậy a.”

Kỳ thật trong lòng Vấn Nhã là cực kỳ tức giận.

‘Hấn dám cùng Mị Thần tỷ thông đồng lừa gạt mình, làm hại Vương đại ca rơi vào trong tay mụ kia. Còn không biết nàng ta sẽ đối đãi như thế nào với Lãnh Sát. Bất quá dù sao cũng rơi vào trong tay hấn, phải chết cũng làm hấn tức chết trước, nhìn mặt hấn dần thối trong lòng thật sự là thích a.’

Lãnh Thù nghe lời thao thao bất tuyệt của nàng xong, vốn mặt trắng nõn hoàn toàn biến thành xanh mét, nếu ánh mắt có thể giết người mà nói..., phỏng chừng Vấn Nhã đã chết vài lần.

‘Không biết nữ nhân không có giáo dưỡng này làm sao mà quyến rũ được ca ca của mình, trừ bỏ bề ngoài đáng yêu, quả thực không được tý nào cả.’

Hấn nhìn tiểu nữ nhân trước mắt này đem hấn ra đùa giỡn, giận quá hóa cười.

“Ha ha ha, được! Ta muốn nhìn người còn có thể mắng ra dạng gì nữa.”

Lãnh Thù nói xong lại tao nhã ngả lên trên giường, một đôi mắt mị hoặc cười như không cười nhìn Vấn Nhã ngồi dưới đất không động đậy.

Vấn Nhã thấy hấn thực có thể chịu được, trong lòng cũng có điểm bội phục.

‘Nếu là mình sớm xông đi lên xé nát miệng của nàng, không đơn giản a, lại có điểm lợi hại như vậy.’

Nàng hướng hấn cười đen tối, rất bà tám nói:

“Ôi, Nhã Nhi ở nơi này là đang mắng huynh sao, nhìn huynh nói khó nghe như vậy, ta nhưng là đang khen huynh a. Huynh suy nghĩ một chút đầu năm nay người giống như huynh bị nữ nhân thấy đã muốn áp, bị nam nhân thấy đã muốn ép buộc, nhưng là cái tuyệt phẩm a. Huynh còn tức giận cái gì, bất quá nữ nhân gặp huynh chỉ sợ sẽ tự ti chết mất, cho nên đem huynh lưu lại cho nam nhân đi, ta nghĩ huynh ở dưới thân nam nhân hấn là sẽ rất thoải mái, thực thỏa mãn a?”

Vấn Nhã giả bộ như nàng là hấn đang bị người ép tới biểu tình thực thích. Dù sao nàng không định phải kiêng dè, làm tức chết hấn, mắc cỡ chết hấn. Hừ!

Lãnh Thù nhìn nàng hát thực hay.

‘Nữ nhân chết tiết lại không biết xấu hổ đi.’

Trên mặt vẫn bình tĩnh, nhưng hai tay sắp nghiền nát giường.

“Nói xong rồi?”

Lãnh Thù nhìn Vấn Nhã tự biên tự diễn, lạnh lùng ra tiếng.

“Được rồi, đại mỹ nam, huynh tính đem Nhã Nhi làm thế nào đây?”

Vấn Nhã nhún nhún vai nhìn vào hấn.

‘Vốn cho rằng ánh mắt của hấn làm mình có đôi chút quen thuộc, nói không chừng chính xác mình thực biết hấn cũng nên, ai ngờ tuy rằng khuyển quốc khuyển thành, nhưng căn bản chưa từng gặp, xem ra cũng không còn cửa sau đi rồi. Mình mắng cũng sắp đủ rồi, nhưng xem ra công lực nhãn nại của hấn không phải bình thường.’

Một bộ dáng không thềm đếm xỉa nói:

“Muốn gian liền gian, muốn giết cứ giết đi! Còn sợ huynh hay sao?”

Nói xong nằm vật xuống ở trên nệm thành hình chữ đại.

“Gian người? Nghĩ hay quá nhỉ! Giết người? Không dễ dàng như vậy! Người đã nói xong rồi, cũng nên đến phiên ta chơi đùa chứ.”

Lãnh Thủ đối với Vãn Nhã đưa chân thon dài mị hoặc của hắn ra, đầu ngón chân đối với Vãn Nhã giật giật.

Vãn Nhã nhìn cũng không hiểu ra sao.

“Huynh muốn như thế nào?”

Trong lòng Vãn Nhã rất thắc mắc, không biết hắn có thể bày ra trò gì đây. Bất quá bộ dạng chân hắn sao lại tốt như vậy. So với nàng còn hoàn hảo hơn, thật làm cho người khác hâm mộ.

“Nhớ rõ lần trước người dùng chân giẫm mặt của ta đi?”

Lãnh Thủ lạnh lùng nhắc nhở nàng.

“Ha ha, ha ha, lần đó a, ngoài ý muốn, ngoài ý muốn, ai biết mặt của huynh vừa vặn chạy ở dưới chân của ta đây chứ. Nhớ đến lần đó thật sự buồn cười nha, Nhã Nhi không kịp đi giày, lại quên mặc vớ, không biết vị đại mỹ nam này cảm thấy hương vị chân trần của Nhã Nhi như thế nào, ha ha. . .”

Vãn Nhã đi ngồi xuống cười đến khoái trá.

Lãnh Thủ thật sự không biết nữ nhân này làm sao có thể không sợ chết như vậy, khoe miệng tức giận đến run rẩy không thôi.

“Hương vị gì sao? Lập tức người sẽ biết.”

Nói xong khuôn mặt thối đem chân phải của hắn trực tiếp đưa đến trước mặt Vãn Nhã.

“Wow, chân thật tốt a, Nhã Nhi liền nói huynh không phải nam nhân mà, nhìn xem chân này, ai nha, sao lại trắng nõn đáng yêu như vậy nha.”

Một bàn tay Vãn Nhã đem chân phải hắn kéo vào trong ngực, tay kia thì chậm rãi ma sát qua lại.

“Huynh muốn cho ta liếm nó sao?”

Vãn Nhã ngẩng đầu mở to hai mắt nhìn Lãnh Thủ, đôi mắt to kia giả bộ kinh hãi, loại cảnh này làm cho Lãnh Thủ sợ tới mức gấp rút rút chân của hắn lại.

“Muốn vũ nhục nàng sao lại giống như biến thành nàng chiếm tiện nghi của mình vậy ta, nàng giống như một bộ dáng áo ước gì đó, thật là khủng khiếp, ặc. . .”

“Người, người nữ nhân này sao lại không biết xấu hổ như vậy hả!”

Lãnh Thủ tức giận đến miệng nói không rõ.

“A, chẳng lẽ không phải huynh để cho ta liếm đấy sao? Thật đáng tiếc nha, Nhã Nhi còn chưa từng thấy qua chân xinh đẹp như vậy đâu.”

Vãn Nhã giả bộ làm bộ đáng tiếc nuối. Còn muốn đi chụp lại chân của hắn.

“Xem thử ta có làm cho ghê tởm chết người hay không, hừ! ”

Trong lòng Lãnh Thủ buồn bực không thôi, vốn tưởng nhục nhã nàng, ai ngờ da mặt của nàng thật quá dày.

“Hiện tại thì tốt rồi, đáp ứng ca ca rồi, đánh cũng đánh không được, mắng lại mắng không lại nàng, chẳng lẽ mình xả giận cũng không thực hiện được sao, chỉ phải chưa đánh mà bại rồi à?”

Vãn Nhã thấy hắn ngồi trở lại giường mà suy nghĩ, không biết hắn lại muốn làm gì, bất quá không cần nàng liếm ngón chân, nàng yên tâm lại nằm về trên mặt thảm nói:

“Ta mệt mỏi quá a, trước đi ngủ, nếu huynh nghĩ ra tính chơi ta đến như thế nào, lại bảo ta nha, không cần lãng phí thời giờ của ta hoài.”

Nói xong thoải mái nhắm hai mắt lại.

Lãnh Thủ tức giận đến hai tay nắm chặt, hung hăng nhìn chăm chăm tiểu nữ nhân đang nằm, nhưng hân trừng ánh đến mệt mỏi, nàng vẫn không mở mắt ra, nàng căn bản không quan tâm hân làm gì nàng cả, trên khuôn mặt hồng nhuận nhỏ nhắn còn treo lên một chút nụ cười yếu ớt, hai tay hai chân thành hình chữ đại mở ra, hân nhìn thấy như đại khai nhãn giới, chưa từng gặp qua nữ nhân điên như vậy.

Vấn Nhã nằm trên mặt đất mặc dù nhắm mắt lại, nhưng trong đầu cũng không ngừng chuyển.

‘Mình vốn không có nội lực, không sử dụng được khinh công lại điểm không được huyệt, căn bản đừng nghĩ tới chuyện chạy trốn, làm sao cứu Lãnh ca ca cùng Vương đại ca đây, mau chóng nghĩ ra biện pháp thôi.’

“Ta nói, làm sao huynh không giết ta a, các huynh không phải nhận nhiệm vụ muốn giết chết ta sao?”

Vấn Nhã thấy hân một hồi lâu không ra tiếng đành phải mở miệng, hiện tại thời gian đối với nàng rất quan trọng.

Lãnh Thủ mắt lé xem nàng, khí đạo nói:

“Muốn chết? Không dễ dàng như vậy! Người yên tâm, ta hiện tại thay đổi chủ ý, sẽ không muốn ám sát người, nhưng mà sẽ không dễ dàng bỏ qua cho người như vậy, hừ!”

Trong lòng Vấn Nhã kinh ngạc.

‘Chẳng lẽ bọn họ không ám sát nàng nữa, là nguyên nhân gì làm cho hân buông tha việc giết nàng vậy, chẳng lẽ?’

“Huynh không phải là yêu ta đi, đại mỹ nam, luyện tiếu ta chết sao?”

Vấn Nhã lại đột nhiên ngồi lên dùng hai mắt sáng nhìn Lãnh Thủ tuần mỹ tà mị.

‘Nếu đội ngũ của mình thêm một phong cảnh tuyệt sắc như vậy, thế thì rất TRÂU BÒ~~ . Ý kiến hay!’

“Người nói bây giờ đó? Ta khi nào thì nói qua ta yêu người a, ngay cả người như vậy, dựa vào cái gì có thể làm cho ta yêu người! Làm sao người không biết xấu hổ như vậy!”

Lãnh Thủ thấy nàng một bộ dạng sắc lang, thật sự là bị nàng làm cho tức giận đến điên rồi.

“Dựa vào cái gì? Có a, huynh xem bộ dạng Nhã Nhi ta không tệ đi, mặc dù không đẹp giống như huynh, nhưng dấu gì cũng hoạt bát đáng yêu a.”

Vấn Nhã nói xong xoa bóp khuôn mặt nhỏ nhắn mập.mập mồm mím của nàng.

“Còn có a, vóc người của Nhã Nhi ta cũng là một người lớn a, bất quá ‘tiểu thụ vạn năm’ như huynh chắc không hiểu được thưởng thức nữ nhân nhỉ, đúng là không khiến huynh thay đổi cách nhìn được rồi, hazz!”

Vấn Nhã tự thỏa mãn nói nhỏ.

Lãnh Thủ mở to mắt bất khả tư nghị051 nhìn nữ nhân mèo khen mèo dài đuôi này.

‘Trời ạ, nữ nhân này quả thực quá vô sỉ! ’

Bất quá hân vẫn là người rất hiếu học nên vội hỏi:

“Cái gì gọi là ‘tiểu thụ vạn năm’?”

“Ha ha, là người như huynh a, một vạn năm đều bị người đặt ở dưới thân đó mà!”

Vấn Nhã một bộ dạng ‘Có thể người cũng không biết.’

Ném cho hân một ánh mắt xem thường thật lớn.

051 : không biết nói gì, không thể nói thêm gì nữa.

39. Chương 39: Sự Thật Được Sáng Tỏ

Vấn Nhã bị hấn làm cho giật mình, vội vàng lấy tay móc móc lỗ tai, cũng lớn tiếng nói:

“Huynh phát điên cái gì a, lớn tiếng như vậy làm gì, lỗ tai cũng sắp điếc hết rồi.”

Nàng mạnh mẽ đứng lên, hai tay chống thắt lưng đối diện với Lãnh Thủ nói, mắt to lại bốc hỏa nhìn hấn.

Lãnh Thủ đột nhiên bị khí thế hung ác của nàng làm hoảng sợ, cảm giác:

‘Sao lại thực quen thuộc, kỳ quái!’

“Dù thế nào có cần lớn tiếng như vậy không? Huynh thích cũng có thể đi áp người khác a, lại không có người nào quy định huynh luôn luôn bị người áp, có bản lĩnh huynh cứ việc áp a, Bản tiểu thư đánh rắm a, đừng tưởng rằng huynh có bộ dạng đẹp mặt, là có thể nói chuyện lớn tiếng, làm người phải lễ phép biết không? Phụ mẫu huynh không dạy huynh sao?”

Vấn Nhã vừa nói vừa dùng một ngón tay càn không ngừng chỉ vào ngực của hấn. Mà Lãnh Thủ bị cảm giác vừa quen thuộc vừa xa lạ này làm cho kinh hách, nhìn tiểu nữ nhân sáng quắc bức người không tự chủ được từng bước một lui về sau.

Vấn Nhã được nước lấn tới, đem ngoại y của hấn vốn trước ngực mở rộng càng mở rộng hơn, bản tính sắc nữ lại xuất hiện, mắt lờ lờ tia sáng nhìn ngực của hấn, trong lòng lại hò hét:

‘Mau mở, mau mở a, long văn, long văn a. . .’

Nàng nghĩ đến Hoàng Thượng Quân Nghị Thiên không có, Quân Nghị Lâm cũng không có, rất có thể ở trên người vị tuyệt thế mỹ nam này. Nói sao thì hấn thật sự rất tuần mỹ a, nếu không cùng nàng đối nghịch, nói cái gì cũng không thể buông tha hấn, đây quả thực là lãng phí của trời nha.

Lãnh Thủ vừa bị nàng hù đến, lúc này lại thấy hai mắt nàng chứa tia sáng, cúi đầu vừa thấy, tay nhỏ bé của nàng đã muốn trực tiếp ở trên bộ ngực hấn bắt đầu mở dây nhỏ, hoàn hảo hấn bắt được ngay. Bất quá cái trán của hấn đã đổ mồ hôi lạnh rồi, đã từng thấy háo sắc, chưa thấy qua vô sỉ như vậy. Vội vàng một tay đẩy Vấn Nhã ra quá lớn:

“Người làm cái gì?”

Một chương này của hấn thật tốt đẩy thẳng trên bộ ngực cao ngất của Vấn Nhã, chỉ cảm thấy xúc cảm mềm mại, cùng với việc sờ nam nhân hoàn toàn khác biệt, khuôn mặt tuần tú không khỏi đỏ hồng.

“A.”

Vấn Nhã lấy tay che ngực, mắt trái nháy mắt cười duyên nói:

“Muốn sờ ngực người ta thì hãy nói ra đi, cứ phải dùng tới bộ dạng giả vờ như vậy làm gì? Nhã Nhi chẳng qua muốn làm chuyện yêu phải quang minh chính đại nha, không giống như huynh, lén la lén lút nha, ăn mạnh như vậy, người ta sẽ đau lắm đó.”

Nói xong còn chéo cái miệng nhỏ nhắn nhìn hấn.

Khuôn mặt tuần tú của Lãnh Thủ biến thành đỏ thắm, cà lăm nói:

“Người, người, người, ta, ta, ta không có!”

“Không có? Huynh trợn mắt mạnh miệng nói dối, không có thì ta lại đau sao? Không có thì huynh sờ mặt gì chứ. Đường đường một đại nam nhân đã làm mà không dám thừa nhận, coi như huynh không tính là nam nhân, nói ra, Nhã Nhi còn cảm thấy mất mặt thay huynh.”

Vấn Nhã vuốt ngực ép sát hấn.

“Ta, ta không phải cố ý, ai bảo người. . .”

Lãnh Thù muốn giải thích.

“Không phải cố ý, vậy huynh là đã có toan tính. Ô ô, Nhã Nhi không muốn sống nữa, Nhã Nhi một cô nương gia giáo bị huynh đại nam nhân này sờ ngực, ta về sau làm sao đi ra ngoài gặp người đây, ô ô. ”

Vấn Nhã càng diễn càng có thứ tự. Trong đôi mắt to nước mắt đã “Ào ào” rơi xuống đất.

Lãnh Thù nhìn thấy hết hồn.

‘Có nghiêm trọng như vậy sao?’

“Ta không thích nữ nhân!”

Lãnh Thù thừa nhận hẳn là đồng tính, chẳng qua bị loại nữ nhân này dính tới.

“Cái gì?”

Vấn Nhã lập tức thu hồi nước mắt, kinh dị nhìn hẳn:

“Hóa ra huynh thật sự là bị nam nhân áp hả?”

Trong lòng Lãnh Thù vừa còn có chút áy náy, dù sao hẳn sờ soạng ngực của nàng, nếu nàng là nữ nhân chú trọng danh tiết mà nói..., sợ phiền phức này thật đúng là khó giải quyết rồi. Hoàn hảo giống như nàng không để ý nhiều, trong lòng nhất thời nhẹ nhàng thở ra. Nhưng nàng còn nói cái gì, hẳn nói hơn vạn lần không phải là bị áp, nàng làm sao lại không tin vậy.

“Ta không phải! Ta không thích nữ nhân, không đồng nghĩa với việc ta bị áp.”

Lãnh Thù cảm thấy thực bất đắc dĩ, tức cũng đã tức hết rồi, cảm giác so với đánh trận còn mệt hơn, đều nói ‘Tránh đắc tội tiểu nhân, đừng đắc tội nữ nhân!’ hẳn hiện tại coi như đã hiểu rõ.

“Không thích nữ nhân, vậy huynh sờ ngực ta làm gì, nói sao thì huynh trưởng thành như vậy, ai sẽ tin huynh sẽ ở trên trong chuyện kia a. Thật là, huynh sĩ diện ta biết, ta không nói ra thì cũng có thể. Đừng giải thích, giải thích chỉ là che dấu biết không?”

Vấn Nhã lau khô nước mắt, liếc trắng mắt.

“Trời ạ, ai tới cứu ta đi!”

Lãnh Thù có cảm giác gặp trở ngại tâm lý.

Bỗng nhiên đầu óc hẳn vừa chuyển, lớn tiếng oán hận đối với bên ngoài cửa hô:

“Người đâu, mang Tiểu Tinh lại đây.”

Vấn Nhã nghe xong sững sốt.

‘Tiểu Tinh là ai vậy ta? Chẳng lẽ là tiểu quan? Hiện tại trực tiếp sao? BL060? Rất kích thích nha!’

Lãnh Thù khó hiểu nhìn biểu tình Vấn Nhã hưng phấn, da đầu run lên.

‘Nàng lại đang suy nghĩ cái gì đây.’

Hai mắt Vấn Nhã tò mò nhìn Lãnh Thù, lại nhìn cửa chờ đợi.

‘Wow, hiện trường trực tiếp BL, wow, lòng rối loạn, đừng nhảy loạn a, đang nhảy liên phá cửa mà ra nha.’

Trong lòng Vấn Nhã nghĩ rất kích thích, trái tim sắp nhảy ra ngoài, một đôi tay nhỏ bé lại ôm trái tim, khẩn trương vạn phần.

Lãnh Thù thấy nàng bỗng nhiên lại ôm lấy ngực, khuôn mặt tuần tú lại đỏ lên.

‘Chẳng lẽ mình thật sự ấn quá nặng chẳng, bắt quá của nàng rất đầy đặn, tiếp xúc thật thích. Trời ạ, mình đang nghĩ cái gì a, đừng tới nàng liền choáng váng đầu. Nghĩ mình nếu lại tiếp tục quăng tay một chút, dường như có thể lại chạm đến cảm giác mềm mại đó.’

Vấn Nhã không phát giác Lãnh Thù khác thường, hai mắt vẫn là sáng lên nhìn ngoài cửa.

Chỉ chốc lát, Vần Nhã không phát hiện cái gọi là tiểu quan Tiểu Tinh đó tiến vào, lại vào là hoa nương, nàng nhất thời giống như bong bóng bị xì hơi.

‘Không thể nào, hẳn chính là Tiểu Tinh sao, tuy rằng bộ dạng cũng có giống, nhưng không xứng với đại mỹ nam.’

Trong cảm nhận của nàng sự phối hợp này vẫn có chút phá hư mỹ cảm vĩ đại xinh đẹp này.

Tuần lông mày Lãnh Thù nhú lại, lạnh lùng nhìn vào hoa nương, hẳn cũng thấy tò mò Tiểu Tinh vì sao không có tới.

Mặt Hoa nương không chút thay đổi cung kính nói:

“Chủ nhân, người Tiểu Tinh không thoải mái, vừa rồi hẳn phải. . .”

Hoa nương có điểm không dám nói ra. Kỳ thực là Tiểu Tinh vừa rồi đã bị Lãnh Thù áp qua một lần, không có bất kỳ khúc dạo đầu mà mạnh mẽ xuyên qua, khiến cho dưới thân Tiểu Tinh bị thương phá nặng, hiện tại nằm ở trên giường, căn bản không có khả năng lại một lần nữa. Hẳn không biết chủ nhân vì sao muốn kêu Tiểu Tinh, bình thường sẽ cách ba bốn ngày mới truyền cùng một người.

“Hửm~?”

Lãnh Thù thấy biểu tình của hoa nương khó xử mới nhớ tới hẳn vừa rồi vì bị nóng nên muốn phát tiết qua.

“Vậy tùy tiện gọi một người khác vào đây đi.”

Kỳ thật hẳn căn bản không nhớ rõ nhóm tiểu quan dưới người hẳn tên gọi là gì, trừ bỏ Tiểu Tinh mỗi lần ở dưới thân của hẳn có chút đặc biệt lúc ấy tự báo danh tự cầu xin tha thứ, cái khác hẳn căn bản không nhớ rõ.

Hoa nương không biết hôm nay chủ nhân vì sao tính tốt như vậy, hơn nữa trong phòng còn có nữ nhân.

‘Chẳng lẽ muốn làm vận động song tính?’

Mồ hôi lạnh của hoa nương từ trên trán ứa ra.

“Chủ nhân, hôm nay tất cả tiểu quan trừ bỏ Tiểu Tinh đều có khách nhân cả, trừ bỏ người mới một vị mười sáu tuổi vừa mới mua về, nghe nói là Đệ nhất mỹ nam Tả Thành Quốc, chủ nhân muốn tự mình dạy dỗ một chút hay không?”

Hai hàng lông mày Lãnh Thù nhếch lên. Hẳn chẳng qua muốn gọi cái tiểu quan để chứng minh hẳn không phải là người bị áp, nhưng người mới tới hẳn lại chưa từng có kinh nghiệm, chứng minh như thế nào.

“Được, được, mau gọi.”

Vần Nhã không đợi Lãnh Thù trả lời, thật hưng phấn quát lên.

‘Tuyệt thế mỹ nam đối với đệ nhất mỹ nam Tả Thành Quốc, wow, buổi diễn này ngấm lại ngay cả đam mỹ cũng muốn đòi mạng à.’

Khóe miệng Lãnh Thù cùng hoa nương đều co giật.

‘Nâng lên cơn cái gì đây.’

“Nhanh chút đi, thất thần làm gì, thật sự là cái dạng chủ nhân nào liền có thuộc hạ dạng đó, ngu ngốc giống nhau quá đi.”

Vần Nhã vừa nói vừa thúc giục hoa nương đi ra ngoài.

Hoa nương khó xử nhìn Lãnh Thù, cái mặt Lãnh Thù âm trầm không biết đang suy nghĩ gì.

‘Nàng cho mình là ai vậy, ở trong này ai làm chủ, còn dám nói hẳn ngu. Mình cũng muốn nhìn xem nàng muốn làm gì.’

Lãnh Thù rốt cục hướng hoa nương gật gật đầu, hoa nương như gỡ cục đá nặng thích chí đi nhanh ra ngoài.

Vần Nhã quay đầu trở lại, ánh mắt tỏa sáng nhìn Lãnh Thù.

Lãnh Thù bị nàng nhìn soi mói đáy lòng sợ hãi, không biết nàng vừa muốn nổi điên làm gì đó nữa chứ. Vần Nhã vây quanh Lãnh Thù xoay một vòng, miệng phát ra thanh âm ‘chặc chặc’, trong lòng ảo tưởng: ‘Không biết là áp hay bị áp đây, BL vĩ đại, hiện trường trực tiếp.’ Vần Nhã thật sự có điểm đợi không kịp nữa.

40. Chương 40: Đệ Nhất Mỹ Nam

Một lát, hoa nương lôi một nam tử tóc dài, cúi đầu, toàn thân bị trói bằng dây thừng, trong miệng còn đút lấy một miếng vải trắng đi vào, nam tử bị hoa nương vừa hát, lão đảo một cái liên quỳ trên mặt đất, Vần Nhã căn bản không thấy rõ bộ dáng vị mỹ nam Đệ Nhất Tả Thành Quốc này rốt cuộc ra cái dạng gì.

“Chủ nhân, bởi vì hần vừa tới, không hiểu quy củ, tính tình có điểm cường, cho nên thuộc hạ chưa cho mở trói.”

Hoa nương có chút lo lắng nhìn Lãnh Thù một cái. Thấy toàn thân Lãnh Thù tản ra hơi thở lạnh như băng, nhất thời sợ tới mức sợ run cả người.

“Trong viện thật sự không còn tiểu quan khác, mình mới đưa ra hạ sách này, bằng không cũng không dám cường lấy mỹ nam cho đủ số đầu a, mình thấy mạng không đủ dài sao.”

“Người lưu lại, người rút cho ta!”

Trong lòng Lãnh Thù cực kỳ tức giận.

“Mình tìm tiểu quan còn mất mặt như thế, đặc biệt còn ở...trước mặt nữ nhân chết tiết này nữa.”

“Vâng!”

Hoa nương sợ tới mức chạy nhanh lấy người, loại chuyện thế này thật không phải là người làm mà.

Vụ Tề một đầu tóc dài ngập ngực, bởi vì quỳ cúi đầu nên bộ dạng giống như chiếu nghiêng xuống, ngăn trở khuôn mặt tuấn mỹ của hần. Trong lòng hần có chút bị thương.

Hần là hài tử nhỏ nhất thủ phủ Vụ Quỳnh Tả Thành Quốc, tính ham chơi một mình ra đường mới gặp bọn đạo rồi bị bắt cóc bán đến nam viện Thượng Linh quán ở Tiền Hân Quốc. Mà hần không biết võ công, người nhiều lần phản kháng còn lọt vào đòn hiểm, hiện tại càng bị trói thành dạng bánh chưng đưa tới ‘Tiểu Sinh viện’, sợ là khó thoát khỏi vận mệnh bị người áp.

Chỉ trách bản thân hần sinh ra khuôn mặt ôn nhu, chỉ trách hần ham chơi không mang theo tùy tùng, nhưng hết thấy đã không còn cách nào hối hận nữa, trong lòng lại như chết tâm mất rồi.

Ở thời điểm Vụ Tề cam chịu, một cái tay nhỏ bé trắng trắng đưa đến trước mặt hần, chậm rãi nâng mặt của hần lên. Hần mở to mắt hướng lên trên xem, một vị tiểu nữ oa cười khê đến động lòng người, lại dùng đôi mắt kinh hi nhìn hần, khuôn mặt nhỏ nhắn mập mập đỏ rực, thật là đáng yêu, hần không khỏi có điểm kinh ngạc.

“Không phải bắt đến bị chủ nhân nơi này tự mình dạy dỗ sao? Chẳng lẽ chủ nhân này là nữ oa, vậy không phải mình bị áp mà là ngược lại sao?”

Nghĩ đến đây, tâm Vụ Tề nhẹ nhàng thở ra.

“Chỉ cần mình không làm tiểu quan, mình sẽ tìm cơ hội chạy đi, nhưng nếu làm tiểu quan, mình sợ là không còn mặt mũi nhìn phụ mẫu.”

Vần Nhã nhìn mặt tuấn tú ôn nhu trước mắt này, hai mắt sáng lên, quay đầu nhìn Lãnh Thù bên cạnh, so sánh cùng với tuyệt thế dung nhan của hần thì Lãnh Thù có thêm vài phần tà khí yêu mị, mà nam hài cho nàng cảm giác rất thanh thuần đáng yêu. Đặc biệt ánh mắt của hần không giống nam nhân sắc bén bình

thường mà là trong veo là như nước, xen lẫn một tia ngậy thơ. Nhìn bộ dạng hấn bắt quá mười lăm mười sáu tuổi, rõ ràng là nam hài không trải qua thế sự, nhìn hấn bị trói thành như vậy, chắc là một người thích ham chơi.

Vấn Nhã vừa đem vải trắng trong miệng hấn lấy ra, vừa thổi cái huyết sáo nói:

“Con nhóc, bộ dạng thực lung linh như nước nha.”

Vụ Tề vừa thoát khỏi miếng vải, hấn vội vàng mãnh liệt hút chút khí thở, nhưng nghe Vấn Nhã vừa nói như thế, thốt ra mà nói :

“Ai là con nhóc.”

Nói xong còn trừng mắt nhìn Vấn Nhã một cái, không thể tưởng tượng được nhìn qua tiểu nữ oa hồn nhiên đáng yêu như vậy miệng lại ác liệt thế.

“Ha ha, không nhìn ra còn là một người có tính cách nóng nảy nha, bắt quá ta thích, bằng không với không khí trầm lặng liền có lỗi với gương mặt thủy linh tuần tú này nha.”

Nói xong tiểu ma trảo sờ sờ khuôn mặt trắng noãn của Vụ Tề, ăn trước điểm đậu hủ.

Vụ Tề bị hành vi lớn mật của nàng làm cho hoảng sợ, nào có nữ hài tử tùy tiện như vậy, cả khuôn mặt ửng đỏ, cả lăm nói:

“Nàng, nàng, nàng muốn thế nào?”

“Ha ha ha.”

Vấn Nhã cười ha hả, đem Lãnh Thù ở bên cạnh kéo qua, nhìn mặt thối của hấn nói:

“Ha ha, huynh xem, hấn liền đỏ mặt như vậy, xem ra hấn so với huynh càng giống người bị áp hơn nha. Bắt quá hai người các huynh muốn thành một đôi, mọi người ở thế gian này khẳng định vì các huynh mà phần khích, ha ha ha.”

Vấn Nhã cười đến gãy lưng rồi, căn bản nàng đã quên nàng bây giờ cùng Lãnh Thù là hai phe đối lập, quả thực đem hấn làm bằng hữu mà trêu chọc.

Từ lúc Vụ Tề tiến vào một khắc đó Lãnh thù liền nhìn bộ dạng sắc lang của nữ nhân điên này.

‘Nàng làm sao thấy được nam nhân đều như vậy, còn ra tay đùa giỡn, quả thực mất hết mặt nữ nhân.

Bắt quá hiện tại xem nàng rốt cục hiểu được mình là người ở trên cũng không cùng nàng so đo. Bộ dạng người nam nhân này thật đúng là không tệ, nhưng lại cùng mình không phân cao thấp, nhất định có thể thay thế mình trở thành người đứng đầu bảng của tiểu sinh viện, xem ra mình quả thật phải dạy dỗ tốt mới được.’

Vụ Tề nghe xong lời Vấn Nhã nói..., mãnh mẽ kinh hoàng. Hóa ra trong phòng còn có một người nữa, hấn quay người vừa thấy.

‘Trời ạ, đây là người sao? Thật đẹp, giống thần tiên, không, hấn là hồ tiên, đẹp dễ mị hoặc. Dù cho mình là mỹ nam Đệ Nhất Tả Thành Quốc cũng mặc cảm. Hấn mới là chủ nhân nơi này sao? Phải không, hấn là nam nhân!’

“Không! Ta không muốn làm thiệp quan, không muốn, cầu các người thả ta, ta là Vụ Tề nhi tử thủ phủ Tả Thành Quốc, các người thả ta, ta bảo đảm phụ thân ta sẽ cho các người rất nhiều tiền, thật sự.”

Vụ Tề dù sao mới mười sáu tuổi, nghĩ đến mình bị nam nhân đè, mặc dù là giống một nhân vật yêu nghiệt như vậy, nhưng hấn vẫn là không có cách nào khác nhận nha.

Nghĩ đến đây mắt to của hấn ngập nước nhìn hướng Vấn Nhã, dù sao tâm nữ nhân so với nam nhân nhiều lòng thương cảm hơn.

Vấn Nhã người này luôn luôn ăn mềm không ăn cứng, thấy bộ dạng Vụ Tề đáng thương nhìn nàng, tâm cũng mềm nhũn, vốn muốn hưng phấn nhìn trò hay lại bị nước mắt của hấn dập tắt không còn một mảnh.

Ánh mắt nàng nhìn Vụ Tề cũng tràn ngập thương cảm, đem Lãnh Thù bên cạnh nhìn mà sợ run cả người. Tâm nữ nhân này cũng sẽ có thương cảm sao? Mắng mình lại không chút nào lưu tình a. Nàng càng như vậy, ta càng không cho nàng dễ chịu.'

"Người đợi ở nơi này làm người đứng đầu bảng đi, để gọi người dẫn người đi tắm rửa sạch sẽ rồi ta sẽ dạy cho người để thành người đứng đầu bảng nơi này phải làm như thế nào."

Âm thanh của Lãnh Thù lạnh như băng khiến cả Vụ Tề cùng Vãn Nhã nghe đến trong lòng cũng căng thẳng. Hắn nói xong còn kiêu ngạo mắt trợn to nhìn hai người Vãn Nhã.

'Hừ, ai kêu người giúp hắn, người càng thương cảm với hắn, ta liền càng không tha cho hắn.'

Vãn Nhã từ trong ánh mắt Lãnh Thù đọc lên ý nghĩ của hắn.

'Hóa ra mình giúp hắn lại chính là hại hắn, nam nhân đáng giận này!'

"Đại mỹ nam, tâm huynh có thương cảm hay không, người ta vẫn còn con nít a, huynh ý tốt muốn áp hắn sao. Buông tha hắn đi, dù sao hắn vẫn là nhi tử thủ phủ Tả Thành Quốc, huynh có thể kiếm không ít nha."

Vãn Nhã quyết định giúp Vụ Tề. Bộ dạng nam hài này thật là làm cho người ta đau lòng, nàng thấy chết mà không cứu không được, giống như rất không có lương tâm, tuy rằng nếu hai người bọn họ có thể hiện trường trực tiếp, cảm thụ thị giác đó khẳng định là siêu cường. Nhưng tiểu nam hài thuần khiết thái quá như vậy, vẫn không có đạo đức, lần sau hãy tìm cái tiểu quan tương đối dễ dàng nhận đi.

"Ta không thiếu tiền! Còn người nữa giống như đã quên tình cảnh của chính người hử, người cảm thấy ta sẽ nghe lời người sao?"

Lãnh Thù thấy Vãn Nhã che chở cho Vụ Tề, trong lòng không khỏi khó chịu, có chút buồn bực, thanh âm cũng trở nên âm trầm.

"Được, được, được, Nhã Nhi sai lầm rồi còn không được sao? Đại mỹ nam muốn như thế nào đối với Nhã Nhi mới hết giận, có thể suy nghĩ xong chưa?"

Vãn Nhã quăng một cặp mắt trắng qua.

'Đồ nam nhân keo kiệt này.'

Vụ Tề ở phía sau nàng nhìn rất đáng thương. Vụ Tề lại mở to mắt hoảng sợ nhìn Lãnh Thù, hắn rất sợ hơi thở lạnh như băng phát ra trên người nam nhân này, coi như hắn ở trong mắt của hắn ta chẳng qua là một con sâu, hắn ta dùng một cước có thể giết chết, hắn cũng vô lực phản kháng.

Lãnh Thù thấy Vãn Nhã còn đang xem Vụ Tề, mắt to tròn còn mang theo một tia yêu thương, trong lòng hỏa nổi lên, đi lên trước đem Vụ Tề kéo dậy, trực tiếp ném lên giường, tà ác nhìn Vãn Nhã nói:

"Hiện tại ta biết trút giận như thế nào. Người không phải nói ta là bị áp sao? Hiện tại cho người nhìn xem ai mới là người bị áp."

Lãnh Thù kỳ thật cũng không biết tại sao bản thân hắn phải làm như vậy.

Vãn Nhã kinh ngạc nhìn Lãnh Thù.

'Hắn muốn làm gì, chẳng lẽ thật sự phải cường bạo tiểu nam hài trước mặt mình hay sao?'

Vụ Tề lại sợ tới mức khóc lớn ra tiếng:

"Không muốn, ta không muốn, van người, ô ô, cứu ta, cứu ta."

Hai tay Vụ Tề bị trói, bị Lãnh Thù đẩy ngã sấp xuống ở trên giường, khuôn mặt đã sợ đến trắng toát, một đôi mắt nước nhìn Vãn Nhã đã tràn ngập khẩn cầu.

Lãnh Thù thấy Vụ Tề hướng Vãn Nhã cầu cứu, cười lạnh nói:

"Người cầu nàng? Ha ha, người không biết chính nàng thân cũng khó bảo toàn sao? Đồ ngu!"

Tiếp theo lại châm chọc đối với Vãn Nhã nói:

“Người tính cứu hần sao? Người có năng lực sao? Ha ha, ngẫm lại chính người đi. Chớ tự mình đa tình. Không biết lượng sức!”

Vấn Nhã thấy bộ dáng hần giống như kiếm lời ba năm tám vạn thế, nhin không được đả kích hần nói:

“Huynh có biết huynh bây giờ giống cái gì không?”

Trong lòng Vấn Nhã tính toán.

‘Ai cũng có số mạng của chính mình, dựa vào lực lượng của một mình mình cũng không có biện pháp cứu được ai nha, mình đến bây giờ còn không thoát thân được, cũng không biết Vương đại ca cùng Lãnh ca ca thế nào. Hazz, hi vọng bọn họ gặp vận may đi.’

Lãnh Thủ thấy bộ dạng nàng căn bản không sợ hần, có chút tò mò nói:

“Như cái gì?”

“Giống như ghen phụ, huynh thấy ta giúp hần, huynh ghen tị đúng không, trong lòng không phải chua xót sao, không phải là không muốn ta đối với hần tốt sao, Nhã Nhi nói huynh yêu ta, huynh còn không tin, hỏi một chút lòng mình rồi nói sau.”

Vấn Nhã tiêu sái đối với hần nói.

“Cái gì, người nói hươu nói vượn cái gì, ta nói rồi ta không thích nữ nhân.”

Lãnh Thủ bị nàng vừa nói như thế, quả thật cảm thấy trong lòng có điểm chua xót rồi, nhưng miệng làm sao có thể thừa nhận, hơn nữa hần tuyệt đối sẽ không thích nữ nhân.

“Phải không? Như vậy huynh đem hần tặng cho ta, ta áp hần thì như thế nào?”

Vấn Nhã bỗng nhiên nổi điên.

“Người, người, người kẻ điên!”

Lãnh Thủ khiếp sợ lui một bước, tức giận đến toàn thân phát run, nói cũng nói không được.

“Người, người, người biến thái!”

Vấn Nhã đến gần Lãnh Thủ tiếp tục quát hần. Hai người đã đến lúc mặt đối mặt, khoảng cách chỉ cách một cánh tay, ánh mắt trên không trung kịch liệt giao chiến.

41. Chương 41: Ta Muốn Làm Tỷ

Vụ Tề nhìn một đôi kỳ quái này, trong lòng buồn bực về quan hệ hai người bọn họ là như thế nào. Nói bọn họ là địch nhân sao? Giống như không có tồn tại loại liên hệ này nha. Nói bọn họ là một đôi sao? Hai người lại giống như kẻ thù, hận không thể bóp chết đối phương.

Nhưng hần đang nghe Vấn Nhã lớn mật nói thì chính hần cũng giật mình.

‘Nữ hài này quá cường hần đi, lời này cũng có thể nói được, áp hần, choáng váng, dù nói thế nào cũng là mình áp nàng mới đúng a. Chắc chết, mình nghĩ cái gì rồi, áp hay không áp, hiện tại quan trọng nhất là làm sao không cho nam nhân đáng sợ này áp mình đi. Bất quá giữa hai người này, mình hay là nguyện ý bị nàng áp đi, bộ dạng nàng thật đáng yêu.’

Vụ Tề nghĩ đến đây, ánh mắt không tự chủ được chuyển hướng đến Vấn Nhã, thấy nàng cả vú lấp miệng em đối với nam nhân đáng sợ kia, toàn thân lại tản ra hơi thở cường đại.

‘Một nữ hài lại có khí thế như vậy, xem ra nàng không phải một người đơn giản a. Mình bây giờ chỉ có thể dựa vào nàng, hi vọng nàng có thể cứu mình.’

Mà Lãnh Thủ bây giờ là thật sự hận không thể bóp chết tiểu nữ nhân trước mắt này.

‘Nàng thật sự khiêu chiến quyền uy của mình một cách nghiêm trọng, nếu không phải nàng là người yêu của ca ca, mình sớm đem nàng chém thành tám khối rồi, còn đến phiên nàng ở trong này đối với mình hô to gọi nhỏ sao?’

“Thế nào, thả hần đi, chúng ta cùng nhau, được không!”

Vấn Nhã thả thanh âm thêm mềm mại, thu lại khí thế. Dem một cái tay nhỏ khoát lên trên vai Lãnh Thù, đầu đáng yêu uốn lên nhìn Lãnh Thù, giống như bộ dạng nàng thực chịu thiệt.

Trong lòng Lãnh Thù rung động mạnh.

‘Nàng thật đúng là tiểu nữ nhân đặc biệt, một chút cũng không sợ mình, còn có thể đáng yêu như thế, mình thật sự là gặp quý, thật đúng là không đành lòng để nàng thất vọng.’

Sắc mặt Lãnh Thù hơi chút hòa hoãn, nhưng mặt hần vẫn giữ nguyên.

“Được rồi, đại nam nhân đừng nhỏ mọn như vậy nha, huynh nếu muốn trút giận, Nhã Nhi để cho huynh đánh một trận là được rồi, được không?”

Vấn Nhã thấy sắc mặt hần tốt lên một chút, lập tức được tiện nghi liền khoe mẽ, còn dùng tay lôi kéo cánh tay của hần.

Trong lòng Lãnh Thù có điểm buồn cười.

‘Nữ nhân này thật là phúc nàng, mình nếu có thể đánh nàng, nàng đã sớm thành bánh thịt rồi, còn đến phiên nàng hiện tại một bộ dạng ăn chắc mình sao. Cũng không biết nàng thiếu gan, hay là gan lớn đây, đối với một người ngay cả ám sát nàng ba lượt vẫn còn có thể làm nũng, ánh mắt ca ca thật đúng là đặc biệt a.’

Khóe miệng hần lộ ra cười khổ.

Kỳ thật Vấn Nhã sao có thể không biết, hiện tại nàng đã biết mỹ nam lạnh băng này hình như là không thể giết nàng, bằng không liên cái tính tình thối kia nàng thì sớm chết trăm ngàn lần không trở về rồi. Mặc dù không biết nguyên nhân, nhưng ít ra bây giờ rất an toàn, mà đã an toàn thì nàng còn sợ cái gì nữa, lộ ra nguyên hình chứ sao.

“Đại mỹ nam, huynh hãy bỏ qua tiểu hài này đi, huynh xem hần có bao nhiêu đáng thương phải không, Nhã Nhi nhìn huynh cũng không giống người nhẫn tâm nha, được không. Huynh muốn đánh, đánh ta, không được sao? Hắc hắc. . .”

Vấn Nhã nói xong nắm tay hần lên liền hướng trên khuôn mặt nhỏ nhắn của mình đánh tới.

“Đánh rồi, Nhã Nhi không có phản kháng nha.”

Lãnh Thù bị nàng làm cho giật mình, tay vừa đụng tới khuôn mặt nhỏ nhắn bóng loáng của nàng muốn lùi về, nhưng Vấn Nhã dùng sức lôi kéo không để cho lùi, cứ như vậy bàn tay to của hần dán lên khuôn mặt mập mạp của Vấn Nhã.

Vấn Nhã nào có dùng sức đánh chính mình a, đem tay hần lôi kéo qua lại vuốt ve mặt nàng, còn bộ dạng thực hưởng thụ, đem Lãnh Thù xấu hổ đến nỗi khuôn mặt tuần tú đỏ bừng.

‘Nàng, nàng đây là đang làm gì a.’

Lãnh Thù không có biện pháp, vội vàng dùng tay kia để gạt Vấn Nhã, thật vừa đúng lúc, lúc này tay lại đặt trên bộ ngực cao ngất của Vấn Nhã.

“A.”

Vấn Nhã bị hần đẩy lui về phía sau một bước, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đỏ lên, dịu dàng nói:

“Đáng ghét, làm sao huynh lại ấn ngực người ta a. Huynh có ý gì đây!”

Nói xong hai tay lại đặt ở trước ngực, xoa xoa, mắt to kiêu mỹ hướng qua Lãnh Thù liếc một cái.

Hai mắt Lãnh Thù mở lớn, không thể tin được nhìn tay của mình, nghe Vắn Nhã vừa nói như thế, vốn là mặt ửng đỏ lại thêm đỏ một chút, quả thực là có thể so sánh với mặt đỏ Quan công nha.

“Ta, ta, ta không phải cố ý.”

Lãnh Thù có điểm kinh hoàng lắc đầu.

Vắn Nhã thấy hấn như vậy có điểm muốn cười, nhưng không biểu lộ, lông mày nhỏ nhắn nhún nhún lại nói:

“Huynh vừa rồi cũng nói như vậy, ai tin huynh a, luôn như vậy, nói huynh yêu ta, còn không thừa nhận, ngay cả tay cũng không thành thật, còn nói huynh thích nam nhân, huynh làm sao làm Nhã Nhi tin a, thích nam nhân lại nghĩ muốn sờ ta a? Á~”

Chiêu này của Vắn Nhã lại rất kinh điển.

‘Người càng không thích, mình cố tình liền già mồm nhắc tới, làm cho người cũng muốn làm không rõ, đến cùng phải thích mình hay không. Cho ma quỷ trong lòng người chạm rãi lên men, đem bóng dáng của ta khắc vào trong lòng người, ha ha, cho người vô ý thức mà nghĩ đến ta, tiến tới yêu ta. Ha ha, một đại mỹ nam nha, sao cứ phải làm tên đoạn tụ.’

Vắn Nhã lại nổi hứng.

Vắn Nhã chu cái miệng nhỏ nhắn nhìn Lãnh Thù mặt đỏ không biết làm sao, tay nhỏ bé còn đặt ở ngực xoa a xoa, làm cho Lãnh Thù hoảng hốt run rẩy, mắt hoa đào thấy Vắn Nhã xoa mà xấu hổ không thôi, xoay người một cái liền chạy trốn chết.

Trong lòng suy nghĩ:

‘Ca ca mà biết rằng mình xoa bóp ngực nàng hai lần có giết mình hay không ta. Không nghĩ tới người nàng nhỏ như vậy, ngực lại một chút cũng không nhỏ a, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng bóng loáng tốt a. Phi, mình nghĩ đi đâu vậy. Gặp quỷ!’

Vắn Nhã thật ra không nghĩ tới hấn sẽ trốn.

‘Xem ra nam nhân này rất thận trọng, ha ha, sớm biết rằng như vậy liền thu phục người, ta đã sớm nhào tới chiếm tiện nghi luôn.

Thất sách a.’

Vắn Nhã cười hắc hắc, xoay người nhìn về phía Vụ Tề trên giường, thấy miệng hấn giống như đút vừa trái trứng gà, xoa xoa tay đi tới âm hiểm cười nói:

“Làm sao vậy, tiểu khả ái?”

Nói xong mắt trái còn hướng Vụ Tề quăng cái mị nhãn.

Vụ Tề từ nhỏ đến lớn nhìn qua nữ nhân đều là có tri thức hiểu lẽ nghĩa, ôn nhu nhân thực. Làm sao từng gặp qua loại nữ nhân nào hào phóng như Vắn Nhã này.

Nhìn qua người sẽ cảm thấy nàng không biết liêm sỉ, dè tiện không chịu nổi, nhưng người thấy được mặt của nàng người sẽ cảm thấy nàng rất đáng yêu, có điểm đẹp dễ, tựa như tiểu cô nương thanh thuần không hiểu thế tục. Căn bản không hiểu mình là chịu thiệt hay là chiếm tiện nghi.

Vụ Tề bị thanh âm của Vắn Nhã làm cho bình tĩnh, vừa thấy nàng hướng hấn quăng cái mị nhãn, còn nói ra lời quyến rũ với hấn nữa..., mặt tuần mỹ dị thường nhất thời bị nhiễm tầng đỏ. Cà lăm nói:

“Ta, ta không phải tiểu khả ái, ta gọi là Vụ Tề. Còn người nữa, có thể không sắc như vậy hay không a.”

Vụ Tề nghĩ đến nàng có thể cái gì cũng không hiểu, hy sinh chính mình cứu hấn, trong lòng đối với nàng nhất thời có hảo cảm.

“Ặc!”

Vắn Nhã kinh ngạc.

‘Mình sắc sao? Không phải nha!’

Dem chuyện mới vừa rồi hồi tưởng một lần, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời tê liệt.

‘Được rồi! Mình thực sự là sắc! Nhưng lại thực vô lại!’

“Được rồi, Nhã Nhi thừa nhận mình thực sắc, nhưng Nhã Nhi đối với mỹ nam mới sắc mà thôi, nói thí dụ như đệ, Vụ Tề tiểu khả ái, ha ha.”

Vấn Nhã nhin không được đi lại nắm khuôn mặt tuần tú của hấn.

Lúc trước người khác luôn nắm nàng, lúc này ai đó bị nàng néo.

‘Hắc hắc, cảm giác thật đúng là không tệ nha.’

Vụ Tề thấy Vấn Nhã không chỉ có không sửa, còn động tay động chân với hấn, trên mặt đỏ hơn.

“Người, người có thể thả ta không.”

Vụ Tề vận vẹo uốn éo thân mình vì bị trói mà đau mỗi.

“Được.”

Vấn Nhã bắt đầu ở trên người hấn mở dây thừng.

“Đúng rồi, đệ có võ công hay không?”

Vấn Nhã bắt đầu tính toán chạy trốn.

“Ta không biết võ công!”

Vụ Tề suy nghĩ:

‘Mình nếu biết võ công còn có thể bị bắt cóc sao?’

“Cái gì, đệ giống ta à, vốn tưởng rằng đệ còn có thể cứu ta đi ra ngoài, xem ra Nhã Nhi chỉ có thể tự mình nghĩ biện pháp.”

Vấn Nhã đầu đầy hắc tuyến.

‘Tổng nghĩ đến nam nhân cổ đại đều phải có võ công, trừ bỏ tiểu tử thúi Quân Nghị Lân kia, không nghĩ tới mình lại có thể dậm phải người không biết võ công, choáng váng a.’

“Xin người cũng dẫn ta đi đi.”

Vụ Tề nghe Vấn Nhã giống như muốn để lại hấn mà một mình bỏ trốn, mắt to lập tức khẩn cầu nhìn Vấn Nhã.

“Hazz, Nhã Nhi tự thân khó bảo toàn a.”

Vấn Nhã cười khổ. Hiện tại nàng đã không còn nội lực, cùng người thường không có gì khác nhau.

Vấn Nhã đã mở dây thừng cho Vụ Tề xong. Vụ Tề bò xuống giường, hoạt động tay chân một chút, sau đó giữ chặt ống tay áo của Vấn Nhã khẩn cầu nói:

“Đừng để ta lại được không? Bằng không người nam nhân kia sẽ không bỏ qua cho ta, van cầu người.”

Vấn Nhã thấy bộ dáng hấn đáng thương, tâm thương cảm tràn ra:

“Được rồi, nếu như Nhã Nhi có thể chạy được, nhất định cũng mang đệ đi ra ngoài.”

Vấn Nhã nói xong vỗ tay hấn đang lồi kéo ống tay áo của nàng.

“Cám ơn nàng, Nhã Nhi, ta có thể gọi nàng như vậy sao?”

Vụ Tề vui vẻ không ít.

“Có thể a, tất cả mọi người đều gọi như vậy. Ha ha, đệ mấy tuổi rồi, hình như so với ta còn nhỏ hơn.”

“Ta mười sáu tuổi.”

Vụ Tề mới không tin Vấn Nhã so với hấn lớn hơn.

“Thật sự sao, ta cũng mười sáu tuổi nha, vậy đệ phải gọi ta là tỷ tỷ.”

Vấn Nhã hưng phấn không thôi, cuối cùng tìm được người nhỏ hơn nàng rồi .

“Vì sao a, rõ ràng bằng mà.”

Vụ Tề không phục.

“Nhưng là đệ cứu ta, hay là ta cứu đệ a, đệ muốn làm ca ca, như vậy đệ cứu ta đi ra ngoài, bằng không đệ phải gọi ta tỷ tỷ, cẩn thận ta không cứu đệ đi ra ngoài đó, cho đệ bị người biến thái kia áp.”

Vấn Nhã hù dọa hấn.

“Làm sao có thể như vậy, rõ ràng là bắt nạt ta.”

Vụ Tề chu miệng.

“Ta chính là muốn bắt nạt đệ đó. Ha ha, đệ thử nghĩ xem, muốn bị ta bắt nạt hơn, hay bị biến thái kia bắt nạt đây?”

Vấn Nhã nhìn hấn.

“Vấn Nhã tỷ tỷ!”

Vụ Tề đầu hàng. Trong lòng lại cực kỳ khó chịu.

‘Bộ dạng nàng rõ ràng so với mình nhỏ hơn chứ.’

“Hazz, ngoan. Tỷ tỷ thương đệ ha!”

Vấn Nhã mặt mày hớn hở, còn tiến lên ôm lấy Vụ Tề.

Khóe miệng Vụ Tề mãnh liệt run.

‘Tiểu nữ nhân này, quá xảo hoạt rồi, tại sao mình cảm thấy nàng còn nhỏ, cái gì cũng đều không hiểu a, quả thực là người tinh quái.’

“Vậy Vấn Nhã tỷ tỷ, chúng ta làm sao trốn đây?”

“A? Ta còn chưa tính tới đâu, hắc hắc.”

Vấn Nhã xấu hổ xoa xoa tay.

“Tỷ.”

Vụ Tề chán nản.

“Đệ đệ đừng nóng vội, dù sao tỷ tỷ sẽ không để cho hấn áp đệ, yên tâm đi, trời không còn sớm, đệ trước ngủ ở đây đi. Để cho tỷ tỷ cẩn thận suy nghĩ.”

Vấn Nhã đem giường tặng cho Vụ Tề, nàng đi đến ghé ngồi xuống.

Vụ Tề thấy bộ dạng nàng nhấc chân, ngượng ngùng sợ quấy rầy nàng, ngồi ở trên giường trợn to đôi mắt nhìn nàng. Hi vọng nàng có thể cứu hấn đi ra ngoài. Trong lòng lại nghĩ hấn gặp bi thảm thật.

Vấn Nhã bỗng nhiên đứng lên đi ra cửa, vừa mở cửa muốn đi ra ngoài, hai thanh kiếm chói lọi liền để ngang cổ nàng, Vấn Nhã chỉ có cười hắc hắc nhìn hai vị đại ca trông cửa, ngoan ngoãn đóng cửa lại.

Vụ Tề thấy Vấn Nhã mở cửa, vội vàng nhảy xuống giường để đuổi kịp, chỉ sợ Vấn Nhã ném mặc kệ hấn. Thấy Vấn Nhã đi tới cửa tức khắc quay về, cũng uể oải theo quy tắc quay về.

‘Xem ra nàng cũng không có biện pháp trốn, còn muốn làm tỷ tỷ mình.’

Không khỏi thốt ra :

“Mình cũng trốn không thoát, còn muốn người ta gọi mình là tỷ tỷ. Hừ, rõ ràng so với ta nhỏ hơn.”

Vấn Nhã vừa nghe, nhảy dựng lên vọt tới trước mặt hấn hung ác nói :

“Ai nha, xú tiểu tử đệ, không lớn không nhỏ! Đệ tin ta mặc dù hiện tại cứu không được đệ, nhưng tuyệt đối có thể làm cho tên yêu nghiệt kia ngay lập tức liền áp đệ hay không.”

Vụ Tề nhanh cầu xin tha thứ nói:

“Nhã Nhi tỷ tỷ, ta là nói giỡn thôi, tỷ đừng để ý.”

“Hiện tại Nhã Nhi ta thực để ý, xú nam nhân các người lại không có lương tâm, sớm biết thế thì để cho hắn vừa rồi áp đệ đi, cứu đệ làm gì, mình tự tìm tội nha. Hừ, ta cũng không cần làm tỷ tỷ, chính đệ tự bảo trọng đi. Ta không làm nữa.”

Vấn Nhã cố ý dọa唬. Xoay người lại ngồi trở lại trên ghế không để ý tới Vụ Tề.

Lúc này Vụ Tề thực nóng nảy.

“Tỷ tỷ tỷ đừng tức giận, Vụ Tề nhờ hết vào tỷ, tỷ nếu có thể cứu đệ đi ra ngoài, đệ kêu phụ thân cho tỷ rất nhiều bạc, nhà của đệ thật sự là thủ phủ Tả Thành Quốc a.”

“Nhã Nhi ta không quen dùng bạc dơ bẩn của nhà đệ, đệ cho rằng tiền là vạn năng sao? Vậy đệ cùng yêu nghiệt kia nói đi, để cho hắn thả đệ ra. Chỉ sợ phụ thân đệ dùng tất cả tài sản cũng cứu không được đệ à. Tuổi còn nhỏ, liền nuông chiều từ bé, xem ra không ăn ít đau khổ, đệ thật đúng là không biết chữ chết viết như thế nào.”

Vấn Nhã không quen nhìn người lấy tiền cậy như thế này.

“Vụ Tề sai lầm rồi, nhỏ tuổi không hiểu chuyện, Nhã Nhi tỷ tỷ đừng nóng giận, Nhã Nhi tỷ tỷ muốn như thế nào đều được, cầu tỷ đừng đem ta ở lại chỗ này, ô ô. ”

Vụ Tề nước mắt lưng tròng.

“Bây giờ nói thế thì chậm rồi, bản tính của đệ Nhã Nhi từ trong lời nói vừa đã nghe ra, đừng tưởng rằng khóc sẽ có tác dụng, Nhã Nhi ta không để mình bị đẩy vòng vòng được, cách xa ta một chút.”

Vấn Nhã lạnh lùng nhìn hắn, họa vô đơn chí061.

“Ô ô. . . Ta thật không phải là cố ý, Nhã Nhi tỷ tỷ đừng như vậy, Vụ Tề rất sợ a, ô ô. .”

Lúc này nước mắt rơi như mưa.

Vấn Nhã kỳ thật cũng không phải ý chí sắt đá, nàng đang giáo huấn nam hài này một chút mà thôi. Ý vào nhà mình nhiều tiền, tính cách vạn vẹo, tri ân bất báo.

Nàng thấy Vụ Tề sợ tới mức cũng đủ, liền mắt lạnh nhìn hắn nói:

“Thật sự biết sai lầm rồi?”

“Đã biết, thật sự đã biết, Nhã Nhi tỷ tỷ.”

Vụ Tề ủy khuất nhìn Vấn Nhã.

“Vậy có phải tỷ tỷ ta muốn đệ làm gì đệ cũng làm hay không?”

Vấn Nhã có châm ngôn tiện nghi không chiếm là người ngu.

“Uhm, chỉ cần Nhã Nhi tỷ tỷ có thể cứu Vụ Tề đều được cả, Vụ Tề đều nghe tỷ tỷ.”

Vụ Tề lau khô nước mắt, hắn tuy nhỏ nhưng không phải ngu ngốc.

“Vậy trước lại đây giúp tỷ tỷ đắp bóp chân.”

Vấn Nhã nằm vật xuống ở trên ghế, nhắm mắt lại không nhìn Vụ Tề. Cố ý cho hắn khó khăn, giết giết nhục khí của hắn.

Vụ Tề choáng váng.

“Nàng cũng quá đáng đi, không bỏ qua mà chiếm tiện nghi của mình nha, có thể tưởng tượng được sau này mình phải dựa vào nàng.”

Chỉ đành từ từ đến trước mặt Vãn Nhã, thấy Vãn Nhã từ từ nhắm hai mắt lại cũng không nhìn hấn nghĩ đến nàng còn không có tha thứ cho hấn. Hấn từ nhỏ đến lớn cũng không hầu hạ người nào, hôm nay thiếu chút nữa bị người ta đè, còn bị một nữ hài vũ nhục, trong lòng ủy khuất không nói nên lời được.

Vãn Nhã mở mắt ra thấy Vụ Tề đứng ở bên người nàng vẫn không nhúc nhích giống như kẻ ngu, nghĩ rằng: ‘Có phải mình hơi quá đáng hay không, dù sao hấn chỉ là hài tử.

Nàng không khỏi nhăn lông mày nhỏ nhắn lại.

“Không muốn giúp ta đắm chân cũng có thể, đệ đem quần áo cởi ra đi, để cho Nhã Nhi nhìn một chút.”

Vãn Nhã nghĩ đến hấn là mỹ nam đệ nhất Tả Thành Quốc, khả năng có long văn cũng khá lớn.

42. Chương 42: Không Thể Trách Ta

Vụ Tề ngày càng sưng sốt, đem hai tay nắm chặt áo trước ngực của hấn, khiếp sợ nói:

“Tỷ muốn làm gì?”

“Ha ha, đệ đừng lo nha, làm cho người ta có cảm giác giống như Nhã Nhi mạnh hơn đệ. Bất quá Ta chỉ muốn nhìn ngực đệ một chút thôi.”

Vãn Nhã thấy hấn nhanh túm ở vạt áo của hấn, nhin không được cười to ra tiếng.

“Ặc, trong ngực có cái gì đẹp mắt chứ, nam nhân đều giống nhau a.”

Vụ Tề bị nàng làm cho hồ đồ.

Vãn Nhã vừa nghe, nghĩ rằng hấn nói như vậy cũng chính là hấn không có long văn rồi, bằng không làm sao có thể cùng những người khác giống nhau đây. Bất quá thấy hấn có phản ứng như vậy, vui vẻ nói :

“Đệ muốn giúp ta đắm chân hay là cởi quần áo tự chọn đi, bằng không lúc sau tên yêu nghiệt kia đến ta sẽ không giúp đệ nha.”

Vụ Tề nghĩ đến giúp nàng đắm chân chẳng khác nào hạ thấp thân phận của hấn, còn không bằng cởi áo cho nàng nhìn một chút, cũng sẽ không mất gì, nếu chọn cách nào cũng giống nhau, như vậy hấn chọn cởi đi.

“Vậy ta sẽ cởi cho tỷ xem đi.”

Vụ Tề mặt có chút đỏ nhỏ giọng nói.

“Được, cởi đi, Nhã Nhi chờ đây.”

Vãn Nhã tựa vào thành ghế hai tay gối dưới đầu, cười nhìn mặt đỏ của Vụ Tề.

Vụ Tề đứng ở trước ghế chậm rãi cởi bỏ vạt áo, trong lòng thấy kỳ quái:

‘Tiểu cô nương này tại sao muốn nhìn ngực mình, đây là sở thích kỳ lạ gì a.’

Hấn vừa thoát vừa nhìn Vãn Nhã nằm ở trên ghế thoải mái nhìn hấn.

Vãn Nhã đã muốn nhắm mắt to lại. Trong lòng nàng có điểm hưng phấn, cảm giác nàng giống như là đại gia có tiền, làm cho con quỷ nhỏ biểu diễn múa thoát y vậy đó, cảm giác cao cao tại thượng kia, cũng đủ thích!

Quần áo Vụ Tề càng cởi càng ít, khuôn mặt cũng càng ngày càng đỏ. Mà tia sáng trong mắt Vãn Nhã càng ngày càng nhiều. Lúc Vụ Tề cởi còn lộp trung y cuối cùng, trong ngực lộ ra gầy gò trắng nõn thì tim Vãn Nhã càng đập càng nhanh rồi. Mà bộ dạng nhăn nhó của Vụ Tề nhìn Vãn Nhã, làm cho Vãn Nhã có loại xúc động muốn chà đạp hấn, nàng nhin không được ngồi dậy hướng Vụ Tề vẫy vẫy tay.

Vụ Tề khó hiểu, ngoan ngoan đi đến trước mặt nàng, Vãn Nhã yên lặng nhìn hai vật tiểu hồng chói mắt trước ngực hấn, nước miếng cũng nhanh nuốt lại, vô ý thức vươn tay nhỏ bé nhẹ nhàng mà đụng vào.

Vụ Tề cả kinh hít vào một hơi, sợ tới mức rút lui từng bước, nói:

“Vấn Nhã tỷ tỷ, tỷ, tỷ muốn làm gì?”

Vấn Nhã cũng bị chính mình làm cho giật mình, thấy bộ dạng hấn hai tay ôm ngực, nhịn không được lại cười ha hả.

“Đệ có thể đừng làm động tác như vậy hay không, cảm giác như ta muốn đem đệ ăn a.”

“Tỷ chính là như vậy a.”

Vụ Tề nói thầm một tiếng.

“Cái gì?”

Cái miệng nhỏ nhắn Vấn Nhã hỏi ngược lại.

“Hắc hắc, không có gì nha.”

Vụ Tề chạy nhanh cứu vãn.

“Hừ, đừng cho là ta không nghe thấy. Được, đệ thích ta ăn đệ, hay là thích tên yêu nghiệt kia áp đệ hả?”

Vấn Nhã chém xéo mắt nhìn Vụ Tề.

“A, tỷ, tỷ. . .”

Vụ Tề bị sự can đảm của nàng sợ tới mức không biết trả lời thế nào.

“Ta, ta cái gì mà ta, bị Nhã Nhi ta xem trọng là vinh hạnh của đệ hiểu không? Đệ nghĩ rằng ta gặp người nào cũng ăn sao? Sinh ra trong phúc mà không biết hưởng phúc. Để cho yêu nghiệt đưa đệ đến cho hấn áp đi.”

Vấn Nhã hù dọa hấn.

Cái trán Vụ Tề gân xanh nhảy lên.

‘Nàng dám nói như vậy sao? Cường gian cũng có thể quang minh chính đại như vậy. Trời ạ. Nàng rốt cuộc là cái dạng nữ nhân gì nha.’

“Như thế nào? Không phản đối sao? Không phản đối liền ngoan ngoãn lại đây, làm cho Bản tiểu thư sờ sờ một chút.”

Vấn Nhã bắt đầu đùa giỡn lưu manh, nàng liền thích xem bộ dáng Vụ Tề thất kinh.

Vụ Tề hiện đang hoàn toàn bị ngôn ngữ kinh thế hãi tục021 của Vấn Nhã làm cho kinh hãi. Hù đến nỗi cầm lấy trung y mặc lại, nghĩ rằng nàng chính là gốc.

Vấn Nhã thấy hấn không nghe lời của nàng mà mặc lại y phục, lập tức bất chấp tất cả, nhào tới đem hấn đè lên trên mặt đất, cỡi y phục của hấn quát:

“Đệ thẳng nhóc này, đột nhiên dám không nghe lời, phản rồi sao!”

Vừa nói vừa sờ lên ngực bóng loáng của hấn.

Vụ Tề không nghĩ tới Vấn Nhã sẽ điên, sợ tới mức muốn đẩy nàng ra, nhưng Vấn Nhã dùng hết toàn lực ngăn tay hấn, một đôi tay kéo lấy hai vật tiểu hồng của hấn, làm cho toàn thân hấn một trận tê dại, khuôn mặt lại đỏ đến rồi tím rồi mù.

‘Nàng làm sao có thể như vậy a.’

“Các người đang làm gì đó!”

Lãnh Thủ vừa vào cửa nhìn thấy tình cảnh này, thiếu chút nữa bị giận ngắt đi.

‘Không nghĩ tới nữ nhân này đùa giỡn mình còn không đủ, thế nhưng đùa giỡn tiểu quan của mình. Nàng đem mình xem là cái gì.’

Vấn Nhã bị tiếng hét lớn sợ tới mức nhìn về phía cửa, thấy đại mỹ nam trợn mắt giận, từ trên người của Vụ Tề đứng lên, hắc hắc cười nói:

“Hắc hắc, chúng ta chỉ đùa giỡn thôi. Huynh đừng để ý a.”

Trong lòng Vấn Nhã cảm thấy nàng giống như có tật giật mình.

Đồng thời Vụ Tề cũng bị thanh âm sợ tới mức nhìn về phía người tới, thấy khuôn mặt tuần tú của Lãnh Thù yêu nghiệt đã muốm xanh mét, mặt đỏ lập tức biến trắng. Lập tức tự đứng lên, bắt an tránh ở phía sau Vấn Nhã, một bàn tay còn lôi kéo quần áo sau lưng Vấn Nhã, ý tứ rất rõ ràng, để cho Vấn Nhã đừng đem hấn bán đứng. Hấn thật đúng là sợ phản kháng vừa rồi của hấn làm cho Vấn Nhã bị chọc đến.

Lãnh Thù không biết tại sao hấn thấy Vụ Tề quần áo không chỉnh tề tránh ở sau lưng Vấn Nhã trong lòng lửa giận mọc thành bụi, giống như trận gió di động, đem Vụ Tề từ phía sau Vấn Nhã nhấc ra, nhắm thẳng trên giường ném đi.

“A, cứu mạng, Vấn Nhã tỷ tỷ cứu mạng a, đừng mà!”

Vụ Tề sợ tới mức kinh hoảng hô to.

Vấn Nhã vừa thấy tình huống không ổn, Lãnh Thù đã tức giận đến hai mắt đỏ bừng rồi, nhanh chạy đến bên giường ngăn Lãnh Thù lại vội la lên:

“Huynh làm gì?”

Lãnh Thù không nghĩ tới Vấn Nhã vẫn tiếp tục che chở cho Vụ Tề, trong lòng lại giận tới cực điểm, lạnh lùng nói:

“Người nói ta muốn làm gì?”

Lãnh Thù tức giận đến cánh tay quét ngang đem Vấn Nhã che ở phía trước Vụ Tề hất đến một bên, bàn tay to trực tiếp động đem quần áo còn chưa có mặc lại trên người Vụ Tề xé nát ra, tính cả quần cũng bị hấn xé nát, chỉ còn lại có một cái quần màu trắng bên trong, đang chuẩn bị ném quần lót Vụ Tề đi thì Vấn Nhã lại xông tới trước mặt hấn, hai tay vươn ra lo lắng lớn tiếng nói:

“Khoan, ta có chuyện muốn nói.”

Khuôn mặt tuần tú Lãnh Thù âm trầm, mày kiếm nhíu lại, mắt liếc nhìn Vấn Nhã nói :

“Người bây giờ biết ta muốn làm gì chứ?”

Vấn Nhã quay đầu nhìn lại, thấy Vụ Tề đã sợ đến mức co lại thành một góc, nức nở ôm ngực tránh ở góc giường, hoảng sợ nhìn Lãnh Thù, trong lòng không khỏi khó chịu.

‘Mình từng nói sẽ bảo hộ hấn, nhất định phải làm thôi.’

Trong lòng Vấn Nhã cơn tức cũng bay lên, mặt cười cũng chìm xuống, âm thanh lạnh lùng nói:

“Người thật sự phải làm như vậy sao?”

Lãnh Thù thấy Vấn Nhã không cầu xin, ngược lại hướng hấn hỏi tội, tức giận đến thốt ra nói:

“Không sai, sớm muộn gì cũng xảy ra!”

“Thật sự?”

Vấn Nhã nhíu mày.

“Thật sự!”

Lông mi Lãnh Thù nhếch lên, hấn cũng muốn nhìn xem nữ nhân này còn có thể thế nào.

“Không hối hận?”

Vấn Nhã quay đầu mắt nhìn Vụ Tề.

“Không hối hận!”

Lãnh Thủ cũng nhìn về phía Vụ Tề, hẳn xem bộ dạng Vụ Tề cũng đáng thương, trong lòng liền sáng khoái.

“Được, vậy huynh đừng trách ta!”

“Cái gì?”

Lãnh Thủ kinh ngạc, đưa ánh mắt chuyển hướng đến Vãn Nhã.

“A. . .”

Lãnh Thủ đột nhiên hô to ra tiếng.

Hóa ra Vãn Nhã thừa dịp Lãnh Thủ nhìn qua Vụ Tề, một cái tay rất nhanh liền ra tay, hai tay chính xác vô cùng kéo lấy hai viên đậu đỏ trước ngực của Lãnh Thủ, hẳn đau không kêu to mới là lạ.

Chiêu này của Vãn Nhã là đang bắt chước hài kịch của đại sư Châu Tinh Trì long chảo thủ nha, hắc hắc. . .

“Huynh nếu dám đánh bay ta, ta có chết cũng sẽ kéo chúng nó!”

Vãn Nhã thấy Lãnh Thủ muốn ra chưởng, khí thế nhanh chóng cường ngạnh bổ sung thêm. Tay nhỏ bé cũng tăng thêm lực đạo.

Lãnh Thủ vốn mặt xanh mét đã muốn biến thành sắc tro tàn, mồ hôi lạnh từ trên trán bào tó đi ra. Đánh chết hẳn cũng không dám tin nữ nhân chết tiết này thế nhưng sẽ làm ra loại chuyện này, đau đến nỗi hẳn phải nhanh cầu xin tha thứ:

“Buông tay, người buông tay rồi nói sau.”

Vãn Nhã thấy sắc mặt hẳn biến xám trắng, hơi chút nói lỏng nói :

“Muốn thả có thể, nhưng phải đáp ứng Nhã Nhi ba điều kiện.”

“Người nói!”

Lãnh Thủ hiện tại có thể thấy được chỗ đặc biệt của Vãn Nhã rồi, nàng như vậy mà cầm lấy nơi đó của hẳn thế nhưng một chút cũng không đỏ mặt, còn có thể cùng hẳn đòi điều kiện.

Nàng vừa buông lỏng, hẳn liền thở dốc một hơi, lập tức không thể ức chế mặt đỏ lên.

Trong ba người mặt đỏ nhất phải kể tới Vụ Tề đang đắm chìm trong sự giật mình.

‘Nữ nhân này quá hào phóng đi.’

Hắn cảm giác đầu hẳn có điểm cháng váng.

43. Chương 43: Tim Đập Thành Thịch

Da mặt của Vãn Nhã nhưng là dày nhất thế giới này, hai tay nhỏ bé cầm lấy ngực của Lãnh Thủ dường như không có chuyện gì xảy ra, tựa như ở hiện đại nàng luôn thích nắm lấy của thân ái Lưu Nhạc để điều hòa hoạt động ân ái của bọn họ vậy.

“Thứ nhất, không thể lại đánh chủ ý lên Vụ Tề, hẳn là của Nhã Nhi ta. Như thế nào?”

Vãn Nhã tay nắm thật chặt, hai mắt trợn to nhìn Lãnh Thủ.

“Uhm ~”

Lãnh Thủ thét lớn một tiếng, vừa đau lại cảm giác ma quái thẳng đánh vào trong lòng, khuôn mặt tuấn tú hồng đến sắp nhỏ ra máu.

“Được, hẳn là của người.”

“Thứ hai, cho ta giải được, thả Lãnh ca ca, còn có Vương đại ca bị Mị Thần tử mang đi đâu rồi?”

“Này, giải được có thể lập tức cho người, nhưng Lãnh ca ca của người đã chạy thoát, hơn nữa đuổi theo Vương đại ca của người. Ta cũng không biết bọn họ ở nơi nào.”

Lãnh Thủ không biết giải thích thế nào về chuyện Lãnh Sát cũng chỉ có thể lừa Vãn Nhã.

Vãn Nhã nhú mày, nàng cảm giác ở nơi nào đó có điểm không thích hợp, lạnh lùng nói:

“Huynh gạt ta! Lãnh ca ca không có khả năng không cứu ta mà bỏ chạy, huynh cho rằng Nhã Nhi là đứa ngốc sao?”

Tay nhỏ bé của Vãn Nhã đột nhiên kéo căng.

“Ấy~”

Lãnh Thủ kêu to lên.

‘Đau a. ’

“Nhẹ chút, nhẹ chút, ta nói Lãnh ca ca của người, hắn nếu như muốn cứu người ta liền lập tức giết người, nhưng nếu người ở nơi này để cho ta hả giận ba ngày, như vậy ta hướng hắn cam đoan người sẽ không bị thương chỗ nào, ta nói chuyện từ trước đến nay nhất ngôn cửu đỉnh, cho nên hắn cân nhắc liền đuổi theo Mị Thần tỷ.

Hơn nữa hắn nói sẽ đi phủ Vương gia truyền tin, nói người ở bên ngoài ba ngày, ba ngày sau bình an trở về, lúc này ta nói chính là thật sự!”

Lãnh Thủ cũng gấp.

Vãn Nhã thật lo lắng cho bọn Quân Nghị Lân không thấy nàng quay về sẽ lo lắng bất an, làm cho Quân Nghị Thiên biết vậy còn không biết sẽ nháo ra chuyện như thế nào nữa.

Cứ như vậy mà lại hợp ý nàng, nhưng là khá lo lắng cho Vương Lôi.

Thấy bộ dạng Lãnh Thủ lo lắng không giống lừa nàng, chậm rãi nói:

“Được rồi, ta tin huynh rồi. Thứ ba, ta muốn ở trong này ba ngày, trong vòng 3 ngày, ta muốn tự do, huynh không thể ngược đãi ta, khi để ta, không thể nói không giữ lời, toàn bộ phải nghe ta, như thế nào?”

Vãn Nhã vừa nghĩ đến liền bổ sung thêm, tâm chơi đùa của nàng lại nổi lên.

Lãnh Thủ vừa nghe, đầu đầy hắc tuyến.

‘Bây giờ là ai ngược đãi ai đây, ai đang khi dễ ai a.’

Hắn thầm nghĩ nhanh chút tiến bước bức tượng đại phật này đi, cũng không muốn trút giận nữa gì rồi, hắn sợ hắn còn chưa có hết giận, mà hắn trước tiên bị nàng làm cho tức giận đến chết mất.

“Được rồi, người có thể buông tay đi.”

Khuôn mặt Lãnh Thủ đã muốn đỏ bừng cả lên.

“Có thể, ha ha, bất quá còn có một vấn đề?”

Vãn Nhã cười đùa nói.

“Cái gì, còn nữa, vấn đề gì?”

Lãnh Thủ trợn to mắt hoa đào nín thở nói.

“Đại mỹ nam, đừng nóng giận nha, Nhã Nhi chỉ là muốn hỏi huynh tên gọi là gì a?”

Vãn Nhã đối với hắn quăng cái mị nhãn, tay nhỏ bé lại buông lỏng, nhẹ nhàng nhéo vai cái sau mới buông ra.

Lãnh Thủ làm sao dự đoán được nàng sẽ hỏi loại vấn đề này, càng không ngờ được nàng còn lớn gan như vậy, xấu hổ gấp đến độ không biết trả lời như thế nào.

Thấy Vãn Nhã buông tay, chạy nhanh hướng cửa dời đi, đồng thời miệng nói không rõ:

“Người, người, ta, ta, ta, Lãnh Thủ!”

Vừa nói xong xoay người mở cửa giống như bỏ chạy lấy người vậy.

“Ha ha ha, ha ha ha, ta nhịn không được, ha ha ha...”

Vấn Nhã thấy bộ dáng hần cũng nhịn không được nữa thỏa thích cười đắc thắng nhìn về phía Vụ Tề rồi té ở trên giường.

Khuôn mặt Vụ Tề đã vì trận rung động thể tục cùng trò khôi hài vừa rồi mà hoàn toàn vặn vẹo, nhìn Vấn Nhã cười to không có hình tượng, cơ bắp trên mặt không ngừng run rẩy, đem cả người dùng chân đạp lên núp ở góc giường, nhìn nàng cười đến lăn qua lộn lại. Trong lòng thâm nghĩ:

‘Về sau tuyệt đối không thể đắc tội với tiểu nữ nhân này, bất kể cái gì nàng đều làm ra được a.’

Vấn Nhã cười to một lúc sau, nhìn Vụ Tề cũng không tăng bốc năng một chút, còn dùng một biểu tình đang xem quái vật nhìn nàng, trong lòng không khỏi vì hành động lớn mật vừa rồi đối với Lãnh Thủ mà cảm thấy lúng túng, vội vàng ngồi dậy nhìn Vụ Tề nói:

“Hắc hắc, Nhã Nhi ta đang vì cứu tiểu khả ái đệ nha, cái gì nữ nhân nên giữ lễ nghi liêm sỉ đều mất hết rồi, nếu đệ có thể không nhìn ta như vậy hay không. Ta cũng bất đắc dĩ mà, hy sinh rất lớn nha! Đệ suy nghĩ một chút nếu vừa rồi Nhã Nhi không làm như vậy, sợ rằng đệ đã bị hần làm rồi, đúng không?”

Vụ Tề nghe nàng vừa nói, hóa ra nàng là vì hần mới làm ra loại chuyện này, trong lòng cảm động không thôi, nghĩ đến sự can đảm của nàng, đỏ mặt nói :

“Cám ơn tỷ, Nhã Nhi tỷ tỷ. Thật sự thực cảm ơn tỷ cứu Vụ Tề.”

Vấn Nhã mắt to nhú lại cười nói:

“Hiện tại cam tâm tình nguyện gọi ta tỷ tỷ chứ, hần đã đáp ứng sẽ không nhắm đến đệ nữa, đệ có thể yên tâm, về sau đệ chính là người của Nhã Nhi ta, ta sẽ bảo vệ đệ.”

“Uh, đa tạ tỷ tỷ.”

Vụ Tề không có nghe rõ, hần nghĩ đến sau này hần có thể an toàn, tâm treo lên lại để xuống.

“Tiểu khả ái, ta xem y phục của đệ bị tên biến thái kia xé, Nhã Nhi đi tìm cho đệ một bộ. Đệ ngủ trước đi.”

Vấn Nhã nhìn Vụ Tề đem mình bao bọc giống bánh chưng, nhăn lông mày nhỏ nhăn lại.

“Không cần, Nhã Nhi tỷ tỷ đừng rời bỏ Vụ Tề, Vụ Tề sợ hần lại đến.”

Vụ Tề thấy Vấn Nhã phải đi, chạy nhanh tay buông cái chăn ra, giữ chặt Vấn Nhã. Lộ ra cánh tay trơn bóng.

“Đệ để thân trần như vậy sẽ cảm lạnh, mau nằm xuống đắp kín đi. Nhã Nhi không đi.”

Vấn Nhã thấy bộ dáng Vụ Tề lo lắng hãi hùng làm cho tâm không đành lòng, cũng không lại trêu chọc hần, hần vừa rồi bị hành động thô bạo của Lãnh Thủ làm cho sợ hãi.

‘Hài tử đáng thương.’

Vụ Tề ngoan ngoãn nằm xuống, đắp kín chăn, một đôi mắt sao sáng một khắc không rời Vấn Nhã, hần sợ Vấn Nhã sẽ đi, đáng thương nói:

“Vấn Nhã tỷ tỷ nếu phải đi, trăm ngàn đừng đem Vụ Tề lưu lại được không?”

Vấn Nhã thấy bộ dạng của hần, nhất thời tâm như từ mẫu, mỉm cười sờ sờ đầu của hần nói :

“Đừng lo lắng, Nhã Nhi sẽ không rời đi, mau ngủ đi, đêm nay Nhã Nhi sẽ nằm ngủ trên ghế.”

Nói xong giống như mẫu thân cùng hài tử chúc ngủ ngon, thân cúi xuống hôn lên trên trán của hần một chút.

Vụ Tề thẹn thùng đỏ mặt, nhìn Vấn Nhã đứng lên đi đến trên ghế cũng nằm xuống. Trong lòng tâm tư sinh động.

‘Hóa ra tiểu nữ nhân này cũng có thời điểm ôn nhu a’.

Hắn lén lút vươn tay sờ sờ chỗ bị Vãn Nhã hôn, nơi nào đó còn lưu lại cảm giác môi mềm mại của nàng, hắn không tự chủ lộ ra mỉm cười, an tâm nhắm hai mắt lại.

44. Chương 44: Lãnh Thù Dị Động

Vãn Nhã im lặng giữ nguyên y phục nằm ở trên ghế, trong phòng ẩm ló cũng hoạt động nên cũng không cảm thấy lạnh. Nàng nghĩ đến lời đại mỹ nam nói vừa rồi, trong lòng yên lặng suy nghĩ.

‘Đại mỹ nam gọi là Lãnh Thù, sao lại khéo như vậy, Lãnh ca ca gọi là Lãnh Sát, hai người bọn họ có thể có quan hệ gì chứ?’

Lãnh ca ca cũng trùng trùng công phần, không có khả năng chạy thoát được, mặt này nhất định có chuyện mình không biết. Còn có thể khẳng định đại mỹ nam nhất định là Minh chủ Lãnh Huyết mình, bằng không hắn làm sao có thể giải trừ lệnh ám sát mình, Lãnh Sát nói qua chỉ có tự Minh Chủ giải trừ mới có thể để cho việc ám sát dừng lại.

Lãnh Thù? Lãnh Sát? Bọn họ sẽ là hai huynh đệ sao? Hai người này tuy rằng đều là tuấn mỹ, nhưng hoàn toàn không giống nhau a.

Kỳ quái, còn có rốt cuộc là ai muốn đưa mình vào đường chết đây? Mình quên không hỏi đại mỹ nam một chút rồi.’

Vãn Nhã nghĩ đến đây không khỏi từ trên ghế ngồi dậy.

Vãn Nhã quay đầu nhìn Vụ Tề trên giường, thấy hắn nhắm mắt lại giống như đang ngủ, lặng lẽ đi đến bên giường nhìn hắn. Thấy gương mặt tuấn mỹ nhỏ nhắn thanh thuần của Vụ Tề, lông mi thật dài, cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng, thật đúng là cái tiểu khả ái, đáng yêu giống như khuôn mặt của Vãn Nhã cũng lộ ra tươi cười thuần khiết.

Nàng vừa định xoay người đi ra ngoài tìm Lãnh Thù, ai ngờ một bàn tay bắt được tay nhỏ bé của nàng, Vãn Nhã kinh ngạc xoay người nói :

“Nha! Tiểu khả ái, làm sao đệ còn chưa ngủ?”

“Đừng đi tìm hắn, đừng đi được không? Muốn đi, Vụ Tề giúp tỷ tỷ cùng đi được không?”

Vụ Tề mở to hai mắt ngập nước nhìn Vãn Nhã.

“Tỷ tỷ đáp ứng Vụ Tề không rời khỏi đệ mà.”

Hắn vừa rồi trong lòng suy nghĩ khi mình rời nhà đi gặp chỗ xa lạ căn bản ngủ không được, cảm giác có một ánh mắt ám áp nhìn mình, hắn biết là Vãn Nhã đang nhìn hắn.

Vãn Nhã thấy biểu tình của Vụ Tề sắp khóc đến nơi nên trong lòng ần ần đau, chạy nhanh ngồi ở bên giường nói :

“Được, được, được, không đi, ngày mai lại đi, tiểu khả ái yên tâm đi, có thể an tâm ngủ.”

“Không, Vụ Tề không ngủ, Vụ Tề sợ tỷ tỷ bỏ lại ta.”

Vụ Tề kiên định nhìn Vãn Nhã.

“A, hắc hắc, sẽ không, sẽ không .”

Vãn Nhã ngượng ngùng cười nói.

“Vụ Tề không tin tỷ tỷ, vừa rồi tỷ tỷ đã đáp ứng Vụ Tề, nhưng vẫn là muốn ném Vụ Tề một mình đi ra ngoài.”

Vụ Tề nhanh lời kéo Vấn Nhã.

“Hắc hắc, thật ra là trong lòng Nhã Nhi có thiệt nhiều nghi vấn muốn đi hỏi Lãnh Thủ một chút, không phải nói chuyện không giữ lời, đệ đừng để ý.”

Vấn Nhã thấy Vụ Tề vẫn như một bộ dáng không tin lời nàng, nên giận dữ nói:

“Tiểu khả ái đệ nói làm sao bây giờ đây? Chẳng lẽ?”

“Chẳng lẽ cái gì?”

Vụ Tề thấy bộ dáng Vấn Nhã khó xử, hiểu kỳ nói.

“Chẳng lẽ tiểu khả ái muốn cùng Vấn Nhã tỷ tỷ cùng nhau ngủ sao? Nguyên một buổi tối mà không ngủ thì sẽ chịu không được nha.”

Vấn Nhã giả hoạt nhìn Vụ Tề.

Khuôn mặt tuấn tú Vụ Tề đỏ lên một ít, hắn biết cũng không thể lôi kéo Vấn Nhã không buông, nhưng hắn thật sự sợ hãi nàng rời đi, làm sao bây giờ? Hắn vội la lên:

“Nhã Nhi tỷ tỷ, tỷ, tỷ, ta, ta. . .”

Vụ Tề thật sự không biết làm sao bây giờ .

Vấn Nhã thấy bộ dáng hắn xấu hổ gấp gáp, buồn cười nói:

“Được rồi, được rồi, tỷ tỷ ta sẽ ngủ như vậy đi.”

Vấn Nhã không đắp chăn nằm ở bên cạnh Vụ Tề.

“Ngủ một chút đi, như vậy đệ cũng không sợ ta một mình lén trốn đi.”

Vụ Tề cả khuôn mặt đỏ bừng, nhưng trong lòng vẫn là cảm thấy yên tâm như vậy, hắn ngoan ngoãn dịch đến bên trong .

Vấn Nhã thấy Vụ Tề không nói, biết hắn như vậy mới coi như là an tâm, nhìn góc giường ôn nhu nói:

“Ngủ đi, đừng suy nghĩ lung tung, tỷ tỷ cũng muốn ngủ, cứ lăn qua lăn lại cũng đủ mệt rồi.”

Nói xong nhắm hai mắt lại.

“Uh, vậy Vụ Tề ngủ, tỷ tỷ cũng ngủ đi.”

Vụ Tề quay đầu mắt nhìn Vấn Nhã quay mặt.

Khoảng cách gần như thế hắn có thể nhìn đến da nhẵn nhụi của Vấn Nhã, nghĩ nàng khi thì hung hãn, khi thì ôn nhu, khi thì không đứng đắn, lại khi thì im lặng, trong lòng không khỏi vì nàng mà tim đập thình thịch.

Nhắm mắt lại lớn mật vươn tay ra giữ chặt một cái tay nhỏ của Vấn Nhã rồi không nhúc nhích, nhưng khuôn mặt đã muốn đỏ hồng như ánh nắng chiều.

Vấn Nhã hiểu ý, cũng không rút tay về, nghĩ hắn làm như vậy sẽ có điểm an tâm hơn, cũng tùy ý hắn, tiểu hài tử nha, cần cảm giác an toàn.

Vụ Tề kỳ thật rất hồi hộp, nhưng thấy Vấn Nhã mặc kệ hắn bất động giữ chặt tay, trong lòng vui vẻ, trên mặt cũng lộ ra ý cười.

‘Nàng thật là một tiểu nữ nhân kỳ lạ.’

Vấn Nhã cùng Vụ Tề cứ như vậy một người đang đắp chăn, một người không cỡi y phục không đắp chăn cùng nằm ở trên một cái giường, ai cũng không nói lời nào, đều tự nghĩ tâm sự của mình.

Nhưng dù sao hai người trải qua một ngày ép buộc, đầu óc đều đã mệt nhọc, không quá một lát, hai người không chịu nổi đầu óc khổng lồ song song ngủ, nhưng cái chăn của Vụ Tề đã rút ra nhưng lại thủy chung không buông tay nhỏ bé của Vấn Nhã ra.

Trong phòng cách vách, Lãnh Thủ còn không từ bất ngờ vừa rồi tỉnh lại. Si ngốc ngồi ở trên ghế gỗ, cả đầu hẳn nghĩ về cảm giác Vãn Nhã cầm lấy hắn, cảm giác đó quen thuộc làm cho lòng hắn đau, hẳn không biết vì sao, hẳn đối với tiểu nữ nhân này cảm giác càng ngày càng quen thuộc, nhưng là lại nhớ không ra là vì sao lại có cảm giác này.

Nhưng hẳn cơ hồ đều nhớ rõ chuyện từ nhỏ đến lớn của mình a, tại sao lại đối với nàng có loại cảm giác giống như quen biết ngàn năm ấy, kỳ quái.

Sau nửa canh giờ, trong lòng Lãnh Thủ mới tỉnh có điểm bình tĩnh trở lại. Hẳn nghĩ đến mình một người đường đường là Minh Chủ, bất luận kẻ nào thấy hẳn đều nhường ba phần, ai biết gặp tiểu nữ nhân này, hai lần chạy trốn chết, mặt mũi thật sự mất hết, nhưng hẳn cũng nghĩ không ra biện pháp gì đối phó nàng, hơn nữa nếu hẳn thương tổn nàng, ca ca nhất định sẽ cùng hẳn liều mạng.

Điểm chết người chính là hiện tại hẳn giống như cũng có chút thích tiểu nữ nhân háo sắc này rồi, tay nhỏ bé của nàng giống như dẫn theo ma lực, làm cho trong lòng hẳn cũng ma mị. Hiện tại cả đầu hẳn tất cả đều là bóng dáng Vãn Nhã, muốn bỏ cũng không xong, thực gặp quỷ.

Lãnh Thủ bắt đầu ở trong phòng đi tới đi lui, khi lắng tai nghe một chút thanh âm ở cách vách, thẳng đến cuối cùng không có thanh âm gì, hẳn lại bắt đầu suy nghĩ lung tung.

‘Hai người đang làm gì đó? Làm sao có thể không có thanh âm đây, trong phòng chỉ có một cái giường, bọn họ ngủ như thế nào, cái nữ nhân háo sắc đó sẽ không làm chuyện xấu đi, cái tiểu nam nhân kia yếu đuối như vậy, nhưng bộ dạng thực tuần tú, cái sắc nữ kia nhất định sẽ không tha cho hẳn, nàng nói tiểu nam nhân đó về sau là người của nàng, không phải bây giờ đang ở cùng nhau sao? ? ?’

Nghĩ đến đây, trong lòng Lãnh Thủ lo lắng vô cùng.

‘Không được, ta phải đem hắn tách ra mới được.’

Lãnh Đại minh chủ dù sao cũng là thường nhân, lại là nam nhân, gặp được loại chuyện này, thế nào còn có thể bình tĩnh a, lên lút chuẩn bị làm tặc đi.

Hắn cầm giải được tán công phán không một chút thanh âm mở cửa phòng bọn Vãn Nhã ra, hẳn sợ Vãn Nhã chê cười hẳn, dù sao cũng phải lấy một cố.

Xa xa nhìn thấy Vãn Nhã cùng tiểu nam nhân đều ngủ ở trên giường, hai tay không khỏi nắm chặt, trong lòng hẳn tức giận lắm, nhưng hẳn thấy hai người cũng chưa có động tĩnh gì, có điểm kỳ quái, giống như quỷ bay tới trước mặt bọn họ.

Vừa thấy bộ dạng hai người ngủ, khóe miệng không khỏi nhếch lên.

Hóa ra bọn họ không có làm cái gì.

Trong lòng trầm tĩnh lại.

‘Xem ra tiểu nữ nhân này thật đúng là làm cho người ta nắm lấy không được.’

Lãnh Thủ đứng ở trước giường lẳng lặng nhìn Vãn Nhã, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn mập mạp của nàng bình tĩnh an tường, lông mi thật dài đắp lên đôi mắt to vốn linh động sáng ngời, cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận hơi hơi nhếch lên, đột nhiên cảm giác được hóa ra nàng xinh đẹp đáng yêu như vậy. Cùng tiểu nữ nhân lúc trước làm ra hành động lớn gan như vậy hình như là hai người hoàn toàn bất đồng, trong lòng lại kinh ngạc.

Nội tâm một người làm sao có thể cùng bề ngoài lại khác nhau quá như vậy, không phải nói sinh tương tùy tâm ư, ở trên người nàng sao lại hoàn toàn không thấy được chứ.

Lãnh Thủ nhìn nhìn, bỗng nhiên thấy thân mình Vãn Nhã co lại, giống như bộ dạng rất lạnh, mới giật mình đến nàng không có đắp chăn, trong lòng giống bị châm đâm một chút đau.

Bỗng nhiên thấy tay Vụ Tề dưới chăn đang nắm tay nhỏ bé của Vãn Nhã, mày kiếm không khỏi hơi nhíu một chút.

‘Xem ra mình xem thường người nam nhân này rồi, hẳn lá gan cũng không nhỏ nhỉ.’

Lãnh Thù tình tế quan sát Vụ Tề một chút, thấy hắc tuấn nhả bắt phàm, ngũ quan ngọc mang trên mặt một tia hồn nhiên, tuy rằng thiếu phần khí phái nam tử, nhưng có thể khiến cho người khác muốn bảo vệ. Nói vậy Vãn Nhã chính là vì như vậy mới che chắn ở trước mặt hắc à, không để cho mình thương tổn hắc đi.

Lãnh Thù nghĩ đến đây, càng xem mặt tuấn mỹ của Vụ Tề càng khó chịu, sớm biết đã không làm cho hoa nương dẫn hắc tiến vào, hiện tại Tiểu Sinh viện không có người tiếp nhận hắc vào để làm đầu bảng coi như toi rồi, lại bị tiểu nữ nhân coi trọng nữa, không biết tiểu nữ nhân này sẽ như thế nào đối đãi với hắc đây, ba ngày sau đem hắc mang về nhà sao?

Chiều theo trình độ hao sắc của nàng, nói vậy sẽ không bỏ qua nam tử đẹp như vậy, thật không biết ca ca làm sao mà coi trọng sắc nữ này như vậy, mình như thế nào hướng ca ca giao cho giờ.

Aizz, nam nhân cạnh nàng cũng thật không ít a, lại muốn quyến rũ mình, cũng may mình không thích nữ nhân, bằng không ngay cả mình nàng cũng không buông tha đi.

Lãnh Thù nhớ tới lúc trước Vãn Nhã đối với hắc đủ loại ngôn ngữ lớn mật cùng hành động lớn mật, khuôn mặt tuấn tú mỉa mai hoặc nhanh chóng nóng lên, nhìn lại hai người, Lãnh Thù đột nhiên lại có loại xúc động muốn đem Vụ Tề sút văng ra.

Một lát sau, Lãnh Thù nhanh chóng từ phòng cách vách lấy chăn mền của hắc ra, nhẹ nhàng mà đắp ở trên người Vãn Nhã sau đó lại đứng yên nhìn Vãn Nhã một lát rồi mới rời đi.

‘Aizz! Một ngày này chuyện phát sinh nhiều lắm, mọi người cũng đủ mệt rồi, hết thấy đợi ngày mai rồi nói sau.’

45. Chương 45: Mỹ Nam Bị Bệnh – Mị Vũ

Trở lại trước đó: Lãnh Sát ăn xong giải được tán công phần, nhanh chóng hướng khách điểm Hưng Lai mà trước đó bọn họ ở lao đi, nhưng hắc tìm toàn bộ khách điểm nhiều lần cũng không trông thấy bóng dáng Mị Thần tử cùng Vương Lôi, trong lòng không khỏi sầu lo.

Mình tuy nói đồng ý đem Vãn Nhã cho Lãnh Thù ba ngày trút giận, nhưng hắc cũng không muốn để Vương Lôi gặp phải chuyện gì không tốt đâu.

Nghĩ đến Vãn Nhã biết rằng hắc biết chuyện đã xảy ra, lại nhìn Mị Thần tử bắt Vương Lôi đi, nếu tìm không thấy, Vãn Nhã nhất định sẽ không tha thứ cho hắc, trong lòng Lãnh Sát có điểm kinh hoàng. Hắc giống như ruồi bọ không đầu ở thành Lăng Châu bay tới bay lui vậy, hy vọng có thể nhìn thấy bọn Mị Thần tử.

Mị Thần tử không hề giống Lãnh Thù nói là cái nữ nhân ngực lớn nhưng không có đầu óc, ngược lại nàng là nữ nhân tâm tư tinh mẫn thông minh. Nàng dùng nội lực ôm Vương Lôi so với nàng cao lớn rất nhiều lại hôn mê bất tỉnh cũng không cảm thấy thực cố hết sức, tận lực né tránh người đi đường, bộ pháp nhẹ nhàng đi tới một cái nhà tinh xảo cách tiểu sinh viện cũng không xa, sân không lớn, nhưng mà cũng không nhỏ, đủ loại hoa cỏ cây cối kì kì quái quái.

Mị Thần tử bảy quẹo tám rẽ rất quen thuộc xuyên qua cây cối, đi vào một gian phòng nhỏ, liếc mắt một cái nhận ra là khuê phòng nữ tử.

Mị Thần tử đem Vương Lôi nhẹ nhàng mà đặt ngang ở trên giường, ngồi ở bên giường nhìn mặt Vương Lôi bình tĩnh ngủ lộ ra biểu tình thẹn thùng đặc thù của nữ nhân.

‘Người nam nhân này sau này sẽ là phu quân của mình. Nam nhân tuấn tú tốt a.’

Mị Thần tử gặp qua vô số nam nhân, cho tới bây giờ đều không có gặp qua vị nam nhân giống như Vương Lôi lại ngại ngùng như vậy, lần đầu tiên nàng gặp cũng đã bị hắc hấp dẫn thật sâu, nếu đời này có hắc làm bạn, chết như vậy cũng đáng.

Mị Thần tỷ yêu thương sờ sờ mặt đường nét rõ ràng của Vương Lôi, si ngốc nở nụ cười, khoe mắt đường vân nhỏ lại càng rõ ràng.

Nàng năm nay vừa vặn ba mươi tuổi, trước hai mươi lăm tuổi gả cho ba nam nhân, nhưng cuối cùng người đều không hợp toan tính của nàng mà khiến nàng rời đi.

Sau hai mươi lăm tuổi nàng đi ra tìm nam tử tuần mỹ, có thể quyến rũ liền quyến rũ, quyến rũ không được nàng cũng không cưỡng cầu, dựa vào vòng một siêu cấp lớn của nàng, đã có không ít tuần nam quỳ gối ở dưới váy của nàng, cứ như vậy nàng liền thích một người thì sinh hoạt, thẳng đến khi gặp Vương Lôi, tâm yên tĩnh nhiều năm của nàng lại bắt đầu gợn sóng. Bỗng nhiên lại có ý tưởng muốn cùng hắn cùng cả đời.

Nàng nhìn thấy, bỗng nhiên lại nhớ tới cái gì đó nhảy người lên liền hướng ra ngoài cửa.

Cái tiểu viện này là chỗ định cư của Mị Thần tỷ ở Lăng Châu, sở dĩ nàng xuất hiện ở khách điểm Hứng Lai là vì ở trên đường nàng quyến rũ đến một tiểu sinh diện mạo cũng không tệ lắm, nghĩ đến cá nước thân mật mà thôi, vì trong tiểu viện còn ở một người đối với nàng rất quan trọng, nàng không nghĩ hắn biết nàng ở bên ngoài tìm chuyện lung tung với nam nhân, cho nên nàng cũng không mang nam nhân đến nơi này qua đêm.

Lần này nàng định ra quyết tâm, cho nên mới đem Vương Lôi mang đến. Thuận tiện cũng làm cho hắn trông thấy. Hắn nhất định sẽ vì nàng mà cao hứng.

Mị Thần tỷ đi vào một gian phòng tinh mỹ khác, sửa sang lại quần áo, đem cổ áo kéo cao rất nhiều, che khuất phong nhũ vốn lộ ra ở bên ngoài của nàng. Mặt mỉm cười mở cửa phòng ra, bên trong xuất hiện một cổ mùi thuốc đông y nồng đậm làm cho người ta không khỏi lo lắng người ở bên trong rốt cuộc bị bệnh gì.

“Tiểu Vũ, khỏe hơn chút nào không? Tỷ tỷ đã trở lại.”

Mị Thần tỷ không còn là cái loại thanh âm kiều mị nữa, biến thành một loại âm điệu từ ái. Nàng hơi cau mày nhìn nam tử thanh tú ngồi ở trước bàn đọc sách bên trong, diện mạo nam tử tuần mỹ này, có một đôi mắt phượng mi lệ hẹp dài, nhưng sắc mặt hiện lên tái nhợt không khỏe mạnh, đáng người gầy làm cho người ta không khỏi hoài nghi hắn rốt cuộc có ăn cơm hay không, mắt thô vừa thấy chỉ biết hắn nhất định bị bệnh gì.

“Tỷ, tỷ đi đâu vậy? Một đêm không quay về, hôm nay lại đã trễ thế này.”

Mỹ nam bị bệnh – Mị Vũ buông sách xuống xoay người nhìn về phía Mị Thần tỷ đang đi vào.

“Tỷ tỷ ta đi ra ngoài tìm tỷ phu cho đệ đó.”

Mị Thần tỷ không tính giấu giếm thân nhân duy nhất này, ở cùng dưới mái nhà, tổng sẽ chạm trán.

“Cái gì? Tỷ phu? Khụ khụ khụ, tỷ, tỷ đang ở đây nói bừa cái gì a? Khụ khụ khụ. .”

Mị Vũ cả kinh, ho khan, trên mặt tái nhợt hiện lên đỏ ửng.

Hai mươi ba tuổi hắn nhìn tỷ tỷ gả ba lượt, lại ba lượt mang theo hắn rời đi. Lúc này như thế nào? . .

“Tỷ không phải nói bừa, Tiểu Vũ lại có tỷ phu rồi, lúc này đây chắc chắn sẽ không ghét bỏ Tiểu Vũ.”

Mị Thần tỷ thấy hắn ho khan lợi hại lập tức lại giúp hắn vỗ lưng thuận khí.

“Thật vậy sao?”

Tiểu Vũ mở to mắt phượng của hắn, khiến cho hắn cả người đều có tinh thần.

“Thật sự, tỷ không lừa gạt đệ, tỷ đem hắn mang đến, chờ hắn tỉnh, tỷ liền mang Tiểu Vũ qua nhìn hắn được không?”

Mị Thần tỷ thấy bộ dáng Mị Vũ vui sướng, trong lòng cũng cao hứng vạn phần.

Phía trước mình đã gả cho ba nam nhân khác nhau nhưng đều bởi vì Tiểu Vũ bệnh còn đối với hắn không tốt, nàng chỉ có một đệ đệ như vậy, cho nên nhìn đệ đệ mỗi ngày sầu mi khổ sở, cho dù bọn họ đối với nàng tốt, nhưng vẫn dứt khoát mang theo hắn rời đi nhóm phụ quân của nàng, cuối cùng nàng mang đệ đệ đi vào thành Lăng Châu, mua gian tiểu viện này định cư xuống.

Đệ đệ tuy có khi lộ ra khuôn mặt tươi cười, bệnh tình cũng có chuyển biến tốt đẹp, nhưng đối với ba lượt phá hư hôn nhân tỷ tỷ của mình mà canh cánh trong lòng, chỉ hi vọng tỷ tỷ có thể tìm một nam nhân đối với đệ đệ bọn họ tốt là được.

Bệnh của hần là khi tỷ tỷ ra bên ngoài học nghệ thì kế mẫu tìm mọi cách ngược đãi đối với hần mà tạo thành, đến bây giờ vẫn lưu lại di chứng, cũng không thể hồi phục.

Mị Thần tỷ học nghệ trở về, thấy bộ dạng đệ đệ giống bệnh lao, trong cơn tức giận giết nữ nhân đáng giận kia, vứt bỏ người phụ thân ‘trợ Trụ vi ngược’063 kia, rời khỏi quê hương.

Từ nay về sau Mị Thần tỷ cùng Mị Vũ sống nương tựa lẫn nhau. Cũng may sự phụ Mị Thần tỷ là vị thế ngoại cao nhân064, cho nên khinh công nàng có thể tính số một số hai nhưng võ công cũng không tệ lắm, muốn nuôi sống nàng và đệ đệ là dư dả. Cuộc sống của hai người cũng coi như là cá gặp nước.

Bởi vì Mị Vũ cũng trưởng thành rồi, Mị Thần tỷ nhiều lần muốn cho hần thành thân, nhưng đều bị hần cự tuyệt, chính hần bị bệnh lao không nói, chỉ cần Mị Thần tỷ chưa yên bề gia thất, hần vĩnh viễn không muốn suy nghĩ chuyện thành hôn, hần tuy rằng không biết mình còn có thể sống bao lâu, nhưng ở sinh thời hần sẽ vẫn bồi ở...bên cạnh tỷ tỷ yêu thương hần.

“Thiếu gia, uống thuốc đi.”

Ngoài cửa vang lên thanh âm của một lão phụ nhân, hóa ra là Lưu thẩm Mị Thần tỷ mời đến chiêu cố cuộc sống hàng ngày của Mị Vũ.

“Tiểu thư đã trở lại a.”

Lưu thẩm thấy Mị Thần tỷ ở đây.

“Tiểu Vũ, đệ uống thuốc trước, tỷ tỷ đi xem tỷ phu tỉnh chưa.”

Mị Thần tỷ hướng Lưu thẩm gật đầu rồi ra cửa phòng. Lưu lại Mị Vũ tâm tình không tệ cùng vẻ mặt kinh ngạc của Lưu thẩm.

‘Trong nội viện này còn có người thứ tư sao? Bà sao lại hứa thấy qua. . . ?’

Mị Thần tỷ trở lại khuê phòng của nàng, mỉm cười đứng ở bên giường nhìn Vương Lôi hôn mê.

‘Người nam nhân này nếu thật sự là của mình thì có bao nhiêu tốt đây, đáng tiếc hần yêu cái tiểu nha đầu kia, muốn hần thành thân với mình sợ là so với lên trời còn khó hơn, aizzz.’

Trường kỳ đấu tranh a, bất quá, mình cũng sẽ không buông tay, vì Mị Vũ, cũng vì chính mình.’

Trong đầu nàng nghĩ đến đây vừa chuyển, bỗng nhiên tay trắng nõn nà vung lên giải huyết ngữ cho Vương Lôi.

Huyết ngữ Vương Lôi được giải, lập tức giật mình tỉnh lại, hần thấy mình nằm, lập tức bật thân lên, thấy Mị Thần tỷ si mê đứng ở bên giường nhìn hần, hần lập tức nhớ lại chuyện phát sinh lúc trước, không khỏi trong cơn giận dữ, khuôn mặt tuấn tú âm trầm nói :

“Thật không có nhìn ra người nữ nhân này ác độc như vậy, tiểu thư đã tín nhiệm người, thế nhưng người cùng sát thủ hợp mưu, người nói, tiểu thư bây giờ đang ở đâu? Tiểu thư nếu là có cái gì bất trắc, Vương Lôi ta cho dù hóa thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho người!”

Vương Lôi nghĩ đến Vấn Nhã rơi vào trong tay nam tử tà mị kia, trong lòng lo lắng không thôi, hi vọng Lãnh Sát có thể cứu Vấn Nhã.

“Vương Lôi? Uh, tên rất nam nhân nha, ha ha.”

Mị Thần tỷ vì biết tên của nam nhân anh tuấn này mà cao hứng không thôi.

“Chàng không cần lo lắng cho tiểu thư nhà chàng, tiểu nha đầu kia thật sự là quỷ, sẽ không lỗi đâu. Chỉ có chàng thôi, ha ha. . .”

Vương Lôi nghe xong sững sốt, cả giận nói:

“Người đem ta bắt đi là muốn làm gì?”

“Cái nhà này thiếu một nam chủ nhân, thiếp hy vọng là chàng.”

Mắt phượng Mị Thần tỷ tràn ngập khát khao.

“Người, người nữ nhân này không biết cảm thấy thẹn sao, đừng có nằm mộng, Vương Lôi cho dù cả đời không cưới thì tử, cũng quyết sẽ không cưới loại nữ nhân không biết liêm sỉ như người.”

Vương Lôi nghe nàng vừa nói, tức giận đến nổi lửa trên đỉnh đầu, sắc mặt xanh mét, nhấc lên nội lực, lại vẫn không khôi phục, lại hận không thể giết lão bà ác độc này.

“Aizz, thiếp biết Mị Thần tỷ thiếp không xứng với chàng, nhưng chàng cũng đừng nằm mơ muốn thành thân với tiểu thư nhà chàng, mặc kệ như thế nào, chàng sau này sẽ là phu quân của thiếp.”

Mị Thần tỷ bị hấn mắng cũng tức giận.

“Ta, ta muốn giết người!”

Vương Lôi vốn không phải là người mềm miệng lạnh lợi, giận tới cực điểm cũng chỉ có thể nói ra câu này.

“Ha ha ha, vậy còn phải xem bản lĩnh của chàng. Chàng bị trúng tán công phần không có giải được chắc là không biết nhỉ. Mọi chỗ trong viện thiếp đã bố trí mê hồn trận, không có người mang chàng đi, chàng mơ tưởng chạy đi, chàng tốt nhất ngoan ngoãn chờ tìm cực khổ. Vào mê hồn trận này sợ là có đi mà không có về nha. Hiện tại chúng ta nói điều kiện đi, nếu chàng đồng ý, một năm sau thiếp liền thả chàng trở về, bằng không chàng chỉ có cả đời ở trong viện này.”

Mị Thần tỷ nghĩ đến Mị Vũ, nàng không muốn Mị Vũ biết Vương Lôi là bị nàng mạnh mẽ bắt đến.

Vương Lôi âm thầm kinh hãi, không nghĩ tới nữ nhân này có tâm kế như thế. Hấn không đi ra ngoài, cho nên hấn cũng không biết cái nhà này rốt cuộc vì sao lại thế này, nhưng hấn tin tưởng nữ nhân này không nói láo đâu.

Mê hồn trận, nghe tên cũng không phải là vật gì tốt, hấn không thể mạo hiểm được, hấn nếu như ném mạng đi, sẽ không thấy được Tiểu Nhã Nhi của hấn.

Vương Lôi nghĩ đến đây, trong lòng đau nhức vô cùng.

‘Mình nhất định phải nghĩ biện pháp trở lại bên người Nhã Nhi.’

“Điều kiện gì? Một năm cũng quá lâu!”

Vương Lôi tĩnh tâm lại, xúc động cũng không thể giải quyết vấn đề.

“Ha ha, rất đơn giản, thiếp có một đệ đệ, hấn từ nhỏ đã có bệnh, hấn hi vọng lúc hấn còn sống có thể nhìn tỷ tỷ của hấn tìm được gia đình tốt, có thể tìm cho hấn được một tỷ phụ, cho nên ta hi vọng chàng có thể cùng thiếp giả làm phu thê, làm cho hấn vui vẻ, một năm sau, chàng có thể rời khỏi, Mị Thần tỷ thiếp quyết không ngăn trở.”

Mị Thần tỷ thấy Vương Lôi thật sự nghe nàng, biết hấn là nam nhân cẩn thận, trong lòng lại thích. Nàng muốn trong thời gian một năm đoạt lại tâm của hấn từ trên người Vãn Nhã.

“Cái gì? Loại chuyện này vì sao tìm ta, người tùy tiện tìm nam nhân khác đi.”

Vương Lôi khó hiểu.

“Đệ đệ yêu cầu cao, không phải là người nào cũng được đâu, mà tỷ phụ đều phải vừa mắt hấn, hấn liền thích loại nam nhân như chàng, mà thiếp chỉ có một thân nhân như vậy, đương nhiên muốn nhân nhượng hấn a. Ha ha.”

Nhưng thật ra là chính nàng thích Vương Lôi, nhưng không thể để cho hấn biết.

Tuần này Vương Lôi trối chết, hấn không biết nữ nhân này đùa giỡn hoa chiêu gì, hấn thầm nghĩ mau chóng đi ra ngoài.

“Xem ra ngươi còn có chỗ đáng khen, ta sẽ giúp ngươi ở trước mặt đệ đệ của ngươi giả thành tỷ phụ của hần, nhưng một năm quá lâu, mười ngày thôi!”

Vương Lôi biết hần không đợi được lâu như vậy, hần sẽ nhớ Vãn Nhã muốn điên mất, không biết hiện tại nàng như thế nào.

“Chàng cho rằng chàng định đoạt được sao? Chàng không đồng ý, chàng liền vĩnh viễn ở đây đi, vĩnh viễn cũng đừng gặp Vãn Nhã của chàng, hừ!”

‘Mười ngày? Muốn bồi dưỡng cảm tình thì mười ngày làm sao đủ.’

Mị Thần tỷ sắc mặt trầm xuống.

“Ngươi! Ngươi đừng quá phận, ngươi nên giết ta đi!”

Vương Lôi tức chết rồi.

“Được, thuận tiện ngay cả Vãn Nhã của ngươi cũng đưa nàng đến Tây Thiên cùng ngươi cũng được.”

Mị Thần tỷ kiên nhẫn có hạn, đệ đệ còn đang chờ nàng đó.

“Chàng nếu như muốn chết, Mị Thần tỷ thiếp thề giết cái tiểu nha đầu kia cùng chàng chôn cùng! Chàng sẽ không phải là không cảm thấy thiếp không có năng lực này đi.”

Vương Lôi nghe được sắc mặt xanh mét, hần tuyệt đối tin tưởng nữ nhân này có năng lực đó, Vãn Nhã dù thông minh thế nào cũng không sánh bằng loại nữ nhân rắn rết âm hiểm như thế.

“Một năm lâu lắm! Ta không đồng ý, cùng lắm là cá chết lưới rách065.”

Vương Lôi đánh cược, hần đánh cược là hiện tại nữ nhân này thực cần hần.

Mị Thần tỷ hơi suy nghĩ một chút nói:

“Được rồi, nửa năm cũng có thể chứ.”

‘Nửa năm? Vậy cũng chỉ có thể sử dụng kế làm cho hần ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ.’

Vương Lôi tâm tư thay đổi thật nhanh, nửa năm hần cũng không nguyện ý a, nhưng giống như không có biện pháp khác rồi.

‘Mình trước theo ý nàng, đợi nàng thả lỏng cảnh giác thì chính mình còn tìm biện pháp chạy đi. Bằng không bị nàng nhốt lại, mình liền nửa bước khó đi.’

“Được rồi, xem ở trên phần tình thương đệ đệ của ngươi, ta đồng ý, hi vọng ngươi nói chuyện giữ lời.”

Vương Lôi làm bộ thỏa hiệp.

“Đương nhiên, cũng hi vọng chàng cũng nói nói giữ lời, hợp tác vui vẻ. Ha ha. . .”

Mị Thần tỷ thấy hần đáp ứng, cao hứng tâm như nở hoa, miệng nàng lập tức phát ra tiếng cười duyên.

Vương Lôi nghe được mà hết hồn, da gà nổi lên. . .

Vương Lôi tâm sự nặng nề đi theo phía sau Mị Thần tỷ cười đến trâm hoa trên đầu nàng loạn run, hần nhìn chung quanh, hy vọng có thể tìm đường ra, nhưng chỉ thấy một mảng lớn kỳ hoa dị thảo trước mắt, mặc dù có thể nhìn đến cửa cách hoa cỏ, nhưng khoảng cách này quá xa, võ công hần hoàn toàn biến mất, muốn thông qua mê hồn trận này sợ là không đơn giản như vậy.

Nghĩ đến đây, hần có điểm nhụt chí.

‘Chẳng lẽ mình thật phải ở trong này nửa năm sao? Nhã Nhi, nàng ở đâu, Vương đại ca rất nhớ nàng a.’

“Đến, để cho đệ đệ của thiếp gặp nhưng đừng đưa bộ dạng ủ rũ này ra a, thiếp không muốn hần hoài nghi đâu.”

Mị Thần tỷ vẫn chú ý đến nhất cử nhất động của Vương Lôi.

Vương Lô lạnh lùng nhìn nàng một cái, đối với tự mình đa tình của nàng không nói chuyện, tiếp tục trầm tĩnh ở trong suy nghĩ của hân.

Mị Thần tỷ mỉm cười cũng không nói chuyện nữa, trong lòng ngọt ngào lên.

‘Mình liền thích bộ dạng lãnh khốc đối với chuyện gì cũng không có động này của hân, rất có vị nam nhân, nhưng nội tâm hân nhưng thật ra rất cảm tình chân thành tha thiết, đại nam nhân tâm tư tinh tế lắm.’

“Tiểu Vũ, tỷ cùng tỷ phu tới thăm đệ rồi, uống thuốc chưa?”

Mị Thần tỷ quảng cho Vương Lô cái ánh mắt cảnh cáo sau đó mỉm cười đẩy cửa vào.

“Tỷ!”

Mị Vũ hai mắt sáng lên nghênh đón.

“Hân là tỷ phu của đệ sao? Tỷ phu!”

Mị Vũ thấy Vương Lô đằng sau đi vào hưng phấn mà không biết làm sao.

‘Tỷ phu này thật trẻ tuổi a, giống như cùng mình không lớn hơn là bao, tỷ tỷ thật đúng là lợi hại.’

Vương Lô ngẩng đầu nhìn lên, thấy nam tử sắc mặt tái nhợt trước mắt, gầy trơ xương, tuần mày tự nhiên nhăn lại, tâm nhất thời thương cảm, ánh mắt nhìn Mị Vũ có chút nhu hòa.

Mị Thần tỷ thấy Vương Lô không lên tiếng, có chút tức giận nhẹ nhàng dùng tay đung phải Vương Lô.

“Uhm.”

Vương Lô không có biện pháp đành phải mơ hồ lên tiếng. Sắc mặt vẫn không chút thay đổi.

“Tiểu Vũ, tỷ phu đệ là cái dạng này, đệ đừng để ý nha.”

Mị Thần tỷ thấy Vương Lô lạnh khốc như vậy cũng chỉ an ủi Mị Vũ thế thôi.

Mị Vũ càng xem càng cảm thấy người Vương Lô thực chính khí, tuy rằng có điểm lạnh nhạt, nhưng hân chú ý tới Vương Lô nhìn hân thì ánh mắt lại chuyển biến, trong lòng đối với hân rất hảo cảm.

“Tỷ, tỷ phu hai người ngồi đi a?”

Mị Vũ nhiệt tình chiêu đãi Vương Lô.

“Không được, tỷ và tỷ phu còn có việc rồi, đệ nghỉ ngơi cho tốt, đừng để ho khan, ngày mai trở lại thăm đệ được không?”

Mị Thần tỷ nghĩ đến Vương Lô nếu làm lộ liên nguy rồi, hay là để hân làm quen trước rồi để cho hai người tiếp xúc.

“Lần đầu tiên gặp đệ đệ, Vương Lô ta không có gì lễ gặp mặt thật không không biết xấu hổ, như vậy đi, ta ở trong này cùng đệ đệ của ngươi nói chuyện phiếm được rồi, nghe nói đệ đệ thật lâu không đi ra ngoài phải không? Nhất định rất muốn nghe chuyện xưa bên ngoài nhỉ, Mị Thần tỷ ngươi có việc phải đi thì đi đi. Ta bồi hân.”

Vương Lô muốn từ trên người vị mỹ nam bị bệnh này nhìn qua giống như tâm địa thiện lương tìm cửa thoát ra thôi.

Mị Thần tỷ vừa nghe sững sốt, lập tức nghĩ đến tâm tư Vương Lô, vừa định ngăn cản, thanh âm hưng phấn của Mị Vũ vang lên:

“Được, tỷ phu quá tuyệt vời, Tiểu Vũ mỗi ngày ở trong phòng buồn lắm nha, tỷ tỷ tỷ để cho tỷ phu theo giúp ta tán gẫu được không?”

Mị Vũ kéo ống tay áo Mị Thần tỷ, trong mắt đã tràn ngập khẩn cầu.

Mị Thần tỷ thấy hai bên khó xử, suy nghĩ sau đó nói:

“Vậy được rồi, ta cùng tỷ phu sẽ ở cùng đệ một lúc được rồi, nhưng không thể lâu lắm, bằng không đệ lại mệt mỏi.”

Mị Thần tỷ cười sờ sờ đầu Mị Vũ, lập tức hướng Vương Lôi hung hăng nhìn lướt qua, như ý nói:

‘Chàng đừng nằm mơ, muốn từ đệ đệ của thiếp xuống tay sao, không có cửa đâu.’

Vương Lôi chỉ đối với Mị Vũ mỉm cười, hắn dự đoán được Mị Thần tỷ sẽ không dễ dàng thả một mình hắn cùng đệ đệ của nàng ở chung, hắn không thêm để ý, dù sao so với cùng nữ nhân chán ghét này, vậy không bằng bồi người bệnh này thì hơn, tốt xấu gì đệ đệ của nàng so với nàng thuận mắt hơn.

Mị Vũ cao hứng vì Vương Lôi vừa cùng tỷ tỷ châm trà.

‘Tỷ phu này thật không tệ, vừa đẹp vừa trẻ tuổi, mới vừa rồi còn đối với mình cười, trước kia tỷ phu khác vừa thấy bộ dạng bệnh của hắn, nhìn hắn cũng chán ghét, hiện tại người này còn theo bồi mình nói chuyện phiếm, thật tốt.’

“Tỷ tỷ, tỷ phu thật tốt a, tỷ cần phải đối tốt với tỷ phu a.”

Mị Vũ giấu cợt Mị Thần tỷ.

Mị Thần tỷ nhìn mặt Vương Lôi xuất hiện ý cười, lúng túng đối với Mị Vũ cười cười.

‘Không nghĩ tới người nam nhân này thật đúng là giảo hoạt, nhanh như vậy đã đem tâm Mị Vũ thu đi, sau này mình cần phải đề phòng điểm này của hắn.’

Cứ như vậy Mị Thần tỷ không một chút biện pháp, mà Vương Lôi vẫn kiên trì, còn vẻ mặt Mị Vũ hưng phấn trong mọi tình huống, trận này nói chuyện phiếm như chậm chậm kéo dài qua. . .

46. Chương 46: Khoan Thứ Là Yêu

Lại nói tới Lãnh Đại minh chủ của chúng ta một mình ngủ ở phòng cách vách của Vãn Nhã cùng Vụ Tề, cứ quay qua quay lại chính là ngủ không được. Trong đầu hắn không ngừng chuyển đến cặp mắt to vô cùng quen thuộc cùng với động tác làm cho hắn chấn động kia của Vãn Nhã.

Trong lòng càng nghĩ càng buồn bực, càng ngày càng thanh tỉnh, hốt hoảng ngồi dậy một cái, sắc mặt cũng càng ngày càng âm trầm, bởi vì hắn nghĩ đến Vãn Nhã ngủ ở bên người Vụ Tề, tiểu tử kia còn nắm tay của Vãn Nhã nữa, điều này làm cho hắn càng nghĩ càng khó chịu.

Một lát sau, bên giường Vãn Nhã lại bay tới một cái quỷ ảnh, Lãnh Đại minh chủ nhìn Vãn Nhã ngủ rất an tâm, Vụ Tề ngủ trông thư thái, trong lòng lại buồn bực, đưa tay lên, điểm huyết ngủ của Vụ Tề, ôm lấy tiểu nữ nhân ngủ rất thiên hôn địa ám006 trở lại trong phòng của hắn, nhẹ nhàng mà đem Vãn Nhã đặt ở bên trong giường lớn.

Hắn nhìn Vãn Nhã không cởi y phục ngủ, lông mi xinh đẹp của hắn cau có, lập tức hắn cởi y phục ra, còn lại một cái quần, trơn bóng trượt đi liền chui vào ổ chăn, hắn cũng không thể chịu được mặc y phục ngủ, Lãnh Thủ giúp Vãn Nhã sắp xếp giường chăn, hắn cũng đắp chăn lại, mắt nhìn tiểu nữ nhân ngủ say như cũ, an tâm thở hắt ra nhấm nháp hoa đào của hắn lại.

Hắn giống như đã quên tại sao hắn làm như vậy, đã quên hắn mới vừa rồi còn đang chán ghét Vụ Tề, mà giờ này hắn lại an tâm để ngủ, hoàn toàn đã quên hắn thích nam nhân, cho tới bây giờ còn chưa từng cùng nữ nhân ngủ chung một cái giường.

Tuy rằng hai người ngủ không chút nào đụng chạm, nhưng ở trong tiềm thức của Lãnh Thủ đã tiếp nhận Vãn Nhã rồi, mà chính hắn còn không biết mà thôi.

Lúc sáng sớm, tiểu thân thể của Vãn Nhã rốt cục giật giật, nàng cảm giác mình nóng quá, theo bản năng bắt đầu đá văng chăn mền trên người ra, trở mình đem chân nhỏ gác ở trên người Lãnh Thủ đang ngủ say.

Lãnh Thù đi theo cũng trở mình lại không tỉnh, hai người biến thành mặt đối mặt mà ngủ. Hơi thở nóng phả vào mặt làm Vắn Nhã có điểm khó chịu, mặt nhăn mày nhú lại lật thân, nằng vừa động, biến thành nằng uốn ở trong lòng Lãnh Thù.

Lãnh Thù cảm giác có cái gì thoải mái, cả người càng dần lên, dựa vào Vắn Nhã ngủ, nếu Lãnh Thù không có đắp chăn, động tác này nhìn qua có bao nhiêu đen tối thì có bấy nhiêu đen tối rồi, hai người lại không biết chút nào cứ tiếp tục ngủ ngon.

Lãnh Sát đem toàn bộ thành Lăng Châu tìm lần nữa nhưng khi đứng ở trước giường của Lãnh Thù kinh ngạc nhìn một màn này, hần càng nhìn càng tức, toàn thân lãnh khí đồng thời phát ra, khiến cho Lãnh Thù trong lúc ngủ mơ thấy lãnh lẽo thì hơi nhú lông mày lại, tiếp tục ôm Vắn Nhã.

Địa bàn của hần thì hần không cần lo lắng cái gì, chỉ để ý an tâm ngủ thế nào mà thôi. Vắn Nhã “uhm” một tiếng, thân mình cũng uốn càng chặt ở tại trong lòng Lãnh Thù.

Lãnh Sát tức giận đến cả người đều run lên, hần như thế nào cũng không nghĩ ra đệ đệ chỉ yêu nam nhân lại nhanh bị Vắn Nhã chinh phục như vậy, hần cũng còn chưa có phúc khí cùng Vắn Nhã cùng gối đầu, đệ đệ hần khen ngược, lừa gạt hần nói tuyệt đối sẽ không chạm vào Vắn Nhã, này lại ôm chết không buông, Lãnh Sát tức giận mà rút trường kiếm trên tay ra.

Hần vừa kéo kiếm, thanh âm kiếm ra khỏi vỏ đã làm cho Lãnh Thù cả kinh một cái xoay người nhảy dựng lên, lộ ra dáng người tuấn mỹ chỉ mặc tiết khổ, còn làm cho Lãnh Sát tức giận đến hai mắt đỏ lên, một kiếm ra, đâm thẳng ngực Lãnh Thù.

May mắn võ công Lãnh Thù cao cường, một cái lắc mình né qua, ngẩng đầu nhìn lên Lãnh Sát với sắc mặt xanh mét, nhanh mở miệng nói:

“Ca, huynh làm cái gì vậy?”

Trong lòng Lãnh Sát tức đến cực điểm, đối với người khác hần nhất định sẽ không nói được một lời mà trực tiếp tiến công, nhưng mà người này là đệ đệ duy nhất của hần, tuy rằng làm loại chuyện không thể tha thứ này, nhưng trong lòng hần làm sao cũng không đủ ngoan độc mà hạ độc thủ được, hần cả giận nói:

“Đệ tiểu tử chết tiệt, đệ rốt cuộc làm cái gì? Đệ hướng ta cam đoan như thế nào a?”

Vắn Nhã bị động tác lớn nhỏ của bọn họ làm cho bừng tỉnh, ngồi dậy mở to hai mắt nhìn một màn trước mắt này, nằng không rõ tại sao mình cùng ngủ với đại mỹ nam ở trên một cái giường, bất quá bây giờ nằng càng giật mình hơn là hai người nam nhân họ Lãnh này thật là hai huynh đệ, hơn nữa hiện tại vì nằng mà đang đối chọi gay gắt. Nằng nhìn đại mỹ nam bên chân còn đứng ở trên giường nằng xoay người, thấy thân thể hần trần truồng, dáng người đẹp đẽ, nhưng trước ngực cũng không có long văn, xem ra nam tử có long văn này nằng cũng tìm không được.

‘A, thân thể trần truồng, má ơi!’

Vắn Nhã lập tức nhanh chóng sờ hướng chính mình, hoàn hảo, y phục còn ở trên người, còn tưởng rằng nằng bị yêu nghiệt hãm hiếp rồi chứ, tuy rằng tốt như vậy giống như cũng không mất mát gì, nhưng nằng vẫn thích ở trạng thái thanh tỉnh làm việc kia nha.

Vắn Nhã nhẹ nhàng thở ra sau lại nghĩ tới hai huynh đệ đó hợp lại lừa gạt nằng, trong lòng cũng rất tức, nhưng đối mặt với hai đại mỹ nam thì nằng cũng không đành lòng đem bọn họ làm thế nào cả, hãy để cho bọn họ tự giết lẫn nhau đi, cũng tốt làm cho nằng xả giận.

Nghĩ tới đây, bộ dạng Vắn Nhã giả bộ vô lực đổ quay về trên giường, không nói được một lời, nhìn chăm chăm nóc giường vẫn không nhúc nhích.

Hai huynh đệ Lãnh Sát Lãnh Thù thấy bộ dạng Vắn Nhã hoảng sợ, đặc biệt là Lãnh Sát, hần nghĩ đến hần lừa nằng, hiện tại không chỉ có không tìm không thấy Vương Lôi, ngay cả Vắn Nhã cũng bị đệ đệ chiếm tiện nghi, trong lòng rất hối hận a.

Thấy bộ dáng Vắn Nhã thất thần, thực nghĩ đến Vắn Nhã đã bị Lãnh Thù ôm đi, xông về phía trước, lo lắng hỏi:

“Nhã Nhi, nàng không sao chứ?”

Hai mắt Vãn Nhã trống rỗng, không hề tức giận nằm ở trên giường, đối với Lãnh Sát hỏi làm bộ như không nghe không nhìn, đem Lãnh Sát gấp đến độ không biết làm sao bây giờ mới tốt.

Lãnh Thủ cũng bị bộ dáng kỳ quái này của Vãn Nhã làm cho giật mình, cũng ngồi xổm xuống sầu lo nhìn Vãn Nhã.

‘Mình không có làm cái gì a, nàng đây là làm sao vậy, chẳng lẽ ta so với Vụ Tề kém ư, nàng thích ngủ ở bên người cái tiểu nam nhân kia à?’

Lãnh Thủ bắt mắt nhìn tuần lông mày lại.

“Tiểu chết tiệt! Đệ nói, Nhã Nhi đây là làm sao vậy, đệ tra tấn nàng như thế nào.”

Lãnh Sát tức giận đến một phát bắt được cánh tay Lãnh Thủ.

Khi ở bên trong ấn tượng của hắn, Vãn Nhã vẫn là tiểu cô nương sôi nổi vui vui vẻ vẻ, không chịu cái đả kích nghiêm trọng gì, làm sao có thể xuất hiện loại vẻ mặt không nên xuất hiện ở trên mặt nàng đây.

“Đệ, đệ không có làm cái gì a, ca, huynh hồ đồ a, đệ không thích nữ nhân.”

Lãnh Thủ đoán được Lãnh Sát có khả năng hiểu lầm, chạy nhanh giải thích.

“Vậy đệ nói nàng làm sao vậy?”

Lãnh Sát đuổi sát không buông, âm thanh nghiêm mặt, kiểm trên tay lại hướng Lãnh Thủ quơ quơ.

“Đệ làm sao mà biết a, đệ chỉ là không thích nàng ngủ ở bên người Vụ Tề thôi, mới đem nàng ôm tới ngủ nơi này, nhưng đệ không đụng đến nàng a.”

Lãnh Thủ hướng cuối giường co lại, trong lòng hắn cũng hồ nghi rồi, lúc trước tiểu nữ nhân này còn cười đáp ứng thiếu chút nữa rút gân, lúc này sao giống như mất hồn rồi, kỳ quái!

“Cái gì? Vụ Tề là ai? Nhã Nhi sao lại có thể ngủ cùng hắn?”

Lãnh Sát càng nghe càng kinh ngạc.

“Đệ nói rõ ràng cho ca, sau khi ca rời đi nơi này rốt cuộc chuyện gì xảy ra hả?”

Lãnh Thủ đẩy Lãnh Sát cầm chặt tay hắn ra, bắt đắc dĩ đem chuyện phát sinh lúc trước hết thảy đều nói cho vị ca ca tức giận đến đỉnh đầu bốc khói trước mắt này.

“Thật sự! Đệ không đụng đến nàng!”

Lãnh Thủ nâng hai tay lên cam đoan.

Hắn hiện tại cũng biết tiểu nữ nhân đó ở trong lòng ca có bao nhiêu phân lượng rồi, hoàn hảo hắn không đem nàng thế nào, bằng không hắn khẳng định bị ca bỏ mất.

Lãnh Sát nghe xong Lãnh Thủ cam đoan, trong lòng có điểm thả lỏng, nhưng vừa thấy Vãn Nhã vẫn không nhúc nhích, tâm lại nhắc lên rồi.

‘Chẳng lẽ nàng đang giận mình sao?’

“Nhã Nhi, nàng làm sao vậy, có phải tức giận ca ca hay không a.”

Lãnh Sát buông kiểm, ngồi ở bên giường hai tay bắt lấy tay nhỏ bé của Vãn Nhã, lo âu nói :

“Nàng đừng như vậy? Lãnh ca ca biết lừa nàng không đúng, ta không biết Vương đại ca sẽ bị Mị Thần tử cướp đi, ta vốn tưởng rằng xú tiểu tử này muốn trút giận, với nàng chỉ ôn ào thì được rồi, không nghĩ tới chuyện biến thành như vậy, Lãnh ca ca thực xin lỗi nàng, nàng đừng như vậy, muốn đánh ta mắng ta đều được, nàng đừng dọa ca ca được không?”

Vãn Nhã nghe được trong lòng cả kinh.

‘Vương đại ca không tìm được, vậy làm sao bây giờ.’

Nghĩ đến đây nàng phần nộ không nổi nữa, trông mắt chậm rãi quay tới nhìn về phía Lãnh Sát. Lập tức đập vào một đôi mắt lo lắng thâm tình như ánh sao.

“Aizz. . .”

Vấn Nhã vốn định mở miệng mắng, nhưng nàng thế nào vẫn không thể nhẫn tâm được, thấy bộ dạng phong trần của hắn chạy một đêm tìm kiếm Vương đại ca, chính nàng cũng đau lòng a.

“Điều kiện tiên quyết tha thứ là yêu a, Lãnh ca ca Nhã Nhi thực yêu ca, cho nên lần này Nhã Nhi tha thứ cho ca, hi vọng không có lần sau nha, aizz.”

Vấn Nhã nhìn về phía Lãnh Sát ánh mắt cũng trở nên thâm tình.

“Nhã Nhi, Tiểu Nhã Nhi của ta, Lãnh ca ca ta. . . Cám ơn nàng.”

Lãnh Sát không nghĩ tới Vấn Nhã cứ tha thứ về chuyện lừa gạt của hắn như vậy, kích động đem Vấn Nhã kéo vào trong lòng ôm chặt lấy, trong lòng rung động không thôi, ngay cả thanh âm cũng có chút nghẹn ngào, hắn may mắn dữ dội có thể được nàng yêu a.

Vấn Nhã đầu nhỏ tựa vào trên vai Lãnh Sát, một đôi tay nhỏ bé vòng ở eo Lãnh Sát, cười vui vẻ.

‘Hóa ra vui vẻ chỉ đơn giản như vậy.’

Để thân trần ngồi xổm xuống cuối giường Lãnh Thủ nhìn đến một màn cảm động này, không biết là buồn hay là vui.

‘Tiểu nữ nhân này lòng dạ sao mà rộng lớn thế, không giống với hắn một đại nam nhân chỉ bởi vì lừa gạt mà tức giận, không nghĩ tới nàng đại lượng liền tha thứ cho ca ca như vậy. Ca ca lúc này thực nhất được bảo bối rồi, nếu không phải mình chỉ thích nam nhân, sợ cũng muốn yêu tiểu nữ nhân này rồi.’

Lãnh Thủ nghĩ đến đây, trong lòng đau nhói, chua xót.

‘Mình khi nào thì cũng có thể tìm được người bạn đời gần nhau cả đời đây a.’

“Lãnh ca ca, ca nên hỏi một chút bảo bối đệ đệ của ca kia, cái Mị Thần tỷ kia đem Vương đại ca bắt đi nơi nào.”

Vấn Nhã đem hết thấy tất cả đều đổ đến trên người Lãnh Thủ, nếu không phải hắn muốn tìm nàng trút giận, Vương đại ca làm sao có thể bị Mị Thần tỷ bắt đi được.

Vấn Nhã nhẹ nhàng đẩy Lãnh Sát ôm nàng ra, có thể tha thứ cho hắn, nhưng không thể tha thứ cho Lãnh Thủ.

Lãnh Thủ vừa nghe, trong lòng sững sốt.

‘Xem ra tiểu nữ nhân muốn đem ca ca làm hậu thuẫn đây.’

47. Chương 47: Hoàn Thành Tâm Nguyên

Vấn Nhã ỷ vào chỗ dựa là Lãnh Sát, trọn to ánh mắt nhìn Lãnh Thủ nói:

“Biến thái chết tiệt, huynh đem ta ôm tới đây là muốn làm gì, nhìn huynh như vậy, sẽ không phải muốn ăn ta đi, nhưng ta nói cho huynh biết, ta về sau sẽ là tẩu tử của huynh, đừng đánh chủ ý lên ta a.”

Vấn Nhã nhìn khóe miệng đã co rút của Lãnh Thủ tiếp tục nói:

“Huynh đem Vụ Tề đi đâu, còn huynh nữa nói mau, Vương đại ca bị cái Mị Thần tỷ kia bắt đi đâu vậy? Sẽ không trước ăn sau giết chứ?”

Vấn Nhã nói đến nơi đây ngay cả Lãnh Sát cũng bắt đầu mồ hôi ra đầy trán.

Lãnh Thù trải qua náo loạn phía trước một ít, kỳ thật đối với Vãn Nhã đã không có địch ý gì, nhưng mà vừa bị Vãn Nhã mắng, trong lòng cơn tức lại nổi lên, cười lạnh nói:

“Hừ, ăn thì tốt rồi, người nữ nhân lả lơi ong bướm! Còn muốn làm tẩu tử của ta, nói cho người biết, ta không đồng ý!”

Vãn Nhã nghe xong lời này, làm sao còn nhịn được, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu lập tức trở nên dữ tợn, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

“Cái gì? Huynh tên biến thái chết tiệt, huynh có giỏi lặp lại lần nữa đi!”

Vãn Nhã từ trong lòng Lãnh Sát giấy giũa ra, hung tợn nhìn hướng Lãnh Thù.

“Lặp lại lần nữa thì như thế nào, người chính là lả lơi ong bướm, ta có nói sai sao. Hừ, đừng tưởng rằng ca ca che chở người, ta liền sẽ sợ người nha.”

Lãnh Thù không sợ chết đổ thêm dầu vào lửa.

“Tiểu Thù, đệ nói bậy bạ gì đó?”

Lãnh Sát thấy tình thế càng không đúng, nhanh khuyên can, trừng mắt Lãnh Thù quay đầu lại ôn nhu nói :

“Nhã Nhi, đừng nóng giận, Tiểu Thù không biết nàng, nàng đừng trách hấn a.”

“Hôm nay cho dù Thiên Vương lão tử đến đây, cũng không ngăn cản được ta giết hấn!”

Vãn Nhã tức giận đến hai mắt đỏ bừng, vừa dùng lực phác qua, đem Lãnh Thù toàn bộ đặt ở dưới người nàng, một đôi tay nhỏ bé néo hai khóa đậu đỏ trước ngực hấn, âm hiểm cười nói:

“Ta sẽ cho huynh biết cái gì gọi là lả lơi ong bướm!”

Nói xong liền giật một chút, Lãnh Thù đau đến nỗi thiếu chút nữa rơi nước mắt, một đôi bàn tay to vừa muốn bắt Vãn Nhã lại, không nghĩ tới Lãnh Sát mau hơn hấn bước tới điểm huyết đạo của hấn, làm cho hấn động cũng không động được, chỉ có thể hô lớn:

“Ca, huynh làm gì a, đau chết ta, người nữ nhân điên, mau buông tay, buông tay a.”

“Tiểu Thù, lúc này là đệ hơi quá đáng, làm sao có thể nói Nhã Nhi lả lơi ong bướm được, ta không cho phép đệ thương tổn Nhã Nhi!”

Lãnh Sát rõ ràng giúp đỡ cho Vãn Nhã, nhưng đối với tư thế bất nhã cùng động tác của Vãn Nhã hiện tại thì nhăn trán lông mày lại.

“Nhã Nhi, nàng xuống dưới, như vậy không ra thể thống gì a. Tiểu Thù biết sai lầm rồi, nàng thả hấn đi. Tất cả mọi người là người một nhà, có việc gì thì thương lượng a.”

“Ai cùng hấn là người một nhà! !”

“Ai cùng nàng là người một nhà! !”

Vãn Nhã cùng Lãnh Thù nhưng lại một ngum đồng thanh hướng về phía Lãnh Sát nói.

“Ặc.”

Lãnh Sát hoàn toàn không biết nói gì.

“Huynh biến thái chết tiệt, Nhã Nhi ta bộ dạng xinh đẹp đáng yêu như vậy, mọi người cũng hấn là thích, cũng không phải ta đi quyến rũ bọn họ, dám nói ta lả lơi ong bướm, hừ ~”

Vãn Nhã kỳ này rất đắc ý, Lãnh Thù không nhúc nhích được, nàng có thể không kiêng sợ nữa.

Lãnh Thù đỏ mặt hôi rùng rùng, thứ nhất bị Vãn Nhã ngồi đè lên như vậy thực không được tự nhiên, thứ hai tay nhỏ bé của nàng lại không ngừng, làm cho hấn vừa đau vừa nóng thật là khó chịu, ánh mắt hấn cầu cứu chuyển hướng phía Lãnh Sát cầu cứu.

Lãnh Sát thấy động tác của Vãn Nhã trong lòng rất không thoải mái, mặc dù biết hai người này đang đấu khí, nhưng hấn cũng nhịn không được mà ghen, cho dù là đệ đệ cũng không được.

Lãnh Sát không có biện pháp, một phen ôm lấy tiểu nữ nhân đang trong hưng phấn ôn nhu nói:

“Nhã Nhi, đừng làm rộn, Lãnh ca ca mệt nhọc, theo giúp ta nghỉ ngơi được không?”

Vấn Nhã bị động tác của hắn làm giật mình, lập tức nghe được lời của hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn không tự chủ được đỏ lên.

‘Hắn không phải muốn cái kia chứ.’

Nghĩ đến lần trước chưa ăn được, kỳ này tiểu tâm can của nàng “thình thịch” nhảy loạn, vội vàng đem khuôn mặt nhỏ nhắn vùi sâu vào trong ngực hắn.

“Ca, huynh mau giải huyết đạo cho ta a.”

Lãnh Thủ thấy bộ dạng Vấn Nhã đối với ca ca thẹn thùng, trong lòng không biết vì sao rất không thích.

‘Đối với chính mình ác liệt như vậy, đối với ca ca tốt như vậy, ta có chỗ nào kém so với ca ca chứ, hừ.’

“Tiểu Thủ, đệ có biết Mị Thần tử đem Vương thị vệ mang đi đâu không? Ta tìm toàn bộ thành Lăng Châu mà tìm không thấy.”

Tay Lãnh Sát giải huyết đạo của hắn.

“Ta đương nhiên biết, lúc nàng tới tìm ta hợp tác thì ta liền làm cho người của ta tra xét lai lịch của nàng rồi, bất quá ta không muốn nói, trừ phi nàng hướng ta nói xin lỗi!”

Trong lòng Lãnh Thủ nói không nên lời là vì sao không thoải mái, tuấn lông mày nhăn lại.

“Đến giờ này đệ còn chơi chưa đủ sao!”

Lãnh Sát bị tính không chịu thiệt thòi của đệ đệ tức chết rồi.

“Lãnh ca ca, chàng đừng cùng người không nhân tính, hỗn đản nói chuyện nữa, hắn không nói tự chúng ta tìm, nếu Vương đại ca có cái gì không hay xảy ra, Nam Cung Vấn Nhã ta nhất định sẽ tự tay tiêu diệt huynh. Hừ!”

Khi Vấn Nhã nói những lời này vẻ mặt nghiêm khắc, khí thế cường ngạnh, Lãnh Thủ cùng Lãnh Sát thấy trong lòng đều run lên.

‘Nàng là nói thật’

“Lãnh ca ca, đi, chúng ta đi ngủ!”

Kỳ này Vấn Nhã quả là nói đúng lý hợp tình. Lãnh Thủ vừa nghe trong lòng nóng nảy, thốt ra nói :

“Không biết xấu hổ!”

“Tiểu Thủ!”

Lãnh Sát cũng có chút tức giận.

‘Đệ đệ này hôm nay sao lại làm loạn như vậy.’

“Không biết xấu hổ cũng đừng có nhìn mặt, thế nào, tổng so với huynh đồng tính cường hơn nhiều! Hừ!”

Vấn Nhã cũng là miệng không buông tha người, còn vươn một đôi tay ngọc cuốn lấy cổ Lãnh Sát.

“Ngươi! Ngươi!”

Lãnh Thủ đã muốn tức giận đến nói không ra lời.

“Nam tốt không cùng nữ nhân đấu! Hừ!”

“Ha ha ha, huynh cũng coi như nam nhân sao? Nhiều nhất tính một nửa đi, dọa người a, ca ca huynh mới là chân chính đại nam nhân đấy, Lãnh ca ca chàng nói đúng không?”

Vấn Nhã cười nhạo Lãnh Thủ, lại kiêu my nhìn hướng Lãnh Sát, đem Lãnh Sát nhìn thấy tâm ngứa lên, mỹ nhân trong ngực, thế nào còn nhịn được a.

“Người, người. . .”

“Được rồi, Tiểu Thù, chờ cùng Nhã Nhi náo loạn, mau phái người đem Mị Thần tử tìm ra, ta cùng Nhã Nhi nghỉ ngơi chút.”

Khuôn mặt tuấn tú của Lãnh Sát ửng đỏ nhìn tiểu bảo bối trong lòng.

Lãnh Thù thấy hai người đã muốn tình nghĩa nồng đậm, trong lòng khó chịu nói không nên lời, nhưng hắn không biết đây là có chuyện gì, lại không biết nên làm cái gì bây giờ, hốt hển nhặt y phục đi ra, ngay cả cửa cũng không đóng, còn truyền đến một tiếng thật mạnh.

“Hừ!” .

Ngoài cửa gió lạnh thẳng hướng vào phòng, làm cho Vãn Nhã lạnh thẳng cả người run run, Lãnh Sát vội vàng đem Vãn Nhã đặt ở trên giường, quay đầu đi ra đóng cửa, nhìn Lãnh Thù phía xa tức giận rồi đi mà lắc lắc đầu, thở dài.

‘Đệ đệ này khi nào thì có thể cùng Nhã Nhi hòa bình ở chung đây.’

Lãnh Sát đi trở về bên giường, nhìn đến Vãn Nhã đang đỏ mặt nhìn hắn, hạo hạo cũng nhìn không được mặt hồng lên, hắn vội ngoại y vung chặn lên ngồi xuống, một tay ôm chầm Vãn Nhã tựa vào trong ngực hắn ôn nhu nói :

“Nhã Nhi, nàng sau này chờ cùng Tiểu Thù cãi nhau được không? Hai người đều là người thân nhất của ta, ta không muốn hai người náo loạn đâu a.”

“Lãnh ca ca, ca đừng lo lắng, chúng ta không có việc gì, mệt cho cái người bao lớn kia tính tình thú vị như vậy, Nhã Nhi chỉ có ý chà xát chà xát nhuệ khí của hắn thôi, không có chuyện gì. Đúng rồi, Lãnh ca ca, hai người các huynh vì sao một chút cũng không giống a.”

Vãn Nhã hỏi ra nghi vấn trong lòng.

Lãnh Sát đem chuyện xưa hắn cùng Lãnh Thù nói cho Vãn Nhã, hạo hạo tính lại lừa Vãn Nhã, Vãn Nhã đã tha thứ cho hắn một lần, hạo hạo không thể lại để nàng thất vọng.

“Hóa ra là như vậy a, dưỡng phụ Ngưỡng Diện Thiên Tiểu của các huynh mới là lão đại phía sau màn của Lãnh Huyết minh a. Đúng rồi, không phải ca cũng có nhiệm vụ sao? Là muốn giết ai a?”

Vãn Nhã tổng thấy cùng nàng chắc có liên quan, tuy rằng không biết chủ mưu phía sau màn muốn giết nàng là ai, nhưng nhất định có liên hệ.

“Này. . . Này. . .”

Lãnh Sát có chút khó khăn ngẩng lên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Vãn Nhã đang chờ đáp án của hắn.

“Ai a, thần bí như vậy, ngay cả ta cũng không thể nói sao?”

Vãn Nhã chu cái miệng nhỏ nhắn có chút bất mãn.

“Uhm, là Thái Hậu!”

“Cái gì?”

Vãn Nhã từ trên người Lãnh Sát nhảy dựng lên, kinh ngạc tròn to hai mắt nhìn Lãnh Sát có điểm bất đắc dĩ. Nàng lại một lần nữa xác nhận nói:

“Là Tần Thái Hậu, dì của ta sao?”

Lãnh Sát nhìn Vãn Nhã gật gật đầu.

“Vì sao? Dưỡng phụ ca cùng Thái Hậu có thâm cừu đại hận gì sao?”

Vãn Nhã nghiêm chỉnh lại, trong đầu bắt đầu suy tư.

“Ta cũng không biết, có lẽ không phải bản thân lão nhân gia muốn giết, mà những người khác cũng nói không chừng.”

Lãnh Sát cũng hiểu được lão nhân gia sẽ không giết người trong triều đình.

“Nói như thế nào!”

Vấn Nhã hỏi.

“Lão nhân gia lúc truyền ngôi cho Tiểu Thù, cũng không có căn dặn là không ám sát người trong triều đình, cho nên ta lường trước là lúc hắc có điều bất đắc dĩ gì đó, hẳn là nhận ủy thác của người khác đi.”

“Vậy ca biết là ai muốn ám sát ta không?”

Vấn Nhã lông mày nhỏ nhắn thâm thúy.

“Ta hỏi qua Tiểu Thù rồi, hẳn không chịu nói, nhưng hẳn đã đáp ứng không tiếp tục ám sát nàng nữa, cho nên Nhã Nhi không cần lo lắng.”

Tuấn lông mày Lãnh Sát cũng nhăn lại, giống như bị Vấn Nhã một chuỗi liên hỏi, cũng hiểu được giống như hai người có liên hệ với nhau.

‘Chẳng lẽ cũng là lão nhân gia sao?’

Hắn thầm hạ quyết tâm, sau này nhất định phải hướng Lãnh Thù hỏi mới được.

“Được rồi, Lãnh ca ca, đừng suy nghĩ nữa, ca chạy một đêm cũng mệt mỏi rồi, trời sắp sáng đây, ca mau ngủ một lát đi.”

Vấn Nhã thấy sắc mặt Lãnh Sát mỗi mệt, đau lòng nói:

“Hết thấy ngày mai rồi nói sau.”

“Vấn Nhã, ta, ta. .”

Lãnh Sát khuôn mặt tuần tú bởi vì trong lời nói của Vấn Nhã mà đỏ lên, người yếu mềm ngay tại bên người, hẳn dù mệt cũng ngủ không được a. Hắn mạnh mẽ kéo Vấn Nhã xuống một ngum ngăn chặn cái miệng nhỏ nhắn đỏ hồng của nàng.

“A.”

Vấn Nhã duyên dáng gọi to một tiếng, tất cả nói đều bị Lãnh Sát hôn nồng nhiệt cản trở về.

“Lãnh ca ca, chàng không mệt mỏi sao?”

Vấn Nhã lợi dụng thời gian rảnh kiêu mỹ hỏi.

“Không mệt, Nhã Nhi, Lãnh ca ca nhớ nàng.”

Lãnh Sát tràn ngập kích động, ôm chặt tiểu thân mềm mại của Vấn Nhã.

“Uhm ~ Nhã Nhi cũng nhớ Lãnh ca ca.”

Vấn Nhã đã cảm nhận được lửa nóng từ Lãnh Sát rồi, trong lòng căng thẳng, dục vọng cũng bắt đầu thiêu đốt, dù sao trong lòng nàng, Lãnh Sát sớm muộn gì cũng là người của nàng.

Vì Lãnh Sát không cần quá mệt mỏi, lúc này Vấn Nhã chủ động hôn lên hắn, trong cái miệng nhỏ nhắn phát ra thanh âm mê người:

“Lãnh ca ca, để cho Nhã Nhi hầu hạ chàng.”

Nói xong một cái tay nhỏ nhắn chui vào trong nội y Lãnh Sát, vuốt ve ngực kiên cố bóng loáng của hắn, Nhã Nhi bỗng nhiên như nghĩ đến cái gì, tháo vạt áo Lãnh Sát ra, thẳng nhìn lồng ngực của hắn.

‘Không có! Không có! Lãnh Thù không có! Lãnh Sát cũng không có long văn, rốt cuộc ở trên người ai a.’

Đang bị cảm giác ngọt ngào tra tấn Lãnh Sát bỗng nhiên thấy động tác Vấn Nhã có điểm ngạc nhiên, mềm nhẹ hỏi:

“Làm sao vậy, Nhã Nhi.”

Lập tức bị động tác của Vần Nhã khê cần làm cho kêu rên một tiếng “Uhm”.

Trong lòng Vần Nhã tuy có điểm thất vọng, đến bây giờ mới thôi, nàng nhìn thấy vài cái cực phẩm nam nhân đều không có long vằn, thế này cũng thật làm cho nàng có chút buồn bực rồi, nàng vốn tưởng rằng sẽ có cảm giác quen thuộc trên người Lãnh Sát, nhưng mới vừa rồi nàng rõ ràng nhìn thấy hắc cũng không có.

‘Aizzz, chẳng lẽ mình thật sự chỉ có thể sống đến hai mươi lăm tuổi thôi à? Không cần, mỹ nam càng ngày càng nhiều, mình làm sao bỏ được a.’

Nghĩ đến đây, nàng càng thêm đau lòng nhìn Lãnh Sát, ngẩng đầu nhìn sắc mặt Lãnh Sát đã muốn đỏ thắm. Đồng thời, đầu lưỡi còn ở trên đầu đỏ vạch lên quyền quyền, cùng với nước bọt hòa quện đầu lưỡi, Lãnh Sát nhìn dục hỏa khó nhịn.

“Không có gì, chẳng qua cảm thấy Lãnh ca ca, thật ngọt nha! Ha ha. . .”

Tán tỉnh không phải đặc sắc của Vần Nhã, nhưng tuyệt đối là sở trường của Vần Nhã, nàng nói xong lại nâng nặng hít một hơi, còn dùng đầu lưỡi ở trên cái miệng nhỏ nhắn đỏ sẫm của mình liếm vài vòng, làm Lãnh Sát cũng miệng đắng lưỡi khô.

“Vây a, Nhã Nhi, Lãnh ca ca khó chịu. . .”

Cái trán Lãnh Sát mồ hôi đều chảy xuống.

Hắn rút cuộc chịu đựng không nổi, ngồi lên, rất nhanh đem y phục toàn thân thoát sạch sẽ, sau đó lại đuổi tay xả y phục của Vần Nhã, Vần Nhã hưng trí chính nùng, một phát bắt được tay Lãnh Sát, tràn ngập khăn khăn nói :

“Lãnh ca ca, ca đừng vội! Nhã Nhi tự thoát.”

Vần Nhã chậm rãi cởi y phục trên người, Lãnh Sát nhìn thấy trông mắt đều phải rơi xuống rồi.

Tra tấn, tiểu yêu tinh này là cố ý tra tấn hắn đây mà.

Lãnh Sát rốt cục không thể kiềm chế, nhìn ngực đẹp đẽ của Vần Nhã bại lộ trước mắt hắn, rốt cuộc ức chế không nổi đem Vần Nhã một cái xoay người kiên cố đặt ở dưới thân hắn. Bàn tay to một phát bắt được nơi tốt đẹp kia, có chút thô cuồng vuốt ve.

“A, a. Lãnh ca ca, chàng nhẹ chút, nhẹ chút nha, đừng nóng vội nha. A. . Chán ghét! . . ừm. .”

Vần Nhã không nghĩ tới thoát nhìn Lãnh Sát lạnh như băng, cẩn thận tỉ mỉ nhưng ở phương diện này thật không ngờ thô cuồng gọi cảm thể, thực thích, bất quá, đủ vị.

Lãnh Sát ngẩng đầu, một đôi mắt bao hàm dục vọng thật sâu nhìn tiểu nữ nhân đã muốn kiều diễm ướt át, khăn khăn nói :

“Nhã Nhi bảo bối, nàng thật sự yêu ta sao?”

Vần Nhã không nghĩ tới loại thời khắc máu chốt này hắn còn có thể hỏi vấn đề này, lập tức giết phong cảnh liếc trắng mắt nói :

“Lãnh ca ca, Nhã Nhi sẽ nói cho ca biết, ca về sau cần phải nhớ cho kĩ nha, yêu là dùng để làm, không phải dùng để nói.”

Lãnh Sát nghe xong sửng sốt, theo sau “Ha ha” cười khê, bỗng nhiên một cái động thân, đem cái đó thật sâu vùi vào nơi ấm áp của Vần Nhã, hai người không hẹn mà cùng thoải mái ra tiếng.

“A. . .”

“Nha. . .”

Hai người yêu nhau rốt cục kết hợp ở cùng một chỗ, Lãnh Sát ra sức luận động làm cho Vần Nhã hoàn toàn bị khoái cảm liên tục không ngừng bao phủ, miệng không ngừng yêu kiều:

“A, nha, Lãnh ca ca, ca giỏi quá, a. . . Thoải mái. .”

Thanh âm của Vần Nhã càng kêu càng lớn, đầu nhỏ phải trái dao động.

Lãnh Sát nhìn xem một khắc cũng không muốn dừng, sử dụng khí lực cả người, thăm nghĩ làm cho bảo bối thực thỏa mãn đi. Hắn biết Vần Nhã có mấy người nam nhân, hắn nhất định không cần làm người kém cỏi nhất, nghĩ đến điểm này, hắn càng thêm tò mò.

Thật lâu sau, Lãnh Sát đến cực hạn, tại một khắc nghe Vần Nhã cầu xin tha thứ, hắn nhịn không được tê liệt ngã xuống ở trên người ngọc của Vần Nhã, mồ hôi đem Vần Nhã thấm ướt, hắn đã không có khí lực nói chuyện, mắt âu yếm nhìn tiểu nữ nhân sau đó liền trầm lắng ngủ.

Vần Nhã vô cùng thỏa mãn bị hắn làm hoảng sợ, thấy hắn chẳng qua là mệt mỏi mới ngủ, cái miệng nhỏ nhắn nhịn không được nhếch lên.

Cũng không cần ra sức như vậy đi, khiến cho giống như tấn nhân vong vậy, hừ chết nàng, choáng váng. . .

Vần Nhã đem Lãnh Sát mệt chết chuyển sang tư thế tốt, lại giúp hắn xoa xoa thân mình, sau đó giúp hắn đắp kín chăn, nàng cũng sửa sang lại một chút rồi, ở trên trán hắn hôn một cái, mỉm cười xuống giường.

‘Người nam nhân này a, thật là quá đáng yêu, chính mình cuối cùng đem hắn ăn, ha ha. . .’

48. Chương 48: Xuất Hiện Phản Ứng Ngược

Vần Nhã phỉu phỉu y phục hơi nhàu nát ở trên người, mở cửa phòng đi ra. Tình cảm mãnh liệt qua đi nàng tuyệt đối không cảm thấy mệt, ngược lại tinh thần rất sáng khoái.

Bên ngoài trời đã mờ sáng, Vần Nhã muốn đi cách vách nhìn xem Vụ Tề, sợ hắn tỉnh lại không thấy nàng lại sợ.

Vần Nhã vừa định đến cửa phòng cách vách, khóe mắt liếc thấy Lãnh Thủ lúc trước tức giận rồi đi, hiện tại cô đơn ngồi xuất thần ở khúc quanh của cầu thang, trên người một y kiện đơn bạc trường bào vào buổi sáng mùa đông như thế này thì sao chịu được lạnh như băng đây, Vần Nhã thấy thể đều thay hắn lo lắng.

Vần Nhã nhẹ nhàng mà đi tới, nhìn đến Lãnh Thủ vẫn không nhúc nhích, liếc thấy đôi mắt đầy dục hoặc như ánh sao sáng bóng kia lại như bị lu mờ, nhìn xem trong lòng nàng cả kinh, nàng vẫn có thói quen cùng hắn cãi nhau, hắn cô đơn như vậy thật đúng là không thể làm cho nàng thích ứng.

“Này, huynh làm sao vậy, vì sao không đi ngủ?”

Vần Nhã nhăn lông mày nhỏ nhắn lại nhỏ giọng nói.

Lãnh Thủ nghe được thanh âm mà hoảng sợ, hắn đang nghĩ chuyện rất xuất thần, đã quên nơi này không phải là phòng của hắn.

Kỳ thật hắn vẫn nghe được thanh âm ân ái của Vần Nhã cùng Lãnh Sát trong phòng, trong lòng phiền vô cùng, hắn không biết hắn tại sao lại như vậy nữa, dù sao hắn cảm giác hắn sắp điên rồi. Nghe được Vần Nhã nũng nịu, hắn thật ghen tỵ với ca ca của hắn, trong lòng thật hận hắn ta, nhiều lần muốn xông đi vào, lại cố nhịn xuống, hắn biết ca ca thiết yếu Vần Nhã, Vần Nhã cũng yêu ca ca, vốn hắn vì bọn họ cao hứng, nhưng vì cái gì hắn sẽ để ý bọn họ ân ái như vậy nhỉ.

Lãnh Thủ đem tròng mắt chuyển tới trên người Vần Nhã, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn hồng nhuận của nàng còn phiếm tình dục, cái miệng nhỏ nhắn lại sưng đỏ kiêu mị, trong lòng đau xót, thiếu chút nữa rơi lệ.

Vì hắn không tự chủ được đã làm Vần Nhã sợ hãi.

‘Đại minh chủ đây là làm sao vậy, chẳng lẽ mình quá lợi hại, đem hắn đánh bại sao?’

Trong lòng Vần Nhã mềm nhũn, lo lắng hỏi:

“Thù ca ca, ca, làm sao thế, đừng dọa Nhã Nhi a, Nhã Nhi về sau không bắt nạt ca nữa, ca đừng khóc a.”

Tay Vắn Nhã tiếp được một viên nước mắt trong suốt từ trong mắt Lãnh Thù chảy xuống, nàng thực sợ tới mức tay nhỏ bé đều phát run lên, trong lòng lại vô lý run run không thôi.

Lãnh Thù cũng bị sự yếu ớt của mình mà hoảng sợ, đã biết là thế nào, hấn kích động lên nói:

“Vắn Nhã, nàng, làm sao nàng đi ra, nàng không phải cùng ca ca sao?”

Lãnh Thù nghĩ đến đây, hấn đau lòng nói không ra lời.

Vắn Nhã không biết người nam nhân này vì sao thất thần lợi hại như vậy, thấy hấn hỏi, khuôn mặt nhỏ của nàng đỏ lên nói :

“A, nha, đại ca của huynh hấn đang ngủ, ta ngủ không được đi ra ngoài một chút. Đúng rồi, Thù ca ca, làm sao ca ca còn ở nơi này a? Ca không cần ngủ sao?”

“A, ta, ta cũng vậy ngủ không được.”

Lãnh Thù có điểm không được tự nhiên, thấy Vắn Nhã thay đổi xưng hô đối với hấn, trong lòng có điểm kích động.

Nàng không hề cùng hấn cãi nhau sao?

“Thù ca ca, vì sao ca khóc a?”

Mắt to đáng yêu của Vắn Nhã gắt gao khóa trên khuôn mặt tuần tú lãnh diễm tuyệt mỹ của Lãnh Thù.

“A, không có, không có a.”

Khuôn mặt tuần tú của Lãnh Thù đỏ lên, hấn không nghĩ tới Vắn Nhã sẽ hỏi vấn đề xấu hổ như vậy, kỳ thật hấn cũng không biết tại sao hấn lại rơi lệ.

Vắn Nhã ngây ngốc cười nói:

“Thù ca ca, ca nghe Nhã Nhi nói nha, trên đời này có nhiều chuyện không bằng người toan tính lắm đâu, nhưng ca cùng Nhã Nhi cũng không phải là người xui xẻo nhất, ít nhất ca sống được nhiều nữ nhân đều ghen tị, cho nên a, đừng khóc, đừng thương tâm nha, muốn làm cái gì thì phải đi làm, không có gì là không thể biết không?”

Vắn Nhã đáng yêu nghiêng đầu nhìn về phía Lãnh Thù đang nghe mà nhúu mày.

“Vắn Nhã, ta không sao, chúng ta về sau không cãi nhau được không?”

Lãnh Thù thở dài nói, hấn cảm thấy cùng Vắn Nhã đứng chung một chỗ nói chuyện phiếm như vậy cảm giác quả là không tồi.

“Được, ta cũng vậy không muốn âm ỉ nữa, chúng ta đây bắt tay giảng hòa đi!”

Vắn Nhã vui vẻ vươn tay nhỏ bé ra.

Lãnh Thù không rõ ý tứ của Vắn Nhã, Vắn Nhã cười kéo một cái tay của hấn qua cầm nói:

“Chính là như vậy, chúng ta sau này sẽ là bạn tốt nha.”

Lãnh Thù bị nàng lôi kéo trong lòng có chút ngọt ngào, nghe được lời của nàng lại có điểm không thoải mái, nhưng bất kể là gì, gì sao cũng rất tốt không phải sao?

“Được, về sau chúng ta là bạn tốt.”

Lãnh Thù xem nhẹ trong lòng khác thường, vui vẻ nở nụ cười.

Vắn Nhã vừa thấy hấn cười, tâm tính bướng bỉnh lại nổi lên, hay nói giỡn nói :

“Là bằng hữu cũng không thể lại tùy tiện đem ta ôm đến ngủ trên giường ca nha, Nhã Nhi sẽ hiểu lầm, lại cho rằng đại mỹ nam của chúng ta yêu ta rồi đấy, ha ha. Đúng rồi, Thù ca ca, ca vì sao không thích nữ nhân nha, nếu không thử muốn Nhã Nhi đi, nếu không thì thật lãng phí a.”

“A, nàng.”

Khuôn mặt tuần tú của Lãnh Thù chuyển đỏ.

‘Tiểu nữ nhân này không thể đứng đắn được sao.’

Vấn Nhã thấy khuôn mặt tuần tú của Lãnh Thù đỏ bừng dị thường xinh đẹp, giật mình, bởi vì cái gọi là tâm động không bằng hành động, Vấn Nhã giả hoạt cười ra vẻ thì thầm nói :

“Ai nha, không được!”

Trong lòng Lãnh Thù kỳ thật hiện tại lại ngọt như mật, rất bình tĩnh, thấy Vấn Nhã kinh hoảng kêu, hoảng sợ, mắt hần nâng lên lóe ra ánh sáng, vội vàng kích động nói :

“Làm sao vậy. Có cái gì không được?”

“Nhã Nhi ta, ta hối hận!”

Vấn Nhã cúi đầu giả thâm trầm.

“Hối hận cái gì?”

Lãnh Thù nhíu mày khó hiểu.

‘Tiểu nữ nhân lại đang hát tuồng nào a.

“Hối hận cùng Thù ca ca làm bạn tốt a!”

Vấn Nhã ngẩng đầu buồn rầu miệng quyết liệt nói.

“Cái gì?”

Lãnh Thù vừa nghe, trong lòng mất hứng, mặt cũng trầm xuống.

Thật vất vả tất cả mọi người mới không cần ầm ĩ, nàng lại hối hận cùng mình làm bằng hữu.’

“Không có gì, chỉ là Nhã Nhi cảm thấy cùng Thù ca ca làm bằng hữu thật là đáng tiếc, Thù ca ca là nam tử đẹp nhất mà Nhã Nhi gặp qua, nếu làm tướng công của Nhã Nhi thì tốt rồi, như vậy Nhã Nhi đã có thể kiêu ngạo rồi.

Aizzz, Thù ca ca, ca thật sự chỉ thích nam nhân sao? Thật sự không muốn ăn Nhã Nhi xinh đẹp đáng yêu như vậy, kỳ nữ tử mỹ lệ thông tuệ sao? Qua thôn này sẽ không còn cửa hàng này nữa đâu.”

Vấn Nhã nước miếng bay tứ tung, hết sức đem mình đẩy mạnh tiêu thụ đi ra ngoài.

Lãnh Thù rốt cuộc biết nàng đang hối hận cái gì, nghe được gân xanh trên trán hần nhảy giựt giựt.

‘Trên đời này còn có loại nữ nhân này sao?’

Hần cảm giác mình giống trùng tà thế, lại vẫn có thể đứng ở trong này nghe nàng nói hươu nói vượn.

Vấn Nhã thấy Lãnh Thù không nói lời nào, nàng tiếp tục nói:

“Thù ca ca, ca suy nghĩ một chút xem, về sau nếu ca không cưới nữ nhân, như thế nào sinh tiểu hài tử a, còn nữa ca già đi ai chiếu cố ca đây. Lại nói ca không biết nữ nhân tốt, như thế nào nhất định nhận là so với nam nhân kém hơn chứ, nói không chừng, khi ca từng có nữ nhân rồi, sẽ không thích nam nhân nữa đâu, có đúng hay không, làm việc đều phải nếm thử một chút đúng không? Hắc hắc.”

Lãnh Thù thật không rõ, một nữ hài tử như thế, đang nói loại phương diện chuyện phòng the này, thế nhưng mặt không đỏ, tim không loạn, thật không biết nàng là cái quái thai gì, hay là trời sinh chính là cái sắc nữ, ngay cả hần nghe được đều đỏ mặt.

Vấn Nhã thấy Lãnh Thù còn không nói chuyện, mặt lại càng ngày càng hồng, ánh mắt của nàng nhìn xem càng ngày càng sáng,

‘Má ơi! Thật là một đại mỹ nhân.’

Vấn Nhã thừa dịp Lãnh Thù không chú ý, tới gần hần nhẹ giọng nói:

“Thù ca ca, ca thật đẹp!”

Nói xong, bất chấp tất cả liền kiễng mũi chân lên trên mặt đỏ của hắn “chụt” một miệng lớn. Sau đó “Ha ha.” cười lớn.

“Nàng.”

Lãnh Thù không dự đoán được nàng đột nhiên sẽ tập kích, lấy tay che khuôn mặt tuần tú đã muốn nóng bỏng, kinh ngạc nhìn tiểu nữ nhân cười đã thành một đoàn.

“Nhã Nhi ta hiện tại tuyên bố, Nhã Nhi cùng Thù ca ca không làm bằng hữu nữa, Nhã Nhi hiện tại bắt đầu theo đuổi Thù ca ca, thẳng đến khi hắn đáp ứng làm tiểu tướng công thân ái của Nhã Nhi mới thôi!”

Trong lòng Vãn Nhã quả thật thích Lãnh Thù.

‘Người như thế, nhìn chính là loại hưởng thụ, nếu đem hắn lừa trên giường, vậy rất có cảm giác thành tựu rồi, dù sao Vãn Nhã ta chính là cái sắc nữ, làm không tốt, tìm không thấy nam tử có long vãn, sống không quá hai mươi lăm tuổi, như vậy liền thừa dịp hiện tại muốn làm cái gì thì làm cái đó đi. Vãn Nhã ta chính là muốn tổ chức quân đoàn ban ân, ha ha.’

Trong lòng Vãn Nhã nghĩ như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng là rất chân thành nhìn Lãnh Thù cả kinh há to mồm.

“Nàng, làm sao nàng có thể? Nàng cùng ca ca. Còn có Hoàng Thượng. Nàng, nàng.”

Lãnh Thù cả kinh nói năng lộn xộn .

“Aizzz, ta biết Thù ca ca là muốn nói Nhã Nhi thủy tính dương hoa067 phải không? Đúng vậy, Nhã Nhi đã có Lãnh ca ca, Quân Nghị Thiên ca ca, Quân Nghị Lân ca ca, về sau thậm chí sẽ càng nhiều, nhưng vậy như thế nào, Nhã Nhi chính là thích bọn họ, thương bọn họ, bọn họ cũng yêu Nhã Nhi, mọi người yêu nhau cùng một chỗ lại có cái gì không đúng. Nam nhân tam thê tứ thiếp, cũng không thể chứng minh người nam nhân này là yêu các nàng hơn hay là ham sắc đẹp hơn? Nhưng trong lòng Nhã Nhi đã thương nhóm hắn rồi, Nhã Nhi đây là bác ái, Nhã Nhi sẽ làm từng người nguyện ý cùng Nhã Nhi ở chung, cuộc sống vui vẻ hạnh phúc.”

Vãn Nhã nhìn Lãnh Thù trầm tư tiếp tục nói:

“Thù ca ca có lẽ cảm thấy Nhã Nhi nói được những lời này rất kinh thế hãi tục021, nhưng tâm mình cùng việc mình lừa gạt là không được, không thể sống thoải mái sao, vậy còn không bằng không sống, phải không. Được rồi, Nhã Nhi diễn thuyết xong, Thù ca ca, mặc kệ ca đối đãi với Nhã Nhi làm sao, Nhã Nhi chỉ muốn nói, Nhã Nhi thích Thù ca ca rồi, cho nên Nhã Nhi cũng chuẩn bị cho mình một cơ hội theo đuổi ca, miễn cho Nhã Nhi về sau hối hận, về phần ca tiếp hay không tiếp nhận là việc của ca, Nhã Nhi chỉ không muốn sau này mình sẽ hối hận, làm không được, mới không có tiếc nuối, ha ha, Thù ca ca, huynh thấy sao?”

Vãn Nhã vừa thấy Lãnh Thù, sắc mặt hắn đã muốn trắng bệch, một đôi mắt đẹp yên lặng nhìn Nhã Nhi giảng giải thâm tình, làm cho Vãn Nhã hoảng sợ.

Kỳ thật Lãnh Đại minh chủ của chúng ta đã bị tiểu nữ nhân này kích thích đến nổi hồn xiêu phách tán mất rồi.

49. Chương 49: Quen Thuộc Như Thế

Lãnh Thù đang nghe Vãn Nhã tự mình nói lý luận lớn của nàng xong, trong lòng là ngạc nhiên vạn phần, bởi vì hắn cảm thấy giống như có người cùng hắn từng thao thao bất tuyệt nói qua, mà đầu hắn nhảy ra một cái tên, tên một người giống là nữ hài tử:

“Thất Nhi, Phượng Thất Nhi!”

Nhưng hắn không biết vì sao hắn lại nhớ đến tên này, cho nên hiện tại đầu óc hắn lại phân cao thấp nghĩ đến cái tên xa lạ kia.

“Thù ca ca! ! !”

Vấn Nhã thật sự chịu không nổi bị khinh thị như vậy, nàng chu cái miệng nhỏ nhắn không thuận theo kêu lên.

“A! Thất Nhi!”

Lãnh Thù bị Vấn Nhã lớn tiếng làm giật mình, kinh ngạc quay lại kêu lên. Sau đó hấn giật mình hấn gọi sai tên, vừa sợ khùng khiếp lấy tay che miệng lại, trợn to mắt nhìn sắc mặt Vấn Nhã đã bắt đầu thay đổi.

Vấn Nhã đang nghe thanh âm “Thất Nhi” này thì, trong lòng thất kinh.

“Thất Nhi là ai?”

Nàng nghĩ đến có lẽ là nữ nhân trong lòng Lãnh Thù đi, trong lòng càng nghĩ càng khó chịu.

“Mình vừa đem hấn chính thức đưa về trong quân của mình, kỳ này lại xuất hiện ra cái Thất Nhi nào đó sao. Hừ, hóa ra hấn không phải không thích nữ nhân, mà là có người trong lòng rồi, có lẽ nữ nhân gọi là Thất Nhi này phản bội hấn, cho nên hấn mới thành sói như thế. Như vậy sao được, nếu biết hấn không phải không thích nữ nhân, như vậy mình thì càng không có khả năng đem hấn tặng cho người khác. Hừ! Chỉ cần là nam nhân Nam Cung Vấn Nhã ta nhìn trúng, chỉ có cướp giật, không có buông tha.”

“Thất Nhi? Là ai a?”

Sắc mặt của Vấn Nhã không tốt nhìn Lãnh Thù.

Lãnh Thù nhìn bộ dạng Vấn Nhã nổi giận, trong lòng tự giác có điểm chột dạ, nhưng hấn quả thật cũng không biết tại sao hấn lại kêu lên tên đó, chỉ đành lấy lòng nói :

“Ta, ta cũng vậy cũng không biết nữa, vừa nói, đã mở miệng ra, ta cũng không biết là ai? Thật sự mà!”

Vấn Nhã nghe hấn lấy cớ, cái miệng nhỏ nhắn co rút, nhưng thấy đáng về hấn có điểm mờ mịt lo lắng lại không giống nói dối, trong lòng cũng âm thầm kỳ quái, có lẽ hấn thật sự đem tên nàng gọi sai lầm rồi. Bất quá, nàng cũng không phải là người dễ bị gạt.

“Phải không? Hừ!”

Vấn Nhã lườm hấn một cái, xoay người muốn đi.

“Nhã Nhi!”

Lãnh Thù nghĩ đến nàng thật sự hiểu lầm, trong lòng càng thêm sốt ruột, hấn đối với Vấn Nhã lúc nói làm bằng hữu đã rất hài lòng mà, sau đột nhiên lại nghe nàng nói muốn hấn làm tướng công thân ái của nàng, trong lòng tuy rằng cực độ khiếp sợ, nhưng so với nàng nói làm bằng hữu thì muốn vui vẻ hơn, nghe nàng thao thao bất tuyệt nói nữa, trong lòng lại bội phục tiểu nữ nhân này, nàng thật sự có gan theo đuổi tình yêu của mình a, nữ nhân tuy rằng thế tục không tha như vậy, nhưng vẫn là làm cho hấn rất bội phục.

Hấn một người đường đường Minh Chủ tổ chức sát thủ, đều làm không được tùy tâm sở dục, nàng một tiểu nữ nhân nhưng cố chấp như thế, trách không được một đám nhân trung long phượng coi trọng nàng như vậy, thích nàng, yêu nàng, lại càng không màng thế tục mà cùng nàng bên nhau.

“Như thế nào?”

Vấn Nhã ra vẻ lạnh nhạt xoay người lại.

“Ta, ta thật cho rằng là nàng, không biết tại sao gọi sai rồi, nàng không nên hiểu lầm a. Nhã Nhi.”

Lãnh Đại minh chủ lần đầu tiên trong đời giải thích.

“Vậy à! Đã biết.”

Vấn Nhã làm bộ như không có việc gì lên tiếng, sau đó lại xoay người hướng phòng Vụ Tề đi đến.

Lãnh Thù cả người không thoải mái, nhưng lại không biết làm thế nào mới tốt, mắt thấy thời điểm Vấn Nhã mau mở cửa phòng Vụ Tề ra, một cái lắc mình lại che ở trước mặt Vấn Nhã, cả khuôn mặt đỏ tuấn tú không được tự nhiên nhìn Vấn Nhã.

“Thù ca ca, ca làm gì a, trời sáng mau quá, Nhã Nhi đi nhìn Vụ Tề chút.”

Vấn Nhã kỳ thật biết trong lòng Lãnh Thù.

“Ách, Nhã Nhi, nàg, làm sao nàg không trở về phòng ca ca a?”

Lãnh Thù hỏi ra câu này thì thiếu chút nữa muốn đập nát miệng mình những cũng đã lỡ nói ra rồi.

“A, Lãnh ca ca mệt chết đi rồi, Nhã Nhi sợ ầm ĩ đến hấn a.”

Vấn Nhã không nghĩ tới tên đầu gối sẽ hỏi loại vấn đề này mà lại đến gần đón nàg, hại nàg nghĩ đến biểu hiện anh dũng của Lãnh Sát lúc trước, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đỏ lên.

“Vậy hửm, vậy, vậy nàg đi xem Vụ Tề đi!”

Lãnh Thù hận không thể khâu miệng hấn lại. Rõ ràng muốn cùng nàg hảo hảo trò chuyện, nhưng lúc nói ra miệng lại là đem nàg giao cho nam nhân khác?

Trong lòng Vấn Nhã có tức giận rồi đó nha.

‘Người nam nhân này cũng không phải là đáng giận bình thường a, rõ ràng muốn chính mình lưu lại, Aizzz, chẳng lẽ hấn chính là làm Lãnh Đại minh chủ như vậy a, ngắt luôn! Tiếp tục nói chuyện với hấn, chính mình sớm muộn gì cũng bị tức chết thôi.’

“Vậy sao, vậy Thù ca ca cũng đi ngủ đi, một đêm không ngủ mệt chết được ấy.”

Vấn Nhã thở dài buồn bã nói.

“Nhã Nhi, đúng, thực xin lỗi.”

Lãnh Thù thật sự không biết nên làm cái gì để thay đổi bầu không khí này, thấy bộ dạng Vấn Nhã vô tình, nghĩ đến nàg chán ghét nhìn hấn, chỉ có thể nói tiếng thực xin lỗi, nói xong hấn cũng xoay người ảm đạm đi ra.

Trong lòng Vấn Nhã rất hài lòng Lãnh Thù đối với nàg khẩn trương thế, chứng minh nàg ở trong lòng hấn đã có phân lượng, nhưng thấy hấn chất phác, đành phải liếc hắc một cái.

Thực sự là phục nam nhân này mà.

Vấn Nhã thấy Lãnh Thù thất hồn lạc phách tránh ra, một cái chạy mau ngăn ở trước mặt của hấn, một tiếng.

“Thù ca ca!”

Liền nhào vào trong ngực của hấn, đầu nhỏ dán ở ngực kiên cố của hấn ôn nhu nói :

“Thù ca ca, Nhã Nhi không trách ca, thật sự, Nhã Nhi chỉ là trong lòng có chút khó chịu, bởi vì Nhã Nhi thật sự thích Thù ca ca, không cần nữ nhân khác đem ca cướp đi a.”

Trong lòng Lãnh Thù kích động vạn phần, hai tay ôm ấp lấy Vấn Nhã, hấn không thể lý giải Vấn Nhã làm cho hấn cảm giác vì sao quen thuộc như thế, hấn tại sao sẽ nghĩ tới cái tên ‘Phượng Thất Nhi’ này, nhưng trước mắt hấn thích tiểu nữ nhân là sự thật, hấn thỏa mãn sờ sờ tóc dài của Vấn Nhã, ôn nhu nói:

“Nhã Nhi, Thù ca ca không có nữ nhân khác, thật sự.”

Vấn Nhã nhu thuận gật gật đầu, cao hứng nói:

“Như vậy Thù ca ca thích Nhã Nhi sao?”

Nàng nâng đầu nhỏ lên mở to hai mắt đáng yêu nhìn Lãnh Thù.

Lãnh Thù đương nhiên không nghĩ tới tiểu nữ nhân sẽ hỏi như vậy, khuôn mặt tuấn tú nóng lên, mà nhìn cái lông mi dài của Vấn Nhã, khuôn mặt nhỏ nhắn lại tràn đầy rạng rỡ, trong lòng hấn căng thẳng, nặn nói:

“Thù ca ca ta, thích Nhã Nhi.”

Nói xong cả khuôn mặt đã thâm thành màu tím rồi, đây chính là lần đầu tiên Lãnh Thù thổ lộ mà.

Vấn Nhã nghe được mặt mày hớn hở, ha ha dịu dàng nói:

“Ta liền biết Thù ca ca thích Nhã Nhi mà, bằng không làm sao cùng Nhã Nhi ẩm ỹ chứ, người ta nói đánh là thân, mắng là yêu đó nha, ha ha. . . Thù ca ca còn đem Nhã Nhi trộm ôm về trong phòng ca nữa chi, nhất định là ăn dấm chua của Vụ Tề rồi, đây không phải chứng minh tốt nhất sao? Ha ha. . .”

“Nhã Nhi!”

Lãnh Thù rất ngượng ngùng, đành phải để tiểu nữ nhân tự mình khoe khoang thôi, nói thêm gì đi nữa, cũng không biết nàng lại sẽ nói loạn cái gì.

“Được rồi, được rồi.”

Vấn Nhã cười đến gãy lưng rồi, nam nhân này thật đúng là ngốc nha.

“Như vậy Thù ca ca, Nhã Nhi còn có một vấn đề cuối cùng muốn hỏi a!”

Vấn Nhã hai mắt sáng trông suốt .

Lãnh Thù nhìn nàng trong lòng sợ hãi, nhưng vẫn tò mò hỏi:

“Vấn đề gì?”

Vấn Nhã cái miệng nhỏ nhắn lặng lẽ kể lể tai Lãnh Thù nói :

“ừ ~ Thù ca ca thật chưa từng cùng nữ nhân sao?”

Lãnh Thù trong lòng rất hối hận a, sớm biết rằng nàng trong mồm chó nhả không ra ngà voi, hấn làm sao còn mắc mưu đây. Hấn hoàn toàn bị Vấn Nhã sắc nữ này chinh phục rồi, tiếp tục như vậy không phải biện pháp, bị nàng gắt gao ăn được, tốt xấu hấn là một Minh Chủ a, nghĩ đến đây, trong lòng hấn vừa chuyển, cũng tới gần lỗ tai Vấn Nhã cố tình thần bí nói:

“Đúng vậy a, Thù ca ca chưa từng có nữ nhân, Nhã Nhi muốn dạy dỗ Thù ca ca hay không a.”

“A!”

Vấn Nhã bị sự can đảm của hấn phản kích sợ tới mức nhảy ra, khuôn mặt nhỏ nhắn chuyển đỏ, cà lăm nói :

“Thù ca ca, ca, làm sao ca hư hỏng như vậy a?”

“Ha ha ha. . .”

Lãnh Thù thấy nàng then thùng nhưng trong lòng lại cực sung sướng.

‘Xem ra tiểu nữ nhân này phải trị nàng như vậy.’

“Tiểu Nhã Nhi, không muốn sao? Thù ca ca thật sự không hiểu mà!”

“Thù ca ca, ca, ca, ca hạ lưu!”

Vấn Nhã thấy Lãnh Thù sắc mặt tới gần nàng, sợ tới mức thất kinh, muốn chạy trốn, lại bị Lãnh Thù một phen ôm vào trong lòng.

“Ha ha ha, Tiểu Nhã Nhi sợ sao?”

Lãnh Thù đáng yêu trêu chọc cảm giác của nàng.

“Ai, ai sợ?”

Vấn Nhã cũng không muốn nhận thua, tốt xấu nàng là một sắc nữ, không thể để mất mặt sắc nữ được a.

Lãnh Thù nhú mị nhãn lại, thấy Vấn Nhã ở trong lòng nhảy loạn. Bàn tay to hấn ôm eo nhỏ Vấn Nhã khẽ cười nói:

“Vậy Tiểu Nhã Nhi chuẩn bị khi nào thì dạy bảo Thù ca ca đây?”

Vấn Nhã eo nhỏ uốn éo, giãy giụa khỏi cái ôm của hấn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ rực dịu dàng nói:

“A, này, này còn phải dạy dỗ sao? Hãy cùng, cùng động vật giống nhau lắm!”

Vấn Nhã vừa nói xong, hận không thể cắn lấy đầu lưỡi của mình, nàng đây là nói được cái gì trời.

Lãnh Thủ vừa nghe, một chút sững sốt, lập tức cúi người cất tiếng cười to, nước mắt của hắn đều nhanh bật cười, đây là lấy cái gì so sánh a, vậy mà nàng nói được, ha ha ha. . .

Vấn Nhã xấu hổ và giận dữ không chịu nổi, thấy hắn không kiên nhẫn gì còn cười nhạo nàng, thẹn quá thành giận nói :

“Cười cái gì, ca cười chết đi, quên đi, muốn học tìm huynh đệ của ca đi, Nhã Nhi ta không phụng bồi .”

Nói xong xoay người một cái tiến vào trong phòng Vụ Tề, đóng cửa phòng, đem tiếng cười chói tai ngăn cách lại, trong lòng thầm trách chính mình, như thế nào mất mặt như vậy, xui mà. . .

Lãnh Thủ vốn cười đến nỗi ngửa ra sau, nghe Vấn Nhã vừa nói như thế, khuôn mặt tươi cười cứng đờ, còn không có phản ứng, chỉ thấy Vấn Nhã đã giam hắn ở ngoài cửa rồi, hắn lập tức nghĩ đến Vấn Nhã cùng ca ca.

‘Ca ca biết mình cũng thích Vấn Nhã sẽ như thế nào nhỉ, hắn sẽ trách mình sao?’

Trong lòng Lãnh Thủ chua xót, vừa rồi thật là vui, đã quên hẳn nếu yêu tiểu nữ nhân đó, chuyện phiền toái còn có một đồng lớn, chẳng lẽ cái này gọi là vui quá hóa buồn sao?

‘Bất kể, mình đường đường là Lãnh Huyết minh Minh Chủ, còn không giải quyết được chuyện rối r? Mình nếu thích tiểu nữ nhân đặc biệt này, như vậy đầu tiên phải qua ca ca, về phần những nam nhân khác của Nhã Nhi, nếu không nhận liền giết toàn bộ, đỡ phải phiền toái.’

Lãnh Thủ nghĩ đến đây, nhìn cửa phòng Vụ Tề, sau đó lắc đầu hướng phòng ca ca đi đến, đi nửa đường lại lui về, hắn nghĩ đến sáng sớm ca ca cùng Vấn Nhã ân ái, ca ca nhất định muốn chết rồi, chờ hắn tỉnh rồi nói sau.

Trong lòng Lãnh Thủ có điểm lo toan, có thể tưởng tượng đến về sau hắn có thể ở cùng Vấn Nhã, cùng ca ca bên nhau, hai người này đều là người hắn quan tâm nhất! Trong lòng trấn an không ít, so với nam nhân khác, Lãnh Thủ đối với Lãnh Sát dễ dàng nhận hơn.

Trong lòng Lãnh Thủ nhiều việc suy nghĩ lắm, hắn cảm giác hắn cần phải dọn dẹp suy nghĩ trong lòng một chút, liền hướng phòng khác đi đến, hắn cũng nên nghỉ ngơi một chút . . .

50. Chương 50: Bềnh Tĩnh Từ Ác Mộng

Vấn Nhã có điểm mặt đỏ tim đập đi tới bên giường Vụ Tề, trong lòng còn nghĩ việc Lãnh Thủ chuyển biến đối với nàng, trong lòng ngọt ngào lên.

‘Không thể tưởng được nam tử đồng tính siêu cấp vô địch thật sự thích mình, chính mình thật sự thật lợi hại. Hắn nói hắn còn chưa từng cùng nữ nhân, như vậy ý nào đó đã nói hắn coi như là một xử nam sao? Choáng váng, mình đang nghĩ gì thế.’

Vấn Nhã thấy Vụ Tề vẫn còn ngủ say, trên khuôn mặt tuần mỹ đáng yêu ý cười khê treo lên, không biết hắn đang thấy mộng đẹp gì nhỉ.

Vấn Nhã càng xem cảm thấy bộ dạng Vụ Tề thật sự rất đáng yêu, sắc tâm lại lên, thoát ngoại ý, lại lóng lốc liền chui trên giường, còn không chú ý lễ nghi chui vào chăn của hắn, chuẩn bị ôm mới nhớ lại lúc trước Vụ Tề là trần ngủ, y phục sớm đã bị Lãnh Thủ xé nát .

Vấn Nhã dự đoán được Vụ Tề bị Lãnh Thủ điểm huyệt ngủ, cũng không lo lắng, hiện tại đúng lúc thời điểm chiếm tiện nghi, làm đã nói sau.

Vấn Nhã say mê vuốt ngực trơn bóng như ngọc của Vụ Tề, trong lòng suy nghĩ mỹ nam đều bị chính mình chiếm hết, trong cái miệng nhỏ nhắn đắc ý phát ra tiếng cười hắc hắc.

‘Ta sờ, ta sờ, ta sờ sờ sờ! Tiểu khả ái, sớm muộn gì cũng là của ta.’

Trong lòng Vấn Nhã đắc ý vạn phần, suy nghĩ lung tung lập tức đã ngủ, mà bên người Vụ Tề đang cảm giác được chính mình càng ngày càng nóng, càng ngày càng khó chịu thì tự phá tan huyết đạo tỉnh lại, hần mở mắt ra, cảm thụ được thân thể là không thích hợp, vì sao lại nóng, làm cho hần trăm mối vẫn không có cách giải.

Hần một chút xoay người, phát hiện Vấn Nhã ngủ bên trong chăn mềm của hần, ý thức được điểm ấy, khuôn mặt tuần tú của hần lập tức nóng bừng.

‘Nàng khi nào thì vào đây ngủ a.’

Vụ Tề lập tức cử động cũng không dám, trốn to mắt xinh đẹp nhìn tiểu nữ nhân đang ngủ, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng mặc dù không phải thiên hương quốc sắc, nhưng rất đáng yêu, lông mi thật dài phủ ở cặp mắt to linh động kia, cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi lại hơi hơi nhếch lên, đối với Vụ Tề, giống như đang mời hần nhắm nháp vậy.

Vụ Tề nhìn chằm chằm môi son của nàng, khuôn mặt tuần tú càng ngày càng hồng, cả người cũng càng ngày càng nóng, Vụ Tề cảm thấy thật là khó vì tình, thân thể càng đi đến bên trong giường dờ dẫm.

Hần nghĩ đến tiểu nữ nhân dùng khí kinh người này, hơn nữa một cách tình quái, không chỉ có cứu hần, còn đem hần làm đệ đệ mà bảo hộ vậy, trong lòng không khỏi cảm động.

‘Nếu không có nàng, thì mình chỉ sợ sớm đã bị nam tử loại yêu nghiệt kia đặt ở dưới thân rồi, cái này gọi là đường đường một đại nam nhân mình về sau còn thế nào sống a, như thế nào có mặt mũi thấy phụ mẫu mình đây.’

Vụ Tề cảm động rất nhiều kiên cố quyết định quan trọng hơn là hần đi theo tiểu nữ nhân này, tướng mạo của hần vẫn rất phức tạp, hần cũng không có võ công, cho dù chạy đi, bị nam nhân khác nhìn trộm mỹ mạo của hần, chỉ sợ cũng dữ ít lành nhiều, cho nên nhất định phải đi theo nàng, tốt nhất nàng khẳng định cùng hần về nhà là được rồi, còn có thể để nàng trông thấy phụ mẫu của hần chứ, phụ mẫu đã gặp nàng nhất định sẽ thích.

Vụ Tề càng nghĩ càng xa, nghĩ đến cuối cùng, khuôn mặt tuần tú nóng lên, đã biết là đang nghĩ lung tung cái gì a, giống như đem Vấn Nhã trở thành nương tử của hần.

Vụ Tề điềm tĩnh, hần rất nhanh ý thức được hần thích tiểu nữ nhân tự xưng tỷ tỷ này rồi, nghĩ đến Vấn Nhã đùa giỡn đối với hần, trong lòng lại xuân ý nhộn nhạo, giống như hần không ghét, hồi tưởng lại, còn có chút thích nữa mà.

Khuôn mặt tuần tú của Vụ Tề ý cười nồng đậm, bắt tay gối lên dưới đầu, ánh mắt ôn nhu nhìn Vấn Nhã.

Hần thực may mắn bị bắt cóc mới có thể biết Vấn Nhã.

Vấn Nhã đang ngủ đương nhiên không biết Vụ Tề đang suy nghĩ gì, nhưng mặt mày của nàng càng nhăn càng chặt, cuối cùng, mồ hôi lạnh đều xuất hiện, đem Vụ Tề bên cạnh nhìn nàng rất hoảng sợ, nghĩ đến thân thể Vấn Nhã có chỗ nào đau, muốn đem nàng lay động tỉnh, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn của Vấn Nhã lại càng ngày càng trắng, mồ hôi càng ngày càng nhiều, cuối cùng khi Vụ Tề phát đại lực, Vấn Nhã một thân kích động, ngồi dậy, lớn tiếng kêu lên:

“Vương đại ca!”

Sau đó hoảng sợ – ý thức đến nàng đang nằm mơ, nhìn xem Vụ Tề bên cạnh kinh ngạc, nàng lo lắng nói:

“Tiểu khả ái, đệ chờ một chút!”

Lập tức đứng dậy chạy ra bên ngoài hô lớn:

“Thù ca ca! ! ! !”

Trong lòng Vắn Nhã hiện tại có dự cảm không tốt, nàng cảm thấy Vương Lôi có thể sẽ gặp chuyện không may, cho nên nàng nhất định phải mau chóng tìm được hắn ta. Nếu hắn ta đã xảy ra chuyện gì, cả đời nàng cũng sẽ không an tâm.

= = = = = ta là dải phân cách bé nhỏ = = = = =

Ở trong phòng mỹ nam Mị Vũ bị bệnh, Vương Lôi đang mạnh mẽ chống đỡ tinh thần cùng Mị Vũ như trước hưng phấn trò chuyện nam bắc, mà sợ Vương Lôi làm lộ chuyện Mị Thần tỷ lúc này đã là thụy nhân mộng lung tựa vào trên bàn rồi, nàng tính ăn xong Vương Lôi rồi, không nghĩ tới hắn lạnh lùng lại có thể cùng Mị Vũ tán gẫu cả đêm, thật làm cho nàng vài phần kính trọng.

Trong lòng Vương Lôi khổ sở tự hắn biết, hắn đang sợ cùng yêu phụ này một mình ở chung, hắn hiện tại không có võ công, thật không hiểu nữ nhân này sẽ như thế nào đối phó hắn, vì an toàn bản thân, hắn không thể không ra hạ sách như thế. Kỳ thật hiện tại hắn cũng buồn ngủ, bất quá hắn rất khó hiểu, thoát nhìn Mị Vũ ốm yếu làm sao có thể có tinh thần như thế được.

Vương Lôi vụng trộm nhìn Mị Thần tỷ, thấy nàng ngã vào bên cạnh bàn, biết cơ hội tới, hắn cố ý đi tới, cầm lấy chân trên giường của Mị Vũ đắp ở trên người nàng, ở trong mắt Mị Vũ, đó là Vương Lôi tỷ phu này rất yêu thương tỷ tỷ, mà ở trong lòng Vương Lôi là vì xác định Mị Thần tỷ thật sự đang ngủ hay không.

Vương Lôi thấy Mị Thần không nhúc nhích, trong lòng vui vẻ, đối với Mị Vũ nói :

“Tiểu đệ, thời gian không còn sớm, đệ cũng nên nghỉ ngơi, ta ôm tỷ của đệ trở về phòng ngủ.”

Mị Vũ thực thích tỷ phu bình dị gần gũi đó, lập tức trả lời:

“Vậy được rồi, tỷ phu, huynh cũng nghỉ ngơi đi, ngày mai gặp.”

Mị Vũ vui vẻ nhìn Vương Lôi ôm lấy Mị Thần tỷ đi ra phòng của hắn, hắn vì tỷ tỷ cao hứng, có thể tìm tới một vị tướng công được như vậy, về sau người một nhà cả ngày nhất định rất vui vẻ.

Vương Lôi mặc dù mệt, nhưng vẫn ôm nữ nhân không thành vấn đề, hắn cảm giác được Mị Thần tỷ trong lòng giật giật sau lại ngủ, chạy nhanh trở lại khuê phòng của nàng, đem nàng đặt ở trên giường, sau đó chán ghét nhìn nàng rồi, xoay người đi ra phòng.

Vương Lôi vốn định giết nữ nhân đáng giận này, nhưng vì đệ đệ thiện lương của nàng nên tha nàng, tốt nhất về sau cũng không gặp lại.

Khi Vương Lôi nhẹ nhàng đóng cửa phòng, Mị Thần tỷ ở trên giường mở hai mắt ra, khóe miệng gọi lên một chút cười lạnh.

‘Muốn chạy trốn, không dễ dàng như vậy, chỉ sợ hắn hối hận cũng không kịp.’

Vương Lôi đứng ở trong sân, hiện tại đã sắp sáng sớm, sắc trời bụi ẩm, sương mù nồng đậm, hắn cảm thấy trước mắt tầm cây thấp tùng này nhìn qua có chút âm trầm khủng bố, muốn ra khỏi cái nhà này, phải trải qua cây cối đó, mà Mị Thần tỷ nói mê hồn trận hắn chưa từng gặp qua, hắn có chút dự cảm không lành, không khỏi nhăn trán lông mày lại, nội tâm giao chiến không thôi.

Hắn nhớ nhung Vắn Nhã, không biết nàng hiện tại thế nào, có nhớ tới hắn hay không, hắn sợ vạn nhất hắn không ra được mê hồn trận, như vậy đời này hắn cũng không thể nhìn thấy Vắn Nhã âu yếm rồi. Nếu không đi, thì không biết Mị Thần tỷ sẽ đối phó hắn như thế nào, muốn hắn chờ nửa năm vậy làm sao có khả năng, hiện tại cũng cảm thấy là sống một ngày bằng một năm rồi, hazz.

Bỗng nhiên hai tay Vương Lôi nắm thành quyền, hắn bước đầu tiên, vì hắn, vì Vắn Nhã, hắn cũng không thể bị giam ở chỗ này.

Vương Lôi cũng không phải ngu ngốc, hắn cẩn thận quan sát hết thấy bốn phía, trời dù chưa sáng, nhưng không ảnh hưởng tầm mắt của hắn, hắn nhìn đến giữa cây thấp tùng coi như có một điều nhân trường kỳ đi lại mà hiện ra đường nhỏ, hắn định chuẩn bị đi ra cái nhà kia thì trong lòng vui vẻ, hắn bước nhanh tiến vào tầm cây thấp tùng này.

Trong lúc Vương Lôi hướng cây ừng bước ra bước đầu tiên, phía sau Mị Thần tỷ nhẹ như quỷ hồn lộ ra nụ cười âm hiểm gian giá.

‘Do người chuốc lấy, không nên trách ta.’

Vốn không tính xa một khoảng cách, bỗng nhiên ở dưới chân Vương Lôi thật giống như biến xa, điều này làm cho lòng hắn khủng hoảng.

Mình rõ ràng chiếu theo dấu vết đường đi mà, vì sao đi lâu như vậy còn ở trong rừng cây.’

Hơn nữa đại thụ đó vốn nhìn qua thực nhỏ theo hắn càng chạy càng xa đều biến thành che trời.

Vương Lôi mãnh liệt ngẩng đầu, thế nhưng đã nhìn không thấy gì, trên đầu đều là nhánh cây giăng khắp nơi. Sương mù càng ngày càng đậm, Vương Lôi cảm thấy sắp không thể thấy đường được nữa rồi, hắn biết hắn hoàn toàn bị lạc ở... mê hồn trận này.

Vương Lôi bước đi, con đường này giống như vĩnh viễn cũng đi không xong, cuối cùng hắn thật sự cảm giác hắn quá mệt mỏi, chậm rãi ngồi trên một cây đại thụ nhắm hai mắt lại, một giọt nước mắt trong suốt từ trong đôi mắt hắn đã muốn tràn ngập tơ máu chảy ra, hắn đau lòng vô cùng.

‘Nhã Nhi, Vương đại ca sẽ không còn được gặp lại nàng sao? Vương đại ca rất không cam tâm a.’

Vương Lôi lâm vào trong suy nghĩ, hắn đang nhớ lại hắn ở bên người Hoàng Thượng tận tâm tận lực bảo hộ hắn ta, cuộc sống bình thản không có gì lạ, thẳng đến lúc biết Vãn Nhã đáng yêu, tuy biết nàng là ái phi Hoàng Thượng, nhưng hắn lại không tự chủ được yêu nàng, tuy biết nói nàng hoa tâm vô cùng, nhưng hắn vẫn nguyện ý ở bên người nàng giúp nàng vui vẻ giúp nàng điên.

Nay hắn bị Mị Thần tỷ yêu phụ này chộp tới ép hắn làm nam nhân của nàng ta, trong lòng hắn chỉ có một Vãn Nhã thôi, làm sao còn dung hạ được những nữ nhân khác, hiện tại thân bị nhốt trong mê hồn trận, không biết hắn còn có thể gặp Vãn Nhã đáng yêu không, tương tự thêm bất đắc dĩ đem vị nam tử lạnh lùng này hành hạ đến tâm cũng đau. . .

= = = = = ta là dải phân cách bé nhỏ = = = = =

Vãn Nhã gặp ác mộng, nàng cả kinh hô to Lãnh Thù, nhưng khi nàng kêu, ngay cả Lãnh Sát trong lúc ngủ mơ cũng thức tỉnh, cơ hồ đồng thời, hai huynh đệ kích động xuất hiện ở trước mặt Vãn Nhã.

“Chuyện gì? Nhã Nhi?”

Lãnh Thù mới vừa vào ngủ đã bị tiểu nữ nhân đánh thức, ngoại y cũng không kịp buộc lại bỏ chạy đến đây.

“Làm sao vậy? Nhã Nhi? Nàng sao lại ở đây?”

Khuôn mặt tuấn tú Lãnh Sát đỏ bừng.

‘Chính mình bị mệt mỏi đến mức nàng khi nào thì đi ra ngoài cũng không biết, quá mất mặt a.’

“Lãnh ca ca, Thù ca ca, Nhã Nhi gặp ác mộng, mơ thấy Vương đại ca bị Mị Thần tỷ hại, ô ô.”

Vãn Nhã càng nghĩ càng kinh hãi, nhịn không được khóc lên.

Lãnh Sát tiến lên ôm Vãn Nhã đang nức nở, ôn nhu nói:

“Đừng khóc, Vãn Nhã, nằm mơ mà thôi, không có chuyện gì, Vương đại ca không có việc gì.”

Kỳ thật Lãnh Sát cũng không biết Vương Lôi hiện tại ra sao, hắn cũng rất lo lắng. Ánh mắt tự nhiên nhìn về phía đệ đệ Lãnh Thù.

‘Khi nào thì Vãn Nhã gọi hắn Thù ca ca rồi?’

“Nhã Nhi đừng lo lắng, ta lúc trước đã phái người đi cứu Vương đại ca rồi, hắn là rất nhanh sẽ trở về.”

Lãnh Thù thấy nàng ở trong lòng ca ca khóc đến thê thảm, cũng rất muốn an ủi nàng, nhưng hắn lại không thể làm cho ca ca buông tay, trong lòng không khỏi có chút khó chịu.

“Thù ca ca, ca bây giờ liền mang Nhã Nhi đi cứu Vương đại ca được không? Nhã Nhi không muốn ở trong này suy nghĩ lung tung, Nhã Nhi rất sợ a.”

Vãn Nhã ngẩng đầu, nước mắt uông uông nhìn Lãnh Thù đồng dạng nhìn nàng .

“Chuyện này?”

Lãnh Thủ nhìn ca ca, thấy ca ca mày nhăn lại, không dám tùy tiện đáp ứng. đành phải hỏi:

“Ca ca, huynh xem làm sao bây giờ?”

Trong lòng Lãnh Sát đánh cái lộp bộp.

‘Đệ đệ cùng Vần Nhã trong lúc đó nhất định có chuyện gì xảy ra rồi, làm sao hai người nhanh vậy sống chung hòa thuận rồi, kỳ quái.’

Nghĩ đến đây hần dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Vần Nhã cùng đệ đệ.

Vần Nhã biết trong lòng Lãnh Sát đang suy nghĩ gì, nhưng bây giờ không phải lúc giải thích, nàng một lòng ghi nhớ lấy Vương Lôi, thấy Lãnh Sát không nói lời nào, dùng tay nhỏ bé nhéo tay hần một cái, mang theo khóc nức nở nói :

“Lãnh ca ca, ca đang ở đây nghĩ gì thế, có phải không muốn cứu Vương đại ca hay không a.”

Trên tay của Lãnh Sát bị đau, mới giật mình hần không nên ngay tại lúc này nghĩ lung tung, làm cho Vần Nhã hiểu lầm, nhanh nói:

“Không có a, Nhã Nhi đừng hiểu lầm, chúng ta sẽ đi cứu Vương đại ca, Tiểu Thủ, đệ dẫn đường đi, nếu không đem Vương đại ca cứu trở về, Tiểu Vần Nhã của ta sẽ phát uy của cạp mẫu mắt.”

Lãnh Sát vì hòa hoãn không khí, nói cười đều.

“Lãnh ca ca, ca cảm thấy Nhã Nhi ta giống cạp mẫu sao?”

Vần Nhã đành chỉ nước mắt, mắt to nhìn Lãnh Sát híp lại. Rất có bộ dáng:

‘Cạp không phát uy người cho ta là mèo bệnh sao.’

“A, nào có, ta là hay nói giỡn , ha ha. . .”

Lãnh Sát vô tội gãi gãi đầu.

Còn bên cạnh Lãnh Thủ lật ra cái mắt rõ ràng.

‘Hóa ra ca ca thích tán tỉnh như vậy, thật đặc biệt nha!’

“Hừ!”

Vần Nhã biết mình có điểm hung, nhưng điều này nói chỉ có thể tự nàng nói, nàng cũng không nguyện ý nam nhân của nàng nói nàng như vậy, tốt xấu gì lúc nàng ôn nhu vẫn rất thực ôn nhu mà.

Vần Nhã nhìn Lãnh Sát liếc trắng mắt một cái, đi nhanh đuổi theo Lãnh Thủ phía trước, một cái tay nhỏ thực tự nhiên khoắc ở cánh tay của hần hỏi:

“Thủ ca ca, ca nói Nhã Nhi có phải thực hung hay không ta?”

Lãnh Thủ khoe miệng co giật, vấn đề này thật đúng là không biết trả lời thế nào, muốn nói nàng hung đi, bảo đảm đem chuyện hòa bình hần thật vất vả tạo dựng lên mà đánh vỡ, nếu nói nàng không hung, được rồi giống như thực xin lỗi lương tâm của mình đi.

“Ta, ta có thể không trả lời hay không?”

Khuôn mặt tuần tú của Lãnh Thủ đỏ lên nói. Lập tức quay đầu nhìn Lãnh Sát phía sau.

Ai ngờ không nhìn không biết, vừa thấy đã giật mình, Lãnh Sát kỳ này sắc mặt tái nhợt, nắm tay nắm chặt, nhìn qua bộ dáng rất tức giận.

Vần Nhã đi theo Lãnh Thủ quay đầu lại, đương nhiên cũng nhìn thấy Lãnh Sát khác thường, thế này mới chú ý tới hành vi của mình đối với Lãnh Sát là loại thương tổn, nàng lập tức chạy về đi giữ chặt Lãnh Sát, khẩn trương nói:

“Lãnh ca ca, ca không sao chứ? Đừng dọa Nhã Nhi a?”

Lãnh Sát trong mắt thống khổ nhìn Vãn Nhã một chút, trong lòng chua xót vạn phần.

‘Nhã Nhi tại sao phải cùng đệ đệ thân mật như thế, chẳng lẽ nàng xem trọng đệ đệ sao? Đệ đệ giống như cũng không bài xích Nhã Nhi nữa, như vậy hẳn sẽ cùng chính mình giống nhau yêu Nhã Nhi sao?’

Lãnh Sát đột nhiên cảm giác thấy nhức đầu.

“Bọn nàng? Nhã Nhi ta.”

Lãnh Sát có điểm khó có thể mở miệng.

Hắn thực khẩn trương, hắn sợ Vãn Nhã không tiếp tục thích hắn. Lúc làm sát thủ lãnh khốc thì luôn thuận buồm xuôi gió, lúc này ở trước mặt tình yêu cũng trở nên lo được lo mất.

“Lãnh ca ca, ca đây là đang ghen sao? Ăn dấm đệ đệ của ca sao? Ha ha. . .”

Vãn Nhã chớp chớp đôi mắt to của nàng, nhìn mặt Lãnh Thủ chậm rãi đỏ lên.

“Nào có, không, không có!”

Lãnh Sát thấy Lãnh Thủ cũng dừng lại xem hắn, không khỏi thẹn thùng.

‘Cho dù đúng cũng không thể thừa nhận a, đó là đệ đệ của mình, một nam nhân chỉ thích nam nhân thôi, làm sao có thể được.’

“Có còn có nha! Lãnh ca ca không biết Nhã Nhi ta có bao nhiêu ưu tú sao? Ha ha, người tốt giống như Lãnh ca ca cũng thích Nhã Nhi như vậy, vậy còn có cái gì không có khả năng được chứ, có phải hay không hả, Lãnh ca ca?”

Vãn Nhã nghịch ngợm cái miệng nhỏ nhắn đối với mặt Lãnh Sát thối nhiệt khí.

Khuôn mặt tuần tú của Lãnh Sát càng ngày càng hồng, xấu hổ nhìn Lãnh Thủ một chút, cuối cùng rốt cục nhịn không được đem tiểu nữ nhân cười khê khóa vào trong ngực.

‘Dù sao đệ đệ đã biết Nhã Nhi đã là nữ nhân của mình rồi, sớm hay muộn phải có thói quen không phải sao?’

“Nhã Nhi, nàng nói những gì đấy, đi nhanh đi, nàng không phải thực vội sao?”

Lãnh Sát ôm lấy Vãn Nhã bắt đầu thi triển khinh công.

Lãnh Thủ vừa thấy, lập tức đuổi kịp, hắn thấy một màn này, có chút buồn bã. Mà vừa vặn lúc này, tiểu nữ nhân nghịch ngợm bỗng nhiên vươn đầu nhỏ, đối với hắn mỉm cười le lưỡi, còn nháy mắt trái, mà cảm giác đó thật sự rất kỳ quái, Lãnh Thủ tựa hồ lại có chút tinh thần, xông về phía trước tiến đến dẫn đường. . .

51. Chương 51: Tin Tức Bùng Nổ

Vương Lôi mở mắt ra, trước mắt rừng cây đứng thẳng giữa trưa, thế nhưng hắn nhìn thấy Vãn Nhã đang đứng hơn ba thước đó, mỉm cười nhìn hắn, Vương Lôi không thể tin được, hắn tự tay dùng sức xoa xoa ánh mắt lại nhìn, thật là Vãn Nhã của hắn, nhất thời hắn mừng rỡ như điên, lập tức đứng dậy hướng Vãn Nhã tiến tới, đem Vãn Nhã gắt gao ôm vào trong ngực, khóe mắt nước mắt lặn yên nhỏ giọt, thanh âm nức nở nói:

“Nhã Nhi, Nhã Nhi của ta, Vương đại ca rất nhớ nàng, nàng có khỏe không?”

Vãn Nhã nâng đầu nhỏ lên, thẹn thùng nhìn Vương Lôi nói :

“Nhã Nhi tốt lắm, Nhã Nhi cũng rất nhớ Vương đại ca a.”

Vương Lôi không nghĩ tới Vãn Nhã sẽ đối với hắn nói ra lời nói tốt như vậy..., vẻ mặt kích động, đem Vãn Nhã càng thêm ôm chặt trong ngực.

“Thật vậy sao? Vương đại ca thật không dám tin tưởng. Nhã Nhi.”

“Nhã Nhi khi nào thì đã lừa gạt Vương đại ca a.”

Vấn Nhã bắt mắt nhìn cái miệng nhỏ nhắn, khuôn mặt nhỏ nhắn mập mạp thật là đáng yêu.

Vương Lôi nhìn thấy trong lòng căng thẳng hơn, nhin không được cúi đầu nhắm nháp nơi tốt đẹp này. Vấn Nhã “ừm” một tiếng yếu đuối tựa trên người hắn.

Vương Lôi cảm thấy hắn thật sự quá hạnh phúc rồi, nhắm mắt lại chìm đắm trong nụ hôn động lòng người đó. Lúc hắn lại mở mắt ra, cảnh sắc bốn phía biến đổi, vốn cây đại thụ không thấy, hắn ôm lấy Vấn Nhã đặt trong một gian phòng tinh mỹ, Vấn Nhã trong lòng lại mất to lờ lờ tỏa ánh sáng nhìn bốn phía, trong cái miệng nhỏ nhắn hưng phấn hô:

“Vương đại ca, nơi này thật đẹp a.”

Vương Lôi phát hiện hắn bỗng nhiên không nhớ nổi chuyện lúc trước rồi, đầu óc có chút hồ đồ, nhưng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu nữ nhân đỏ bừng, trong lòng tràn đầy cảm động.

‘Chỉ cần Vấn Nhã cùng chính mình, cái gì cũng không sao cả.’

“Nhã Nhi, nguyện ý vĩnh viễn cùng Vương đại ca ở bên nhau sao?”

Vương Lôi tâm động vạn phần, chân tình biểu lộ.

Vấn Nhã thẹn thùng nhìn Vương Lôi, đầu nhỏ trốn vào trong ngực của hắn, dịu dàng nói:

“Uh, đương nhiên nguyện ý, Vương đại ca ở trong lòng Nhã Nhi là người quan trọng nhất, Nhã Nhi nguyện ý cùng Vương đại ca bên nhau cả đời.”

“Vậy sao, Nhã Nhi, Nhã Nhi của ta.”

Vương Lôi vô hạn động dung, hắn rốt cục có thể cùng Vấn Nhã ở bên nhau, đây là bao nhiêu vinh hạnh a.

“Vương đại ca ~”

Vấn Nhã thẹn thùng mị nhãn liếc Vương Lôi liếc mắt một cái, lập tức đầu nhỏ chà chà lồng ngực của hắn, thấp giọng nói:

“Vương đại ca, chàng còn chờ cái gì nữa a, không nghĩ muốn Nhã Nhi sao?”

Nói xong thẹn thùng trốn đi.

Vương Lôi ngây ngốc.

‘Nhã Nhi khi nào thì đối với chính mình chủ động như vậy rồi, lần trước ở trong phòng mình thật sự nhin không được mới chạm vào Nhã Nhi, hôm nay Nhã Nhi sao lại đối với chính mình tốt như vậy đây, chẳng lẽ mình đang nằm mơ sao?’

Vương Lôi không thể tin được nhéo chính mình một phen.

‘Thực đau, như vậy bây giờ không phải là nằm mơ a, Nhã Nhi đây là đang muốn chính mình, chính mình còn chờ chờ cái gì nữa nhỉ.’

Trong lòng Vương Lôi hưng phấn lên, kích động đem Vấn Nhã hướng bên giường ôm đi, hiện tại hắn thậm nghĩ làm cho hắn trở thành nam nhân của Vấn Nhã. Mặc kệ về sau thế nào, hắn đã đủ hài lòng.

Hai tròng mắt của Vương Lôi tràn ngập thâm tình nhìn Vấn Nhã trước mắt, Vấn Nhã nhìn Vương Lôi soi mới lửa nóng, tay nhỏ bé chậm rãi cởi bỏ y phục của nàng. Chỉ chốc lát sau, toàn bộ thân ngọc thể hiện ra ở trước mắt Vương Lôi, trước ngực đầy đặn mượt mà cao thẳng, nhỏ và eo nhỏ dài không doanh nắm chặt.

Vương Lôi nhìn thấy miệng đấng lưỡi khô, không tự chủ được chậm rãi tới gần, mọi cái tay lớn không thể ức chế sờ lên chỗ mềm mại của Vấn Nhã.

‘Trời à, thật lớn.’

Vương Lôi phát giác một tay hắn thế nhưng cảm không được.

‘Làm sao có thể lớn như vậy.’

Vương Lô nhớ tới sáng hôm đó trong phòng chạm vào Vãn Nhã, đồng dạng động tác, nhưng khi đó Vãn Nhã đầy đặn là vừa mới đủ.

‘Hiện tại lớn như vậy, làm sao có thể?’

Trước mắt Vãn Nhã thoải mái mà nhắm lại ánh mắt rồi, Vương Lô đột nhiên trong đầu hiện lên cái gì đó, nhất thời giống như lời điện tập não, một cái run run, đem Vãn Nhã trước mắt đẩy ra, đi theo phần nộ rống to:

“Người không phải Nhã Nhi!”

Cảnh tượng trước mắt biến đổi, Vương Lô lại thấy được rừng cây tầng lớn, sương mù lượn lờ như trước, mà nữ nhân trước mắt không phải Vãn Nhã, rõ ràng là Mị Thần tỷ yêu phụ, ở lúc này quần áo không chỉnh tề, một đôi mắt phượng đã tràn ngập không thể tin.

“Hóa ra là yêu phụ người không biết liêm sỉ, thế nhưng làm ra chuyện không biết xấu hổ này!”

Vương Lô xấu hổ không chịu nổi, tức giận đến hai mắt đỏ lên, trong lòng hấn cực kỳ tức giận, hấn cảm giác hấn thực xin lỗi Vãn Nhã.

Mị Thần tỷ sững sờ rồi, kéo y phục muốn cởi đã tới thắt lưng lên.

‘Người nam nhân này thế nhưng có thể ở mê hồn trận của nàng mà tỉnh táo lại, nghị lực hấn thật thâm hậu, hay là hấn quá yêu tiểu nha đầu kia.’

“Đáng tiếc a đáng tiếc, thiếu chút nữa chàng liền trở thành người của ta, không nghĩ tới chàng có thể từ mê hồn trận nơi này tỉnh lại, thật sự là đáng tiếc.”

Trong lòng Mị Thần tỷ quả thật cảm thấy thực đáng tiếc.

“Trong lúc mê hồn trận của ta là nơi mà con người có lực tinh thần yếu ớt nhất, làm cho người ta tiến vào ảo cảnh, bình thường đều là sẽ xuất hiện người mà họ nhớ nhất, thực hiện chuyện họ muốn nhất, thẳng đến sức cùng lực kiệt mới thôi, đến lúc đó cho dù không chết vì mệt cũng không xê xích gì nhiều. Ha ha ha, xem ra Vương thị vệ đối với tiểu nha đầu kia tình hữu độc chung a. Vốn ta là tiến vào mang chàng đi ra ngoài, bất quá chàng lại đem ta trở thành tiểu nha đầu kia rồi, ta cũng vậy đành phải tùy theo tâm nguyện của chàng thôi, dù sao chàng sớm muộn gì cũng sẽ là người của Mị Thần tỷ ta!”

“Người, người, người mơ tưởng, Vương Lô ta cho dù chết cũng sẽ không là người của người đâu!”

Vương Lô tức giận đến toàn thân đều run lên.

“Chàng tốt nhất đừng làm cho ta mất đi kiên nhẫn!”

Mị Thần tỷ không thể tưởng tượng được Vương Lô ngoan cố như thế, nếu nam nhân bình thường, chỉ cần nàng quyến rũ, nào có ai không lập tức nhào lên.

“Yêu phụ, người đừng nằm mơ!”

Vương Lô thà chết chứ không chịu khuất phục. Hấn hiện tại chỉ cảm thấy ghê tởm, hấn thế nhưng hôn ả, còn sờ soạng ả.

Nghĩ đến đây, Vương Lô cũng nhịn không được nữa dùng ống tay áo lau đầu lưỡi của hấn, còn không ngừng hướng ra ngoài nhổ nước miếng.

Sắc mặt Mị Thần tỷ biến đổi, nàng như thế nào chịu được Vương Lô vũ nhục nàng như thế.

“Chàng không cần lau, vừa rồi chàng không phải cũng rất hưởng thụ sao?”

Mị Thần tỷ cố ý chọc giận Vương Lô.

“Ta nhổ vào, nếu biết là nữ nhân ghê tởm người, ta làm sao có thể làm như vậy, người đừng tự rước lấy nhục.”

Vương Lô ghê tởm quả muốn nôn.

“Chàng! Không biết tốt xấu!”

Mị Thần tỷ tức giận rồi.

“Chàng đã nửa năm cũng chờ không được, như vậy khiến cho tâm chàng sớm chết đi thôi, hừ!”

Sắc mặt Mị Thần tỷ âm trầm từng bước hướng Vương Lôi tới gần.

“Người! Người muốn làm gì?”

Vương Lôi nội tâm khủng hoảng, lui về sau vài bước.

‘À đây là ý gì.’

“Làm gì? Ha ha ha, giờ thì chàng sẽ biết.”

Mị Thần tỷ bỗng nhiên thân như tia chớp, bay tới trước mặt Vương Lôi liền điểm vài lần đại huyệt trên người hắn, không đợi Vương Lôi có phản ứng, người đã bị nàng ôm lấy hướng ngoài bìa rừng bước vào.

“Thả ta xuống!”

Vương Lôi kinh hoảng vạn phần, hắn phát hiện hắn căn bản không nhúc nhích được. Dự cảm không tốt làm cho hắn mồ hôi lạnh chảy ròng.

Mị Thần tỷ đưa tay lên, lại điểm á huyệt của hắn, trong miệng nói:

“Chàng đừng lãng phí tinh lực nữa, ta sẽ không tha cho chàng đi, nói sao thì Mị Vũ cũng thích chàng, chàng về sau làm tỷ phu tốt của Mị Vũ đi, bằng không chàng vĩnh viễn cũng đừng nghĩ gặp lại Nhã Nhi của chàng.”

Mị Thần tỷ đưa mắt nhìn hai mắt của Vương Lôi phần nộ trộn đến mức tận cùng, không chút khách khí ném hắn ở trên giường của nàng.

Người Vương Lôi đau đớn thét lớn một tiếng, xoay người lại, chỉ thấy Mị Thần tỷ lại đang cởi y phục rồi, sợ tới mức hắn lập tức nhắm lại mắt, trong lòng vừa sợ hãi vừa bất đắc dĩ.

‘Hiện tại chính là muốn chết cũng bắt lực, không thể tưởng được ta đường đường một thị vệ tùy thân của Hoàng Thượng cũng sẽ đụng tới loại chuyện này, chết ta không sợ, nhưng không thể nhẫn nhịn bị yêu phụ làm nhục được, bảo ta làm sao có thể để cho Nhã Nhi thất vọng đây, Nhã Nhi, nàng ở đâu? Vương đại ca sợ sẽ không còn được gặp lại nàng nữa.’

Vương Lôi đã muốn quyết định vạn nhất hư thân, sau đó hắn đành phải lấy cái chết tạ lỗi, hi vọng Vãn Nhã hiểu được chân tình của hắn.

= = = = = ta là dải phân cách bé nhỏ = = = = =

Nói đến Lãnh Sát vô công cao cường ôm Vãn Nhã đi theo sau lưng Lãnh Thù, mà Vãn Nhã vẫn không nhúc nhích hưởng thụ trong lòng ấm áp của Lãnh Sát, sớm đã quên nàng đã ăn giải được, khinh công lại không thể so với Lãnh Sát yếu hơn, khổ cho Lãnh Sát mệt nhọc qua đi vừa muốn làm nhũ mẫu.

Phía trước sắc mặt của Lãnh Thù lạnh như băng, trong lòng vô cùng không được tự nhiên.

‘Ca ca này khi nào thì thay đổi như vậy, ôm Nhã Nhi gì chứ, không phải đang hướng ta khoe sao? Không được, ta phải tìm cái biện pháp cho hắn biết, bằng không tại đây, chính mình cũng bị chua chết được. Tiểu nữ nhân này cũng thực đáng giận, tự nàng không có chân sao? Muốn ôm, ta cũng được mà, hừ.’

Nghĩ đến đây, Lãnh Thù càng thêm tăng nhanh tốc độ, rốt cục làm cho Vãn Nhã uốn ở trong lòng Lãnh Sát phát hiện.

‘Tiếp tục như vậy, Lãnh ca ca sợ muốn mệt chết đi được.’

“Lãnh ca ca, mau buông ta xuống. Thù ca ca quá nhanh nha.”

Vãn Nhã mắt to nhìn Lãnh Sát đã muốn chảy mồ hôi dù trời đang là mùa đông.

Trong lòng Lãnh Sát kỳ quái.

‘Đệ đệ này sao lại không chú ý phía sau, cứ tự ý chỉ biết là xông về phía trước. Ôm Nhã Nhi cũng thật đuối không kịp hắt.’

Tuần lông mày Lãnh Sát hơi nhíu, đành phải thả Vãn Nhã xuống dưới, lập tức lôi kéo tay nhỏ bé Vãn Nhã hướng Lãnh Thù đuổi theo.

“Thù ca ca, làm sao ca nhanh như vậy a, mệt chết chúng ta.”

Bọn Vãn Nhã thật vất vả vượt qua Lãnh Thù.

“Bây giờ là cứu người, không phải đi ra chơi, nàng muốn Vương Lôi của nàng gặp chuyện không may sao?”

Lãnh Thù nhất thời không quay lại, giọng điệu không dễ nghe.

“À.”

Vãn Nhã kinh ngạc.

‘Đại mỹ nam này có phải uống lộn thuốc hay không?’

“Thù ca ca, ca làm sao thế, muốn kiếm chuyện ầm ĩ sao?”

“Tiểu Thù, đệ sao lại nói chuyện với Nhã Nhi như vậy chứ!”

Lãnh Sát đối với thái độ Lãnh Thù cũng rất bất mãn.

“Hừ!”

Lãnh Thù thấy hắt còn lôi kéo tay, nhịn không được hừ một tiếng, không thêm để ý tới lướt đi phía trước.

Hắt nhưng là Lãnh Huyết minh Minh chủ vô tình, tại sao phải làm cho bản thân bị khinh bỉ, gặp được tiểu nữ nhân này, hắt thật giống như hoàn toàn thay đổi, rất không giống hắt ban đầu.

Con người Vãn Nhã đảo một vòng, chỉ biết Lãnh Thù đang phát cái tính tình gì, lúc này cười hớ hớ đến gần Lãnh Sát nói:

“Lãnh ca ca, ca đừng nói Thù ca ca thế, Thù ca ca nói như vậy cũng không có sai, chúng ta nhanh chút cứu Vương đại ca đi.”

Nói xong giãy tay nhỏ bé dùng sức liền đuổi theo Lãnh Thù, nhẹ giọng ở bên tai hắt nói :

“Thù ca ca, ca đang ở đây ghen a? Ha ha.”

“Nào có!”

Lãnh Thù thấy Vãn Nhã đuổi theo, trong lòng thoải mái chút, nhưng hắt cũng không thừa nhận bản thân hắt là đang ghen tị.

“Không có sao? Nhã Nhi như thế nào cảm thấy ngay cả không khí đều là chua a.”

Vãn Nhã cười khê hướng Lãnh Thù chớp chớp mắt to.

Khuôn mặt tuần tú của Lãnh Thù ứng đỏ, mị nhãn đối với Vãn Nhã thoáng nhìn nói :

“Nàng đừng nói lung tung, để cho ca ca biết sẽ xảy ra tức giận.”

Vãn Nhã bị hắt nghiêng mắt nhìn tim đập rộn lên, sắc tâm lại lên, nghĩ:

‘Nam nhân thật sự quá cực phẩm luôn chứ lị, chính mình khi nào thì có thể đem hắt ăn a.’

Nghĩ đến đây, nước miếng của nàng cũng không... khách khí chút nào chảy xuống.

Lúc này Lãnh Sát đằng sau đã muốn vượt qua, vừa thấy bộ dạng Vãn Nhã nhìn đệ đệ mê đắm, khóe miệng nhịn không được run rẩy.

‘Tiểu nữ nhân này thật đúng là hoa tâm, thế nào vừa có chính mình, mà lại nhìn trúng đệ đệ, bắt quá đệ đệ quả thật đúng là không phải tuần tú bình thường, Nhã Nhi động tâm cũng không kỳ quái, hoàn hảo, đệ đệ chỉ thích nam nhân, Nhã Nhi sợ là chịu thương tổn.’

“Nhã Nhi, nước miếng!”

Lãnh Sát vừa bực mình vừa buồn cười nhìn Vần Nhã.

“Hả.”

Vần Nhã nâng ống tay lên, sau đó vừa thấy thật sự có nước miếng nha, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ lên, xấu hổ cười nói:

“Hắc hắc, thật sự là bộ dạng Thù ca ca thật đẹp, không thể trách Nhã Nhi a, phải không Lãnh ca ca?”

“Nhã Nhi nàng cũng đừng nằm mơ, đệ đệ sẽ không coi trọng nàng đâu.”

Lãnh Sát nhịn không được nhắc nhở Vần Nhã.

Lãnh Thù bên cạnh nhìn bộ dạng Vần Nhã lau nước miếng, khóe miệng cong lên.

‘Xem ra tiểu nữ nhân này đối với chính mình thật sự thích đây.’

Nhưng mà nghe Lãnh Sát vừa nói như thế, trong lòng rung mình.

‘Ca ca vẫn cho là mình thích nam nhân, sẽ không thích Nhã Nhi đi, nếu để cho hắn biết mình quyết định thích nữ nhân, không biết hắn sẽ lại phản ứng gì.’

Lãnh Thù nhăn trán lông mày lại.

“Vì sao a?”

Vần Nhã trợn to hai mắt, suy nghĩ lập tức hiểu được, cười nói:

“Lãnh ca ca nói là Thù ca ca chỉ thích nam nhân à, mà sẽ không thích Nhã Nhi sao?”

Lãnh Sát kinh ngạc nhìn Vần Nhã.

“Làm sao nàng biết?”

Hắn nghĩ đến Vần Nhã không thể nào biết bí mật của đệ đệ này.

“Ha ha, Nhã Nhi đầu tiên mắt chỉ biết Thù ca ca chỉ thích nam nhân thôi, chẳng qua có một chút thông tin mới, ha ha.”

“Cái thông tin gì?”

Lãnh Sát tò mò.

‘Tiểu nữ nhân này như thế nào lợi hại như vậy, ngay cả chuyện này đều có thể nhìn ra.’

“Nhã Nhi cho rằng Thù ca ca là bị nam nhân ép chuyện kia nha?”

Vần Nhã cười bổ sung.

“A?”

Lãnh Sát kinh sợ!

“Nhã Nhi!”

Lãnh Thù sợ hãi rống lên!

“Ai da, không có gì, hiện tại Nhã Nhi biết Thù ca ca là dè người chuyện kia nha, được rồi, được rồi, đừng nóng giận, hắc hắc. . .”

Vần Nhã thấy sắc mặt Lãnh Thù không tốt, chạy nhanh đỡ nói.

“Lãnh ca ca, làm sao ca không nói cho Thù ca ca biết, nam nhân có cái gì tốt, hắn nhưng là đệ đệ của ca mà, về sau không có con nối dõi, một người sống quãng đời còn lại có bao nhiêu đáng thương a.”

Vần Nhã đến trách cứ lên người Lãnh Sát làm ca ca không đến nơi đến chốn.

“A, này?”

Lãnh Sát ghen lời.

‘Mình không phải là không khuyên giải, nhưng khuyên không được nhé.’

“Lãnh ca ca, nếu Nhã Nhi có biện pháp đem Thù ca ca biến bình thường, ca có đồng ý hay không đấy?”

Vấn Nhã thiết lập cạm bẫy làm cho Lãnh Sát rơi vào đó.

“Phương pháp gì? Chỉ cần làm cho hấn biến thành bình thường, ta cái gì đều đồng ý!”

Lãnh Sát sớm vì chuyện này mà đau não.

‘Vấn Nhã thông minh như vậy, có lẽ thực sự có biện pháp.’

“Vay ca cũng không thể tức giận nha.”

Mắt to giảo hoạt Vấn Nhã chột lóe.

Trong lòng Lãnh Sát run lên.

‘Tiểu nữ nhân này không biết vừa muốn ra cái chủ ý gì rồi, bất quá vì thân nhân duy nhất của mình, như thế nào đều phải thử xem.’

“Được!”

Lãnh Sát dùng sức gạt đầu một cái, nhìn ánh mắt Lãnh Thù đã tràn ngập thân nhân từ ái.

“Ô ô. . . Nhã Nhi rất cảm động a, Lãnh ca ca, ca thật sự là quá tốt, Nhã Nhi cả đời này có ca làm bạn, chết cũng không từ.”

Vấn Nhã tấn lớn nhất khả năng tuyệt hảo.

“Nói gốc cái gì nè, hai người bọn nàng một người là nữ nhân ta yêu nhất, một người là đệ đệ ta yêu nhất.”

Lãnh Sát cũng có cảm xúc mà phát ra.

Lãnh Thù trước hết nghe Vấn Nhã nói chỉ biết tiểu nữ nhân này có bao nhiêu giảo hoạt rồi, mà lúc này lại nghe Lãnh Sát vừa nói như thế, trong lòng cảm thấy áy náy.

‘Ca ca đối với chính mình thật tốt, ta làm sao có thể cùng hấn giành Nhã Nhi được bây giờ.’

“Nhã Nhi, nàng đừng nói.”

Trong lòng Lãnh Thù cảm động, hấn không muốn thương tổn tới ca ca hấn.

Về mặt Lãnh Sát khó hiểu, nhìn qua Lãnh Thù lại nhìn qua Vấn Nhã, trong lòng có điểm bất an.

“Sao lại thế này?”

“Lãnh ca ca, Nhã Nhi không muốn lừa dối ca, Nhã Nhi yêu ca, nhưng Nhã Nhi cũng thích Thù ca ca, Nhã Nhi muốn đem Thù ca ca biến thành tướng công Nhã Nhi.”

Vấn Nhã một tay giữ chặt Lãnh Sát, một tay kia giữ chặt Lãnh Thù, nói ra tin tức nóng đầy bùng nổ này.

Lãnh Sát kỳ thật đã đoán được, trong lòng hấn thở dài một hơi.

‘Nhã Nhi vốn chính là tiểu nữ nhân hoa tâm mình không phải là không biết, nàng đã có Hoàng Thượng, Ngũ Vương gia, hiện tại lại có chính mình, nhưng cũng không giống như có thể thỏa mãn hứng thú thu thập mỹ nam của nàng a, nàng xem trọng đệ đệ là không thể chỉ trích nặng, lúc trước chính mình cũng đã đáp ứng đời này mặc kệ nàng như thế nào, đều phải cùng nàng bên nhau. Nếu như là đệ đệ, như vậy chính mình có cái gì không thể chứ.’

Vấn Nhã thấy hai người cũng không nói chuyện, trong lòng rầu rĩ, chu cái miệng nhỏ nhắn nói :

“Nhã Nhi ta chính là hoa tâm, hai người các ca người nào ta cũng thích, nếu các ca nếu không muốn, vậy đều không cần để ý Nhã Nhi là được rồi, Nhã Nhi ta thật đáng thương, ô ô. . .”

Vấn Nhã nói xong thực cho nàng giống như đáng thương thế, nước mắt bắt đầu rơi xuống.

Hai huynh đệ đầu đầy hắc tuyến.

Rõ ràng là nàng hoa tâm, khiến cho giống như bọn họ có lỗi với nàng vậy, hai huynh đệ liếc nhau, đều thực bất đắc dĩ, trong lòng Lãnh Sát vừa chuyển nói :

“Tiểu Thù, đệ thực nguyện ý vì Nhã Nhi thay đổi chính mình sao? Còn nữa, đệ cũng biết tiểu nữ nhân này cũng không phải là hoa tâm bình thường, đệ cam đoan sau này đệ đều chịu được sao? Ta không cho phép đệ thương tổn nàng!”

“Ca ca, ta, ta thực xin lỗi huynh!”

Lãnh Thù áy náy cực kỳ, không nghĩ tới ca ca thực sự sẽ đem nữ nhân hắc ta âu yếm nhường lại cùng hắc chia xẻ, nếu là hắc, làm sao có thể làm được.

“Vậy sao, vạn tuế!”

Vấn Nhã vừa nghe Lãnh Sát đáp ứng, cao hứng nhảy dựng lên. Khi đến trên mặt bọn hắc mỗi người hôn một cái, sau đó lại không biết liêm sỉ nói:

“Vậy tối nay ba người chúng ta ngủ chung đi!”

Nói xong nước miếng lại rơi xuống.

“Nhã Nhi!”

“Nhã Nhi!”

Hai huynh đệ bị nàng làm cho cả kinh khuôn mặt tuần tú đều lửa đỏ.

‘Nha đầu kia cũng quá hào phóng chứ!’

“Hắc hắc. . . Xem như ta chưa nói! Xem như ta không có nói!”

Vấn Nhã vuốt đầu nhỏ của nàng bị hai người bọn họ quát lên làm đau vừa ủy khuất nói.

Hai huynh đệ xấu hổ liếc mắt nhìn nhau, lôi kéo tay nhỏ bé Vấn Nhã, nội tâm kích động bay về phía trước.

Đầu Vấn Nhã mặc dù đau! Trong lòng cực kỳ vui sướng hài lòng.

‘Nếu đồng ý, sớm muộn gì đều phải nằm trên giường của ta! Hắc hắc hắc hắc. . .’

52. Chương 52: Vương Lôi Tự Mình Hại Mình

Vấn Nhã ba người đi vào tiểu viện của Mị Thần tử thì khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của Vấn Nhã đã không còn vui cười như vừa rồi ở trên đường nữa, thay vào đó là lạnh như băng sương, mà hai huynh đệ Lãnh Sát Lãnh Thù cũng là biểu tình nghiêm túc.

“Nhã Nhi, nàng cùng ca ca bên ngoài chờ ta, ta đi đem Vương đại ca cứu ra.”

Lãnh Thù sợ bên trong gặp nguy hiểm muốn một người đi nghĩ cách cứu viện.

“Không, Nhã Nhi cũng phải đi, Vương đại ca hiện tại muốn nhìn nhất hắc là ta!”

Vấn Nhã bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó, nghiêm túc nhìn hai huynh đệ nói:

“Nhã Nhi nói ra suy nghĩ của mình, mặc kệ Vương đại ca đã gặp phải chuyện gì, ta hi vọng các ca không cần giữu cợt hắc. Còn có mặc kệ Mị Thần tử đem Vương đại ca làm thế nào, Vương đại ca cũng sẽ là nam nhân đời này của Nhã Nhi, cho nên Nhã Nhi không hy vọng bất luận kẻ nào nói hắc không tốt.”

Vấn Nhã nói những lời này là do suy nghĩ đến kết quả tệ nhất.

‘Chính mình nếu đáp ứng Vương đại ca, vậy chính mình không thể làm cho tâm hắc bị thương được.’

Hai huynh đệ nhìn Vãn Nhã khí thế bất thường, thật sâu vì đại nghĩa của nàng mà bị thuyết phục.

‘Nữ nhân này quả thật đáng giá để mình yêu, tin tưởng nếu như mình gặp bất trắc, nàng cũng sẽ đối xử tương tự đi.’

“Còn có, nếu Mị Thần tử thật sự đối với Vương đại ca làm cái gì, ta sẽ không bỏ qua cho nàng.”

Trong đôi mắt to của Vãn Nhã vốn trong suốt đáng yêu lộ ra hung quang không phù hợp với tuổi của nàng, làm cho lòng hai huynh đệ run lên.

“Nhã Nhi yên tâm, nếu Nhã Nhi nói như vậy, chúng ta về sau cũng sẽ đem hấn làm đại ca mà đối xử.”

Lãnh Sát không thích Vãn Nhã phát ra hơi thở lạnh lùng như vậy, giống như nàng không còn là Vãn Nhã đáng yêu nữa, mà là một người ngay cả đại nam nhân như hấn đều mặc cảm không bằng nàng.

“Đi thôi!”

Vãn Nhã nhẹ nhàng thở ra, khôi phục bộ dạng đáng yêu như cũ.

Đồng thời lúc này, hai mắt Vương Lôi nhắm nghiền, rằng nhanh liệu mạng căn môi dưới, ngay cả máu tươi cũng chảy xuống.

Mị Thần tử đang giúp Vương Lôi thoát đi y phục, cho đến khi đem Vương Lôi trần truồng thì mới thu tay lại, ngẩng đầu thấy bộ dạng Vương Lôi thống khổ, không khỏi cười duyên lên:

“Vương thị vệ, chàng ở đây đang làm gì a, đây chính là chuyện làm cho người ta thoải mái mà, đừng đem bản thân thành như muốn chết như vậy. Ha ha, thân hình của chàng cũng thật lớn a.”

Mị Thần tử một đôi tay ở trên thân thể tinh trắng của Vương Lôi sờ tới sờ lui, miệng còn phát ra tiếng nước miếng “Xèo xèo” .

Vương Lôi hận không thể tìm một cái động chui xuống.

‘Yêu phụ này không biết liêm sỉ.’

Hấn không thể nói không thể động, tức giận đến hai lỗ tai đều đỏ, nhưng hấn không dám mở mắt, hấn sợ nhìn đến nữ nhân làm thân thể hấn dơ bẩn, ô uế mắt của hấn, chỉ có thể cắn chặt miệng lại.

Miệng Vương Lôi máu tươi càng ngày càng nhiều, hấn thật hận, thật hận nữ nhân này, hấn thề nhất định phải giết nàng!

Vương Lôi chỉ biết hấn không thể có lỗi Vãn Nhã, hấn liều lĩnh, bỗng nhiên cắn đầu lưỡi của hấn một phát, máu tươi từ miệng phun tới làm Mị Thần tử hoảng sợ, lập tức người thấy đau đớn, ngắt đi, hấn chỉ biết hấn bất tỉnh nên cái gì cũng không biết rồi, hấn không nghĩ về sau nhớ lại lần bị vũ nhục này.

Mị Thần tử tức giận đến nét mặt già nua run rẩy.

‘Nam nhân chết tiệt, thật sự là không biết tốt xấu, thế nhưng vì thủ thân mà tự mình hại mình!’

Mị Thần tử vô kế khả thi, đành phải uể oải ngã vào giữa giường, tay bắt đầu vuốt ve.

Vãn Nhã cùng Lãnh Sát ở dưới sự dẫn dắt của Lãnh Thù, xuyên qua mê hồn trận, trận này so với những huấn luyện nghiêm khắc của đường phụ đối với hấn mà nói chính là một bữa ăn sáng. chỉ là hấn không thể tưởng tượng được tiểu viện Mị Thần tử vì sao phải bày loại trận này, khinh công của nàng cùng võ công căn bản không cần e ngại bất luận kẻ nào.

Trong lòng Vãn Nhã lo lắng, cảm giác Vương Lôi có cái gì bất trắc, nàng rất nhanh thâm nhập một gian phòng nhỏ, hai huynh đệ sợ nàng gặp nguy hiểm, vội vàng đi theo tiến vào.

Nồng đậm vị thuốc đem ba người thiếu chút nữa phun đi ra.

Vãn Nhã tới gần giường vừa thấy, mặt thanh tú của Mị Vũ bị bệnh chiếu vào trong mắt của nàng, tâm thương cảm rất nặng làm cho cái mũi Vãn Nhã đau xót.

‘Nam nhân này thật đáng thương, bị bệnh tra tấn người lại thành bộ dạng này.’

Hai huynh đệ cũng rất kinh ngạc, không biết người nam nhân này là gì của Mị Thần tử, đồng thời cũng đã lý giải được vì sao tiểu viện này bày trận.

Bọn Vần Nhã không một tiếng động rời khỏi phòng Mị Vũ hướng mặt khác lao đi. Vừa tới gần cửa phòng, ba người chợt nghe đến tiếng kêu rất nhỏ của nữ nhân, ba người nhất thời đỏ bừng cả khuôn mặt, liếc mắt nhìn nhau, bỗng nhiên sắc mặt Vần Nhã tái nhợt, nàng nghĩ tới Vương Lôi, ở trong đó có phải hay không là. . . ?

Vần Nhã ngực quặn đau, bỗng nhiên nâng chân nhỏ lên, một cước đá văng cửa phòng, nhanh chóng vọt đến trước giường.

‘Cho dù là Vương đại ca cùng Mị Thần tử, mình cũng muốn xác nhận rõ ràng có phải hấn tự nguyện hay không.’

Tiểu thuyết đã thấy nhiều, những cảnh giận dữ hay bắt đầu từ những hiểu lầm, cho nên Vần Nhã quyết định muốn tận mắt thẩm tra.

Mị Thần tử không ngờ được sẽ có người xông tới, cả kinh ngồi dậy, hô to một tiếng:

“Ai!”

Ba người vừa thấy nữ nhân này không có mặc y phục, hai huynh đệ vội vàng xoay người, mà Vần Nhã cũng rất kinh ngạc. Lại nhìn bên cạnh, một chút sưng sốt, Vương Lôi toàn thân xích lỏa, miệng máu tươi một mảnh mơ hồ, người đã chết ngất, nhất thời nổi trận lôi đình, tức giận nói :

“Người, người nữ nhân chết tiết đem Vương đại ca làm cái gì!”

Mị Thần tử thừa dịp cơ hội này đã mặc y phục tử tế, thấy bọn Vần Nhã tới cứu người, cười duyên nói :

“Làm sao vậy, muội xem không thấy sao? Hấn đã là người của Mị Thần tử, nam nhân của tiểu nha đầu muội nhiều như vậy, không thiếu một người là hấn đi.”

Mị Thần tử để cho Vần Nhã hiểu lầm, tốt nhất Vần Nhã ghét bỏ Vương Lôi, như vậy nàng hấn có thể đem hấn lưu lại.

Vần Nhã vừa nghe, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức xanh mét.

‘Mình đã tới chậm sao?’

“Thù ca ca, ca xem một chút Vương đại ca!”

Vần Nhã biết sự đã phát sinh, trước cứu Vương Lôi nói sau.

Lãnh Thù tiến lên, chán ghét nhìn Mị Thần tử, sau đó bắt đầu kiểm tra Vương Lôi, lập tức cau mày nói:

“Vương đại ca cắn đầu lưỡi, còn bị điểm huyết!”

Vần Nhã vô cùng đau lòng, có chút đứng không vững. Lãnh Sát vừa thấy, chạy nhanh đỡ lấy.

“Ha ha a. .”

Mị Thần tử không biết sống chết bắt đầu đốt lửa.

“Vương thị vệ thật sự là rất dũng mãnh nha, ha ha. .”

Mị Thần tử cười phá lên, tiếng cười duyên ở trong phòng phiêu đảng.

Lãnh Thù thừa dịp Mị Thần tử cười đến ngắc đầu lên thì điểm huyết đạo của nàng, nhất thời tiếng cười cứng đờ, người cũng cứng đờ.

Lãnh Thù lại khinh miệt liếc mắt nhìn nàng một cái, ý tứ coi như nói ‘người chết chắc rồi.’

“Nhã Nhi, nàng muốn xử trí nàng ta như thế nào.”

Trong lòng Lãnh Sát cũng rất khó chịu, dù sao Vương Lôi gặp được loại chuyện này, hấn cũng có trách nhiệm.

“Trước tiên đem Vương đại ca mặc y phục đi, chờ hẩn tỉnh nói sau.”

Vấn Nhã trầm tĩnh trên một cái ghế ở trong phòng ngồi xuống. Trên mặt đã muốn không chút biểu tình, điều này làm cho hai huynh đệ rất là lo lắng.

“Muội muốn như thế nào!”

Mị Thần tỷ tức giận, hiện tại người nàng bị lôi quỳ rạp xuống trước mặt Vấn Nhã.

“Người có biết Vương đại ca là nam nhân của ta sao? Người làm vậy biết trong lòng Nhã Nhi ta có bao nhiêu đau không? Chờ một chút ta liền sẽ làm người cảm nhận được đây là loại đau như thế nào!”

Vấn Nhã lạnh lùng nhìn Mị Thần tỷ, miệng lạnh lùng nói ra những lời này.

Thái độ của Vấn Nhã làm cho Mị Thần tỷ nhìn không khỏi lạnh run lên.

‘Nàng rốt cuộc muốn làm gì?’

Vấn Nhã sắc mặt âm trầm ngồi ở trên ghế vẫn không nhúc nhích, Lãnh Sát cùng Lãnh Thù hai huynh đệ liếc mắt nhìn nhau, bọn họ không biết Vấn Nhã đang suy nghĩ gì, hiện tại cũng không phải lúc để an ủi, đành phải hết sức cứu trợ Vương Lôi trên giường. Mà toàn thân Mị Thần tỷ huyết đạo bị điểm, quỳ gối trước mặt Vấn Nhã suy nghĩ về việc cái tiểu nha đầu này sẽ như thế nào trả thù nàng.

Một khắc đồng hồ sau, Vương Lôi đang hôn mê được nội lực Lãnh Thù truyền vào mà tỉnh lại, hẩn cảm thấy đầu lưỡi rất đau, ý thức được là chuyện gì xảy ra thì lập tức hoảng sợ mở to hai mắt. Đập vào mắt là mặt yêu mị của Lãnh Thù, hẩn hoảng sợ, bản năng dời phía sau, lần này đầu đụng vào, lại thêm một chỗ đau đớn, miệng nhin không được thét lớn một tiếng, tay cũng theo bản năng xoa đầu rồi nhận ra manh mối.

‘A, mình có thể động.’

Vương Lôi phát hiện điểm ấy, vội vàng ngồi bật dậy.

“Vương đại ca, ca không sao chứ, Nhã Nhi đã tới chậm, thực xin lỗi!”

Vấn Nhã nhìn ánh mắt Lãnh Thù ám chỉ mà biết Vương Lôi đã tỉnh, chạy nhanh bỏ nhào vào bên giường.

“Nhã Nhi!”

Vương Lôi không thể tin được, muốn gọi ra, đáng tiếc đầu lưỡi của hẩn bị thương rất nặng, nói ra được hai chữ Nhã Nhi lại mơ hồ không rõ. Hẩn nhanh lấy tay che miệng, sắc mặt xanh mét nhìn Vấn Nhã.

Hẩn nhớ tới bản thân bị Mị Thần tỷ yêu phụ kia vũ nhục, mặc dù hẩn hôn mê không có cảm giác, nhưng yêu phụ kia làm sao có thể bởi vì hẩn hôn mê mà buông tha cho hẩn chứ.

Cái mũi Vấn Nhã đau xót, nước mắt rớt xuống. Đầu nàng tựa vào vai Vương Lôi, nức nở nói:

“Vương đại ca, đừng nói nữa, Nhã Nhi thực xin lỗi ca.”

Vương Lôi bỗng nhiên đem Vấn Nhã đẩy ra, hai tròng mắt ửng đỏ nhìn Vấn Nhã, thống khổ lắc đầu. Mà lúc nhìn về phía Mị Thần tỷ thì trong mắt đã tràn ngập căm hận.

Vấn Nhã đương nhiên biết Vương Lôi băn khoăn chuyện gì, nàng dùng hai tay hữu lực cầm chặt đầu vai Vương Lôi lại, kiên định nói:

“Vương đại ca, mặc kệ chuyện gì xảy ra, Nhã Nhi cả đời đều muốn ca, Nhã Nhi sẽ không để ý chuyện không có chút ý nghĩa nào này, Nhã Nhi để ý tâm ca. Cho nên đừng giằng vò mình được không? Muốn tra tấn cũng nên là tra tấn nữ nhân vô sỉ này nè.”

Trong lòng Vương Lôi cảm động vạn phần.

‘Nhã Nhi thật sự không thể so với nữ tử bình thường, nhưng mình thân bị tàn phá, làm sao có tư cách vĩnh viễn cùng nàng bên nhau đây.’

Nghĩ đến đây, hẩn hướng Vấn Nhã lắc đầu, trong miệng hàm hồ nói:

“Nhã Nhi, Vương đại ca không xứng!”

“Vương đại ca, ca muốn như thế nào mới tin tưởng Nhã Nhi, Nhã Nhi thật sự không cần. Chỉ cần Vương đại ca yêu Nhã Nhi thôi. Được rồi đừng nói nữa, ca nghỉ ngơi một chút, để cho Nhã Nhi báo thù cho ca.”

Vấn Nhã đem Vương Lôi nhẹ nhàng dựa vào đầu giường, sau đó quay đầu nhìn về phía Mị Thần tử, chậm rãi hướng nàng tới gần, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng lập tức trở nên dữ tợn.

“Người muốn làm gì?”

Mị Thần tử thật sự không thể tưởng được Vấn Nhã thì sẽ trả thù nàng như thế nào, chẳng lẽ giết nàng sao?

“Lãnh ca ca, ca đi đem công tử gây yếu bệnh tật ở gian phòng bên bắt tới đây.”

Vấn Nhã nghiêm túc nhìn Lãnh Sát nói.

Trong lòng Lãnh Sát nghi hoặc, nhưng hắn vẫn nghe theo, thân chợt lóe ra phòng.

“Người rốt cuộc muốn làm gì?”

Mị Thần tử vừa nghe, có chút khấn trương.

‘Bọn họ biết Mị Vũ.’

“Làm gì? Người đối với Vương đại ca như thế nào, ta liền như thế đó đối với hắn, hắn hẳn là người thân nhất của ngươi đi?”

Vấn Nhã hiện tại hoàn toàn không giống tiểu nữ nhân đáng yêu kia nữa.

“Ta không cho phép ngươi hại Mị Vũ, hắn bệnh nặng, ngươi không thể tàn nhẫn như vậy.”

Mị Thần tử thật sự nóng nảy, nàng có điểm hối hận đã động đến Vương Lôi.

Lãnh Sát dẫn theo Mị Vũ bộ dạng hoảng sợ đi vào phòng, vừa thấy Mị Thần tử, Mị Vũ chạy nhanh vội la lên:

“Tỷ, đây là có chuyện gì?”

Hắn vốn mặt tái nhợt lại càng thêm trắng.

“Tiểu Vũ, đệ không sao chứ?”

Mị Thần tử thấy đệ đệ bị Lãnh Sát giống chim ưng bắt con gà con dẫn theo như vậy, trong lòng lo lắng.

Mị Vũ nhìn xem người trong phòng, thấy tỷ phu trên giường sắc mặt khó coi, lại nhìn hai cái mỹ nam sắc mặt lãnh khốc, mà mới nhìn qua tiểu cô nương trước mắt này diện mạo đáng yêu với vẻ mặt tức giận, hẳn nhất thời ngơ ngác.

“Tiểu Vũ phải không, nữ nhân này là tỷ tỷ của đệ sao?”

Vấn Nhã đi tới Mị Vũ, giọng điệu nghe không ra một chút xa lạ nào. Giống như đang nói chuyện nhà.

“Đúng vậy, vị cô nương này, xin hỏi các người vì sao để cho tỷ tỷ ta quỳ? Còn có tỷ phu của ta, các người đã làm gì hắn?”

Mị Vũ thấy tỷ tỷ cùng tỷ phu chịu nhục, nam tử khí khái nói ra. Lá gan cũng có chút lớn.

“Ha ha ha, tỷ phu? Buồn cười! Mị Thần tử, người cũng thật tốt lừa dối đệ đệ người a, nam nhân của ta khi nào thì biến thành trượng phu của người rồi, người còn biết thẹn hay không a. Muốn nam nhân đến điên rồi sao?”

Trong lòng Vấn Nhã cực kỳ tức giận, giận quá thành cười. Hai huynh đệ nghe được đều vì nàng lo lắng mà nhăn trán lông mày lại.

“A? Tỷ, đây rốt cuộc sao lại thế này?”

Mị Vũ thấy tỷ tỷ không phản bác, trong lòng cả kinh, vội vàng hỏi.

“Chuyện này. . .”

Mị Thần tỷ khó xử là không biết nói như thế nào.

“Là tỷ người nàng không biết thẹn đó, dám bắt Vương đại ca đi, còn cường bạo hấn, đệ nói, ta làm sao trả thù nàng đây?”

Vấn Nhã khinh bỉ liếc mắt nhìn Mị Thần tỷ một cái.

“Tỷ, đây đều là sự thật sao?”

Mị Vũ quả thực không thể tin được, một đôi mắt phượng mở thật lớn, tỷ tỷ tốt của hấn làm sao có thể làm loại chuyện này. Sắc mặt của hấn bắt đầu càng ngày càng trắng.

“Tiểu nha đầu, người muốn như thế nào liền như thế đó, không cần nhiều lời nữa.”

Mị Thần tỷ hận Vấn Nhã ở trước mặt đệ đệ nàng bại lộ chỗ yếu của nàng. Nàng ở trước mặt đệ đệ vẫn là tỷ tỷ tốt a.

“Đến nước này người còn không biết chết sống sao, như vậy vị tiểu ca này, vì nam nhân của Nhã Nhi, xin lỗi nha!”

Vấn Nhã nói xong, biến sắc, bước đến trước mặt Mị Vũ. Mà Mị Vũ sợ hãi dưới con mắt lại khó hiểu, Vấn Nhã mạnh mẽ kéo y phục Mị Vũ, sợ tới mức Mị Vũ “A” kêu to lên.

“Người, người muốn làm gì?”

Mị Vũ nhanh túm y phục ở thân thể sắp bị cởi ra của hấn.

“Làm chuyện tỷ tỷ của đệ đã làm!”

Vấn Nhã bây giờ rất lạnh khốc, nàng không có thương cảm, không do dự, chỉ là làm cho Mị Thần tỷ phải đau nhất!

Lãnh Sát Lãnh Thù Vương Lôi cũng chưa nghĩ đến Vấn Nhã phải làm như vậy, người người sợ tới mức ngây ra như phỗng, miệng há hốc có thể nuốt vào trứng gà.

“Dừng tay!”

Mị Thần tỷ phát hiện mưu đồ của Vấn Nhã, muốn ngăn cản. Nhưng Vấn Nhã làm sao có thể nghe nàng. Vấn Nhã lại dùng lực, xé nát y phục Mị Vũ. Tiếp theo lúc Mị Vũ kinh hách lại xé nát quần của hấn, cuối cùng chỉ còn một cái quần lót. Mị Vũ mặt trắng bệch xuất hiện đỏ ửng, kịch liệt ho khan.

“Khụ khụ khụ, dừng tay! Khụ khụ khụ. .”

Mị Vũ nước mắt cũng chảy ra. Tiểu nữ nhân này làm sao có thể đối với hấn như vậy.

Vấn Nhã nghe hấn ho khan khê chau mày, tùy tay điểm huyết đạo Mị Vũ. Sau đó tay nhỏ bé dứt khoát đưa về phía quần lót còn sót lại của Mị Vũ.

“Dừng tay, người dừng tay!”

Mị Thần tỷ không thể động, nhìn đệ đệ bị vũ nhục, mắt đều đỏ.

“Ta không hề động đến Vương thị vệ, không có! Người dừng tay a.”

Bốn người vừa nghe, ánh mắt đều sáng ngời, Vấn Nhã cũng dừng động tác lại, đi hướng tới Mị Thần tỷ nói:

“Người tốt nhất nói rõ ràng cho ta! Bằng không ta cam đoan đệ đệ của người về sau sẽ không còn mặt mũi gặp người!”

Mị Thần tỷ thấy bộ dạng Vấn Nhã không giống hay nói giỡn, vội vàng đem chuyện nàng đối xử Vương Lôi như thế nào nói một lần, Vấn Nhã vừa nghe xong nhanh chạy đến bên người Vương Lôi cao hứng nói:

“Vương đại ca, ca đã nghe chưa? Nàng không có! Cho nên ca đừng luẩn quẩn trong lòng a.”

Vương Lôi nội tâm rất kích động, nhưng nghĩ đến bản thân vẫn bị Mị Thần tỷ vũ nhục, trong lòng vẫn không buông lỏng. Hấn nhìn mắt Vấn Nhã lóe sáng một chút lại âm thầm xuống dưới.

“Nhã Nhi, ta. . .”

Trong lòng Vương Lôi vẫn là thực không được tự nhiên.

“Vương đại ca, đừng nói nữa, Nhã Nhi ta không ngại, thật sự, nếu ca nghĩ không ra, như vậy ta giúp ca.”

Nói xong không đợi Vương Lôi phản ứng, Vãn Nhã lại không lưu tình kéo quần lót còn sót lại của Mị Vũ.

“A. . .”

Mị Vũ cuối cùng không chịu nổi vũ nhục, hai tay không kịp che khuất liền trực tiếp dọa ngất đi.

Mà Mị Thần tử sắc mặt tái nhợt hô to:

“Tiểu Vũ!”

Trong thanh âm đau đến tê tâm phé liệt.

Mà ba người khác là khoe miệng co quắp, khoe mắt trợn to, cả người cũng không chịu khống chế run lên.

“Người này được coi như là nữ nhân sao?”

“Người, người, người!”

Mị Thần tử cực phần nộ, nàng làm sao cũng không ngờ được Vãn Nhã sẽ trả thù nàng như vậy, bất quá nàng cuối cùng biết tiểu nha đầu này quả thật ngoan độc, hiện tại trong lòng nàng so với chết còn đau hơn, chiếu theo cá tính đệ đệ, hẳn về sau làm sao sống a.

“Xem như người lợi hại!”

Mị Thần tử nghiêng răng nghiêng lợi.

“Người không cần hận ta như vậy, ta chỉ bất quá ăn miếng trả miếng, cho người biết hại Vương đại ca, trong lòng ta có bao nhiêu đau! Bất quá nhìn người còn không có tạo thành sai lầm lớn, mọi người nên ngừng thôi, về sau xem như không quen biết.”

Vãn Nhã không muốn phát sinh loại chuyện này lần nữa, mà hi vọng Mị Thần tử nhìn thấu.

“Lãnh ca ca, Thù ca ca, Vương đại ca chúng ta đi!”

53. Chương 53: Ôn Nhu Như Nước

Sắc mặt ba đại nam nhân khác nhau, thật sự không nghĩ tới Vãn Nhã sẽ là trả thù như vậy, bề ngoài nhìn như thế mà lại kinh thế hãi tục. Bất quá không thể phủ nhận phương pháp kia đối với Mị Thần tử không thể nghi ngờ là một đả kích lớn, ít nhất làm cho nàng biết thương tổn nam nhân người khác là sai lầm, nếu nàng đủ thông minh mà nói..., về sau nên tiết chế đi.

Lãnh Thù đối với động tác lớn mật của Vãn Nhã đã thấy nhưng không thể trách, mà Lãnh Sát là vẻ mặt nhăn nhó quái dị, hẳn không phải không biết Vãn Nhã là không giống người thường, mà chỉ là không nghĩ tới gan nàng lớn so với nam nhân đều đáng sợ hơn.

Mà trong lòng Vương Lôi lại khiếp sợ, hẳn biết Vãn Nhã là vì hắn mới làm như vậy, chính là phương pháp kia rất cực đoan, làm cho hắn không khỏi thương cảm với Mị Vũ.

Trải qua một đêm nói chuyện phiếm, Vương Lôi biết Mị Vũ là một người thiện lương đơn thuần, cùng tỷ hẳn hoàn toàn là hai loại người. Bởi vậy hành động của Vãn Nhã đối với hắn là đả kích khẳng định rất lớn, không biết hắn có thể vượt qua được hay không.

Nhưng về phương diện khác, Vãn Nhã trải qua một hồi náo loạn như vậy, Vương Lôi đối với việc bản thân chịu vũ nhục cũng đã hiểu ra chút, trong lòng là cảm động, kích động.

‘Mình còn có thể ở bên người nàng sao?’

Còn có, làm cho Vương Lôi không nghĩ ra chuyện gì.

‘Nhã Nhi khi nào thì cùng nam tử yêu mị này thân thiết như vậy, chẳng lẽ tiểu nữ nhân này lại ăn thêm một người nữa?’

Nghĩ đến đây, Vương Lôi nhất thời tuấn lông mày nhăn lại, đầu đầy hắc tuyến.

‘Ở trên người nàng còn có cái gì không có khả năng đây!’

Trở lại tiểu sinh viện, Lãnh Thủ sẵn sóc đem Vương Lôi an bài đến một gian độc lập trong phòng, hai huynh đệ lưu cho Vương Lôi cùng Vãn Nhã một cái không gian, biết Vương Lôi nhất định có rất nhiều lời muốn nói với Vãn Nhã.

Trong lòng bọn họ thực áy náy, Vương Lôi gặp được bao nhiêu chuyện là bởi vì hai huynh đệ bọn họ hợp mưu mà phát sinh, ở trong lòng đối với Vương Lôi có thể nói là hoàn toàn có lỗi, cho nên để cho Vãn Nhã an ủi hẳn cũng không có chuyện gì nặng nề.

Trong phòng chỉ còn lại Vương Lôi đang lúng túng cùng Vãn Nhã ôn nhu, tuy Vãn Nhã đã nói hết lần này tới lần khác là nàng không ngại, nhưng trong lòng Vương Lôi thủy chung đều có vướng mắc, trong lòng cảm giác, hẳn đã ô uế, ánh mắt nhìn Vãn Nhã như có né tránh.

“Vương đại ca, ca đang ở đây miên man suy nghĩ cái gì? Nhã Nhi không cho phép ca nghĩ!”

Vãn Nhã bá đạo dùng tay nhỏ bé chuyển đầu Vương Lôi, bắt buộc hắn nhìn thẳng vào nàng.

“Vương đại ca là của Nhã Nhi, mặc kệ như thế nào đều vậy, cho nên mong ca đừng buông tay Nhã Nhi được không?”

Vãn Nhã nhìn Vương Lôi, trong mắt đã tràn ngập kiên định, đã tràn ngập nhu tình.

Vương Lôi bị ánh mắt Vãn Nhã gây kinh hãi thật sâu, nhưng hắn vẫn là hơi đẩy Vãn Nhã ra, miệng mơ hồ không rõ nói :

“Nhã Nhi, Vương đại ca không xứng.”

“Xứng hay không không phải ca nói, lúc trước Vương đại ca đã đáp ứng Nhã Nhi làm người của Nhã Nhi, như vậy Nhã Nhi không cho phép ca đổi ý, cái gì không xứng, muốn nói không xứng hẳn là ta, Nhã Nhi cũng không có thuần khiết giống như Vương đại ca, ca nói như vậy là đang ghét bỏ Nhã Nhi sao?”

Vãn Nhã bị Vương Lôi ngoan cố tức giận đến nói chuyện lớn tiếng.

‘Nam nhân cổ đại này sao cứ nghĩ không thông như vậy a.’

“Không, không phải, Nhã Nhi ta. . .”

Vương Lôi thấy Vãn Nhã tức giận, có chút lo lắng.

“Ca là của ta, có nghe hay không!”

Vãn Nhã chịu không nổi bộ dạng này thêm nữa. Mãnh liệt vừa dùng lực, ôm lấy eo kiên cố của Vương Lôi, cái miệng nhỏ nhắn ngăn chặn miệng Vương Lôi.

‘Như hiện tại, người tổng nói không được đi.’

Người Vương Lôi hơi hơi phát run, hắn không nghĩ tới Vãn Nhã thật sự tuyệt đối không ghét bỏ hắn, trong lòng còn lại chỉ có cảm động, khóe mắt nước mắt nhịn không được chảy xuống.

Vãn Nhã bị nước mắt của hắn làm hoảng sợ, lo lắng nói:

“Làm sao vậy, Vương đại ca, là Nhã Nhi làm đau ca sao?”

Vãn Nhã biết đầu lưỡi hắn bị thương, dù là nàng cường hôn nhưng cũng không quá dùng lực a.

Vãn Nhã mềm nhẹ giúp Vương Lôi lau nước mắt, trong mắt tràn đầy đau lòng.

Khuôn mặt tuần tú của Vương Lô ứng đỏ, đây là lần đầu tiên Vãn Nhã chủ động hôn hân, hân càng thêm cà lăm nói :

“Không, không có.”

“Không có liền nhắm mắt lại, đừng nghĩ lung tung nữa!”

Vãn Nhã nói xong kiễng mũi chân đem môi son lại ấn đi lên, lần này mang theo tràn đầy thương yêu, ôn nhu như nước.

Vương Lô cũng có thể cảm giác được, rốt cục hân buông khúc mắc trong lòng ra, bàn tay to ôm chặt Vãn Nhã, bắt đầu tiến vào ôn nhu mà hân tha thiết ước mơ.

Một lát sau, Vương Lô buông Vãn Nhã ra, nhìn Vãn Nhã trong mắt lờ lờ tỏa sáng, bao hàm nhu tình, Vãn Nhã vừa thấy cười duyên lên nói :

“Sớm biết rằng dùng được như vậy, Nhã Nhi cũng không cần nhiều lời nữa. Ha ha. . .”

“Nhã Nhi, ta. . .”

Vương Lô sắc mặt đỏ bừng, không biết trả lời thế nào.

“Được rồi, Vương đại ca, buông tâm ra đi, đừng nghĩ nhiều như vậy, chuyện gì cũng đừng nói, Nhã Nhi ta thật sự không thèm để ý.”

Vãn Nhã trên khuôn mặt tuần tú của hân hôn một ngụm.

Vương Lô thật không có ý thức cứ gật gật đầu, trong lòng cực kỳ ngọt ngào, hân không nghĩ tới hân cứ như vậy ngược lại lại được tình yêu của Vãn Nhã, đây không phải gọi là “Tái ông mất ngựa, làm sao biết phi phúc” sao!

“Vương đại ca, ca bây giờ có thương tích, dưỡng thương cho tốt đi a, nơi này là nơi của Thù ca ca, cho nên ca không cần lo lắng cho an toàn của Nhã Nhi, chờ Nhã Nhi xử lý chuyện xong, mấy ngày nữa chúng ta trở về cùng.”

Vãn Nhã nghĩ tới Quân Nghị Thiên, Quân Nghị Lân, Quân Nghị Kỳ.

“Thù ca ca là? . . .”

Vương Lô muốn biết hân không ở đây thì chuyện gì xảy ra.

“À, Thù ca ca chính là cái yêu nghiệt a, hân là đệ đệ của Lãnh ca ca, lần này nhưng thật ra là bọn họ hợp mưu lừa Nhã Nhi đến, vốn là Thù ca ca muốn tìm Nhã Nhi trút giận, không nghĩ tới làm phiền hà Vương đại ca. Đúng rồi, Vương đại ca có tính trả thù bọn họ không, Nhã Nhi có biện pháp nha.”

Vãn Nhã tâm tình rất tốt, ý đồ xấu lại đi ra.

“Không cần.”

Vương Lô biết hóa ra là một sự việc như vậy, tâm tình nhất thời hạ xuống.

‘Không nghĩ tới bọn họ là hai huynh đệ. Như vậy mình nghĩ tức giận cũng không được.’

“Làm sao vậy, Vương đại ca, không cần lo lắng, bọn họ hiện tại đều là người của Nhã Nhi, nghe Nhã Nhi nói thật nha, ca nghĩ như thế nào đều được, vốn là bọn họ hơi quá đáng thôi!”

Vãn Nhã coi như thực kiêu ngạo nói.

“Không có việc gì.”

Vương Lô hướng Vãn Nhã cười.

‘Hóa ra hai huynh đệ đều bị Nhã Nhi thu phục được rồi, nàng làm sao có thể trừng phạt bọn họ, Lãnh Sát nhưng là người Vãn Nhã yêu, Lãnh Thù lại bộ dạng đẹp như thế, nam nhân của Nhã Nhi nhiều như vậy, đều ưu tú như vậy, mình ở trong lòng Nhã Nhi địa vị lại đang ở đâu a.’

Trong lòng Vương Lô không khỏi khổ lên.

“No, no, no.”

Vấn Nhã buồn cười lúc lắc ngón tay mảnh khảnh của nàng. Lắc lắc đầu nhỏ nói:

“Ta nói phải giúp ca hết giận thôi, không cần phải quan tâm hấn là người nào, Vương đại ca ở trong lòng Nhã Nhi giống nhau rất quan trọng, Nhã Nhi sẽ không nặng bên này nhẹ bên kia đâu.”

Vương Lô không hiểu no, no, no là có ý gì, bất quá cuối cùng hiểu ý tứ của Vấn Nhã rồi.

“Không biết nàng sẽ như thế nào giúp mình hết giận đây. Bất quá Nhã Nhi nói như vậy, mình cũng không cần tính toán chi li nữa, dù sao về sau đều là người một nhà.”

“Không cần, Nhã Nhi.”

Vương Lô giữ chặt tay nhỏ bé của Vấn Nhã, ánh mắt sáng quắc nhìn nàng, càng xem càng cảm thấy bộ dạng Vấn Nhã đáng yêu đến cực điểm, chính mình thật sự yêu đến tận tâm đi.

“Vương đại ca, đi, Nhã Nhi dẫn ca đi gặp mặt một người.”

Vấn Nhã nghĩ tới Vụ Tề, nàng bỏ lại hấn đi cứu Vương đại ca, không biết hấn thế nào.

“Ai?”

Vương Lô kỳ quái.

“Đệ đệ của Nhã Nhi a!”

Vấn Nhã có chút đắc ý, nàng cuối cùng cũng không phải người nhỏ nhất.

Trong lòng Vương Lô vừa chuyển. Có điểm hồ nghi.

“Nhã Nhi trừ bỏ hai vị ca ca, giống như cũng không có đệ đệ a.”

“Đi thôi, đang ở đó, bộ dạng đệ đệ của ta rất có thú vị nha, ha ha a. . .”

Vấn Nhã nhớ tới trộm đạo của nàng lại một bộ dạng ngu ngốc.

Vương Lô lập tức đầu đầy hắc tuyến, chỉ biết ý đồ bất lương của nàng, thật không biết hấn yêu nàng cái gì, có lẽ chính là yêu tính cách tinh quái của nàng đi.

“Nhã Nhi, Vương đại ca muốn, muốn tắm rửa trước.”

Vương Lô không muốn trên người có lưu hương vị của Mị Thần tử.

“A, vậy hả, được, hắc hắc. Vậy được rồi, Nhã Nhi quá nóng lòng, đã quên Vương đại ca nghỉ ngơi. Vậy Nhã Nhi đi ra ngoài trước, tối nay đến thăm Vương đại ca được không?”

Vấn Nhã biết trong lòng Vương Lô băn khoăn.

“Uhm.”

Vương Lô trên mặt lộ ra ý cười miễn cưỡng.

“Vậy muốn Nhã Nhi giúp Vương đại ca tắm rửa hay không.”

Mắt to Vấn Nhã lóe sáng tia狡 hoạt.

“Nhã Nhi!”

Vương Lô thật sự thực bất đắc dĩ.

“Được rồi, Nhã Nhi hay nói giỡn nha, ai bảo Vương đại ca nghiêm túc như vậy a. Ha ha, được rồi, Nhã Nhi đi rồi, Vương đại ca nghỉ ngơi thật tốt nha.”

Vấn Nhã sôi nổi ra phòng.

Lúc này, Vương Lô lộ ra một nụ cười thật lòng

54. Chương 54: Huỳnh Đệ Đồng Tâm

Vấn Nhã trở lại phòng Vụ Tề thì thấy Vụ Tề quả nhiên ngồi ở trên giường đợi nàng, nàng cười tủm tỉm nhảy qua nói :

“Tiểu khả ái, như thế nào không ngủ được, đang đợi ta à?”

Vụ Tề thấy tiểu nữ nhân này trở về cuối cùng nhẹ nhàng thở ra, hắn vẫn lo lắng Vấn Nhã đột nhiên rời đi, không biết nàng xảy ra chuyện gì, thấy Vấn Nhã trở lại mà không đứng đắn, mắt sáng liếc nàng hạ xuống, khẩu khí không tốt nói :

“Ai chờ nàng, ảo tưởng sức mạnh!”

Vấn Nhã sững sốt, thu hồi cười đùa nói:

“Làm sao vậy, ai khi dễ đệ? Khẩu khí chống đối như vậy!”

Vấn Nhã không hiểu được.

“Không có, ta muốn đi ngủ rồi!”

Vụ Tề thấy Vấn Nhã không biết hắn lo lắng cho nàng, tức giận đến dùng chân phủ ở đầu, giả bộ đi ngủ.

Lúc này Vấn Nhã cuối cùng biết sao lại thế này rồi.

‘Hóa ra tiểu tử này cùng mình giận đối đầu nha, ha ha, tiểu hài tử rốt cuộc là tiểu hài tử, chuyện này mà cũng lại tức giận sao.’

“Được rồi, Nhã Nhi không phải có việc gấp sao, ta trở lại liền thăm đệ mà, thực xin lỗi nha, đừng nóng giận, tiểu khả ái!”

Vấn Nhã đối với Vụ Tề thật là có chút hương vị nàng là tỷ tỷ như vậy.

Vụ Tề nghe nàng nói xin lỗi, trong lòng dễ chịu chút, kéo chăn xuống nói :

“Vậy tỷ vừa rồi đi nơi nào a, ta cũng chưa mặc y phục, ra cũng ra không được, tỷ có thể trước giúp ta tìm bộ y phục đến hay không a. Cũng không thể suốt ngày tránh ở trong chăn a.”

Vụ Tề nói xong mặt cười chuyển hồng, xấu hổ nhìn Vấn Nhã.

Vấn Nhã vừa nghe, cười ha ha nói :

“Không mặc cũng tốt a, làn da tiểu khả ái thật đúng là trơn không thể ta a, Nhã Nhi ta thích.”

Vấn Nhã nói xong sắc tâm lại lên, tay nhỏ bé liền hướng chui trong chăn.

Vụ Tề sợ tới mức vội vàng đem chăn khóa lại, cả kinh kêu lên:

“Tỷ đừng giỡn nha, ta nói đứng đắn mà.”

Vấn Nhã đầu nhỏ nghiêng một cái làm bộ nghiêm trang nói:

“Nhã Nhi hiện tại cũng rất đứng đắn a. Ai nói Nhã Nhi không đứng đắn, ta với người đó tranh luận!”

“Tỷ, tỷ. . .”

Vụ Tề cảm giác hắn đối với tiểu nữ nhân này thật sự không có biện pháp.

“Ta không cần để ý tỷ.”

“Ha ha ha, không để ý tới ta? Thật vậy sao? Vậy Nhã Nhi có thể đi nha.”

Vấn Nhã liền thích trêu chọc hắn, cảm giác nàng giống đại gia đùa giỡn tiểu mỹ nhân ấy chứ.

“Chớ đi!”

Vụ Tề nóng nảy.

“Vấn Nhã tỷ tỷ đừng đùa ta được không?”

“Ha ha, vậy được rồi, đứng lên để tỷ tỷ ta xem, đáng người tiểu khả ái có bao nhiêu tốt đây, tỷ tỷ mới có thể đi tìm y phục thích hợp cho đệ a.”

Trong lòng Vấn Nhã cười ra tiếng.

“A!”

Vụ Tề mặt càng đỏ hơn, nhưng hần lại cảm thấy Vấn Nhã nói rất có đạo lý, nhưng này cũng quá thẹn thùng. Hần nhăn nhó nói:

“Không sao, tùy tiện tìm một bộ thôi, ta, ta không ngại.”

“Aizzz, ta nói tiểu khả ái đệ làm sao đệ không có vui tí nào a, đệ không ngại ta để ý a, đệ là đệ đệ xinh đẹp của ta, để cho ta còn muốn đem đệ giới thiệu cho Vương đại ca nữa, cho nên mới cần để cho tỷ tỷ nhìn xem. Nhìn một chút cũng sẽ không thiếu khối thịt, người một nhà, đừng thẹn thùng nha, ha ha. . .”

Tâm chơi đùa của Vấn Nhã nổi lên, đi kéo cái chân của Vụ Tề ra.

“Ai nha, tỷ tỷ tỷ đừng đùa nữa, Vụ Tề van tỷ.”

Vụ Tề làm sao gặp qua loại sắc nữ này, sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, còn tí nữa rơi nước mắt.

Vấn Nhã vừa thấy tiểu khả ái thật sự giống như muốn khóc, cũng không có tâm tư chơi nữa.

“Quên đi, không chơi nữa, vậy đệ chờ chút, ta đi một lát sẽ trở lại.”

Vấn Nhã nghĩ đến hai huynh đệ Lãnh Sát Lãnh Thù không biết thế nào, nói xong cũng ra cửa.

Vụ Tề không dự đoán được Vấn Nhã nói không đùa sẽ không đùa, thấy Vấn Nhã đi rồi, trong lòng ngược lại buồn bực. Đành phải trở mắt nhìn cửa phòng, hi vọng Vấn Nhã nhanh chút trở về.

Trong phòng Lãnh Sát, hai huynh đệ ngồi đối diện, hai người nhìn qua đều có chút mỗi một, Lãnh Thù có chút thẹn thùng nhìn Lãnh Sát nói :

“Ca, ca không có gì muốn hỏi ta sao?”

Lãnh Sát tiêu sái cười nói:

“Hỏi cái gì? Hỏi đệ khi nào thì thích Nhã Nhi sao? Nhã Nhi là một nữ tử tốt, đệ thích nàng cũng là bình thường. Bất quá đệ thật sự sẽ vì nàng bỏ thói quen xấu kia của đệ sao?”

Lãnh Sát nghĩ đến hần khuynh hướng trường kỳ đồng tính, tuần lông mày liền nhíu lại.

Lãnh Thù sững sốt, trong lòng nghĩ đến thật đúng là không dám xác định, nhưng hần nghĩ đến khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu linh động của Vấn Nhã, trong lòng ảm áp.

Vì Nhã Nhi, hần vô luận như thế nào cũng phải nhịn xuống.

“Ta nghĩ ta chấp nhận được, huynh không phải cũng không yêu thích ta như vậy sao?”

Lãnh Thù hỏi lại.

“Tốt nhất là như vậy, bằng không Nhã Nhi sẽ thương tâm. Ai. . .”

Lãnh Sát khẽ thở dài. Ánh mắt vô lực nhìn hướng khoảng không vô hình ở xa xa.

“Ca, huynh thật sự không ngại sao?”

Lãnh Thù nhìn ra được miệng của Lãnh Sát nói không ngại, trong lòng khẳng định không vui.

“Để ý thì thế nào, ai mà không ngại nữ nhân mình yêu thích cùng người khác chia sẻ đây, nhưng Nhã Nhi đặc biệt như vậy, thích nàng làm sao dừng lại ở hai người chúng ta, về sau chỉ sợ càng ngày càng nhiều, mỗi lần nghĩ đến nàng cùng người khác thân thiết, trong lòng tựa như đao cắt vậy đệ hiểu chưa? Đệ về sau có thể thừa nhận được cái loại đau này hay không?”

“Vây ca ca muốn buông tha cho nàng sao?”

“Aizzz, yêu chính là yêu rồi, vốn ta cũng vậy không nghĩ tới mình sẽ nhanh yêu cái tiểu nha đầu này như vậy, nhưng nàng cứ theo ta hay nói giỡn, lần lượt nàng đến chân ngòi lòng ta, bất tri bất giác, mình liền rơi vào tay giặc rồi, hiện tại muốn hối hận chỉ sợ cũng đã không kịp.”

Lãnh Sát nghĩ đến quá trình hiểu biết Văn Nhã, khóe miệng cong lên.

“Ta nghĩ ta rời nàng không được. Cho dù nàng là tiểu nữ nhân hoa tâm, chỉ cần nàng còn yêu ta, ta nguyện ý cùng các nam nhân của nàng cùng nhau bảo vệ nàng.”

Lãnh Thủ thấy ca ca rơi vào trầm tư, hắn cũng không khỏi nghĩ đến quá trình quen biết giữa hắn và Văn Nhã, là nóng nảy như vậy, đặc biệt, nàng quả thật đã muốn bắt lòng hắn thành tù binh rồi.

“Vây sau này hai huynh đệ chúng ta phải canh chừng nàng, không cho tiểu nữ nhân kia có cơ hội quyến rũ người khác.”

Lãnh Thủ cảm thấy phương pháp đó được.

Lãnh Sát vừa nghe đệ đệ này giống tiểu hài tử mà nói..., không khỏi cười ra tiếng:

“Ha ha, đệ nghĩ hay, nàng nhưng là có thể trong tầm tay đệ sao. Tiểu nữ nhân này thật sự a.”

“Vây làm sao bây giờ?”

Lãnh Thủ ngây thơ, cái này cũng không được, vậy còn có cái biện pháp gì tốt nhỉ.

“Có thể làm sao, nhẩn thôi!”

Lãnh Sát thật ra nhìn thấu triệt.

Lãnh Thủ vừa nghe, mặt nhăn tròn, hắn cũng thật phục ca ca của hắn.

“Tiểu Thủ, đệ cần phải hiểu rõ rồi, tính cách Nhã Nhi rất mạnh mẽ cứng rắn, về sau nếu đệ chịu không nổi mà thương tổn người của nàng, nàng lại quyết định không cho phép, chuyện Vương thị vệ lần này chính là cái ví dụ tốt nhất, cho nên ta khuyên đệ trước lúc nhập sâu nên suy nghĩ kỹ càng, nếu đệ có thể làm được, như vậy hai huynh đệ chúng ta cả đời này hảo hảo trân trọng nàng.”

Lãnh Sát lời nói thâm thúy.

“Ca, ta đã biết. Đúng rồi, chuyện huynh ám sát Thái Hậu làm sao bây giờ? Ta tính quay về Tĩnh Nhân cốc một chuyến, đi gặp lão nhân gia một chút, ta có rất nhiều việc muốn hỏi. Hiện tại nếu chúng ta đều muốn bảo hộ Nhã Nhi, ta đây cũng không gạt ca, phái ta ám sát Nhã Nhi đúng là lão nhân gia, cho nên ta muốn đến hỏi rõ ràng.”

Lãnh Thủ lo lắng nói.

Lãnh Sát kinh ngạc vạn phần, hắn như thế nào cũng không nghĩ ra chuyện ám sát Văn Nhã là do dưỡng phụ của bọn họ, bọn họ không cừu không oán, đây vì có gì? Hơn nữa lại để cho hắn ám sát Thái Hậu, chuyện này nhất định có âm mưu gì.

“Ta và đệ cùng nhau trở về, chuyện ám sát Thái Hậu trước cứ để đó.”

Lãnh Sát nhíu chặt tuấn lông mày.

“Uh, cũng tốt! Như vậy vì an toàn Nhã Nhi, trước tiên đem nàng đưa đi Kỳ Vương Phủ. Quân Nghị Kỳ, Quân Nghị Lân hắn là sẽ bảo vệ tốt Nhã Nhi.”

Lãnh Thủ tính toán hết sớm xuất phát.

“Được, chờ Nhã Nhi lại đây liền nói cho nàng biết.”

Lãnh Sát cũng muốn biết chân tướng sớm một chút.

55. Chương 55: Ăn Chắc Các Chàng

Vấn Nhã đẩy cửa phòng Lãnh Sát ra, thấy Lãnh Thù đã ở đó, lập tức cao hứng nói:

“Thù ca ca, ca đã ở đây à, ca mau gọi người lấy y phục đem cho Vụ Tề đi, y phục của hần bị ca xé mà, cũng không thể để cho thân thể hần trần truồng chạy khắp nơi được. Với lại, hiện tại hần là đệ đệ của Nhã Nhi, không cho phép ca lại khi dễ hần nha.”

Lãnh Thù đầu đầy hắc tuyến.

Thật sự là tự vạch áo cho người xem lưng, vừa cùng ca ca nói về sau không chạm vào nam nhân, nào ngờ tiểu nữ nhân này lại đến nhắc nhở hần. Hần vừa nhìn, quả nhiên tuần lông mày của Lãnh Sát nhíu lại.

“Nhã Nhi, Vụ Tề là ai? Cùng Tiểu Thù có quan hệ gì a?”

Lãnh Sát tự nhiên hỏi một câu như vậy.

“Lãnh ca ca, Vụ Tề lớn lên thực xinh đẹp, cùng Thù ca ca tương tự. Hần là Thù ca ca bắt đến làm tiểu quan, Thù ca ca đang chuẩn bị làm chuyện xấu thì được Nhã Nhi cứu. Sau này, hần đang chuẩn bị lấy thân báo đáp, nhưng Nhã Nhi đã có Lãnh ca ca rồi à, cho nên chỉ cần thu hần làm đệ đệ thôi.”

Vấn Nhã vừa nói, vừa mắt to nhìn nhìn sắc mặt Lãnh Thù càng ngày càng thú, sau đó rất tự nhiên ngồi ở trên đùi Lãnh Sát, tay nhỏ bé vòng qua cổ của hần, còn đem tóc một bên che mặt của hần hướng bên cạnh vén lên, cực kỳ giống tiểu thê tử hiền lành, đem tâm Lãnh Sát dỗ so với mật còn ngọt hơn.

“Nhã Nhi, nàng lại đang nói bậy bạ gì đó a. Nàng nói ta là bị áp ở chuyện kia, ta mới muốn chứng minh cho nàng xem ta là ở trên trong chuyện kia mà.”

Lãnh Thù lập tức giải thích.

Lãnh Sát vừa nghe, thiếu chút nữa ngắt đi.

‘Hai người này quả thực là làm loạn, Nhã Nhi một nữ hài tử sao có thể xem loại chuyện này, mà đệ đệ càng là mất trí rồi, lại còn muốn chứng minh!’

Điên rồi!

“Nhã Nhi, nàng không phải nói nàng thích Tiểu Thù sao? Vậy nàng muốn đem thói xấu của hần sửa đổi. Tiểu Thù cũng nguyện ý về sau canh chừng Nhã Nhi rồi, cho nên về sau không cho phép hai người lại náo loạn.”

Lãnh Sát nghiêm túc nói cho Vấn Nhã nghe.

Vấn Nhã vừa nghe, cao hứng nhảy dựng lên.

“Lãnh ca ca, ca nói thật sự a, ca thật sự không ngại sao? Thật tốt quá, Nhã Nhi còn tưởng rằng ca sẽ rất thương tâm, thật không biết như thế nào dễ ca. Như thế thực tốt, Thù ca ca, ca nói phải giữ lời, về sau ca là người của Nhã Nhi, không cho phép mọi nơi trêu hoa ghẹo nguyệt nha. Trước hết để cho Nhã Nhi hôn một cái. Ha ha. . .”

Vấn Nhã sắc tâm nổi lên, chạy đến trước mặt Lãnh Thù đã tính cường hiếp.

Lãnh Thù thấy ca ca ở đây, làm sao không biết xấu hổ, đỏ bừng cả khuôn mặt, làm cho Vấn Nhã chụp huyệt một cái. Vấn Nhã nhất thời hai mắt nhắm lệ uống uống nhìn Lãnh Sát nói :

“Lãnh ca ca, ca xem, Thù ca ca gạt người, hần cũng không đem thân thể cho Nhã Nhi, ô ô. . .”

Hai huynh đệ khóe miệng đều co rút.

‘Sắc nữ này, hết thuốc chữa.’

“Ai bảo Tiểu Nhã Nhi vội vã như vậy chi? Thù ca ca không có thói quen thôi!”

Lãnh Sát nhanh kéo Nhã Nhi tiến vào trong lòng.

“Chụt.”

Vấn Nhã nhân cơ hội ở trên khuôn mặt tuần tú hôn thật to một ngụm, sau đó nhìn mặt Lãnh Sát chậm rãi biến đổi, Lãnh Sát có điểm then thừng nhìn xem Lãnh Thù, sau đó làm bộ tức giận nói:

“Nhã Nhi, nàng nên đứng đắn.”

“Oa oa. . . Lãnh ca ca ca nạt ta. Oa oa, đừng tới gần Nhã Nhi, Thù ca ca khi dễ ta, ca cũng khi dễ ta, các ca đều là tướng công thân ái của Nhã Nhi, chẳng lẽ ngay cả hôn cũng không cho Nhã hôn sao? Oa oa. . .”

Vấn Nhã là thuộc hàng tiêu chuẩn của phái hành động, nước mắt bay thẳng, hai huynh đệ nhìn qua ngạc nhiên không thôi.

“Nhã Nhi đừng khóc, được được được, hôn, để nàng hôn, đừng khóc, tâm Lãnh ca ca đều đau. Tiểu Thù, còn không qua đây để cho Nhã Nhi hôn một cái, về sau Nhã Nhi chính là tiểu thê tử của chúng ta, không thể để cho nàng khóc a.”

Lãnh Sát sợ nhất Vấn Nhã khóc, chỉ muốn nàng sống thật vui vẻ.

Lãnh Thù thấy Vấn Nhã khóc chỉ biết tiểu nữ nhân này chỉ là giả hoạt, bất quá cho dù giả khóc, hắn cũng là đau lòng, đành phải chiếu theo lời ca ca mà nói..., đi tới đỏ mặt then thừng nhìn Vấn Nhã nói.

“Đến đây đi, hôn thì hôn, ai sợ ai a.”

Vấn Nhã thấy bộ dạng Lãnh Thù một bộ đi chiến trường, lập tức cười ha hả:

“Thù ca ca, ca thật sự là rất ngốc rồi, ha ha ha, ai nha, không được, Nhã Nhi đau bụng.”

Lãnh Sát thấy bộ dạng đệ đệ nhìn không được cũng cười ra tiếng. Hai người đem Lãnh Thù cười đến khuôn mặt tuần tú một trận trắng một trận hồng.

‘Tiểu nữ nhân đáng giận này.’

“Lãnh ca ca, ca nói Thù ca ca có phải thực đáng yêu không phải sao?”

Vấn Nhã thừa dịp Lãnh Thù ngu ngơ hết sức, ở trên mặt hắn cũng dùng sức “chọt” một cái, sau đó vui vẻ nhảy ra.

“Uh, ta xem Lãnh Huyết minh Minh chủ của chúng ta là bị tiểu nha đầu nàng ăn chắc rồi, ha ha. . .”

Lãnh Sát chưa từng gặp qua đệ đệ chịu thiệt qua như vậy, trong lòng cũng rất vui vẻ.

“Ca, ca nói cái gì a, mau cùng Nhã Nhi nói chuyện trở về đi!”

Lãnh Thù không được tự nhiên, chạy nhanh nói sang chuyện khác.

“Cái gì trở về?”

Trong lòng Vấn Nhã cả kinh, lập tức thu hồi cười, kinh ngạc nhìn Lãnh Sát.

“Nhã Nhi, ta cùng Tiểu Thù có việc phải về nơi dưỡng phụ của chúng ta một chuyến, rất nhanh sẽ trở lại.”

Lãnh Sát nghĩ đến chuyện khẩn cấp, lại liên quan đến sự an toàn của Vấn Nhã, cũng thu hồi tươi cười.

“A, rất nhanh là bao lâu a?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn Vấn Nhã lập tức như khóc tang, trong lòng thực luyến tiếc.

“Chuyện này khó mà nói, nhanh thì mười ngày, chậm thì một tháng.”

Lãnh Thù suy nghĩ một chút nói.

“Ô ô, không cần, Nhã Nhi luyến tiếc các ca a, ô ô. . .”

Vấn Nhã nhào vào trong lòng Lãnh Sát khóc lên. Lúc này nhưng là khóc thực.

“Chúng ta rất nhanh sẽ trở lại, sau khi trở về là có thể vĩnh viễn ở cùng Tiểu Nhã Nhi a, Nhã Nhi không phải cũng nên hồi cung sao? Còn có, chẳng lẽ Nhã Nhi muốn cho Lãnh ca ca thật sự ám sát Thái Hậu sao?”

Lãnh Sát vỗ nhẹ lưng của nàng, cùng nàng giải thích, hắn làm sao cam lòng a.

“Ô ô, Nhã Nhi không cần , ô ô. . .”

Vấn Nhã bắt đầu xấu tính, đem nước mắt nước mũi toàn bộ lau trên người hấn, đem Lãnh Sát luôn luôn yêu sạch sẽ hiện lên vẻ mặt buồn bực.

‘Tiểu nữ nhân này lại náo loạn.’

Hấn xin giúp đỡ nhìn qua Lãnh Thù, liếc mắt ra hiệu.

“Nhã Nhi, Thù ca ca nói ra suy nghĩ của mình.”

Lãnh Thù mỉm cười về phía Vấn Nhã mở hai tay ra.

Vấn Nhã vừa thấy, lập tức mặt nhào vào lòng Lãnh Thù.

“Thù ca ca không đi được không?”

Vấn Nhã còn đang nức nở.

Lãnh Thù yêu thương sờ sờ mái tóc dài của nàng, ôn nhu nói:

“Không quay về là không được, có rất nhiều việc còn không có làm được, nhưng chúng ta sẽ rất mau trở lại. Nhã Nhi phải ngoan ngoan chờ chúng ta trở về nhà.”

“Gạt người, Thù ca ca gạt người, không được, ô ô, Nhã Nhi không cho các ca đi, các ca là của Nhã Nhi, muốn toàn bộ nghe ta thôi!”

“Chuyện này. . . vậy chờ lần này sau liền toàn bộ nghe Nhã Nhi nha?”

“Không cần! Ta không cần.”

“Vậy Nhã Nhi muốn như thế nào mới được a?”

“A, trừ phi. . .”

“Trừ phi cái gì?”

“Trừ phi đêm nay hai người cùng Nhã Nhi cùng nhau ngủ?”

“Rầm!”

“Rầm!”

Trong khoảng thời gian ngắn trên đất có thêm hai xác mỹ nam miệng sùi bọt mép. . .

56. Chương 56: Nỗi Đau Của Mị Vũ

Vấn Nhã cười híp mắt bò lên giường Lãnh Sát, khoe miệng vui vẻ nở hoa, nhìn mặt hai huynh đệ đỏ thắm nói:

“Nhã Nhi ta hiện tại mệt mỏi, cho nên vì đêm nay, Nhã Nhi hiện tại có cảm giác ngủ ngon rồi, hai vị tướng công thân ái, các ca cũng đừng nói không được nha, Nhã Nhi nghe nói nam nhân nói không được đó chính là thực mất mặt à.”

Lãnh Sát cùng Lãnh Thù nhìn nhau liếc mắt một cái, tâm hữu linh tê, đang chạy trời chết.

‘Nữ nhân này, bọn họ chịu không nổi.’

“Các ca cũng đừng làm cho Nhã Nhi thất vọng a!”

Vấn Nhã thừa dịp bọn họ chạy ra trước cửa vẫn không quên hô to một tiếng. Sau đó ôm cái gối đầu ngay ngốc ở trên giường quay cuồng vài lần, cười mộng đi gặp Chu công.

Vấn Nhã tỉnh ngủ đã là xế chiều, đem nàng cho rằng thật xinh đẹp nhìn Vương Lôi. Vương Lôi người một đêm vì tinh thần không khỏe cho nên đến bây giờ còn không có tỉnh. Vấn Nhã nhẹ nhàng mà ngồi ở bên giường của hắn, lặng lẽ nhìn khuôn mặt hắn đang ngủ, trong lúc ngủ mơ tuấn lãng mảy Vương Lôi nhưu chặt, làm cho Vấn Nhã rất là đau lòng, nhin không được dùng tay nhỏ bé nhẹ nhàng vuốt lên mọi sự phiền não của hắn.

Vô công Vương Lôi đã muốn khôi phục, tay nhỏ bé của Vấn Nhã vừa đụng, hắn liền mở hai mắt ra, vừa thấy là Vấn Nhã, nhanh ngồi dậy nói :

“Nhã Nhi, nàng tới đã lâu rồi sao?”

“Vương đại ca, Nhã Nhi đánh thức ca sao? Thực xin lỗi.”

Vấn Nhã lùi tay nhỏ bé về một bộ dạng làm sai chuyện.

“Không có việc gì, Vương đại ca cũng nên tỉnh.”

Kỳ thật trong lòng Vương Lôi vì Vấn Nhã đến thăm hắn cảm thấy vui vẻ rồi.

“Vương đại ca gặp ác mộng sao? Nhã Nhi thấy lông mi của ca đều nhăn lại.”

“Vương đại ca mơ thấy Mị Vũ.”

“Mị Vũ? Đệ đệ Mị Thần tử? Cái bệnh mỹ nam kia sao?”

“Đúng vậy, yêu phụ đáng giận kia tuy rằng thật giận, nhưng đệ đệ của nàng cũng là người thiện lương, lần này Nhã Nhi nàng. . Ta sợ hắn sẽ nghĩ không thông.”

Vương Lôi nghĩ đến Mị Thần tử đối với hắn làm hết thấy, hận đến nghiến răng nghiến lợi. Đầu lưỡi của hắn bây giờ còn rất đau, nói chuyện lên cũng rất mơ hồ. Nhưng hắn đối với Mị Vũ vẫn thực thương cảm.

“Đệ đệ sắc nữ ấy còn có thể là người tốt gì, Vương đại ca, ca không biết hắn, làm sao mà biết à. Mị Thần tử đối với ca như vậy, ca còn giúp đệ đệ của ả nói chuyện nữa, đầu óc ca sốt hổng rồi, Nhã Nhi ta đây làm vậy như muốn phá hư tiện nghi của nữ nhân kia.”

Vấn Nhã nghĩ đến nam nhân của nàng thiếu chút nữa bị nữ nhân khác cưỡng, trong lòng lửa giận bốc lên.

“Vốn ta cũng không tin vậy, nhưng Mị Vũ từ nhỏ liền bệnh nặng, Mị Thần tử đem hắn bảo hộ vô cùng tốt, những chuyện ả làm ở bên ngoài cũng không cho đệ đệ biết, lần này ả bắt ta đi, là muốn tìm tỉ phụ cho đệ đệ, Mị Vũ theo ta hàn huyên cả đêm, hắn chứng thật là vô tội.”

Vương Lôi vì Mị Vũ biện giải.

“Vương đại ca, vậy ca đây là đang trách Nhã Nhi đúng không? Hiện tại Nhã Nhi làm cũng đã làm, hắn lại không có tổn thất gì, ca nên làm gì giúp hắn giờ.”

Là người ở hiện đại nên Vấn Nhã đương nhiên không biết ở cổ đại trình tiết đối với nam nhân cũng quan trọng giống nữ nhân.

“Không, Nhã Nhi, Vương đại ca không có ý này, chẳng qua là cảm thấy hắn thật đáng thương.”

Vương Lôi thấy Vấn Nhã bắt đầu tức giận, nhanh giải thích, Vấn Nhã cũng là vì hắn mới làm như vậy.

“Được rồi, không nói nữa, Vương đại ca, thương thế của ca tốt hơn một chút không?”

Vấn Nhã quan tâm hỏi.

Vương Lôi vươn đầu lưỡi sưng đỏ thè ra cho Vấn Nhã xem. Vấn Nhã đau lòng nói:

“Để cho Nhã Nhi giúp ca trị.”

Nói xong cái miệng nhỏ nhắn đưa qua.

Vương Lôi ngượng ngùng không thôi, cà lăm nói:

“Đừng, Nhã Nhi đừng nghịch.”

Vấn Nhã thấy Vương Lôi cũng đã không dám nhìn nàng, thu hồi tâm chơi đùa, lôi kéo cánh tay Vương Lôi nói :

“Vương đại ca, chờ ca khỏe rồi, Nhã Nhi sẽ cùng ca được không? Mấy ngày nay ca phải nghỉ ngơi nhiều nha.”

Vương Lôi nghe lời này rất mờ ám, trong lòng ngọt lên, hần cùng Vấn Nhã lại tăng thêm một bậc. Hần cũng không được tự nhiên, thâm tình nhìn Vấn Nhã nói :

“Uhm.”

Tiếp theo đem Vấn Nhã kéo vào lòng ngực của hần, làm cho đầu nhỏ Vấn Nhã tựa vào bộ ngực hần, hưởng thụ tình yêu ngọt ngào ngấn ngủ này.

= = = = = ta là dải phân cách bé nhỏ = = = = =

Cùng lúc đó, ở trong tiểu viện của Mị Thần tử.

“Tiểu Vũ, đệ đừng ngu như vậy, tỷ tỷ chỉ có một đệ đệ là đệ, đệ muốn chết, đệ để tỷ tỷ sống thế nào a.”

Mị Thần tử một thân chật vật, nước mũi nước mắt dàn dụa khuyên Mị Vũ không nên tức giận với nàng, chỉ thấy chỗ cổ tay hần quần chỉ chít bằng vải, nhưng vẫn có thể nhìn thấy tràn ra máu tươi.

“Tiểu Vũ, tỷ thực xin lỗi đệ, đệ không cần như vậy? Tỷ không nên dỗi gạt đệ, lại càng không nên bắt Vương thị vệ, làm cho tiểu nha đầu kia đối xử với đệ như thế. Tiểu Vũ, đệ đừng như vậy, đệ nói, đệ muốn như thế nào mới bằng lòng tha thứ cho tỷ a, đệ đừng làm tỷ sợ a, ô ô. . .”

Mị Thần tử khóc ngã vào bên giường.

Mà trên giường Mị Vũ sắc mặt tuyết trắng vẫn không nhúc nhích, dường như không còn thở vậy.

“Tiểu Vũ, đệ có phải hận Vấn Nhã hay không, tỷ giúp đệ đem nàng bắt tới, đệ muốn nhục nhã bọn họ như thế nào cũng được!”

Mị Thần tử vì đệ đệ này, cái gì cũng làm ra được, chẳng sợ mắc thêm lỗi lầm nữa, nàng cũng không thêm quan tâm.

Lúc này, đầu Mị Vũ bỗng nhiên chuyển động, đầu quay tới nhìn về phía Mị Thần tử, khê mở miệng nói :

“Đừng! Tỷ, đây không phải lỗi của nàng, Vương đại ca là phu quân của nàng, nhưng tỷ đối với hần vậy, nàng đối với ta cũng không tính quá mức, tỷ bắt nàng đến có tác dụng gì, tỷ để ta làm sao đối mặt với nàng a.”

Trong mắt phượng của Mị Vũ tràn ngập u buồn.

“Tiểu Vũ, đệ đừng như vậy, là tỷ không đúng, đệ đánh tỷ, mắng tỷ đi mà đừng tìm chết. Tỷ rất sợ sợ về sau một người cô độc sống trên đời, vậy còn có ý gì nữa. Đệ nếu cảm giác mình không thể gặp người nữa, vậy làm cho nha đầu kia gả cho đệ thì được rồi.”

Mị Thần tử bỗng nhiên tròn mắt sáng lên.

‘Đây sẽ là một biện pháp tốt.’

“Tỷ, tỷ đang ở đây nói cái gì vậy?”

Mị Vũ nghe tỷ hần nói mà hoảng sợ, nhưng trên mặt tuyết trắng lại nổi lên một tia đỏ ửng. Hần nghĩ đến khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của Vấn Nhã, lần đầu tiên hần nhìn thấy Vấn Nhã liền hảo cảm.

“Tiểu Vũ, đệ không ghét nàng có đúng hay không?”

Mị Thần tử bắt giữ mặt đỏ vừa Mị Vũ.

Mị Vũ Tâm tư đơn thuần, rất ít tiếp xúc sự vật bên ngoài, huống chi loại tình hình này, bị Mị Thần vừa hỏi, mặt càng đỏ hơn.

“Tỷ, tỷ đừng xằng bậy, nàng đã có phu quân rồi, làm sao có thể ở bên người tàn phế như ta a.”

“Nói vậy, đệ làm sao tàn phế, chẳng qua không thể mệt nhọc thôi. Phu quân của tiểu nha đầu kia chỉ hơn, chứ không kém, đệ nếu là thật thích nàng, tỷ nghĩ biện pháp, nhưng đệ không thể làm việc ngốc nữa.”

Mị Thần tỷ vì Mị Vũ đáp lại mà cao hứng.

“A, nàng làm sao có thể có rất nhiều phu quân a?”

Mị Vũ cực kỳ kinh ngạc, hần nhìn không ra tiểu cô nương đáng yêu như thế nhưng không chỉ một cái phu quân.

“Nàng là một tiểu sắc nữ, bên người mỹ nam rất nhiều, trước đệ nhìn thấy hai mỹ nam tử đó, cũng hần là phu quân của nàng. Bất quá, nàng đối với nam nhân của nàng đều có tình có nghĩa, nàng gả cho đệ, cũng nhất định sẽ trân trọng đệ tốt.”

“A, vẫn là không cần.”

Mị Vũ nghĩ đến phu quân của nàng người người xuất sắc, mà bộ dạng hần bình thường còn là một bệnh nhân, nàng làm sao có thể coi trọng hần. Nghĩ đến đây, mặt của hần lại trắng.

“Tiểu Vũ, đệ đừng nghĩ lung tung, ở trong mắt tỷ, đệ là tốt nhất, đệ bây giờ nghỉ ngơi thật tốt, đừng làm chuyện diên rồ, tỷ tỷ có việc đi ra ngoài chút.”

Mị Thần tỷ nhìn ra tâm tư đệ đệ, vì hần, nàng nhất định phải tìm Vãn Nhã nói chuyện. Ai buộc chuông thì người đó đi cởi chuông a.

“Lưu thẩm, phiền toái thẩm nhìn Tiểu Vũ, ta đi rất nhanh sẽ quay lại.”

57. Chương 57: Da Mặt Đủ Dày

Sau khi Vãn Nhã cùng Vương Lôi ôn tồn, Vương Lôi nói :

“Nhã Nhi, không phải muốn giới thiệu đệ đệ của nàng để Vương đại ca làm quen sao? Hiện tại được không?”

Wương Lôi là vì tay nhỏ bé của Vãn Nhã trên người hần sờ sờ nắn nắn, làm hại tâm tư hần, để ngừa mình bị chết ngạt, vẫn là ra khỏi phòng đi.

Quả nhiên, Vãn Nhã cao hứng nói:

“Được, đi, hần ngay tại phòng cách vách. Ai nha, không biết Thù ca ca cảm y phục cho hần hay chưa, Nhã Nhi thật sự là sơ ý.”

Vãn Nhã nhớ tới nàng đùa hai huynh đệ thật là vui, đem việc này quên đi.

‘Tiểu khả ái nhất định rất tức giận.’

Wương Lôi vừa nghe.

“Đây là tình huống gì, sao đệ đệ của nàng lại không mặc y phục, không phải nàng đem người ta ăn rồi chứ.”

Nghĩ vậy, khuôn mặt tuấn tú Vương Lôi có chút méo mó.

Vãn Nhã vừa thấy, biết hần hiểu lầm, nhanh bổ sung:

“Wương đại ca đừng hiểu lầm, y phục của hần không phải ta xé nát, là Thù ca ca xé.”

Ai ngờ Vương Lôi nghe xong mặt càng méo mó.

Lãnh Thù vì sao muốn xé y phục của nam nhân kia a, mọi người sao lại cùng Vãn Nhã giống nhau cổ quái như vậy.

“Ai da, Vương đại ca, ca lại hiểu lầm, dù sao không phải như ca nghĩ, sau này ta nói cho ca biết, chúng ta đi nhìn Vụ Tề, hần nhất định giận ta.”

Vấn Nhã lôi kéo Vương Lôi liền hướng phòng Vụ Tề chạy đi.

Vụ Tề thật sự rất giận, hắn ở trong phủ chưa từng bị xem nhẹ như vậy, mà tiểu nữ nhân đó thật không ngờ quên hắn, kêu yêu nghiệt đem bộ y phục lại đây, đến bây giờ còn không có xuất hiện, hắn không khỏi hoài nghi gương mặt hắn, không phải nói hắn bộ dạng tuấn mỹ vô song sao, xem ra nàng không thể nào không để ý tới hắn a.

Yêu nghiệt đem quần áo ném cho hắn sau đó còn cảnh cáo hắn không cần đi lung tung, bằng không để cho người khác hiểu lầm là tiểu quan lười đi, hắn ta cũng mặc kệ, sợ tới mức hắn đành phải một mình tránh ở trong phòng nhằm chán mốc meo.

“Tiểu khả ái! Tỷ tỷ tới thăm đệ đây!”

Vấn Nhã chợt dạ cười đẩy cửa phòng ra.

“Tỷ đến làm cái gì?”

Vụ Tề vừa thấy tiểu nữ nhân không tìm không phỉ xuất hiện, tức giận đến mức từ trên ghế ngồi nhảy dựng lên, một đôi mắt to xinh đẹp hiện tại đang chứa đựng lửa giận.

“Hắc hắc. . . Tỷ tỷ đến giới thiệu người để cho tiểu khả ái làm quen nè.”

Vấn Nhã vẽ mặt lấy lòng, bộ dạng chân chó.

“Vương đại ca, đây là đệ đệ Nhã Nhi nói – Vụ Tề, bộ dạng thực được đi, ha ha a.”

Vấn Nhã đem Vương Lôi kéo vào cửa.

Vụ Tề thấy người ngoài ở đây, không dám nào loạn, vội vàng sắc mặt biến đổi, lộ ra tươi cười nhã nhặn đáng yêu, Vấn Nhã nhìn thấy trong lòng thầm khen.

‘Tiểu tử này, sắc mặt biến đổi so với ta còn nhanh hơn nhĩ.’

“Tiểu khả ái, đây là Vương đại ca, phu quân thân ái của Nhã Nhi đó.”

Vấn Nhã không chút trốn tránh, ngược lại nội tâm kiêu ngạo vô cùng.

‘Nam nhân của ta người người đều rất xuất sắc.’

“Vụ Tề huynh đệ khỏe, để đệ chê cười, đệ là đệ đệ Nhã Nhi, về sau cũng chính là đệ đệ của Vương Lôi ta.”

Vương Lôi bị mỹ mạo của Vụ Tề làm cho rung động, chỉ biết tiểu nữ nhân này nhất định là coi trọng sắc đẹp của hắn ta. Bất quá Vấn Nhã gọi hắn như vậy, trong lòng hắn là thực vui vẻ.

Vụ Tề nghe Vấn Nhã giới thiệu xong, lại nhìn Vương Lôi vẻ ngoài như nhân tài, trong lòng không biết tại sao có chút chua xót. Nhưng từ nhỏ giáo dục tốt khiến cho hắn cố ý giả bộ tươi cười nói :

“Vương đại ca khỏe, vào bên trong ngồi đi.”

“Tiểu khả ái, một mình buồn chứ, để cho Vương đại ca mang đệ đi xem chung quanh một chút, đệ hẳn là lần đầu tiên tới thành Lăng Châu đi.”

Vấn Nhã thấy Vụ Tề không phát giận rồi, trong lòng có chút an tâm, bày ra bộ dạng làm tỷ tỷ.

“Vậy còn tỷ?”

Vụ Tề nhịn không được hỏi, ngay cả Vương Lôi cũng rất muốn hỏi như vậy.

“Ta? Hắc hắc, Lãnh ca ca cùng Thù ca ca còn có việc tìm ta thương lượng, cho nên không bồi với các chàng được, các chàng cần phải chơi vui vẻ chút nhé. Vương đại ca, ca cần phải tận tình làm chủ a.”

Vấn Nhã chợt dạ. Kỳ thật đêm nay sắc nữ này nghĩ đến chuyện chơi cho đã nên đem bọn họ đuổi đi, nàng mới có cơ hội nha.

Vương Lôi vừa nghe nghĩ là việc gấp, yên tâm nói :

“Có hai người bọn họ nhìn nàng ta liền yên tâm, Vương đại ca liền mang Vụ Tề đệ đệ nhìn xung quanh. chợ đêm Thành Lăng Châu cũng không tệ.”

Vương Lô vẫn là chính trực, hẳn làm sao dự đoán được ý xấu của Vãn Nhã đây. Dù sao an toàn của Vãn Nhã không thành vấn đề vậy hẳn có thể yên tâm đi ra ngoài.

Vụ Tề rất muốn Vãn Nhã theo bọn họ cùng nhau đi, nhịn không được lại nói:

“Có chuyện gì sao bắt buộc phải là hôm nay nói a, bọn họ cũng sẽ không chạy, tỷ gấp gì chứ, cùng chúng ta cùng đi không được sao.”

“Đệ nói thật là đúng, bọn họ ngày mai sẽ phải đi về cốc rồi, cho nên chỉ có thể ở tối hôm nay làm. À, không, là buổi tối hôm nay nói.”

Vãn Nhã thiếu chút nữa nói sai, khuôn mặt nhỏ nhắn không tự chủ được đỏ hồng.

“Hừ! Vương đại ca, chúng ta không cần để ý nữ nhân này, thật sự là đáng giận.”

Vụ Tề cảm giác hẳn quá mất mặt, cũng đã mời nàng như vậy, nàng còn không nể tình, cho dù hẳn dùng lễ tiết, cũng chịu không nổi.

“Nhã Nhi, vậy ngày mai chúng ta có phải là về cung hay không?”

Vương Lô nghĩ đến hai người huynh đệ bọn họ vừa đi, hẳn và Vãn Nhã cũng không cần thiết lưu lại.

“Về ‘Kỳ Vương Phủ’ trước một chuyến đi, Lân ca ca nhất định sắp điên, còn có Kỳ ca ca nơi đó cũng phải đi xem, không biết thương thế của hẳn tốt lên chưa.”

Vãn Nhã nhú mày, nghĩ đến nàng bây giờ có nhiều nam nhân như vậy, làm sao nói cho Hoàng Thượng giờ. Hazz, hao tổn tâm trí, sắc nữ cũng không dễ làm nha.

Vụ Tề nghe một chút cũng không hiểu, mở miệng nói:

“Lân ca ca là ai a?”

“Lân ca ca cũng là tướng công thân ái của Nhã Nhi a.”

Vãn Nhã vẫn chẳng biết xấu hổ, khoe khoang.

“A! Làm sao tỷ. . .”

Vụ Tề giật mình không ít.

“A cái gì a, còn có Lân ca ca, Thù ca ca, Nghị Thiên ca ca, Vương đại ca đều là tướng công thân ái của Nhã Nhi, có cái gì kỳ quái.”

Vãn Nhã đếm từ trên đầu ngón tay của nàng.

Vụ Tề hoảng sợ nhìn Vương Lô, ai ngờ Vương Lô ngại ngùng cười nói:

“Nhã Nhi rất đáng yêu, tất cả mọi người muốn đoạt lấy, cuối cùng chỉ có điều làm tướng công của nàng thôi, chỉ cần có thể bồi ở bên người nàng, chuyện gì cũng không quan trọng.”

Vương Lô nói xong lời cuối cùng, thâm tình nhìn về phía Vãn Nhã.

Vãn Nhã làm nũng một tiếng:

“Nhã Nhi chỉ biết Vương đại ca tốt nhất.”

Nói xong còn nhào tới khuôn mặt tuần tú một của hẳn hôn một cái thật kêu.

Gương mặt Vương Lô lập tức đỏ bừng, không được tự nhiên nhìn qua Vụ Tề.

Vụ Tề thấy hành động thân thiết vừa rồi của Vãn Nhã cũng không khỏi đỏ mặt.

‘Nữ nhân này thật là can đảm.’

Bất quá lúc trước lớn mật hơn nữa hẳn cũng được chứng kiến rồi.

‘Quả là một sắc nữ.’

“Tiểu khả ái, đệ làm sao vậy.”

Vấn Nhã thấy Vụ Tề không nói lời nào, bước đến gần hỏi.

“Không, không có gì? Chỉ là đang nghĩ, tỷ nữ nhân này muốn bao nhiêu tướng công tỷ mới an phận đây.”

Vụ Tề thật đúng là muốn biết vấn đề này.

“Chuyện này sao? Rất khó nói, không hơn mười người đi, nhiều quá cũng không biết ứng phó sao a, nhưng Nhã Nhi không ép buộc, thuận theo tự nhiên được rồi, ha ha. . .”

Vấn Nhã thật sự không biết xấu hổ, đem một cái tay nhỏ bé khác cũng giơ lên, ngay cả Vương Lôi nghe xong cũng đầy nhức đầu.

Vụ Tề khoe miệng co rút, hẳn chỉ là tùy tiện hỏi thôi, không nghĩ tới nữ nhân này thật đúng là có tâm này luôn.

“Vương đại ca, ta xem chúng ta vẫn nên đi ra ngoài một chút đi.”

Vụ Tề cảm giác hẳn thật sự chịu không nổi.

“Được!”

Vương Lôi một trăm phần tán thành, hẳn cũng thực muốn nghe lời nói của sắc nữ đáng yêu này nữa.

“Vậy được rồi, chơi vui vẻ, tối nay không trở về cũng không có sao, muốn mua cái gì thì mua cái đó, Nhã Nhi rất nhiều tiền, đừng giúp ta tiết kiệm ha, ha ha. . .”

Nàng không phải hào phóng, chỉ là muốn lưu lại nhiều thời gian cho mình một chút.

Làm gì vậy ta?

Đương nhiên là làm chuyện xấu chứ sao!

*

“Sắc nữ đắc ý, ban ân toan tính nhanh nhất, tuần nam mỹ nữ muốn ở cùng nhau, mọi người cùng nhau mới happy!”

Trong cái miệng nhỏ nhắn của Vấn Nhã hừ tiểu lưu manh hát vè, trên mặt cười đến giống con mèo thích trộm đồ ăn, hướng phòng Lãnh Thủ đi đến.

Nàng bây giờ tâm tình tốt, thân thể tốt, có thể đại chiến ba trăm hiệp, hôm nay vô luận như thế nào cũng phải thành công, nàng cho tới bây giờ còn chưa thử qua việc bốn cánh tay ở trên người sờ đâu, hắc hắc. . .

Vấn Nhã càng nghĩ trong lòng càng ngứa, nước miếng cũng chảy ra.

Vấn Nhã đẩy cửa phòng Lãnh Sát ra, thấy Lãnh Thủ đã ở đó, trong lòng vui vẻ thiếu chút nữa bay lên.

‘Đây không phải là nói hai người đồng ý hay sao?’

Lãnh Sát cùng Lãnh Thủ vừa thấy ánh mắt Vấn Nhã híp lại nhìn bọn họ, chỉ biết trong đầu nàng nghĩ cái gì, hai người lập tức liền đỏ mặt.

“Hắc hắc, nhóm tương công thân ái, chúng ta chơi trò chơi đi.”

Vấn Nhã đã muốn khản cấp rồi, chỉ thấy nàng xoa xoa tay nhỏ bé, chảy nước miếng hướng hai huynh đệ tiến tới.

“Nhã Nhi, trông thật dọa người!”

Lãnh Sát thấy bộ dạng nàng buồn cười như quỷ đói, toàn thân rung mình một cái.

“A, làm sao?”

Vấn Nhã nhìn chính mình.

‘Không có gì không ổn a.’

“Nhã Nhi đã chuẩn bị xong, hôm nay các ca ai cũng đừng nghỉ chạy, hắc hắc.”

Vấn Nhã nói xong cũng một chiêu ác hổ bỏ nài người, đánh về phía Lãnh Thủ cách nàng gần nhất.

“Chậm đã!”

Lãnh Thủ nhao lên một cái liền tránh ra.

Vấn Nhã trong lòng khó chịu, chu miệng nói:

“Chuyện gì? Có việc làm xong nói sau.”

“Ha ha. . .”

Lãnh Sát thật sự nhin không được Vấn Nhã lớn mật đáng yêu, cười ra tiếng. Lãnh Thủ cũng là không khách khí nở nụ cười.

‘Sắc nữ này, vì ăn bọn họ, nói cái gì cũng dám nói a.’

“Vì thỏa mãn tiểu thê tử của chúng ta, chúng ta chuẩn bị chủ động hầu hạ Tiểu Nhã Nhi a. Cho nên nàng đừng mang bộ dạng khỉ đói như vậy a, ha ha. . .”

Hóa ra hai huynh đệ này bởi vì sáng mai phải đi rồi, cho nên thương lượng dùng đêm nay hảo hảo thỏa mãn sắc nữ này.

Phản ứng của hai huynh đệ, nói toạc ra không có gì thẹn thùng rồi, nếu tiểu nữ nhân muốn ba người, như vậy bọn họ khiến cho nàng cầu xin tha mới thôi, xem nàng về sau còn dám đòi ba người, bốn người cùng nhau nữa hay không. . .

“A!”

Vấn Nhã không nghĩ tới là loại chuyện tốt này, hưng phấn mà trợn to hai mắt, cười duyên nói :

“Như thế nào không nói sớm, hại Nhã Nhi nghĩ đến đám các ca không chịu cùng nhau ấy chứ, ha ha, đến đây đi, Nhã Nhi chờ lâu.”

Nói xong còn đáng yêu hướng hai người liếc mắt đưa tình.

Nhất thời trong phòng một mảnh lửa nóng, đại chiến kịch liệt, thẳng đến sáng sớm.

Lời tác giả:

Tả tới đây, nội dung toàn bộ truyện kết thúc, vì chương này từng bị xóa mất dữ liệu, vì lẽ đó Hương Hương đã thay đổi không ít nội dung, thay đổi đến lung ta lung tung, xin mọi người thứ lỗi.

Hương Hương thực sự không thích sách này vốn đã mất mùi vị, vì lẽ đó chuẩn bị từ bỏ tác phẩm này, nhưng vì là không cho các vị thân ái thất vọng, ta vẫn là tả cái kết cục, cũng coi như có đầu có đuôi.

Cuối cùng, mọi người không cần mắng ta nha, mất đi tác phẩm đầu tay nhưng nếu tiếp tục viết cũng sẽ cực kỳ khô khan, vì lẽ đó Hương Hương vẫn nên viết tác phẩm mới, một lần nữa ủng hộ.

Ở đây, cảm tạ các thân ái đã một đường ủng hộ Hương Hương, hi vọng mọi người tiếp tục ủng hộ, Hương Hương sẽ cẩn thận một chút, không lại bị mất dữ liệu. Cảm tạ.

58. Chương 58: Tóm Tắt Đến Đại Kết Cục

Lời tác giả :

Hương Hương lại xin lỗi, tác phẩm này phải kết thúc tại đây, nhảy vọt qua phần diễn của ba vị nam chủ còn lại. Nói thực ra tác phẩm này nếu không bị mất dữ liệu, Hương Hương nhất định sẽ bắt đầu viết phần kết

chuyện, nhưng bất hạnh bị mất đi, buồn bực vạn phần. Sau khi sửa lại thì mất đi hương vị Vắn Nhã đáng yêu háo sắc, tác phẩm này cũng không có cách nào khác tiếp tục nữa, cho nên mong các vị thân ái thứ lỗi, Hương Hương tại đây thành khẩn nói một câu: thực xin lỗi!

*

Nói đến đêm hôm đó ba người đi rồi, Lãnh Sát cùng Lãnh Thủ quay về tình nhân cốc tìm dưỡng phụ Ngưỡng Diện Thiên Tiểu.

Mà Lãnh Thủ phát hiện cùng Vắn Nhã có quan hệ sau ngực xuất hiện một long văn màu vàng, làm cho hắn rất khó hiểu. Kỳ thật hắn chính là nam nhân có long văn mà Vắn Nhã muốn tìm, nhưng bởi vì bọn họ đã phải rời đi, nên Vắn Nhã cũng không biết.

Vắn Nhã ở Tam Vương phủ một tuần, trong lúc Ngũ Vương gia Quân Nghị Lân thiết kế Tam Vương gia Quân Nghị Kỳ, ba người cũng liền tạo nên nhóm ba người. Mà sau này, Vắn Nhã liền thích nhóm ba người luôn. Mà Tam Vương gia sau khi tận hứng, giải tán thị thiếp trong phủ, trong lòng chỉ muốn mình Vắn Nhã.

Vắn Nhã hồi cung, đem Hoàng Thượng Quân Nghị Thiên nào loạn đến chóng mặt, có ở một lần cùng Quân Nghị Lân yêu đương vụng trộm thì bị người hãm hại, làm cho Quân Nghị Thiên bắt lấy. Quân Nghị Thiên dưới cơn thịnh nộ, đem hai người nhốt vào Thiên Lao. Nhưng Vắn Nhã cá tính cường ngạnh, lấy cái chết đánh cược, cuối cùng bảo mệnh vĩ giới cứu nàng một mạng, cũng cứu Quân Nghị Lân. Nàng tự nguyện đi biên cảnh xuất chiến, nếu như chiến bại, Quân Nghị Lân phải chết, chiến thắng, Hoàng Thượng liền thả hắn đi.

Vắn Nhã ở biên cảnh biết Đại Tướng quân Hữu Lâm Quốc, hai mươi tám tuổi – Hương Vũ Dạ. Đồng thời sau đó ở Hoàng cung Hậu Dực Quốc ăn Nhị Hoàng tử, hai mươi hai tuổi – Đông Phương Dật. Lại ở Hậu Dực Quốc tính toán toàn nợ nần biết Thiên hạ Đệ Nhất Thiếu, hai mươi một tuổi – Tây Môn Lôi Thiếu. Cuối cùng Vắn Nhã sử dụng ra tất cả vốn liếng, đem ba người toàn bộ ăn xong lau sạch. Cuộc chiến giữa ba nước cũng kết thúc.

Cuối cùng, Lãnh Thủ Lãnh Sát trở về, biết rõ ràng hóa ra là dưỡng phụ lúc tuổi còn trẻ mang ân huệ của một người, mà người đó là Đại Hoàng tử Tiên Hân Quốc khi vẫn là tiểu hài tử, Quân Nghị Được muốn hãm hại đương kim Tần Thái Hậu.

Khi Vắn Nhã phát hiện Lãnh Thủ có hình long văn xong, lập tức đem lão nhân gọi tới, việc đến đây, chân tướng đầy đủ mọi thứ nói rõ ràng.

Hóa ra Vắn Nhã vốn là thất nữ nhi của Đại Địa Chi Mẫu – Phượng Thất Nhi. Một lần khi ở Thiên Đình chơi đùa thì gặp được Long Nhất tuần mỹ vô cùng – cũng chính là Lãnh Thủ hiện tại, đem người ta ăn xong lau sạch, mới biết được hắn là nhi tử lớn nhất của Ngọc Hoàng đại đế – Long Nhất.

Bị Phượng Thất Nhi mê hoặc, muốn thú nàng làm thê tử, nhưng Phượng Thất Nhi trời sinh tính hoa tâm, nói tìm thú vui không lấy phu quân, cuối cùng Long Nhất nguyện ý gả cho Phượng Thất Nhi, nhưng đem Ngọc Hoàng đại đế tức giận rồi đem Long Nhất nhốt lại.

Long Nhất ngày từng ngày gầy yếu đi xuống, Ngọc Đế không có biện pháp, cuối cùng đành phải thỏa hiệp. Nhưng có một điều kiện, hai người phải đi xuống chuyển kiếp, nếu trong vòng mười kiếp Phượng Thất Nhi tìm không thấy Long Nhất, Long Nhất phải buông tay. Long Nhất tự nhận Phượng Thất Nhi thương hắn, cho nên gật đầu đáp ứng. Mà Phượng Thất Nhi cảm thấy vui vẻ cũng đi xuống hạ giới.

Thế là trải qua chín kiếp rồi, tám đời trước Phượng Thất Nhi một đoàn lung tung, căn bản không tìm đúng người. Mà lần này là thần tiên lão nhân giúp Long Nhất, mới vụng trộm nói cho Vắn Nhã muốn nàng tìm kiếm nam nhân có long văn.

Hoàn hảo cuối cùng tìm được rồi, nhưng bên người lại hơn tám nam nhân, thêm Vương Lôi cùng Mị Vũ có mười người, Ngọc Hoàng đại đế lại bị chọc giận gần chết. Nhưng Long Nhất biết chuyện đã xảy ra sau đó, hắn đồng ý tất cả mọi người gả cho Vắn Nhã, cho nên Ngọc đế cũng rất bất đắc dĩ, ai bảo chính ông đáp ứng nhi tử này.

Vấn Nhã hướng lão đầu nói ra yêu cầu, chính là thống nhất thiên hạ, ngôi vị Hoàng Đế tặng cho Quân Nghị Khứ, Quân Nghị Thiên cũng đành phải buông tâm, bắt đầu hầu hạ tiểu nữ nhân này.

Từ nay về sau, hậu cung Vấn Nhã có mười một vị mỹ nam, mà mọi người vì không cho nàng đi ra ngoài trên hoa gheo nguyệt, mỗi đêm đều là nhóm ba người, bốn người cùng làm việc.

Trong vòng một tuần:

Lãnh Thủ cùng Lãnh Sát một đôi.

Quân Nghị Thiên, Quân Nghị Lân, Quân Nghị Kỳ một đội.

Tây Môn Lôi Thiếu cùng Vụ Tề một đôi.

Đông Phương Dật cùng Hướng Vũ Dạ một đôi.

Vương Lôi cùng Mị Vũ một đôi.

Còn lại hai ngày là Vấn Nhã tự mình chọn người, sau đó lại phát hiện ra cảnh tượng ngoài lề dưới đây:

Lựa chọn ngày đầu tiên:

Mười một người nam nhân đứng ở trước mặt Vấn Nhã hỏi.

“Đêm nay ai thị tẩm?”

“Ta xem như vậy đi! Dùng huynh đệ của các chàng, người đầu tiên có thể mở ra cánh cửa này, đêm nay chính là hần.”

Khuôn mặt mười một người nam nhân tuần tú đỏ bừng. Nhưng vì tranh thủ tình cảm, lên một lượt luôn, cuối cùng huynh đệ Đại Tướng quân Hướng Vũ Dạ hung mãnh vô cùng, thắng lợi. Vấn Nhã đi lên, cười hì hì lôi kéo huynh đệ hần vào phòng.

Lựa chọn ngày thứ hai:

Mười một người nam nhân đứng ở trước mặt Vấn Nhã hỏi.

“Đêm nay ai thị tẩm?”

“Ta thấy như vậy đi, ai cởi sạch trước, huynh đệ nào lên trước, đêm nay chính là hần.”

Mười một người nam nhân này đã không để ý thẹn thùng nữa, rất nhanh thoát y, mà nơi đó không phải nói lên liền lên a. Người người bắt đầu nhìn Vấn Nhã sinh ra ý nghĩ kỳ quái. Cuối cùng, Quân Nghị Thiên nghĩ đến đen tối hương diễm nóng nảy, thắng lợi. Vấn Nhã đi lên trước, sắc mị lôi kéo huynh đệ của hần vào phòng.

Lựa chọn ngày thứ ba:

Mười một người nam nhân cởi hết đứng ở trước mặt Vấn Nhã hỏi:

“Đêm nay ai thị tẩm?”

“Ta thấy như vậy đi, ai có thể dùng huynh đệ của các ca là người đầu tiên ở trên tường này đục ra cái động, đêm nay chính là người đó.”

Mười một người nam nhân mồ hôi lạnh đầm đìa, nhưng là đành phải lên, cuối cùng võ lâm cao thủ Lãnh Thủ thắng lợi, Vấn Nhã chảy nước miếng đem hần thoát vào phòng.

Lần lựa chọn thứ tư:

Mười một người nam nhân cởi hết sắc mặt không tốt hỏi:

“Đêm nay ai thị tẩm?”

“Ta thấy như vậy đi.”

Vấn Nhã chưa nói xong đã bị Quân Nghị Lân che miệng lại.

“Ta thấy như vậy đi, mọi người cùng nhau hầu hạ sắc nữ này đi?”

Tiếp tục như vậy khi nào thì đến phiên hẳn a.

“Được! được! được!”

Vấn Nhã bị bọn họ ngồi chỗ cuối ôm vào phòng, sau tiếng kêu thảm thiết liên tục, từ nay về sau không còn có câu “Ta thấy như vậy đi.” nữa. Biến thành một đám thay phiên nhau. Tâm tình thật tốt khi mười hai người cùng quây quần.

*

Nói đến trên trời, Đại Địa chi mẫu đến nơi này Ngọc Hoàng đại đế làm khách. Hai người bọn họ đi đến trước kính Thông Thiên, mà lúc này gương hiện lên đúng là tình huống đại chiến của Vấn Nhã cùng mười một người nam nhân.

Đại Địa Chi Mẫu nhất thời xấu hổ đến nỗi mặt cười chuyển hồng, lại nhìn Ngọc Hoàng đại đế cũng là khuôn mặt tuần tú xấu hổ, nhưng đồng thời hai người này cũng muốn nhìn xem đại chiến kịch liệt như vậy a, cho nên cứ không có chuyện gì ngồi ở trước gương xem.

Phía dưới đại chiến viết đã càng khốc liệt, tiếng kêu của Vấn Nhã cũng càng lúc càng lớn, ở trên này hai người càng xem càng thấy được toàn thân nóng lên. Cuối cùng, Đại Địa Chi Mẫu đỏ mặt cúi đầu không dám nhìn nữa. Mà Ngọc Hoàng đại đế là toàn thân cứng ngắc, lại nhìn Đại Địa Chi Mẫu kiều thái, nhất thời tâm hứng thú quá đem bà đề lên trên kính Thông Thiên, bắt đầu giở trò, làm xằng làm bậy. Đại Địa Chi Mẫu thấy Ngọc đế phong lưu phóng khoáng, dáng người cường kiện, trong lòng tâm ngứa cũng khó nhịn, hai người cùng hòa hợp một chỗ.

Sau cuộc mây mưa, Ngọc đế muốn giữ Đại Địa Chi Mẫu lưu lại thêm mấy ngày, nhưng Đại Địa Chi Mẫu xấu hổ nói:

“Trong nhà còn có mười tám phu quân đang chờ đó.”

Ngọc đế vừa nghe lập tức trợn mắt há hốc mồm, trong lòng chỉ có một câu:

‘Có mẫu thân nào, tất có nữ nhi đó a.’

Lời tác giả:

Truyện này đến đây toàn bộ kết thúc, muốn mừng Hương Hương, mời xem lưu ý của bộ truyện này rồi lưu tình a.

Lần thứ hai cảm tạ sự ủng hộ của mọi người, tác phẩm khác của Hương Hương đều sẽ không xuất hiện tình huống như thế, vì lẽ đó còn mong mọi người cổ động thật nhiều! Cảm tạ!

Lời beta :

Về cái kết vội vàng của chuyện thì ta cũng không tiếp tục nhắc lại nữa. Bộ truyện này kết thúc nên xem như nhà ta đã hoàn được hai bộ truyện NP. Nhà ta luôn luôn sẽ có một bộ NP để phục vụ cho các sắc nữ giống như ta. Bộ NP tiếp theo đang được làm đó là bộ “Hồng Nhan Thiên Hạ”. Hiện tại nó đang dừng lại ở chương 8. Cũng có nhà từng làm bộ này nhưng drop nên nhà ta quyết định sẽ edit tiếp tục đến khi hoàn. Tuy nhiên thay vì edit tiếp theo thì sẽ là edit lại từ đầu. Mong mọi người tiếp tục ủng hộ nhà ta nhé.

Cuối cùng cũng hoàn bộ này. Dù có hơi trễ hơn so với dự tính ban đầu nhưng dù sao cũng đã hòa trong tháng và trước khi qua năm mới. Chúc mọi người năm mới vui vẻ, vạn sự như ý, mã đáo thành công.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/san-my-ky>